

# Kniha džunglí (Analýza zastarávání překladu)

## Obsah

1. PAVLA MOUDRÁ .....	1
1.1. Mauglího bratři .....	1
1.2. Kajova honba .....	14
1.3. Tygr! Tygr! .....	28
2. MILOŠ MAIXNER .....	38
2.1. Maugli a jeho bratři .....	38
2.2. Kájův lov .....	50
2.3. Tygr! Tygr! .....	65
3. ZDENĚK HOBZÍK A JAN BERÁNEK .....	76
3.1. Mauglího bratři .....	76
3.2. Ká loví .....	89
3.3. Tygr! Tygr! .....	105
4. ALOYS SKOUMAL A HANA SKOUMALOVÁ .....	116
4.1. Mauglího bratři .....	116
4.2. Ká na lovu .....	127
4.3. Tygr! Tygr! .....	140
5. MARTIN POKORNÝ .....	149
5.1. Mauglího bratři .....	149
5.2. Ká na lovu .....	161
5.3. Tygr! Tygr! .....	177

## 1. PAVLA MOUDRÁ

### 1.1. Mauglího bratři

Bylo sedm hodin večer a velmi teplo v Sionýských horách, když se Otec Vlk probudil ze svého denního spánku. Podrbal se, zívnuł a protahoval nohy jednu po druhé, aby se zbavil ospalého pocitu ve svých tlapách. Matka Vlčice ležela, **majíc** svůj dlouhý šedý čenich položený **na příc** přes svá čtyři **dovádějící** a **kňučící** mláďata, a měsíc svítíl do jeskyně, kde všichni bydleti.

„A – – uh! je čas jít zas na hon,“ **pravil** Otec Vlk a chystal se **seběhnouti** dolů **s pahorku**, ale v tom na **práhu** vstoupil mu v cestu drobný stín s huňatým ohonem a kňučel:

„Mnoho štěstí, ó nejvznešenější všech Vlků! A mnoho štěstí vašim urozeným dětem! Silné bílé zuby ať jim narostou, a ať nikdy nezapomínají hladovících tohoto světa.“

„Byl to šakal – Tabaki, Vylizovač mis. Indičtí vlci opovrhují Tabakim, protože pobíhá kolem, tropě všude zlo a pomlouvaje, a protože živí se cáry a odpadky kůží z venkovských smetišť. Ale zároveň se ho bojí, protože se Tabaki spíše než kdo jiný v džunglích může lehce pominouti, a tu zapomíná, že se kdy koho bál, a pobíhá potom lesy, kousaje každého na potkání. I tygr utíká a schovává se, je-li malý Tabaki napaden vzteklinou. Jet vzteklina nejpotupnější věcí, která může šelmu stihnout. Říkáme tomu hydrophobia, oni to však jmenují d e w a n e e – vzteklina – a prchají.

„Pojď jen dál a podívej se,“ pravil Otec Vlk upjatě; „nemáme tu nic k žrádlu.“

„Pro Vlka ovšem ne,“ pravil Tabaki; „ale tvorů tak nepatrnému jako já jsem, je suchá kost pravou hostinou. Co pak si můžeme my Gidurlogové, šakalové, vybírat?“ Chvátil do hloubi jeskyně, kde našel kozlečí kost, na níž bylo ještě trochu masa, a usedl, ohryzuje ji vesele.

„Děkuji pěkně za to dobré žrádýlko,“ pravil, olizuje se. „Jak krásné jsou vaše urozené děti! Jaké mají velké oči! A v takovém mládí! Inu, ovšem jak by královské děti nebyli princí od narození!“

Tabaki sedě tiše, radoval se ze zla, jež způsobil není tak neblahého, jako pochlebovatí dětem do očí; ale viděl rád, když Otec Vlk a Matka Vlčice se tvářili nespokojeně.

Tabaki sedě tiše, radoval se ze zla, jež způsobil a řekl pak zlomyslně:

„Velký Šir Chan změní svoji honitbu. Příští měsíc chce honit v těchto horách. Tak aspoň mi povídal.“

Šir Chan byl tygr, který žil dvacet mil odtud, blíže řeky Waingungu.

„K tomu nemá žádného práva!“ promluvil Otec Vlk zlobně. – „Dle zákona džunglí nemá žádného práva změnit své bydliště bez předchozí výstrahy. Zaplaší nám všechnu zvěř na deset mil vůkol, a já honím teď pro dva.“

„Nejmenovala ho jeho matka nadarmo Lungrim, Chromým,“ pravila Matka Vlčice zvolna. „Byl chromým na jednu nohu od narození. Proto vraždí vždy jen skot. Vesničané Waingungští jsou na něho rozzlobeni, a teď přijde sem, aby pohněval naše vesničany! Budou ho honit v džunglích, až bude daleko odtud, a konečně zapálí trávu a budeme muset s dětmi utíkat. Opravdu jsme Šir Chanovi velice povděční!“

„Mám mu vaši vděčnost vyřídit?“ ptal se Tabaki.

„Ven!“ obořil se Otec Vlk. „Ven, a hoň si se svým pánem. Natropil jsi dost zla za jednu noc.“

„Jdu,“ pravil Tabaki klidně. „Je slyšet Šira Chana dole v houští. Mohl jsem si své poselství uspořít.“

Otec Vlk naslouchal a dole v údolí, jež se sklání k malé říčce, ozvalo se suché, zlobné, mrzuté a táhlé skučení tygra, který ničeho nechytil, a nedbal, ví-li o tom celá džungle.

„Bláhový!“ řekl Otec Vlk. „Začíná noc s takovým rámusem! Což myslí, že jsou naši srnci tak hloupí jako jeho tlustí Waingungští býčkové?“

„Pst! Dnešní noc nehoní býčka ani srnce,“ pravila Matka Vlčice. „Dnes honí člověka.“

Skučení proměnilo se v jakési mručivé vrčení, jež znělo, jako by přicházelo ze všech úhlů světa. Byl to řev, jenž postraší dřevoštěpy a cikány, spící pod širým nebem, že utíkají často rovnou do tlamy tygrovy.

„Člověka!“ řekl Otec Vlk, ceně své bílé zuby. „Fuj! Což není dost brouků a žab v rybnících, že musí žrát člověka a ještě k tomu na našem území!“

Zákon džunglí, jenž nenařizuje ničeho bez důvodu, zapovídá všem zvířatům požírat člověka, vyjma když zvíře ho vraždí, aby ukázalo svým dětem, jak se zabíjí, a i tu musí honit mimo honební obvod své smečky nebo kmene. Pravým důvodem toho je, že po vraždě člověka dostaví se dříve nebo později bílí muži na slonech, s ručnicemi a sty hnědých sluhů s gongy, raketami a pochodněmi. Tím pak trpí celá džungle. Avšak zvířata mezi sebou udávají příčinu tu, že prý člověk je nejslabší a nejbezbrannější ze všech živých tvorů a že je nedůstojno lovce, aby se ho dotekl. Práví též – což je ostatně pravda – že lidožrouti zprašívají a přicházejí o zuby.

Řev stával se hlasitějším, až zaznělo z plna hrdla: „Aaarh!“ což je tygřím povellem k útoku.

Na to bylo slyšet Šira Chana zavýt – nezdálo se to ani jako tygří hlas. „Chybil se,“ pravila Matka Vlčice. „Co jen to je?“

Otec Vlk vyběhl několik kroků ven a slyšel, jak Šir Chán zuřivě mumlá a bručí, váleje se při tom v křovisku.

„Ten ztřeštěnec skočil do strážného ohně dřevoštěpa a spálil si tlapy,“ zabručel Otec Vlk. „Tabaki je s ním.“

„Něco sem jde nahoru,“ řekla Matka Vlčice, stříhající ušima. „Bud' me připraveni.“

V hustém křoví to poněkud zaharašilo a Otec Vlk se přikrčil, chystaje se ke skoku. A tu, kdybyste byli bývali při tom, byli byste viděli nejpodivnější věc na světě – vlk se zastavil v polovici skoku. Vyskočil dříve než viděl, nač se vrhá, a snažil se pak sama sebe zadržeti. Výsledek toho byl, že se vymrštil kolmo do výše asi čtyř nebo pěti stop a dopadl na zem skorem na témž místě, odkud vyskočil.

„Člověk!“ vyrazil ze sebe. „Lidské mládě. Povídej se!“

Přímo před ním, zadržujíc se nízké větve, stálo nahé hnědé děcko, které se sotva naučilo běhat, – tak drobounké a tak kudrnaté stvořeníčko, jaké se jen kdy objevilo v noci před vlčí slují. Hledělo Otcí Vlkovi do tváře a smálo se.

„To je tedy lidské mládě?“ ptal se Matka Vlčice. „Dosud jsem žádného neviděla. Přines je sem.“

Vlk, který je zvyklý přenášet svá mlád'ata, může v pádu potřeby vzít do tlamy i vejce, aniž by je rozmáčkł. Proto, ač tlama Otce Vlka sevřela těsně tělíčko děcka, nepoškrábal mu přec nikde zubem ani kůži. Položil ho mezi svá mlád'ata.

„Jak je maličký! Jak nahý a – jak odvážlivý!“ zvolala Matka Vlčice. Hošíkrazil si cestu mezi mlád'aty, odstrkuje je, aby se dostal co nejlíže k teplému kožíšku. „Aj! On se živí zároveň s ostatními! A je to přec skutečné lidské mládě! Nu, kde je vlk, který by se mohl chlubit, že má mezi svými dětmi lidské mládě?“

„Slychal jsem tu a tam o čemsi podobném, ale za mých dob a v naší smečce se to nestalo,“ pravil Otec Vlk. „Je opravdu docela bez srsti a mohl bych ho zašlápnout jednou nohou. Avšak hle, dívá se po nás a nebojí se.“

Měsíční světlo zmizelo s prahu sluje. Velká hranatá hlava a plece Šira Chana zastínily vchod a tlačily se dovnitř. Tabaki kňučel za ním: „Můj pane vznešený, tam vešlo, tam!“

„Šir Chan prokazuje nám velkou čest,“ pravil Otec Vlk, ale jeho oči svítily hněvivě. „Co je Širu Chanovi libo?“

„Svou kořist chci. Lidské mládě sem zaběhlo,“ pravil Šir Chan. „Jeho rodiče utekli. Dejte mi je!“

Šir Chan skočil do strážného ohně dřevoštěpova, jak Otec Vlk povídal a byl rozvztekl bolestí svých spálených tlap. Avšak otec Vlk věděl, že byl otvor sluje příliš úzký, než aby jím mohl tygr vejít. I tam, kde teď byl, měl Šir Chan plece a přední tlapy stlačeny nedostatkem místa. Tak asi by bylo člověku, který by se chtěl potýkat v malém sudu.

„Vlci jsou volný národ,“ pravil Otec Vlk. „Přijímají rozkazy jen od náčelníka smečky, ne od nějakého pruhovaného vraha skotu. Lidské mládě je naše – můžeme je zabít, až se nám zlíbí!“

„Zlíbí nebo nezlíbí? Jaká je tu řeč o zlíbení? U vola, kterého jsem zabil, což tu mám stát s nosem ve vašem psím brlohu k vůli tomu, co mi poctivě náleží? Jsem to já, Šir Chán, který mluvím!“

Tygrí řev ozýval se hromem v celé sluji. Matka Vlčice setřásla se sebe mlád'ata a poskočila ku předu. Její oči, svítící ve tmě jako dva zelené měsíčky, hleděly přímo v žhavý zrak Šir Chánův.

„A to jsem já, Rakša, d'áblice, která ti odpovídá. Lidské mládě je mé, Chromáku, - moje, moje! Nesmí být zabito. Bude žít a běhat a honit zároveň se smečkou. A konečně, slyš, ty lovče malých nahých mlád'at – ty zráci žab – ty vrahu ryb, naposled bude honit tebe! A teď jdi odtud, anebo při sambhuru, kterého jsem zakousla (já se neživím vyhladovělým žádným skotem), vrátíš se, ty pohořelá bestie džunglí k své matce chromější než jsi přišel na svět! Klid' se!“

Otec vlk naslouchal s údivem. Zapomněl již skorem na dny, kdy dobyl Matku Vlčici v poctivém boji s pěti jinými vlky, kdy tato běhala se smečkou a nebyla nadarmo zvána Dáblicí. Šir Chán by byl odolal Otcí Vlk, ale neodvážil se utkat se i s Matkou Vlčicí. Viděl, že jsou proti němu ve výhodě, pokud se týče půdy, a že by bojovali až k smrti. Couval tedy mruče od prahu sluje, a když se byl šťastně vyprostil z otvoru, zařval:

„Každý pes štěká na svém vlastním dvoře! Uvidíme, co řekne smečka tomuto živení lidských mlád'at. Mládě je mé, a dostane se konečně mým zubům, vy zloději s huňatým chvostem!“

Matka Vlčice sklesla udýchaná k mláďatům, a Otec Vlk promluvil k ní vážně:

„Šir Chán má pravdu. Mládě musíme ukázati smečce. Chceš si ho přece nechat, matko?“

„Chci-li si ho nechat!“ zasupěla. „Přišlo sem v noci, nahé, opuštěné a hladové, a přece se nebálo! Hle, již zase odstrčil jedno z mých dětí stranou. A ten chromý vrah by ho byl udávil, a byl by utekl k Waingunze, zatím co by vesničané prohledávali zde všechna naše doupata, aby se pomstili! Chci-li si ho nechat? Toť se rozumí, že chci. Lež tiše, žabičko. Ó, Maugli, - budu ti říkat Maugli, žába – přijde doba, kdy budeš honit Šira Chana, jako on honil tebe.“

„Ale co řekne smečka?“ pravil Otec Vlk. Zákon džunglí prohlašuje velice určitě, že se může každý vlk, že se může každý vlk, ožení-li se, odtrhnouti od smečky, ku které náleží; jakmile však jeho mláďata dorostou tak, že se mohou postavit na nohy, musí je přivést do společné rady, která se obdívá obyčejně jednou za měsíc, při úplňku, aby je ostatní vlci uznali za své. Po této přehlídce mohou mláďata běhati volně, kde se jim líbí, a dokud nezakousla sama prvního srnce, není omluvy pro dorostlého vlka ze smečky, kdyby některé z nich napadl. Trest smrti stihne útočníka, kdekoli by byl přistižen; a přemýšlí-li o tom chvíli, uznáte, že je to tak správné.

Otec Vlk čekal, až jeho mláďata uměla trochu běhat, a pak je i Mauglim a Matkou Vlčicí přivedl za jedné noci, kdy se obdívalo shromáždění, na Radní Skálu. Byl to pahorek, pokrytý kameny a balvany, za kterými se mohlo skrýti aspoň sto vlků. Akela, starý šedivý neženatý vlk, který byl vůdcem smečky pro svou chytrost a sílu, ležel po celé délce na svém skalisku, a kolem něho sedělo více než čtyřicet vlků všech velikostí a barev, od rezavě šedých veteránů, kteří zmohli sami jelena, až po mladé, tříleté černé vlky, kteří se domýšleli, že by ho zmohli. Mládenec Vlk byl jim vůdcem po celý rok. Upadl ve svém mládí dvakrát do vlčí pasti, a jednou by byl býval skorem k smrti utlučen; znal tedy způsoby a zvyky lidí.

Na pahorku mluvilo se jen velice málo. Mláďata se převalovala a dováděla uprostřed kruhu, kde seděli jejich otcové a matky. Chvillemi přistoupil některý starší vlk tiše k mláďatům, očichal něžně jedno z nich a vrátil se tiše na své místo. Někdy postrčila některá matka své mládě daleko v měsíční světlo, jen aby byla jista, že nebude přehlédnuta. Akela volal se svého skaliska: „Znáte zákon – znáte zákon! Dívejte se dobře, vlci!“ a mnohá starostlivá matka opakovala volání: „Dívejte se – dívejte se dobře, vlci!“

Konečně za vhodné chvíle, všoupl Otec Vlk do středu kruhu Maugliho, „žábu“, jak mu říkali. Tu seděl, směje se hlasitě a hraje si s oblázky, jež se leskly v měsíčním svitu.

Akela ani nepozdvihl hlavy se svých tlap, a opakoval stále svůj jednotvárný křik: „Dívejte se dobře!“

Temný řev ozval se v tom za skalami a hlas Šir Chánův volal: „Mládě jest mé. Dejte mi je. Co má volný národ společného s lidským mládětem?“

Akela ani nezastríhal ušima a řekl jen: „Dívejte se dobře, vlci! Co má volný národ co činit s rozkazy cizince? Dívejte se dobře!“

Sborem rozlehlo se hluboké vrčení, a mladý čtyřletý vlk vrhl Akelovi zpět Šir Chanovu otázku: „Co má volný národ společného s lidským mláďatem?“

Zákon džunglí prohlašuje, že povstane-li jakýkoli spor o právo přijetí mláděte v smečku, musí mít toto aspoň dva členy smečky za přímluvce, nesmí to však být jeho rodiče.

„Kdo se přimlouvá za toto mládě?“ ptal se Akela, „Kdo z volného národa je pro ně?“

„Žádná odpověď, Matka Vlčice chystala se k poslednímu boji; věděla, že by to byl její poslední boj, kdyby došlo k zápasu.“

Tu povstal Balů, jediný jiný tvor, který je připuštěn do rady smečky. Balů, ospalý hnědý medvěd, který vyučuje vlčí mláďata zákonům džunglí, starý Balů, který může jít kam a kudy chce, protože jí už jen ořechy, kořínky a med. Postavil se na zadní nohy a zamručel:

„Lidské mládě – lidské mládě?“ pravil. „Já hlasuji pro lidské mládě. Lidské mládě nám nemůže uškodit. Nemám daru slov, ale mluvím pravdu. Nechte ho běžet se smečkou a přijměte je zároveň s ostatními. Budu je sám učit.“

„Potřebujeme ještě jeden hlas,“ pravil Akela. „Balů se přimluvil, a on je učitelem našich mláďat. Kdo se přimlouvá kromě Balůa?“

Černý stín vyskočil doprostřed kruhu. Byl to Baghýra, černý pardal, inkoustově černý po celém těle, jen s několika světlými pardalími známkami, jež se leskly za jistého osvětlení jako žíhané hedvábí. Každý znal Baghýru a nikomu nenapadlo křížovat jeho cesty; byl schytralý jako Tabaki, udatný jako divoký bůvol a bezohledný jako poraněný slon. Ale hlas měl sladší lesního medu, kanoucího se stromu a srst měkčí prachu labutiho.

„Ó, Akelo, a ty, volný národe,“ předl, „nemám práva mluvit ve vašem shromáždění; avšak zákon džunglí praví, je-li jaká pochybnost o novém mláděti, že může být život jeho zakoupen cenou. A zákon nepraví, kdo má a kdo nemá zaplatit tuto cenu. Mám pravdu?“

„Ano! ano!“ pravili mladí vlci, povždy hladoví. „Slyšte Baghýru. Mládě může být koupeno za cenu. Je to v zákoně.“

„Věda, že zde nemám práva mluvit, prosím, abyste mi to dovolili.“

„Mluv jen!“ ozvalo se dvacet hlasů.

„Je stydno vraždit nahé mládě. Kromě toho může vám poskytnouti lepší lov, až doroste. Balů mluvil v jeho prospěch. Nuže, k slovům Balůovým chci přidat vola, tlustého, nedávno zabitého. Leží na půl míle odtud. Chcete přijat lidské mládě dle zákona? Jsou ještě nějaké obtíže?“

Ozval se křik dvaceti hlasů, jež volaly: „Proč ne? Beztoho zahyne v zimních deštích. Upeče se na slunci. Co nám může uškodit nahá žába? Ať běhá se smečkou. Kde je vůl, Baghýro? Necht je mládě přijato.“

A do toho se ozval hluboký štěkot Akelův: „Dívejte se dobře – dívejte se dobře, vlci!“

Mauglí byl stále hluboce zabrán ve hru s oblázky, a nevšiml si, že vlci přicházejí jeden za druhým a očíhávají ho. Konečně seběhli všichni dolů s vrchu pro mrtvého vola, a zůstali tu jen Akela, Baghýra, Balů a Maugliho vlčí pěstouni. Šir Chan dosud řval nocí. Byl velice rozzuřen, že mu nevydali Maugliho.

„Eh, jen řvi,“ mružel si Baghýra do vousů; „přijde doba, kdy budeš k vůli tomuto naháči rvát jiným hlasem. Nemusel bych znát lidi!“

„Dobře se tak stalo,“ pravil Akela. „Lidé a jejich mláďata jsou velmi moudří. Může nám být časem k pomoci.“

„Ovšem k pomoci v době nouze; neboť nikdo nemůže být věčně vůdcem smečky,“ pravil Baghýra.

Akela neřekl ničeho. Myslel na dobu, která se dostaví pro každého vůdce smečky, když jeho síly mizí, a on více a více slábne, až ho konečně vlci zadávají, a přijde nový vůdce – aby byl zadáven také, až dojde na něho.

„Odveď ho odtud,“ pravil k Otcí Vlku, „a vychovej ho, jak se sluší na příslušníka volného národa.“

A tak byl přijat Maugli v Sionýskou vlčí smečku za cenu vola a na přímluvu Balúovu.

Nyní se musíte spokojit a přeskočit se mnou celých deset nebo jedenáct let, a jen se dohádát celého toho podivuhodného života, který vedl Maugli mezi vlky. Kdybych ho měl popisovat, vyplnilo by to tolik knih. Vyrůstal s mláďaty, ač tato stala se velkými vlky za tu dobu, kdy on by skoro ještě děckem. Otec Vlk učil ho svému řemeslu a smyslu všech věcí v džunglích, až každý šustot v trávě, každé zavanutí teplého nočního vzduchu, každý skřek sůvy nad jeho hlavou, každé zaškrábnutí drápů netopýrových, jenž usedl na chvíli na strom, a každé plesknutí nejmenší rybičky do vody mělo pro něho právě takový význam, jako pro průmyslníka věci jeho závodu. Neučil-li se, vyhříval se na sluníčku, spal, jedl a zase spal; chtěl-li se umýt nebo bylo-li mu horko, koupal se v lesních rybníčkách; a nechtělo-li se mu medu (Balú mu řekl, že med a ořechy jsou právě tak chutny jako syrové maso), vylezl si pro něj na stromy. Baghýra ho naučil, jak se to dělá. Usadil se na větví a volal: „Pojď sem ke mně, bratříčku!“ Z počátku se Maugli chytal větví jako lenochod, ale brzo se proplétal jimi skorem tak neohroženě jako šedý op. Zaujal také své místo při shromážděních smečky na Radní Skále. Tu shledal, že každý vlk odvracel svůj zrak, díval-li se mu upřeně do očí. Hleděl jim tedy v oči pro svou zábavu.

Jindy odstraňoval trní z cest, kudy chodili jeho přátelé, neboť kožich vlčí bývá hrozně drásán trny a ostřicí. Někdy seběhl v noci po úbočí pahorku k zoraným polím a nakukoval zvědavě až v chýše vesničanů. Měl však nedůvěru k lidem, protože mu Baghýra ukázal čtverhrannou skříňku s padacími dvířky, tak lstivě skrytou v džungli, že by byl má lem do ní šlápl. Baghýra mu řekl, že to je past.

Nejraději však chodíval s Baghýrou až do temného teplého srdce pralesa, aby tu prospal celý dusný den, a díval se v noci, jak Baghýra honí. Byl-li Baghýra hladov, rdousil na pravo i na levo, a Maugli činil tak po něm – s jednou výjimkou. Jakmile byl tak veliký, že mohl něčemu rozumět, řekl mu Baghýra, že se nesmí nikdy dotknouti skotu, jelikož byl prodán smečce za cenu volského života.

„Celé džungle jsou tvé,“ pravil Baghýra, „a můžeš vraždit všechno, nač ti jen síly stačí; avšak pro vola, jenž tě vykoupil, nesmíš nikdy zabít ani pojídati mladého nebo starého skotu. Tak zní zákon džunglí.“ Maugli poslechl svědomitě.

Rostl a sílil, jak roste a sílí hoch, který **takřka** ani neví, co to je, **učiti** se úlohám, a který na světě nemyslí na nic jiného, kromě toho, kde by bylo něco k snědku.

Matka Vlčice řekla mu několikrát, aby nevěřil Širu Chanovi a že jednoho dne musí Šira Chana **zabít**. Mladý vlk byl by si tuto radu připomínal každou hodinu, ale Maugli na ni zapomínal, protože byl pouze hochem – ač **by sám sebe byl jmenoval** vlkem, **kdyby byl mohl mluvíti** některou lidskou řečí.

Šir Chan stále křížoval jeho cesty v džungli. Akela stárnul a slábnul a chromému tygru se podařilo **spřáteliti** se důvěrně s mladšími vlky smečky, kteří ho sledovali, protože jim nechával zbytky. Něco podobného **by nebyl Akela nikdy dovolil**, **kdyby byl mohl provést** svou vůli až tak daleko. Šir Chan jím lichočil a divil se, že si tak stateční mladí lovci dali líbit, aby jim byli vůdci **skomírající** vlk a lidské mládě.

„Povídá se,“ říkal Šir Chan, „že prý se mu na sněmu nemůžete podívat do očí.“

A mladí vlci kňučeli a ježili se.

Baghýra, který měl všude oči a uši, zvěděl něco o tom a upozornil několikrát Maugliho, že ho Šir Chan jednoho dne zardousí; ale Maugli se smál a odpověděl: „Mám na své straně smečku i tebe; a konečně i Balú, který, třeba je líný, **přec** by **k vůli** mně na nějakou ránu se odvážil. Proč bych se tedy bál?“

Jednoho parného dne přemýšlel o tom Baghýra znovu. Snad proto, co slyšel, snad Sahi, dikobraz, mu něco nového pověděl, zkrátka, když byl s Mauglim hodně hluboko v džungli, a chlapec ležel, **maje** hlavu na krásné černé srsti Baghýrově, **pravil** k němu:

„Bratříčku, kolikrát jsem ti řekl, že je Šir Chan tvým nepřítelem?“

„Tolikrát, kolik je ořechů na této palmě,“ odpověděl Maugli, který ovšem neuměl počítat. „Co na tom? Chce se mi spát, Baghýro, a Šir Chan má jen dlouhý ocas a křiklavou hubu jako Mor, páv.“

„Teď však není čas **ku** spaní. Balú to ví, já to ví, celá smečka to ví, a i ti hloupí jeleni to vědí. Však ti to Tabaki jistě také řekl.“

„Ho! ho!“ zvolal Maugli. „Tabaki přišel ke mně před nedávnem s nějakým hrubým žvástem, že jsem nahé lidské mládě a **neschopen** dobyt lanýže ze země. Chytil jsem Tabakiho za ocas a mrštil jím dvakrát o palmu, abych ho naučil lepším způsobům.“

„To bylo **bláznovství**; neboť ačkoli Tabaki plodí různice, byl by ti pověděl něco, co se týče přímo tebe. Otevři oči, bratříčku. Šir Chan se neodváží zadávat tě v džungli; ale pamatuj si, že Akela je již velmi **stár** a brzo přijde doba, kdy nebude moci zadávat svého kozla, a pak již nebude vůdcem. Většina vlků, kteří tě přehlédli, když jsi byl poprvé přiveden do sněmu, **sestár**la též, a mladí vlci soudí, jak je byl Šir Chan učil, že pro lidské mládě není místa ve smečce. **V krátkce** budeš mužem.“

„A co je muž, že by nesměl běhat se svými bratry?“ **pravil** Maugli. „Narodil jsem se v džungli. Byl jsem **poslušen** zákonu džungli, a není vlka v naší smečce, kterému **bych byl** nevytáhl trnu z tlapy. Jsou jistě můjmi bratry.“

Baghýra se natáhl po celé délce a zavřel napolo oči. „Bratříčku,“ **pravil**, „sáhni pod mou tlamu.“

Maugli natáhl svou silnou hnědou ruku, a právě pod Baghýrovou **hedbávnou** bradou, kde ohromné pohyblivé svaly jsou skryty pod lesklou srstí, nahmatal malé lysé místo.

„Nikdo v celé džungli neví, že já, Baghýra, nosím toto znamení – stopu řetězu; a **přec**, bratříčku, jsem mezi lidmi narozen, a moje matka zemřela mezi lidmi – v klecích královského paláce v Odeyporu. Proto jsem tě vykoupil na sněmu, když jsi byl ještě malé nahé mládě. Ano, narodil jsem se mezi lidmi. Nikdy jsem neviděl džungle. Krmili **mne** za mřížemi z plechové misky, až jsem si jedné noci uvědomil, že jsem Baghýra – **pardal**, a ne lidská hračka. Odtrhl jsem hloupou závoru jedinou ranou své tlapy a prchl jsem; a jelikož znám lidské způsoby, stal jsem se hroznějším pro džungle než sám Šir Chán. Není tomu tak?“

„Ano,“ řekl Maugli; „celá džungle se bojí Baghýry – všichni kromě Maugliho.“

„Ó, ty jsi lidské mládě,“ **odvětil** černý **pardal** velice něžně; „a jak jsem se já vrátil do své džungle, tak se ty musíš jednou vrátit k lidem – k lidem, již jsou tvoji bratři. Ovšem, - nebudeš-li zabit na sněmu.“

„Ale proč – proč by **mne** kdo chtěl zabíjet?“ ptal se Maugli.

„Podívej se na **mne**,“ **pravil** Baghýra, a Maugli se mu zadíval upřeně do očí. Za půl minuty odvrátil mocný **pardal** hlavu stranou.

„Tu je ta příčina,“ řekl, **přešlapuje** tlapami po listí. „Ani já se ti nemohu podívat do očí, a **přec** jsem mezi lidmi zrozen, a mám tě rád, bratříčku. Ti druzí tě nenávidí, protože nemohou **snést** tvého pohledu, protože jsi moudrý, protože jsi jim vytahoval trny z nohou – zkrátka, protože jsi člověk.“

„To jsem nevěděl,“ **pravil** Maugli mrzutě, a jeho husté černé obočí se stáhlo.

„Jak zní zákon džunglí? Dříve bij a pak mluv! Právě z tvé bezstarostnosti poznali, že jsi člověk. Ale buď moudrým! Chybí-li se Akela při příštím lovu – a dá mu to teď pokaždé více práce, má-li zadávat kozla – vrhne se celá smečka proti němu a proti tobě. Budou odbývat džungli sněm na Skále, a pak – a pak – . Již to mám!“ zvolal Baghýra a vyskočil. „Seběhni rychle k lidským **chýžím** do údolí, a utrhnu tam trochu Rudého Květu, **jenž** tam roste. Až bude potřeba, budeš v něm mít mocnějšího přítele, než jsem já nebo Balů neb oni vlci ze smečky, kteří tě milují. Jdi pro Rudý Květ.“

Rudým Květem mínil Baghýra oheň, ale žádný tvor v džunglích nepojmenoval by oheň pravým jménem. Každé zvíře bojí se ho na smrt, a vynalézá stejný způsob, aby ho označilo.

„Rudý Květ?“ **pravil** Maugli. „Ten roste před **chýsemi** za soumraku. Dojdu pro nějaký.“

„Tak mluví lidské mládě,“ řekl Baghýra hrdě. „Pamatuj si, že roste v malých nádobách. Sežeň si ho rychle a uschovej pro čas potřeby.“

„Dobrá!“ řekl Maugli. „Jdu. Ale, můj drahý Baghýro-“ ovinul **ramě** kolem jeho nádherné šíje a díval se mu hluboko do velkých očí, - „**jsi jist**, že to je všechno Šir Chanovým dílem?“

„Přisahám u odtržené závoru, která **mne** osvobodila, že je tomu tak, bratříčku.“

„Nuže, u vola, který mne vykoupil, odplatím za to plně Širu Chanovi, a snad i něco přes míru!“ zvolal Maugli a odběhl.

„To je člověk. Dokonalý člověk,“ pravil Baghýra k sobě, ulehaje znovu. „O, Šir Chane, nikdy nebylo pro tebe osudnější honby, než tvůj lov na žabu před desíti lety!“

Maugli zatím běžel daleko, daleko lesem, a v útrobách mu vřelo. Doběhl k sluji, když se zdvihala večerní mlha, a oddychuje, hleděl do údolí. Mladí vlci nebyli doma, avšak Matka Vlčice, ležící vzadu ve sluji, poznala dle prudkého oddychování, že se její žábě něco přihodilo.

„Co je ti, synáčku?“ ptala se.

„Eh, jen netopýří žvast o Širu Chanovi,“ vzkřikl do sluje. „Dnešní noc lovím v zoraných polích,“ a hnal se dolů křovinami k řece, tekoucí údolím.

Zde se zastavil, neboť zaslechl hluk honící smečky a slyšel mekot štvaného Sambhura, kozla, který se octl v úzkých. Na to bylo slyšet zlomyslné, škodolibé vytí mladých vlků: „Akelo! Akelo! Nechtí ukáže Mládenec Vlk svou sílu! Místo pro vůdce smečky! Akelo!“

Mládenec Vlk skočil a bezpochyby netrefil svou kořist, neboť Maugli zaslechl, jak mu sklaply zuby a jak zaštěkal, když ho Sambhur povalil předníma nohama k zemi.

Nečekal déle na nic a utíkal dále; hluk za ním slábnul, když se dostal mezi osetá pole, kde bydleli vesničané.

„Baghýra mluvil pravdu,“ řekl, a srdce prudce mu bilo, když ulehal na kupu píce před okénkem malé chýže. „Zítřka je den pro Akelu i pro mne.“

Pak přitiskl tvář těsně k okénku a spatřil na krbu oheň. Viděl ženu hospodářovu, jak živila v noci oheň černými poleny; a když se rozednilo a byla všude bílá, chladná mlha, přišlo hospodářovo děcko, vzalo proutěnou nádobu, olepenou uvnitř hlínou, naplnilo ji kusy žhavého dřevěného uhlí, skrylo ji pod svůj šat, a odešlo, aby obsloužilo krávy v chlévě.

„To je vše?“ ptal se Maugli. „Dovede-li to dítě, nemám se čeho báti,“ zahnul tedy kolem rohu a setkav se s hochem, vytrhl mu z ruky nádobu a zmizel v mlze, mezitím co hoch hořekoval strachy.

„Jsou mi velice podobní,“ pravil Maugli, foukaje do ohně, jak byl viděl že číní žena. „Ta věc zajde, nedám-li jí co jíst,“ a kladl drobné větvičky a suchou kůru na rudou hmotu. Na polovině cesty do vrchu potkal Baghýru, na jehož srsti se leskla ranní rosa jako selén.

„Akela chybil,“ pravil pardal. „Byli by ho zabili již dnes v noci, ale chtěli mít také tebe. Hledali tě po celém vrchu.“

„Byl jsem v zoraných polích. Jsem připraven. Podívej se!“ Maugli mu ukázal nádobu s ohněm.

„Dobrá! Nuže, viděl jsem, že lidé strkali suchou větev do takové nádoby, a hned vykvetl na konci větve Rudý Květ. Nebojíš se ho?“

„Ne. Proč bych se bál? Pamatuji si teď – nebyl-li to pouhý sen – že jsem ležel vedle Rudého Květu, dříve než jsem byl vlkem, a že to bylo teploučké a milé.“

Po celý den seděl Maugli ve **slují** a hlídal svou nádobu s ohněm, **klada** do něho suché větve, aby viděl, jak chytaly. Našel větev, která ho uspokojila, a když přišel večer Tabaki ke **slují** a zval ho dosti hrubě, že na něho na Radní Skále čekají, smál se Maugli, až Tabaki hněvivě odběhl. Stále se **směje**, ubíral se do sněmu.

Starý vlk Akela ležel vedle své skály na znamení, že vůdcovství smečky bylo **uprázdněno**, a Šir Chan se procházel kolem se svou družinou vlků vykrmených zbytky, a přijímal jejich zjevná lichocení. Baghýra ležel těsně u Maugliho, mezi jehož kolena stála nádoba s ohněm. Když se všichni sešli, počal Šir Chan mluvit. Dokud byl Akela **mlád**, nebyl by se toho nikdy odvážil.

„Nemá k tomu práva,“ zašeptal Baghýra. „Řekni mu to. Je to psí syn. Zalekne se.“

Maugli skočil na nohy. „Volný národe!“ křičel, „což je Šir Chan vůdcem smečky? Co má tygr co **činit** s naším vůdcovstvím?“

„S ohledem na to, že je vůdcovství dosud **uprázdněno**, a **byv** vyzván, abych mluvil -“ začal Šir Chan.

„Vyzván? Kým?“ ptal se Maugli. „Což jsme se stali všichni šakaly, že **podlízáme** tomuto zabíječi skotu? Jen smečka sama má co rozhodovat o vůdcovství smečky.“

Ozvaly se hlasy: „Ticho, lidské mládě!“ jiné: „Nechte ho mluvit! Zachovával náš zákon,“ a konečně zavyl starší ze smečky: „Ať mluví Mrtvý Vlk.“

**Chybil-li** vůdce smečky svou kořist, je **zván** Mrtvým Vlkem, i dokud ještě žije, což nebývá dlouho.

Akela zvedl mrzutě svou starou hlavu: -

„Volný národe a i vy, šakalové Šir Chanovi! Po dvanáct let vodil jsem vás z lovu na lov, a za celou dobu nebyl ani jeden z vás chycen do pastí nebo pochroumán. Nyní jsem **chybil** svou kořist. Víte dobře, jakým **úkladem** se to stalo. Víte, že jste **mne** poštváli na kozla, na kterého se nikdo neodvážil, jen aby se rozhlásila moje neschopnost. Bylo to obratně navlečeno. Teď máte právo zadávat **mne** na Radní Skále. Proto se ptám, kdo se hlásí, aby **učinil** konec životu Mládence Vlka? **Jet** mým právem dle zákona džunglí, abyste přišli jednotlivě, jeden po druhém.“

Nastalo dlouhé ticho; neodvážil se žádný jednotlivý vlk **bojovat** s Akelou smrtelný boj. Tu zařval Šir Chan: „Bah! co je nám po tom bezzubém bláznu? Propadl smrti. Ale lidské mládě žije příliš dlouho! Volný národe, ono bylo od počátku mou kořistí! Dejte mi je! Mám dost té lidsko-vlčí komedie. Znepokojovalo džungle po celých deset let. Dejte mi lidské mládě, nebo budu zde honit neustále, a nedám vám ani kostičky! Je člověk, je lidské dítě a nenávidím ho z hloubi svých kostí!“

Tu zavyla víc než polovina smečky: „Člověk! člověk! Co je nám po člověku? Ať si jde domů ke svému.“

„Aby vzbouřil všechno obyvatelstvo vesnic proti nám?“ řval Šir Chan. „Ne; dejte mi ho. Je člověk a nikdo z nás mu nemůže pohledět do očí.“

Akela zvedl znovu hlavu a řekl: „Jedl naši stravu. Spal s námi. Nadháněl nám zvěř. Neporušil nikdy ani slovem zákona džunglí.“

„Zaplatil jsem za něho volem, když byl přijat. Cena vola je nepatrná, ale Baghýrova čest je něco, zač snad bude chtít bojovat,“ **pravil** Baghýra svým nejlíbeznějším hlasem.

„Vůl vyplacený před desíti lety!“ zahoukala smečka. „Co pak dbáme o kosti deset let staré!“

„Anebo o slib a závazek!“ zvolal Baghýra **ceně** své bílé zuby. „Ne nadarmo jste zváni volným národem!“

„Žádné lidské mládě nemá běhat s národem džunglí,“ skučel Šir Chan. „Dejte mi ho!“

„Je náš bratr ve všem kromě krve,“ pokračoval Akela, „a vy ho zde chcete zadávat. Žil jsem opravdu dlouho. Někteří z vás začali požírat brav, a o některých jsem slyšel, že za vedení Šir Chanova vycházejí za tmavé noci a kradou děti od vesnických prahů. Znam vás tedy jako zbabělce, a jako k zbabělcům k vám mluvím. Je **jisto**, že musím zemřít, a můj život nemá ceny, jinak bych ho nabídl na místě života lidského mláděte. Avšak **k vůli** cti smečky, - věc to, na kterou jste, **jsouce** bez vůdce, zapomněli – slibuji, že necháte-li lidské mládě odejít ke svým, nevycením ani jediného zubu proti vám, až přijde má hodinka smrti. Chci zemřít bez boje, **nebráně** se. To zachová smečce alespoň tři životy. Více nemohu **učinit**; avšak chcete-li, mohu vám **uspořít** hanbu vraždy bratra, který se ničím neprovinil, bratra, který byl přímluvou i výkupem přijat do smečky zcela dle pravidel zákona džunglí.“

„Je člověk – člověk – člověk!“ houkala smečka; a většina vlků počala se **raditi** kolem Šir Chana, **jenž** začal šlehat ocasem.

„Teď vezmi věc do svých rukou,“ **pravil** Baghýra k Mauglimu. „Nezbývá nám nic jiného, než bojovat.“

Maugli se vzpřímil, **drže** nádobu s ohněm v ruce. Pak se protáhl a zazíval sněmu do tváře; byl však rozpálen zlostí a zarmoucen, protože vlci, zcela dle vlčího způsobu, nikdy mu neřekli, že by ho tak nenáviděli. „Slyšte!“ zvolal. „Všechno tento psí žvást je zbytečný. **Byl bych chtěl** být s vámi vlkem až do konce života, ale nazvali jste **mne** dnes tolikrát člověkem, že cítím pravdu vašich slov. Nepojmenuji vás tedy nikdy již svými bratry, nýbrž sagy, psy, jak vás jmenuje člověk. Není na vás, abyste rozhodovali, co chcete, nebo nechcete **činít**. To je mou věcí; a abychom si na věc jasněji posvítili, přinesl jsem si já, člověk, trochu Rudého Květu, kterého se vy, psi, bojíte.“

Hodil nádobu s ohněm na zem, a několik žhavých uhlů zažehlo hromádku suchého mechu, **jenž** vzplanul. Celý sněm couval hrůzou před poskakujícími plaménky.

Maugli vložil svou suchou větev do ohně, až **haluze** chytly a zapraskaly, a zamával jí nad hlavou mezi choulícími se vlky.

„Ty jsi pán a velitel,“ zašeptal Baghýra. „Zachraň Akelu před smrtí. Byl vždy tvým přítelem.“

Akela, **litý** starý vlk, který nikdy ve svém životě neprosil za milost, pohlédl žalostně na Maugliho. Hoch tu stál úplně nahý a jeho dlouhé černé vlasy poletovaly mu po ramenou ve svitu hořící větve, při němž stíny poskakovaly a se chvěly.

„Dobrá!“ **pravil** Maugli, **rozhlížeje** se zvolna kolem. „Vidím, že jste psi. Jdu od vás k svému lidu – je-li opravdu mým národem. Džungle se pro **mne** zavírá, a musím zapomenout

na vaši řeč a na vaše přátelství; ale chci být milosrdnější než jste vy. Byl jsem ve všem vaším bratrem, kromě krve, a slibuji, že až budu člověkem mezi lidmi, **nezradím vás lidem**, jako jste vy zradili mně.“ Kopnul do ohně nohou a jiskry vzlétly. „**Necht** není války mezi mnou a kýmkoli ze smečky. Ale dříve než odejdu, musím zde zaplatit svůj dluh.“ Kráčel pomalu k Širu Chanovi, který tu seděl **mhouraje** hloupě do plamenů a chytil ho za vousy na bradě. Baghýra následoval, aby byl **hotov** v případě pohromy.

„Vzhůru, pse!“ zvolal Maugli. „Vzhůru, když mluví člověk, anebo ti zapálím kožich!“

Šir Chan stáhl uši na zad hlavy a zamhouřil oči, neboť větev hořela mu těsně u tlamy.

„Tento vrah skotu řekl, že **mne** zardousí na sněmu, jelikož **mne** nezardousil, dokud jsem byl mládětem.“ Tloukl hořící větví Šir Chana přes hlavu, volaje: „Tak, tak trestáme psy, když jsme se stali mužem! Jen hni vousem, chromáku, a strčím ti Rudý Květ do **chřtánu**!“ A tygr kňučel a vyl v smrtelném strachu.

„Pah! Připálená kočko džunglí – teď jdi! Ale pamatuj si, až přijdu podruhé na Radní Skálu, jako člověk, že přijdu s Šir Chanovou kůží na ramenou! Co se týče ostatních, **necht** Akela jde volně odtud a žije, jak se mu líbí. Nezabijete ho, protože tomu nechci. A nemyslete si, že tu budete ještě dlouho sedět s vyplazenými jazyky, jako **byste byli** něco jiného, než psi, které vyženu odtud – tak! Pryč odtud!“ Oheň hořel vztekle na konci větve, a Maugli se jí oháněl **na pravo** i **na levo** kolem sebe a vlci utíkali **vyjíce**, jak je jiskry pálily do srsti. Konečně zbyli jen Akela, Baghýra a asi deset vlků, **přívřzencův** Maugliho. A tu cosi zabořilo Maugliho a srdce, jak ho to dosud nikdy nezabořilo; zavzdychl a zaštkal, a slzy mu stékaly po tváři.

„Co je to? Co je to?“ volal. „Nechce se mi **opustiti** džunglí, a nevím, co mi je. Umírám, Baghýro?“

„Ne, bratříčku. Jsou to jen slzy, jaké prolévají lidé,“ **pravil** Baghýra. „Teď vím, že jsi již muž, a žádné mládě. Džungle se opravdu pro tebe zavírá dnešním dnem. Nech je **těci**, Maugli. Jsou to jen slzy.“ Maugli tedy usedl a plakal, jako by mu chtělo srdce puknout; neplakal **jaktěživ** dřív.

„A teď,“ řekl, „půjdu k lidem. Dříve však musím dát **s bohem** své matce.“ Šel ke **sluji**, kde žila s Otcem Vlkem a plakal do jejího kožichu, mezitím co čtyři mladí vlci žalostně vyli.

„Nezapomenete na **mne**?“ ptal se Maugli.

„Nikdy, dokud budeme moci **sledovati** nějakou stopu, řekli mladí. „Přijď dolů pod vrch, až budeš mezi lidmi, a pohovoříme si s tebou; a přijdeme v noci k tobě do zoraných polí a budeme si s tebou hrát.“

„Přijď brzo!“ **pravil** Otec Vlk. „Ó, moudrá žabičko, přijď zase brzo; tvá matka a já jsme již staří.“

„Přijď brzo,“ řekla Matka Vlčice, „můj nahý synáčku; neboť, slyš, lidské dítě, milovala jsem tě více než kdy kterékoli své mládě.“

„Přijdu jistě,“ řekl Maugli; a až přijdu, rozložím Šir Chanovu kůží na Radní Skále. Nezapomeňte na **mne**! Řekněte všem v džungli, aby na **mne** nikdy nezapomněli!“

Začalo svítat, kdy slézal Maugli **samoten s vrchu**, **jda** vstříc oněm tajemným bytostem, které nazýváme lidmi.

## 1.2. Kajova honba

Co zde budu vyprávět, stalo se krátce před tím, než Maugli odešel ze Sionýské vlčí smečky a než se pomstil na tygru Šir Chanovi. Bylo to ve dnech, kdy ho Balů učil **Zákonu Džunglí**. Velký, vážný, starý hnědý medvěd měl radost, že má tak čiperného žáka, neboť mladí vlci chtějí se ze zákona džunglí **učiti** jen tomu, co se týká jejich vlastní smečky a kmene a utíkají, jakmile umějí opakovat lovecký zpěv: - „Nohy běhají bez hluku; oči vidí v temnotě; uši v **slují** větru dech slyší, v tlamě běhají se ostré bílé zuby – po všem tom své bratry poznej, **vyjma** Tabakiho, šakala a hyenu, **jež v nenávisti měj**.“

Avšak Maugli, jakožto lidské mládě, učil se mnohem víc. Baghýra, černý pardal, **potuluje** se džunglí, přišel se se někdy podívat, jaké pokroky činí jeho miláček, a předl, **otíraje** svou hlavu o strom, mezitím co Maugli odříkával Balůvi svou denní úlohu. Hoch uměl šplhat **skorem** právě tak dobře jako **plovat**, a **plovat skorem** právě tak dobře jako běhat. Proto ho Balů, učitel zákona, učil znát zákony vodní i lesní. Učil ho rozeznávat **spuchřelou** větev od pevné; učil ho, jak má zdvořile mluvit s divokými včelami, setká-li se s jejich rojem na padesát stop nad zemí; co má říci Mandovi, netopýru, vyruší-li ho za poledne ve větvích; a jak má **varovati** vodní hady v rybnících, dříve než mezi ně žblunkne. Žádný z **obyvatelů** džunglí není rád vyrušován, a všichni jsou hned hotovi **vrhnouti se** na rušitele. Mimo to učil se Maugli také „loveckému pokřiku cizince“; volání to opakuje se tak dlouho, až na ně přijde odpověď, honí-li kdo z obyvatelů džunglí mimo své území. Zní v překladu: „Nech mne **honiti** zde, hladového!“ a odpověď zní: „Hoň si k ukojení hladu, ale nikdy pro rozkoš!“

Všechno to nám ukazuje, jak mnoho Mauglimu bylo **učiti** se, a býval často velmi unaven, musel-li totéž stokrát opakovat; avšak Balů řekl Baghýrovi, když byl jednou Maugli bit a rozzlobeně utekl: „Lidské mládě je lidské mládě, a je **nutno**, aby znalo celý zákon džunglí.“

„Ale považ, jak je maličký,“ **pravil** černý **pardal**, který **by byl Maugliho rozmazlíl, kdyby byl směl**. „Jak má jeho hlavička unést všechno to tvé dlouhé povídání?“

„Je v džungli něco příliš malého k zabítí? Není. Proto ho učím těmto věcem, a proto mu dám někdy nějakou tu ránu, ale jen docela jemně, zapomíná-li na něco.“

„Jemně! Co ty víš o jemnosti, stará železná tlapo?“ bručel Baghýra. „Jeho obličej je dnes samá boule od tvé – něžnosti. Uf!“

„Lépe, má-li boule od hlavy až k patě ode **mne**, který ho má rád, než aby měl přijít **ku** škodě vlastní nevědomostí,“ odpověděl Balů velice vážně. „Teď ho učím džunglím heslům, která ho mají chránit proti ptákům a proti hadům a proti všemu, co běhá po čtyřech **vyjma** jeho vlastní smečku. Bude-li si jen pamatovat hesla, může se dožadovat ochrany z celé džungle. Nu, nestojí to za trochu výprasku?“

„Nu, dobře; jen dbej tedy, abys lidské mládě nezabil. Není kmenem stromu, abys o ně si brousil své tupé drápy. Avšak jaká jsou to hesla? Jsem zvyklý spíše udělovat pomoc, než se jí dožadovat –“ Baghýra natáhl jednu tlapu **a obdivoval se drápům na jejím konci, modrým jako ocel a ostrým jako rydlo** – „ale přece bych je rád znal.“

„Zavolám Maugliho, a on ti je odříká – bude-li chtít. Pojd' sem, bratříčku!“

„Bzučí mi v hlavě jako v úle,“ ozval se mrzutý hlásek nad jejich hlavami, a Maugli sjel se stromu velice pohněván a rozhořčen, připojiv, když seskočil na zem:

„Jdu kvůli Baghýrovi, a ne kvůli tobě, tlustý, starý Balů.“

„To je mi jedno,“ odvětil Balů, ač byl uražen a zarmoucen. „Pověz tedy Baghýrovi hesla džunglí, jak jsem tě jim učil tyto dny.“

„Čí hesla mám říkat? Kterého národa?“ ptal se Maugli, jsa rád, že se může pochlubit. „V džunglích je mnoho jazyků. A já je umím všechny!“ – „Několik jich umíš, ale mnoho ne. Hleď, Baghýro, učitel se nedočká nikdy díky. Ani jeden z malých vlčků nepřišel nikdy, aby se poděkoval starému Balůovi za jeho učení. Nu, velký učenče, pověz tedy heslo lovecké družiny!“

„Jsme jedné krve, ty a já,“ pravil Maugli, dodávaje slovům medvědího přízvuku, jak ho užívá celá lovecká družina.

„Dobře. A nyní heslo ptačí.“

Maugli opakoval totéž, přidávaje na konec skřek supa.

„Teď heslo hadí,“ žádal Baghýra.

Odpovědí byl dokonalý nepopsatelný sykot, a Maugli vyhodil nohama do zadu jako koník, zatleskal si jako sám sobě k pochvale rukama a vyskočil Baghýrovi na záda. Zde se usadil bokem a bubnuje nohama do lesklé srsti, poškleboval se Balůovi, jak nejhůře mohl.

„Tak – tak! To stálo za trochu boulí,“ pravil hnědý medvěd něžně. „Jednou si na mne vděčně vzpomeneš.“ Pak se obrátil k Baghýrovi a vyprávěl mu, jak si vyprostil ona heslo od Hathiho, divokého slona, který zná všechny tyto věci dopodrobna, a jak Hathi vzal Maugliho s sebou k rybníku, aby zvěděl hadí heslo od jistého vodního hada, jelikož Balů ho neuměl vyslovit. Nyní prý je Maugli dostatečně pojištěn proti všem pohromám v džunglích, jelikož mu ani had, ani pták, ani jiné zvíře nemohou ublížit.

„Nemá se tedy koho obávat,“ nafukoval se Balů, poklepávaje si hrdě na svůj tlustý, chlupatý břich.

„Vyjma svého vlastního národa,“ zabručel Baghýra pro sebe; pak řekl nahlas k Mauglimu: „Pozor na moje žebra, bratříčku! Co pak má znamenat všechn ten tanec nahoru a dolů?“

Maugli snažil se obrátit na sebe pozornost tím, že škubal Baghýru za srst a kopal ho nemilosrdně. Když si ho oba povšimli, vykřikl pronikavým hlasem: „A já budu mít svůj vlastní národ, a budu ho vodit celý den po větvích!“

„Co je to za novou pošetilst, ty malý blouznivče?“ pravil Baghýra.

„Ano, a budeme házet haluze a smetí na starého Balů,“ pokračoval Maugli. „Slíbili mi to. Heč!“

„Buť! A Balůova mocná tlupa srazila Maugliho s Baghýrových zad. Chlapec ležel mezi jeho mohutnými předními tlapami a poznal, že se medvěd opravdu zlobí.“

„Maugli!“ rozkřikl se Balů, „ty jsi mluvil s Bandar-logy – s opicemi.“

Maugli se podíval na Baghýru, aby zvěděl, hněvá-li se **pardal** také, ale Baghýrovy oči byly **nemluvný** jako kámen.

„Ty jsi mluvil s opicemi – s šedými **opy** – s národem bez zákona – s nečistými jedlíky všeho! Jaká to hanba!“

„Když mi Balů natloukl,“ **pravil** Maugli, **leže** dosud na zádech, „utekl jsem, a šedé opice přišly ke mně dolů se stromů a litovaly **mne**. Nikdo jiný o **mne** nedbal.“ Zafňukal trochu.

„Soustrast opičího národa!“ pokrčil Balů nosem. „To je **jakobys** řekl: mlčení horského proudu! chlad letního slunce! A co dále, lidské mládě?“

„A pak – a pak – pak mi daly oříšky a všelijaké dobré věci k jídlu a – nosily **mne** v náručí až do vrcholků stromů, a říkaly mi, že jsem jejich pokrevní bratr, kromě toho, že nemám **ocas**, a že budu jednou jejich vůdcem.“

„Nemají žádného vůdce,“ **pravil** Baghýra. „Ony **lhau**. Ony povždy lhaly.“

„Byly velice laskavy a prosily **mne**, abych přišel zase brzo. Proč jste **mne** nikdy neuvedli mezi opice? Ony stojí zpřímá na nohou jako já. Nepohlavkují **mne** tvrdými tlapami. Hrají si celý den. Nech **mne** vstát! Ošklivý Balů, pusť **mne** k nim. Chci si zas s nimi hrát.“

„Poslyš, lidské mládě,“ **pravil** medvěd a hlas jeho hřměl jako hrom za teplé noci. „Učil jsem tě všem zákonům džunglí, pro všechny obyvatele džunglí – **vyjma** opice, které žijí na stromech. Ty nemají zákona. Jsou to vyvrhelové. Nemají ani **své vlastní řeči**, **užívajíce kradených slov**, **jež** zaslechnou, když pokukují a číhají nahoře ve větvích. Jejich obyčeje nejsou naše obyčeje. **Jsou bez vůdců**. **Nemají žádné paměti**. Chlubí se a žvástají a domnívají se, že jsou velkým národem, určeným **provést** v džungli velké věci, ale spadne-li se stromu ořech, dají se tomu do smíchu a všechno je zapomenuto. My z džunglí nemáme s nimi nic společného. Nepijeme tam, kde ony honí; neumíráme tam, kde ony umírají. Slyšel jsi mne až po dnešní den **vysloviti**, slovo ‚Bandar-log‘?“

„Ne,“ zašeptal Maugli, neboť v lese **panovalo** ticho, když Balů domluvil.

„Národ džunglí nemá ho ani na jazyku, ani na mysli. Je jich velmi mnoho, jsou zlé, špinavé a nestydaté a mají-li jakési určité přání, je to, aby si jich obyvatelé džunglí povšimli. My si jich však nevšímáme, ani když nám házejí na hlavy ořechy a smetí.“

Sotva domluvil, když celý déšť ořechů a **haluzí** snesl se dolů se stromu a bylo **slyšeti** kašláním a skučením a hněvivé skoky vysoko nahoře v tenkých větvích.

„Opice jsou **zapovězeny**,“ **pravil** Balů, „**zapovězeny** celému národu džunglí. Pamatuji si to.“

„**Zapovězeny**,“ opakoval Baghýra; „ale myslím přece, že tě měl Balů před nimi varovat.“

„Já – já? Jak **mne** mohlo napadnout, že by si hrál s takovou havětí. S opicemi! Fuj!“

Nový déšť svezl se na jejich hlavy. Odešli tedy odtud, **berouce** Maugliho s sebou. Co řekl Balů o opicích, byla úplná pravda. Žijí ve vrcholcích stromů a jelikož zvířata hledí zřídka

vzhůru, nebylo příčiny, aby se opice setkaly s národem džunglí. Avšak kdekoli opice našly **chorého** vlka nebo raněného tygra nebo medvěda, týraly ho a házely klestí a ořechy na jakékoliv zvíře pro pouhou **kratochvíli** a v naději, že vzbudí pozornost. Pak vyly a řvaly nesmyslné písně a zvaly obyvatele džunglí, aby k nim vylezli na stromy a přemohli je, anebo sváděly pro nic za nic zuřivé bitvy mezi sebou a nechávaly mrtvé opice ležet na cestě, aby je obyvatele džunglí viděli. Chystaly se stále **zvoliti** si vůdce a **ustanoviti** vlastní zákony a zvyky, ale nikdy k tomu nedošlo, protože jejich paměť nepodržela ničeho ode dne ke dni, a tak vyrovnaly věc tím, že říkaly: „Nač Bandar-logové myslí dnes, o tom bude džungle přemýšlet zítra“ a tím se po většině potěšily. Žádné ze zvířat jich nemohlo dohonit, ale také si jich žádné ani nevšimlo a proto byly tak rády, když si s nimi Maugli přišel hrát a když slyšely, jak se Balů zlobí.

Nepomýšlely nikdy za nic jiného – Bandar-logové vůbec nikdy na nic nemyslí, ale přece jedné opici napadlo něco, co se jí zdálo **skvostnou** myšlenkou. Vyprávěla ihned tak druhým, že Maugli by mohl být pro ně užitečnou osobou, kdyby si ho u sebe podržely, poněvadž umí **splétati** větve na ochranu proti větru a že kdyby ho chytly, mohly by ho přinutit, aby je tomu naučil. Maugli, jakožto **dřevoštěpovo** dítě, zdědil různé schopnosti a **robíval** malé budky ze suchých větví, **nevěda**, jak se tomu naučil. Opicím, **pokukujícím** na něho se stromů, zdála se jeho hra podivuhodnou. Tentokráte, řekly si, budou mít opravdového vůdce a stanou se nejmoudřejším národem v džunglích, tak moudrým, že si jich každý povšimne a bude jim závidět. Proto následovaly Balůa, Baghýru a Maugliho zcela tiše džunglí, až přišla doba poledního spánku. Maugli, který se velice styděl, usnul mezi medvědem a Baghýrou, **jsa** pevně odhodlán, že si již ničeho nezačne s opicemi.

Tu pojednou ucítil na svých nohou a ramenou silné tvrdé malé ruce, pak mu šlehly větve do tváře a již hleděl skrze **klátící se** ratolesti dolů na Balůa, který budil džungli hlubokým řevem, mezitím co Baghýra skákal s vyceněnými zuby po kmenu. Bandar-logové vyli radostí a hrnuli se výše do větví, kam se Baghýra za nimi neodvážil, **vykřikující**: „Všiml si nás! Baghýra si nás povšiml! Celý národ džunglí se nám obdivuje pro naši obratnost a chytrost!“ Pak se daly na útěk. Je nemožno vylíčit podobný útěk opic stromovím. Mají své pravidelné cesty a křižovatky, nahoru i dolů, rozložené od padesáti do sedmdesáti až sto stop nad zemí a umějí po nich cestovat, je-li třeba, i za noci. Dvě nejsilnější opice chopily se Maugliho pod ramena a rozlétly se s ním přes vrcholky stromů, **dělající** skoky na dvacet stop. **Kdyby byly bývaly samy, byly by mohly utíkat** dvakrát tak rychle, ale **tíha hochova** je zdržovala. Mauglimu nebylo **volno** a **pojímala** ho závrať, ale přece jen ho bavil divoký **úprk**, ač ho zároveň lekala hloubka **rozevírající se** chvílemi pod ní a strašlivý náraz a šklubnutí po každém skoku vzduchem působily mu tlukot srdce. Jeho družina letěla s ním nahoru do koruny stromu, až cítil, jak nejtenčí větévky na vrcholku praskaly a ohýbaly se pod nimi; na to se s **rykem** a jekem vrhaly dolů, až se zas objevily na vedlejším stromě, **zachycující** se nohama i rukama nižších **haluzí**. Někdy uviděl pod sebou na míle daleko prostírat se věčně zelenou džunglí, tak jako plavec **s vrcholku** stěžně viděl na míle daleko moře a hned zas ho **listoví** a větve švihly přes tvář a zas byl s oběma svými průvodci **skorem** u samé země. Tak s hlukotem a skřekem, štěkotem a jekem uháněla celá čeleď Bandar-logů se svým zajatcem Mauglim stromovými cestami.

Z počátku se bál, že ho upustí, pak se zlobil, avšak uznal, že by bylo nemoudré se bránit a **jal** se tedy přemýšlet. První jeho starostí bylo, aby dal zprávu Balůovi a Baghýrovi, neboť věděl, že při rychlosti, s jakou opice prchaly, zůstali **as** jeho přátelé daleko zpět. Bylo

marno dívati se dolů, kde spatřoval jen vrcholky kmenů, hleděl tedy vzhůru a spatřil vysoko v modru houpajícího se a kroužícího Čila, supa, jenž konal stráž nad džunglí, čekaje, kde co skoná. Sup viděl, že opice něco odnášejí, a snesl se tedy o několik set loket níže, aby se podíval, je-li jejich břímě dobré k snědku. Zasvištěl překvapením, když uzřel Maugliho, jak je vlečen po vrcholcích stromů, a když zaslechl jeho supí heslo: „Jsme jedné krve, ty i já!“ Větve srazily se opět jako vlny nad hochem, avšak Čil se odhoupal zavčas nad nejbližší strom, z něhož se znovu vynořila drobná hnědá tvářička. „Dávej pozor kudy mne nesou!“ křičel Maugli. „Pověz to Balúovi ze Sionýské smečky a Baghýrovi z Radní Skály!“

„Jménem koho, bratře?“ Čil dosud nikdy neviděl Maugliho, ač ovšem již o něm slyšel.

„Jménem Maugliho, Žáby. Říkají mi lidské mládě. Dávej pozor na mou sto-pu!“

Poslední slovo vyrazil již uprostřed letu vzduchem. Čil kývl hlavou a vznesl se vysoko, vysoko až se zdál jen jako malý prášek. Zde visel teď nehnutě, stopuje svýma, dalekohlednýma očima záchvěvy stromových vršků, kudy kvapila Maugliho družina.

„Nejdou nikdy daleko,“ zachechtal se. „Nevykonají nikdy, co mají v úmyslu vykonat. Tito Bandar-logové vyhledávají stále nové věci. Ale tentokráte, mám-li jen trochu bystrozraku, nadrobili sami sobě zkázu, neboť Balú není žádné mládě, a Baghýra, pokud vím, umí víc než rdousit kozly.“

Kolébal se tak na svých křídlech, přitáhl nohy těsně k sobě a čekal.

Mezitím zuřili Balú a Baghýra vztekem a bolestí. Baghýra skákal po stromech jako nikdy dosud, avšak slabé větve lámaly se pod jeho tíží, a klouzal dolů, maje tlapy plny kůry.

„Proč jsi nevaroval lidské mládě?“ zařval na ubohého Balúa, který utíkal neobratným klusem, doufaje, že dohoní opice. „K čemu bylo dobré, žes ho polo utloukl, nevaroval-li jsi ho včas?“

„Pospěš! O, pospěš! Snad – snad je přece ještě dohoníme!“ funěl Balú.

„Tímto krokem! Tím bys nechytl ani raněnou krávu! Učíteli zákona – kazateli mlád'at! Kdybys měl se takhle valit míli cesty, pukneš. Zůstaň sedět a přemýšlej! Vymysli si plán. Ted' není času k honbě. Mohly by ho shodit dolů, kdybychom je sledovali příliš blízko!“

„Arrula! Uhúú! Snad ho již shodily, omrzelo-li je, vláčet ho s sebou. Kdo může věřit Bandar-logům? Polož mrtvé netopýry na mou hlavu! Dej mi hryzat vyschlé kosti! Obal mne rojem divokých včel, ať mne uštípají do smrti, a pohřbi mne s hyenou, neboť jsem nejbídnější ze všech medvědů! Arulala! Uahúá! Ó, Maugli, Maugli! proč jsem tě nevaroval před opicemi, na místě, abych ti otloukal hlavu? Snad jsem mu vytloukl z paměti, čemu se naučil, a on bude teď v džungli opuštěn, bez hesel!“

Balú zalomil tlapama nad hlavou a válel se běduje po zemi.

„Vždyť mi ještě před chvílí odříkával správně všechna hesla,“ pravil Baghýra netrpělivě. „Balú, ty nemáš ani paměti, ani sebeucty. Co by řekla džungle, kdybych se já, černý pardal, schoulil takto jako Sahi, dikobraz, a vyl?“

„Co je mi potom, co říká džungle? Snad už je teď mrtev.“

„Neshodí-li ho se stromů jen tak pro zábavu, anebo nezabijou-li ho z dlouhé chvíle, nemám velkých obav o lidské mládě. Je moudrý a dobře vycvičený, a kromě toho má oči, jichž se bojí celá džungle. Jenže je chyba, že je v moci Bandar-logů, a ti, protože žijí na stromech, nebojí se nikoho z nás.“ Baghýra olizoval zamyšleně přední tlapu.

„O, já blázen! Já tlustý, hnědý, kořínky hrabající blázen!“ pravil Balů, rázem se natahuje, „je pravda, co říká Hathi, divoký slon: ‚Každý má svůj postrach,‘ a Bandar-logové se bojí Kaje, skalního hada. Ten umí šplhat právě jako oni. Krade v noci mladé opice. Při pouhém zvuku jeho jména tuhnou ji jejich rozpustilé ohony. Pojdme ke Kajovi.“

„Je velmi starý a velmi chytrý. A především, je stále hladov,“ pravil Balů pln naděje. „Slib mu co nejvíce kozlů.“

„Když se jednou do syta najedl, spí celý měsíc. Snad teď spí, a kdyby byl vzhůru, což bude-li chtít raději rdousit své vlastní kozly?“ Baghýra, který mnoho nevěděl o Kajovi, byl zcela přirozeně nedůvěřivý.

„V tomto případě, starý lovče, ho snad my dva naučíme rozumu.“ Balů se při tom otíral svými hnědými rameny o pardala a vydali se na cestu ke Kajovi, skalní krajtě.

Našli ho nataženého na skále vyhráté odpoledním sluncem, kde se obdivoval svému krásnému novému šatu. Byl posledních deset dní zalezlý v úkrytu, kde svlékal kůži, a byl nyní velice krásný. Vymršťoval svou ploskonosou hlavou a kroutil své třicet stop dlouhé tělo ve fantastické uzly a křivky, olizuje se při tom, jako by myslel na svůj příští oběd.

„Nejedl ještě,“ pravil Balů, zabručev spokojeně, jakmile uviděl krásně žíhanou, hnědou a žlutou kůži. „Dej pozor, Baghýro! Je vždy poněkud slepý, když byl změnit šat, a vždy velice rychlý ke skoku.“

Kaj nebyl jedovatým hadem – opovrhoval vlastně jedovatými hady jako zbabělci – ale jeho síla spočívala v jeho objetí. Kolem toho jednou otočil ohromné lano svého těla, ten více ani nemuknul.

„Šťastný lov!“ volal Balů, sedaje na zadní nohy. Jako všichni hadi jeho rodu byl Kaj poněkud nahluchlý a neslyšel volání hned na poprvé. Pak se rychle svinul, skloně hlavu, jsa připraven pro jakýkoli případ.

„Šťastný lov nám všem,“ odpověděl. „Oho, Balů, kde jsi se tu vzal? Šťastný lov, Baghýro. Alespoň jeden z nás jistě shání potravu. Je tu nějaká zvěřina na blízku? Nějaká laňka nebo alespoň kozlíček? Jsem prázdný jako vyschlá studně.“

„Lovíme zde,“ odvětil Balů nedbale. Věděl, že se nesmí s Kajem přenáhliti. Je příliš silný.

„Dovolte, abych šel s vámi,“ pravil Jak. „Jedna rána více nebo méně ti neublíží, Baghýro nebo Balů, ale já musím čekat po celé dny na lesních stezkách a šplhat se po celou noc, než jen ulovím nějakou opičku. Pšša! Větve nejsou již takové, jaké byly, když jsem byl mlád. Jsou to všechno jen spuchřelé haluzky a suché proutky.“

„Snad je trochu vinna tvá ohromná tíha,“ podotkl Balů.

„Jsem ovšem pořádně dlouhý – pořádně dlouhý,“ pravil Kaj s nádechem hrlosti. „Ale přece je tím vinno jen to nově narostlé chrastí. Byl bych na svém posledním lovu málem spadl

– nechybělo mnoho, a jak jsem klouzal s hlukem dolů, neboť jsem neměl ocas těsně obtočený kolem kmene, probudily se opice a nadaly mi velice nehezkými jmény.“

„Beznohá, žlutá žízalo,“ hučel si Baghýra do vousů, jako by snažil se něco si připomenout.

„Ssss! Řekli mi opravdu tak?“ ptal se Jak.

„Vykřikovaly něco takového za posledního úplňku; my si jich však nevšímáme. Říkají všelicos, i to, že prý jsi ztratil všechny zuby, a že se již neodvážíš na nic většího než je kůzle (jsou opravdu nestoudní, tito Bandar-logové), protože prý se bojíš kozlích rohů,“ pokračoval sladce Baghýra.

Had, a zvláště zchytralá stará krajta, jako byl Kaj, dává zřídka **na jevo** svou zlost, ale Balů a Baghýra mohli pozorovat, jak se silné požírací svaly po obou stranách Kajova hrdla nadýmají a vlní.

„Zdá se, že se Bandar-logové stěhují,“ pronesl zdánlivě klidně. „Když jsem se dnes rozložil na slunci, slyšel jsem je pokřikovat ve vrcholcích stromů.“

„A – právě Bandar-logové to jsou, které teď sledujeme,“ pravil Balů, ale slova vážla mu v hrdle; **bylot** to poprvé za jeho paměti, že někdo z obyvatel džunglí se přiznal, že ho zajímá počínání opic.

„Není to jistě nepatrná věc, která vede takové dva lovce, a zajisté i vůdce ve vlastní džungli, po stopě Bandar-logů,“ odpověděl Kaj dvorně, **nafukuje** se zvědavostí.

„Co se mne týče,“ počal Balů, „jsem jen starý a někdy velice pošetilý učitel zákona sionýských vlčích mlád'at, a zde Baghýra - .“

„Je Baghýra,“ dokončil černý **pardal**, a jeho **čelisti hlučné sklaply**, neboť nechtěl být pokládán za skromného. „Věc je ta, Kaji. Tito zloději ořechů a škůdci palmových listů ukradli naše lidské mládě, o kterém jsi snad již slyšel.“

„Slyšel jsem něco od Sahiho, kterému jeho ostny dodávají smělosti, o jakémsi lidském tvorů, který byl přijat do vlčí smečky, ale nevěřil jsem tomu. Sahi ví plno věcí, které slyší **na polo** a které pak velmi špatně vypravuje.“

„To je však pravda. Takového lidského mláděte dosud nebylo,“ **pravil** Balů. „Je tím nejlepším, nejmoudřejším a nejmoužilejším ze všech lidských mlád'at. Je mým vlastním žákem a proslaví jednou **jméno Balůvo** po celých džunglích; a kromě toho, já – my všichni – ho velice milujeme, Kaji.“

„Ts! Ts!“ zasyčel Kaj, **kroutě** hlavou na všechny strany. „Také jsem kdysi věděl, co je láska. Mohl bych o tom mnoho vyprávět-.“

„Abychom tvou příhodu náležitě ocenili, k tomu je třeba jasné noci, když jsme všichni najedeni,“ odtušil Baghýra rychle. „Naše lidské mládě **nalezá** se nyní v rukách Bandar-logů a víme, že se tito z celé džungle bojí pouze Kaje.“

„Ano, bojí se pouze mne. A vědí také proč,“ **pravil** Kaj. „Žvatlavé, pošetilé – ješitné – ješitné, pošetilé, žvatlavé jsou všechny opice. Ale lidskému tvorů není dobře v jejich rukách. Omrzí je i ořechy, které sbírají, a házejí je dolů. **Vlekou** se půl dne s větví, **majíce** v úmyslu

vykonat s ní velké věci, a pak ji rozlomí v půli. Věru, tomu lidskému tvorů není čeho závidět. Nadávaly mi tedy – žlutých ryb, či jak?“

„Červu – červu – žízal,“ pravil Baghýra, „a ještě všelijak jinak, což se však stydím říci.“

„Musíme jim připomenout, aby mluvili slušně o svém pánu. Aaa – ssp! Bude nutno pomoci jejich zbloudilé paměti. Nuže, kam se odebrali s mládětem?“

„To ví jen džungle. Myslím, že směrem k západu,“ pravil Balů. „Mysleli jsme, že to budeš vědět, Kaji.“

„Já? Jak pak? Zadáám je, přijdou-li mi do cesty, ale nelovím Bandar-logů, těchto žab, tohoto zeleného kalu na povrchu vodním. Hsss!“

„Pohled' vzhůru, vzhůru, vzhůru! Hillo! Illo! Ilo, pohled' vzhůru, Balů ze sionýské vlčí smečky!“

Balů pohlédl vzhůru, aby viděl, odkud hlas přichází a viděl Čila, supa, snášejíciho se v zapadajícím slunci, jež ozařovalo ze spoda jeho peruti. Byl již čas pro Čila, aby se uložil k spánku, potuloval se však nad celou džunglí, slídě po medvědu, kterého nemohl uhlídat v hustém listoví.

„Co je?“ ptal se Balů.

„Viděl jsem Maugliho mezi Bandar-logy. Prosil mne, abych vám to řekl. Dával jsem pozor. Bandar-logové ho vlekli za řeku, k opičímu městu, zvanému Chladná Doupaty. Snad tam zůstanou celou noc, snad deset dní, snad hodinu. Řekl jsem netopýrům, aby za tmy hlídali. To je mé poselství. Šťastný lov vám všem tam dole!“

„Přejeme ti plné hrdlo a hluboký spánek, Čile,“ volal Baghýra. „Vzpomenu si na tě při příštím lupu, a nechám ti stranou celou hlavu, ó nejlepší ze všech supů!“

„To nic nebylo. Rádo se stalo. Hoch zná moje heslo. Nemohl jsem ani jednat jinak.“ A sup zakroužil opět vzhůru, aby se odebral k svému odpočinku.

„Nezapomněl používat svého jazyka,“ pravil Balů s hrdou radostí. „Podívejme se! Tak mlád, a vzpomene si na ptačí heslo ve chvíli, když ho vlekou přes stromy!“

„Bylo mu to co nejdůkladněji vtlačeno,“ pravil Baghýra. „Ale jsem hrdý na něho. Nyní však pospěšme do Chladných Doupat.“

Věděli všichni, kde to je, ale málokterý z obyvatel džunglí tam kdy zavítal. To, co jmenovali Chladnými Doupaty, bylo staré opuštěné město, ztracené a zahrabané v džungli, a zvířata zřídka použijí místa, kde bydleli kdysi lidé. Jedině divoký kanec to činí, ale dravé šelmy nikdy. Kromě toho tam bydlely opice, pokud se o nich může říci, že někde bydlí a žádné zvíře, která má trochu sebeúcty, nezavadí o ně ani pohledem, vyjma v době sucha, kdy se v polorozpadlých studnicích a nádržkách udržuje trochu vody.

„Je to půl noci cesty, - i když půjdeme rychle,“ pravil Baghýra, a Balů se tvářil velice vážně. „Poběhnú tak rychle, jak jen umím,“ pravil dychtivě.

„Nemůžeme na tebe čekat. Běž za námi, Balů. Poběhneme co nohy stačí – Kaj a já.“

„Noha sem, noha tam, stačím ti v běhu za všechny tvé čtyry,“ odsekl Kaj. Balů se snažil utíkat, ale brzo usedl hluboce oddychuje. Nechali ho tedy, aby přišel za nimi později, mezitím co se Baghýra hnal ku předu bystrým pardalím poklusem. Kaj mlčel, ale jakkoli se Baghýra namáhal, obrovská skalní krajta vyrovnala se mu v běhu úplně. Když došli k horskému proudu, byl Baghýra ve výhodě, protože mohl přeskočiti, zatím co Kaj ploval, raze si cestu vodou pomocí hlavy a šíje. Na rovině však ho Kaj hned zase dohonil.

„U odtržené závory, která mne osvobodila,“ zvolal Baghýra, když se sešeřilo, „ty jsi statečný chodec!“

„Mám hlad,“ odpověděl Kaj. „Kromě toho mi nadaly strakatých žab.“

„Červů – žlutých žízal.“

„To je stejné. Pojďme dál,“ a Kaj jen letěl po zemi, nacházeje svým jistým okem nejkratší cestu a přidržuje se jí.

Opice si v Chladných Doupatech na Maugliho přátele ani nevzpomněly. Dovlekly chlapce k opuštěnému městu, a byly zatím úplně spokojeny. Maugli nebyl dosud nikdy viděl indického města, a třeba že bylo skorem pouhou rozvalinou, zdálo se mu velice podivuhodným a krásným. Některý král vystavěl ho před sto lety na malém pahorku. Bylo znát ještě stopy umělých kamenných cest, které vedly vzhůru k pobořeným branám, kde poslední tříštiky dřeva visely ve zvětralých stěžejích. Na zdech a ze stěn vyrůstaly stromy; valy sesuly se a pobořily, a divoké liany splývaly z oken věží v bujných visutých chumáčích.

Velký nepokrytý palác věncil pahorek, mramor nádvoří a fontán byl roztříštěn a zeleně a rudě zbarven. I dlaždice v nádvoří, kde stávali druhdy královští sloni, byly vylámaný, a traviny a mlázi vyrůstaly mezi nimi. S paláce bylo vidět řady nepokrytých domů, jež tvořily město a vyhlížely teď jako prázdné voštiny, zanesené nečistotou. Na náměstí, kde se křižovalo čtvero cest, bylo vidět beztvárnou kamennou hmotu, jež byla kdysi bůžkem; na rozích ulic, kde druhdy stávaly veřejné studnice, byly prohlubiny, jámy a pobořené klenby chrámové, z jichž trhlín vyrůstaly divoké fíky. Opice jmenovaly město svým a domýšlely si, že proto mohou opovrhovati národem džunglí, jenž bydlí v lese. A přec nevěděly ani, k jakému účelu byla všechna ta stavení zbudována a jak se jich má používat. Sedaly do kolečka v dvoraně královské sněmovny a hledaly si blechy a domýšlely si, že jsou lidmi; anebo běhaly nepokrytými domy a hromadily kusy omítky a všelijaký starý brak do kouta a zapomínaly hned zas kam to uložily. Praly se a hulákaly v tísnicích se houfech a pak si zas hrály, honíce se nahoru a dolů po terasách královské zahrady, kde třásly růžovými a oranžovými stromky pro pouhou rozkoš, aby viděly padat jejich květy a plody. Prolézaly všechny chodby a temné průchody paláce, všechny ty staré temné komnatky, ale nezapamatovaly si nikdy, co již viděly a čeho dosud ne; a tak se shromažďovaly po dvou, několika, nebo po hejnech, vypravujíce si, že si počínají ve všem jako lidé. Pily z nádržek a zkalily všechnu vodu, pak se nad ní sepraly a konečně se s řevem rozběhly, hulákajíce: „Není nikdo v džungli tak moudrý a dobrý, tak chytrý a silný a tak ušlechtilý, jako Bandar-logové.“ A pak začaly všechny znovu totéž, až je konečně celé město omrzelo a ony se vrátily do vrcholků stromů v naději, že si jich obyvatelé džunglí povšimnou.

Maugli, který byl vychován pod zákonem džunglí, nemiloval a nechápal tohoto způsobu života. Opice přivlékly ho do Chladných Doupat za pozdního odpoledne a na místě, aby šly spat, jak by byl Maugli rád učinil po dlouhé cestě, chytly se za ruce a tančily kolem,

zpívající své pošetilé písničky. Jedna z opic měla velkou řeč a vyprávěla svým družkám, že Maugliho zajetí označuje novou fázi v historii Bandar-logů, jelikož jim Maugli ukáže, jak se splétají pruty a rákosí proti dešti a zimě. Maugli utrl několik plazivých rostlin a začal je proplétat a opice snažily se ho napodobit; ale za několik minut pozbyly zájmu a začaly se tahat za ocasy, nebo skákat nahoru a dolů po čtyřech, kašlajíce při tom.

„Chtěl bych něco jíst,“ řekl Maugli. „Jsem cizincem v této části džungle. Přineste mi potravu, anebo mi dovolu, abych tu lovil.“

Dvacet nebo třicet opic odskákalo, aby mu přinesly ořechy a divoké melouny; ale na cestě se sepraly, a bylo jim pak příliš obtížno, vracet se s tím, co zbylo z plodů. Maugli byl žízniv i mrzut a hladov, a bloudil prázdňím městem, volaje občas lovecké heslo cizincovo, avšak nikdo mu neodpovídal, a Maugli cítil, že se dostal opravdu do místa velice špatného. „Je pravda všechno, co Balů říkal o Bandar-logách,“ pravil si v duchu. „Nemají ani zákona, ani loveckého hesla, ani vůdců – nic, než pošetilá slova a malé hrabivé zlodějské ruce. Zemru-li zde tedy hladem, nebo budu-li zabít, bude to jen mou vinou. Avšak musím hledět, jak bych se vrátil do vlastní džungle. Balů mi sice natluče, ale to je přece lépe, než trhat hloupé růžové listí s Bandar-logy.“

Sotva však došel k městským hradbám, když ho již opice táhly zpět, pravíce mu, že ani neví, jak je šťasten, a štípaly ho, aby ho naučily vděčnosti. Stiskl zuby a neříkal ničeho. Hulákající opice vedly ho na terasu nad nádržkami z červeného pískovce, jež byly dopola naplněny dešťovou vodou. Uprostřed terasy byl pobořený letohrádek z bílého mramoru, vystavěný pro královnu, která zemřela již před sto lety. Klenutá střecha se napolo sřítla a zasypala podzemní průchod z paláce, kudy sem chodily královny; zdi byly však zdobeny mramorovým mřížovím, překrásnou mlékově bílou prolamovanou prací, vykládanou acháty, karneoly, jaspisy a modrými lapis lazuli, a když vyšel měsíc za horou, svítil skrze otvory v mřížích, vrhaje na zemi stíny jako černé sametové vyšívání. Maugli byl žízniv, hladov a ospalý, ale přece se nemohl zdržeti smíchu, když mu Bandar-logové, asi dvacet najednou, začali vyprávět, jak jsou velcí, silní, moudří a ušlechtilí, a jak byl pošetilým, chtěje je opustit. „Jsme velké. Jsme volné. Jsme podivuhodné. Jsme nejpodivuhodnější národ v celých džunglích! Všechny tak říkáme a je to tedy pravda,“ křičely. „Jelikož jsi novým posluchačem a můžeš donést naše slova zpět k obyvatelům džunglí tak že si nás v budoucnosti povšimnou povíme ti všechno o svých převýborných osobách.“ Maugli nenamítal ničeho a opice se shlukly po stech na terase, aby naslouchaly svým vlastním řečníkům, kteří pěli chválu Bandar-logů, a kdykoli některý řečník ustal v řeči, aby nabral dechu, křičely všechny zároveň: „To je pravda; všechny to říkáme.“ Maugli kýval hlavou a mhoural ospale očima, a říkal „Ano,“ kdykoli se ho ptaly, a hlava mu šla kolem vším tím hlukem.

„Šakal Tabaki pokousal celý tento národ,“ pravil k sobě, „a teď mají vzteklinu. Jistě je to dewanee, vzteklina. Což nejdou nikdy spat? Blíží se mrak, jenž zakryje měsíc. Jen kdyby byl dosti velký, abych se mohl po tmě pokusit o útek. Jsem však zemdlený.“

Týž mrak byl pozorován dvěma dobrými přáteli v pobořeném příkopě pod městskou hradbou, neboť Baghýra a Kaj, vědouce dobře, jak jsou opice nebezpečny, jsou-li ve značném počtu, nechtěli se vydati v nebezpečí. Opice nebojují nikdy dříve, dokud jich není sto na jednoho, a málokdo v džungli stojí o takovou přesilu.

„Půjdu k západní baště,“ šeptal Kaj, „a svezu se povlovně dolů, kde najdu příznivý svah. Na mne se nevrhnou. Třeba jich byla sta, ale-“

„Vím,“ odvětil Baghýra. „Škoda, že tu není Balů; avšak uděláme, co bude možného. Až tento mrak zakryje měsíc, odeberu se na terasu. Odbývají tam jakýsi sněm nad hochem.“

„Šťastný lov,“ pravil Kaj zlostně a odplazil se k západní baště. Náhodou byla tato nejméně pobořena ze všech a velký had se zdržel chvíli hledáním vhodné cesty po kamenech. Mrak zakryl měsíc, a jak Maugli napjatě čekal, co se asi teď bude dít, zaslechl lehký krok Baghýrův po terase. Černý pardal vyběhl nahoru po svahu skorem bez hluku a neztrácejíc času rdousením, bušil tlapami na pravo i na levo do opic, které seděly kolem Maugliho v kruzích po padesáti až šedesáti. Zavyly leknutím a vztekem, ale když viděly, že Baghýra klopytl o koulíci a bránící se těla pod ním, vykřikla jedna z nich: „Je sám! Zabte ho! Zabte ho!“ Tlačící se hejno opic sevřelo těsně Baghýru, kousajíc, škrábajíc, škubajíc a trhajíc ho, mezi tím co jich pět nebo šest zajalo Maugliho, vleklo ho na zeď letohrádku a shodilo ho dolů otvorem v pobořené klenbě. Po lidsku vychovaný hoch byl by se nehorázně pohmoždil, bylť to pád s výše dobrých patnácti stop, ale Maugli skočil, jak ho tomu byl učil Balů, a dopadl rovně na nohy.

„Zůstaň tam,“ křičely opice, „až zabijeme tvé přátele. Později budeme si zas s tebou hrát, - nechají-li tě jedovatí hadi na živu.“

„Jsme jedné krve, ty a já,“ pravil Maugli, udávaje rychle hadí heslo. Zaslechl šustot a sykot v kamení kolem sebe, a zasyčel heslo ještě jednou, aby byl bezpečen.

„Tak jessst! Klobouky dolů!\* zasyčelo as půl tuctu tichých hlasů. Každá zřícenina v Indii stává se dříve nebo později bydlištěm hadů, a starý letohrádek se jen hemžil kobrami. „Stůj tiše, bratříčku, mohl bys nás pošlapat.“

Maugli stál tak tiše jak jen mohl, nakukuje zvědavě otvory ve zdi a naslouchaje zuřivému lomozu boje kolem černého pardala, štekotu, žvástu a rvače, jakož i Baghýrovu hlubokému řevu. Baghýra couval a byl strkán, zamotával se a zmizel pod hromadami svých nepřátel. Poprvé od svého narození bojoval Baghýra o svůj život.

„Balů je asi na blízku! Baghýra by nebyl přišel sám,“ myslel si Maugli; a pak zvolal nahlas: „K nádržce, Baghýro! Val se k vodním nádržkám! Odval se tam a potom se! Hleď se dostat do vody!“

Baghýra to uslyšel, a křik tento, který mu pověděl, že je Maugli zachráněn, dodal mu nové zmužilosti. Razil si, krok za krokem, zoufale cestu přímo k nádržkám. Tu se ozval z pobořených hradeb poblíže džungle temný válečný řev Balůův. Starý medvěd pospíchal jak mohl, ale nemohl přijíti dříve. „Baghýro!“ řval, „jsem zde. Už lezu! Pospíchám! Ahyna ora! Kamení se mi pod nohama! Jen vyčkejte mého příchodu, vy nectní Bandar-logové!“ Vydrápal se na terasu, aby ve chvíli zmizel až po hlavu v záplavě opic, ale postavil se ihned přímo na zadní nohy a roztáhnuv přední tlapy, objal opice, kolik se mu jich jen do náruče vešlo, a pak začal rozdávat rány, pravidelným pač-pač-pač jakoby rychlými údery lopatkového vodního kola. Šplýchnutí a pleskot pověděly Mauglimu, že si Baghýra probojoval svou cestu k nádržce, kam ho opice nemohly následovat. Pardal ležel lapaje dech a udržuje hlavu sotva trochu nad vodou, kdežto opice stály ve třech řadách na mramorových stupních, křepčice zuřivě nahoru i dolů, hotovy skočiti na něho se všech stran, kdyby mu napadlo vylézt ven,

Balůvi na pomoc. A tu vystrčil Baghýra z vody ven svou mokrou bradu a zavolal v zoufalství hadí heslo ke své obraně: - „Jsme jedné krve, ty a já! – neboť myslel, že se Kaj v poslední chvíli odplížil, Balů, ač napolo udušen opicemi na kraji terasy, nemohl se zdržeti smíchu, slyše toto pardalovo volání o pomoc.

Kaj si právě proklestil cestu přes západní hradbu, kam se vyšvihnul mocným škubnutím, že až pod ním povolil kus zdi a sřítí se do příkopu. Nechtěl pozbyti žádné výhody na pevné půdě, a stácel a roztácel se několikrát, aby byl jist, že je každý coul jeho dlouhého těla v pořádku a pružný. Po celou tu dobu zuřil zápas s Baluem, vřeštěly opice kolem nádržky, kde ležel Baghýra, a Mang, netopýr, poletoval s místa na místo, roznášeje po džungli zvěst o velkém boji, až i Hathi, divoký slon, zatroubil na poplach, a jednotlivé tlupy probuzených opic přicházely z daleka skokem po stromových cestách, na pomoc svým družkám v Chladných Doupatech, a hluk boje poplašil i všechno denní ptactvo na míle kolem. A teď se hnál Kaj, rychle, přímo a dychtiv vraždy. Bojovná síla krajty spočívá v mocném úderu hlavou, mrštěnou celou silou a váhou jejího těla. Myslete si oštěp, nebo zatloukající palici, nebo kladivo, vážící půl tuny, jež by dopadly v chladném, klidném rozmyslu, oživujícím jejich násadu, a máte slabý obraz toho, čemu byl Kaj podoben, když bojoval. Čtyři nebo pět stop dlouhá krajta může skoliti člověka, udeří-li ho přímo do prsou, a Kaj byl dlouhý třicet stop, jak víte. První jeho úder byl namířen právě doprostřed tlupy kolem Balua, byl vykonán mlčky, bez hlesu, a druhého nebylo již třeba. Opice se rozprchly s pokřikem: „Kaj! Je tu Kaj! Utecte! Utecte!“

Celá pokolení opic byla v mládí strašena, nechovala-li se dobře, pohádkami svých rodičů, kteří jim vyprávěli o Kajovi, nočním zloději, který se dovedl plížití větvemi, tiše jako mech roste, a kradl nejsilnější opice, jaké kdy žily; o starém Kajovi, který dovedl napodobit suchou větev nebo spráchnivělý kmen, tak že i nejchytřejší poznaly svůj omyl teprve, kdy je větev chytila. Kaj byl vrchol všeho, čeho se opice v džunglích bály, neboť nikdo neznal hranic jeho moci, nikdo se mu nemohl podívat do očí a nikdo nikdy nevyšel živ z jeho objetí. A tak tedy prchaly, zajíkající se strachy ke zdem a střechám domů, a Balů si ulehčil hlubokým oddechem. Jeho kožich byl hustší než Baghýrův, utrpěl však přec těžce v boji. Tu otevřel Kaj poprvé svou tlamu a promluvil jediné dlouhé syčící slovo, a opice, které přiběhly z daleka k Chladným Doupatům na pomoc, zarazily se v běhu, krčice se, až obtížené větve se pod nimi ohýbaly a praskaly. Opice na zdech a opuštěných domech zmlkly rázem, a v tichu, jež pojednou ovládlo město, slyšel Maugli, jak si Baghýra, vylézaje z nádržky, strásá s boků. Na to vypukl lomoz znovu. Opice skákaly výše po zdech, tiskly se kolem šijí velkých kamenných bůžků, a úpěly, skákající podél cimbuří, mezitím co Maugli tančil radostně v letohrádku, přikládal oko k mřížoví a houkal mezi zuby jako sova, projevuje tím svůj posměch a pohrdání.

„Vysvobod' lidské mládě z pasti; já už nikam nemohu,“ supěl Baghýra. „Vezměme lidské mládě a pojedme. Mohly by podniknouti nový útok.“

„Nehnou se, dokud jim neporučím. Zůstaňte sssstát!“ syčel Kaj, a město ztichlo znovu. „Nemohl jsem přijít dříve, bratře, ale zdá se mi, že jsem tě zaslechl volat,“ pravil k Baghýrovi.

„Mne? To snad jsem vykřikl v zápasu -“ rozpačitě odvětil Baghýra. „Balů, jsi raněn?“

„Nevím, neroztrhaly-li mne na sto malých medvíďat,“ pravil Balů, lízaje si vážně nohu po noze. „Uoa! Všecko mne bolí! Kaji, myslím, že Baghýra a já jsme ti zavázáni životem.“

„Rádo se stalo. Kde je človíček?“

„Zde v pasti. Nemohu vylézt,“ křičel Maugli. Prolomená klenba zatarasila mu východ.

„Vezmi ho odtud. Tancuje tu jako páv Mor. Zašlape nám mladé,“ volaly odtud kobry.

„Haha!“ zasmál se Kaj, „to člověčí mládě má všude přátele. Ustup, človíčku; a ty, jedovatý národě, se skryj. Prolomím zed’.“

Kaj se rozhlížel bedlivě, až našel zčernalou trhlinu v mramorovém mřížoví, ukazující na křehké místo. Dotekl se ho lehce dvakrát nebo třikrát hlavou, aby si vyměřil vzdálenost, a vymřstiv se pak na sáh od země, udeřil o zed’ asi šestkrát plnou silou, třesutými ranami, nosem napřed. Mřížoví se prolomilo a rozpadlo v mračna prachu a rumu, a Maugli vyskočil otvorem a vrhl se mezi Balůa a Baghýru, objímaje jejich mocné šije.

„Nejsi raněn? Ptal se Balů, lízaje ho něžně.

„Mám hlad a žízeň, ale nejsem ani dost málo pošramocen; ale s vámi, moji bratři, bylo hrozně naloženo. Vždyť krvácíte oba.“

„Však ti druzí také,“ pravil Baghýra, olizuje se a ohlížeje se po opičích mrtvolách na terase a kolem nádržky.

„To nic není, to nic není, jen když jsi zdrav, ó, má pýcho všech žabek!“ mružel Balů.

„To vše rozsoudíme později,“ pravil Baghýra suchým tónem, který se Mauglimu nelíbil. „Avšak zde je Kaj, kterému děkujeme za vítězství, a kterému děkuješ za svůj život. Poděkuj mu, Maugli, ale našeho zvyku.“

Maugli se ohlédl a uzřel krajinu velkou hlavu hýbatí se asi stopu nad hlavou svou.

„To je tedy lidské mládě!“ pravil Kaj. „Má velmi jemnou kůži, a není nepodoben Bandar-logům. Měj se na pozoru, človíčku, abych si tě někdy za soumraku, nebo když jsem svlékl starou kůži, nezaměnil s opicí.“

„Jsme jedné krve, ty a já,“ odpověděl Maugli. „Zachránil jsi mi dnes život. Moje kořist bude tvou kořistí, kdykoliv budeš hladov, Kaji.“

„Děkuji bratříčku,“ řekl Kaj, přimhouřiv trochu uštěpačně oči. „A co pak zabíjí takový silný lovec? Ptám se, abych ho mohl následovat, až se vydá příště na lov.“

„Nezabím nic – jsem ještě maličký – ale nadháním kozy tomu, kdo jich může potřebovat. Až budeš hladov, přijď ke mně, a přesvědč se, mluvím-li pravdu. Mám jistou obratnost, zde –“ ukázal při tom na své ruce – „a octneš-li se kdy v pasti, mohu splatit dluh, kterým jsem zavázán tobě, i Baghýrovi a Balůovi zde. Šťastný lov vám všem, moji mistři!“

„To bylo dobře promluveno,“ bružel Balů, neboť Maugli se skutečně velice pěkně poděkoval. Krajta položila svou hlavu na chvíli lehce na rameno Maugliho. „Zmužilé srdce a zdvořilý jazyk,“ pravila, „dovedou tě daleko džunglemi, lidské mládě. Teď však jdi rychle odtud se svými přáteli. Jdi spat, neboť měsíc zapadá, a nepřeji ti, abys viděl, co teď bude následovat.“

Měsíc zapadal za hory a obrysy chvějících se opic, stlačených na zdech a cimbuřích zdály se jako jejich potrhané, rozervané trásně. Balů sešel k nádržce, aby se napil, a Baghýra přiváděl svůj kožich do pořádku, zatím co Kaj připlazil se doprostřed terasy a sevřel čelisti s tak hlučným sklapnutím, že se zraky všech opic obrátily na něho.

„Měsíc zapadá,“ **pravil**. „Je **mne** však přece ještě dost vidět?“

Ode zdí ozvalo se skučení jako větru ve vrcholcích stromů: „Vidíme tě, Kaji.“

„Dobře. Teď začne tanec – **Hladový Tanec Kajův**. Sed'te tiše a dívejte se.“ Zatočil se **několikrát** ve velkém kruhu, pokyvuje hlavou **s prava na levo**. Pak začal kroutit svým tělem klíčky a osmičky, a volné, slizké trojhrany, jež se rozplývaly v čtverce, pětiúhelníky a uzlovité kužely, a točil se bez oddechu, bez spěchu, **neustávaje** v svém tichém syčícím zpěvu. Stmívalo se stále více, až konečně zmizelo zraku **smykající, vlnoucí se** lano, a bylo slyšet jen chřestot šupin.

Balů a Baghýra stáli jako zkamenělí, z hrdel se jim dral chropot, a srst na zádech se jim ježila. Maugli díval se **pln** úžasu.

„Bandar-logové!“ ozval se konečně **hlas Kajův**, „můžete **pohnouti** rukou nebo nohou bez mého rozkazu? Mluvte!“

„Bez tvého rozkazu nemůžeme **hnouti** ani rukou, ani nohou, Kaji!“

„Dobře! Pojd'te všichni o krok blíže ke mně.“

Řady opic posunuly se bezmocně **ku předu**, a Balů a Baghýra učinili **ztrnulý** krok ku předu zároveň s nimi.

„Ještě blíž!“ syčel Kaj a všichni se znovu posunuli.

Maugli chytil rukama Balůa i Baghýru, aby je odtáhl odtud, a obě velká zvířata zírала strnule na něho, jako by se byla probudila ze **sna**.

„Drž svou ruku na mé šíji,“ šeptal Baghýra.

„Drž ji tam, nebo bude mi vrátit se – bude mi vrátit se ke Kajovi. Aah!“

Vždyť to jen starý Kaj krouží v prachu,“ **pravil** Maugli, „pospěšme odtud;“ a všichni tři proklouzli průlomem ve zdi a utíkali k džungli.

„Uf!“ oddechl si Balů, když stál opět pod stromy. „Nikdy již nespolečím se s Kajem,“ a všecek se otrásl.

„Umí více než my,“ **pravil** Baghýra, **chvěje** se. „**Kdybych tam byl zůstal** ještě chvíli, **byl bych putoval** jeho **chřtánem**.“

„Mnoho jich půjde touto cestou, dříve než měsíc opět vyjde,“ **pravil** Balů. „Kaj bude mít dobrý lov – dle svého způsobu.“

„Ale co to mělo všechno znamenat?“ **pravil** Maugli, který nevěděl ničeho o krajtině fascinující moci. „Viděl jsem jen, jak velký had se točí pošetile **do kola**, až byla úplná tma. A nos měl celý rozbitý. Ho! Ho!“

„Maugli!“ zakřikl ho Baghýra zlostně. „jeho nos je rozbit k vůli tobě, právě jako moje uši, boky a tlapy, a Balůův krk a ramena jsou pokousány k vůli tobě. Ani Balů, ani Baghýra nebudou moci několik dní jít vesele na lov.“

„Nic nedělá,“ řekl Balů; „Jen když máme opět lidské mládě.“

„Ovšem; ale zaplatili jsme za něho těžce časem, který jsme mohli strávit na dobrém lovu, ranami i srstí – mám potrháná celá záda – a konečně jsem to zaplatil i ctí. Neboť, pamatuj si, Maugli, já, černý pardal, byl jsem nucen prosití Kaja za příspěvní, a Balů i já byli jsme při pohledu na Hladový Tanec omámeni jako drobní ptáci. To všechno, lidské mládě, je následek tvé hry s Bandar-logy.“

„Ovšem; je to pravda,“ pravil Maugli zkormouceně. „Jsem ošklivé lidské mládě, a trápí mne to velice.“

„Mf! Balů, co praví Zákon Džunglí?“

Balů by byl Mauglimu nerad působil ještě větší nesnáze, ale nemohl obcházeti zákona, a proto zamumlal: „Lítost nevyklučuje trestu. Ale nezapomeň. Baghýro, že je tak maličký.“

„Nezapomenu na to; tropil však zlo, a musí teď za to dostat bití. Maugli, namítáš něco proti tomu?“

„Ne. Chybil jsem. Balů i ty jste raněni. Zasloužím toho.“

Baghýra uštedřil mu několik ťafek. Se stanoviska pardalova byla to pouhá pohlazení, která by sotva byla probudila některé jeho mládě, ale pro sedmiletého hošíka byla to tak dokonalá míra výprasku, jakému byste si jen přáli ujít. Když bylo po všem, kýchl Maugli a sebral se beze slova se země.

„A teď,“ řekl Baghýra, „vyskoč na má záda, bratříčku, a pojedeme domů.“

Jednou z výhod džunglího zákona je, že trestem je vina úplně vyrovnána. Není pak již žádného hněvu.

Maugli si položil hlavu na Baghýrova záda a usnul tak pevně, že se ani neprobudil, když ho uložili doma ve slují.

### 1.3. Tygr! Tygr!

Když opustil Maugli vlčí sluj po boji se smečkou na Radní Skále, odebral se ke vzdělaným polím, kde bydleli vesničané, ale nechtěl zde zůstat, protože to bylo příliš blízko džunglí, a on věděl, že si na sněmu učinil nejednoho zlého nepřitele. Utíkal tedy dále, drže se kostrbaté cesty, jež vedla dolů do údolí, a běžel po ní vytrvalým krátkým klusem asi dvacet mil, až přišel do krajiny, úplně mu neznámé. Údolí otvíralo se zde v širokou planinu, posetou skalisky a přervanou kotlinami. Na jednom konci byla malá vesnice, a na druhém sestupovala hustá malá vesnice, a na druhém sestupovala hustá džungle prudkým svahem k pastvinám, a zastavila se zde, jako by bývala přeseknuta motykou. Po celé pláni pásala se stáda skotu a būvolů.

Malí pasáci, **uzřevše** Maugliho, vzkřikli a dali se na útěk, a žlutí psi, pariové, kteří se toulají kolem každé indické vesnice, zaštěkali. Maugli šel dále, neboť byl **hladov**, a **přišel** k vesnické bráně, **uzřel** velkou hromadu trní, narovnanou zde, aby jí za soumraku zatarasili bránu.

„Hm!“ **pravil** pohrdlivě, neboť setkal se na svých nočních toulkách za potravou často s podobnou barikádou. „Tedy i zde se lidé bojí národa džunglí.“

Usedl u brány, a když šel jakýsi muž kolem, vstal, otevřel ústa a ukázal prstem do krku, aby označil, že chce jíst. Muž pohlédl na něho vyjeveně a utíkal zpět jedinou **ulicí vesnickou**, **volaje** po knězi, **jenž** byl velký, tlustý muž v bílém **šatě** se žlutým a červeným znamením na čele. Kněz se odebral ke bráně, a s ním přišlo alespoň sto lidí, kteří **pouleli zraky**, hovořili, vykřikovali a ukazovali na Maugliho.

„Ten lidský **pronárod** nemá žádných **způsobův**,“ řekl si Maugli v duchu. „Jen šedivé opice by se mohly takto chovat.“ Odhrnul své dlouhé vlas **s čela**, a zamračil se hrozně na houfec.

„Čeho se **chcete lekat**?“ **pravil** kněz. „Podívejte se na jizvy na jeho rukou a nohou. To jsou stopy vlčího kousnutí. Je to vlčí dítě, jež uteklo z džungle.“

Při společných hrách **zařala mláďata vlčí** často zuby hlouběji, než měla v úmyslu, a Maugli měl jizvy po nohou i rukou. Ale **byl by býval** na světě poslední, který **by to byl** nazval „kousnutím“, **věda** dobře, co je opravdové kousnutí.

„Arré! arré!“ křičely dvě nebo tři ženy zároveň. „Pokousáno od vlků, ubohé dítě! Je to hezký hošík. Má oči jako žhavé uhlíky. Opravdu, Messuo, je **podoben** tvému chlapci, kterého ukradl tygr.“

„Nechte mne, ať se podívám,“ řekla žena s těžkými měděnými náramky v zápěstí a na kotníkách nohou, a **přikloňujíc** si oči dlaní, prohlížela si Maugliho. „Není to on. Je hubenější, ale v obličeji je úplně **podoben** mému hochu.“

Kněz byl chytrý muž a věděl, že je Messua ženou nejbohatšího občana ve vsi. Hleděl tedy chvíli do nebe a pak řekl slavnostně: „Co džungle **uzmula**, džungle vrací. Vezmi hochu do svého domu, sestro, a nezapomeň **ctít** kněze, který vidí tak hluboko v život lidí.“

„U vola, který **mne vykoupil**,“ řekl si Maugli, „tohle všechno povídání je jako druhá přehlídka před přijetím do smečky“ Nuže, jsem-li člověk, musím být člověkem.“

Houfec se rozešel a žena pokynula Mauglimu ke své **chýši**, kde byla červeně lakovaná postel, velká hliněná nádoba na obilí s vypuklými žertovnými obrázky, asi půl tuctu měděných hrnků k vaření, soška indického bůžka v malém výklenku, a na stěně opravdové zrcadlo, jaká se prodávají za osm centiků na venkovských trzích.

Dala mu napít mléka a kus chleba, a pak mu položila ruku na hlavu a dívala se mu do očí. Snad si myslela, že je přece jejím synem, **vrativším** se z džungle, kam ho zanesl tygr. **Pravila** k němu: „Nathoo, ó Nathoo!“ Maugli neprojevoval ničím že by to jméno znal. „Pamatuješ se na den, kdy jsem ti obula nové střevíčky?“ Omakávala jeho chodidlo, které bylo tvrdé skoro jako roh. „Ne,“ **pravila** smutně; „tyto nohy **nenosily nikdy střevíců**, jsi však velmi **podoben** mému Nathoovi a budeš mým synem.“

Mauglimu bylo nevolno, protože nikdy dřív nebyval pod **krovem**; když se ale podíval na doškovou střechu nad sebou, viděl, že ji bude **moci prolomiti**, kdykoli se mu zachce **utéci**, a že okna **nemají háčků**. „Co je mi **platno** být člověkem,“ řekl si konečně, „nerozumím-li lidské řeči? Jsem teď tak němý a hluchý, jako by byl člověk u nás v džungli. Musím se **naučiti** jejich řeči.“

Neučil se nadarmo, dokud byl s vlky, napodobit říjení srdců a chrochtání divokých vepřů v džungli. Jakmile Messua **vyřkla** slovo, **opáčil** je Maugli **skorem** úplně dobře, a do večera se naučil **jmenovati** mnohé věci v **chýši**.

Nastala velká nesnáz, když se měl Maugli **uložiti** k spánku, protože nechtěl za živý svět spát pod něčím, co bylo tak **podobno** **pardalí** pasti jako tato **chýže**, a když mu zavřeli dveře, vylezl oknem. „Nech ho,“ řekl Messuin muž. „Nezapomeň, že asi dosud nikdy nespál v posteli. Je-li nám opravdu poslán na místě našeho syna, tedy neuteče.“

Maugli se tedy natáhl v dlouhé, vonné trávě na mezi polní. Ale dříve než zavřel oči, **zalehtal** ho měkký, šedý čenich pod bradou.

„Fu!“ **pravil** Šedivec, nejstarší z mlád'at Matky Vlčice. „To je špatná odměna za to, že jsem za tebou běžel dvacet mil. Zapácháš kouřem a dobyt看em – již jako pravý člověk. Probud' se, bratříčku, nesu novinu.“

„Jsou všichni zdraví v džungli?“ ptal se Maugli, **hladě** ho.

„Všichni, **vyjma** vlky, které jsi popálil Rudým Květem. Nuže, poslouvej! Šir Chan odešel lovit někam daleko, až mu zas naroste kožich, který je zle **sežehnut**. Přisahal, až se vrátí, že hodí tvoje kosti do Waingungy.“

„K tomu je potřeba dvou slov. I já jsem **učinil** malý slib. Ale novina je vždycky dobrá. Dnes jsem **unaven**, velice **unaven** všemi těmi novými věcmi, bratříčku, - ale přijď vždycky, kdykoli se dozvíš něco nového.“

„Nezapomeneš, že jsi vlk? **Neodnaučí tě tomu lidé**?“ ptal se Šedivec úzkostně.

„Nikdy. Budu mít vždy na paměti, že tě miluji i všechny v naší **slujji**; ale chci také mít stále na paměti, že jsem byl vyloučen ze smečky.“

„A že můžeš být vyloučen i z jiné smečky. Lidé jsou přec jen lidé, bratříčku, a jejich řeč je jako žabí **kvákot** v louži. Až sem opět přijdu, budu na tě čekat v bambusovém houští na kraji pastviny.“

Po tři měsíce, jež následovaly po této noci, opustil Maugli sotva kdy vesnici, tak byl horlivým v učení se lidským zvykům a způsobům. Předně musel nosit kolem boků **šat**, což mu bylo hrozně obtížným; pak se musel učit znát peníze, jímž nerozuměl **ani dost málo**, a **vzdělávat** pole, což se mu zdálo úplně zbytečným. Mimo to ho velice zlobily malé děti ze vsi. Na štěstí ho naučil zákon džunglí zachovávat chladnokrevnost, neboť život a potrava závisí v džunglích od toho, jak zachováte svou chladnokrevnost; když se mu však smály, nechtěl-li s nimi hrát hry nebo pouštět draka, nebo vyslovil-li špatně některé slovo, zdržela ho jen myšlenka, že aby je nechytal a neroztrhal. Neměl ani nejmenšího tušení, jak je silný. Věděl, že je slabý oproti zvířatům, však ve vsi říkali lidé, že je silný jako býk. Neměl jistě také **pojmu** o tom, co je **bázeň**, neboť když mu vesnický kněz řekl, že se bůh v chrámě rozhněvá, bude-li jíst melouny z knězova sadu, sebral bůžka, přinesl ho knězi do domu, a prosil kněze, aby bůžka

pohněval, že by se s ním rád popral. Bylo to hrozné pohoršení, ale kněz je utlumil, a Messuin muž zaplatil hodnou sumu stříbra na usmíření boha. A ještě **menšího pojmu** měl Maugli o rozdílu, jež **činí** kasty mezi člověkem a člověkem. Když spadl hrnčírův osel do hliniště, vytáhl ho Maugli odtud za ocas a pomohl naložit na něho hrnce na cestu na trh do Khanhiwary. To bylo také velice pohoršlivé, neboť hrnčír náleží k nízké kastě, a jeho osel teprve. Když kněz Maugliho **plísnil**, **pohrozil mu tento**, že ho naloží také na osla, a kněz sdělil s Messuiným mužem, že bude nejlépe, pošlou-li Maugliho co nejdříve do práce. Starosta vesnice sdělil s Mauglim, že požene druhého dne **bůvoly** a bude je hlídat na pastvě. Nikdo tomu nebyl povděčnější než Maugli, a jelikož byl toho dne ustanoven jaksi za vesnického úředníka, dostavil se do kroužku, který se každého večera scházel na zděné plošině pod velkým fikovníkem. Byl to vesnický klub, a sešli se tu a kouřili starosta, hlídač, holič, který věděl klepy z celé vesnice a starý Buldeo, vesnický lovec se svou starou **ručnicí**. V hořejších větvích usadily se a vedly rozhovory opice, a pod plošinou byla díra, kde žil had kobra, jenž tu měl každého večera přichystanou svou misku mléka, jelikož byl posvátným; a starci seděli kolem stromu a bafali z velkých huq vodních dýmek a vyprávěli si až do pozdní noci. Vyprávěli podivuhodné příběhy o bozích, lidech i **duchách**; a Buldeo vyprávěl ještě podivnější o životě šelem v džunglích, až děti, **sedící** vně kroužku, poulily oči na vrch hlavy. Většina příběhů jednala o zvěři, neboť měli džungle takřka přede dveřmi. Jelen a divoký vepř rozrývali jim jejich žeň, a občas unesl za soumraku tygr člověka před očima celé vesnice.

Maugli, který ovšem věděl leccos o tom, co si vyprávěli, musel si zakrývat tvář, aby neviděli, že se směje. Buldeo, **drže ručnici** mezi kolena, stoupal od jednoho podivuhodného příběhu ke druhému, že Mauglimu jen se trásla smíchy ramena.

Buldeo vykládal, že tygr, který unesl Messuina chlapce, byl vlastně zakletým, a že v jeho těle přebýval duch starého, zlého lichváře, **zemřelého** před několika lety. „A věřím, že je to pravda,“ dodal, „protože Purun Dass kulhal po ráně, kterou si utřil při vzbouření, ve kterém mu spálili všechny účetní knihy, a tygr, o kterém mluvím, kulhá též, neboť stopy jeho tlap jsou **nestejny**.“

„Pravda, pravda, musí tomu **býti** tak,“ kývali šedobradí starci.

„Jsou všechny vaše povídky takovými hloupými báchorkami?“ ozval se Maugli. „Onen tygr kulhá, protože se kulhavým narodil. To přece každý ví. Vyprávět o **duši lichvářově** v těle zvířete, jež nikdy nemělo ani tolik zmužilosti jako šakal, je dětskou povídkou.“

Buldeo oněměl na chvíli překvapením a starosta hleděl vyjeveně.

„Oho! To je ten džunglí spratek?“ **pravil** Buldeo. „Jsi-li tak moudrý, přines raději tygří kůži do Khanhiwary, neboť vláda vypsala sto rupií na jeho usmrcení. Nemluv raději a mlč, mluv-li tvoji **představení**!“

Maugli se zdvihl k odchodu. „Celý večer jsem tu ležel a poslouchal,“ **pravil** k nim přes rameno, „a sotva jednou nebo dvakrát **vyřkl** Buldeo **slovo pravdy**, týkající se džungle, kterou má přímo přede dveřmi. Jak mám tedy věřit povídkám o **duchách**, bozích a strašidlem, o nichž **praví**, že je viděl?“

„Je svrchovaný čas, aby šel hoch pást,“ řekl starosta, mezitím co Buldeo supěl a funěl nad drzostí Maugliho.

Ve většině indických vsí je zvykem, že několik hochů vede stádo skotu a **bůvolů záhy** z rána na pastvu a přivádí je na noc zpět: a tentýž skot, který by bělocha k smrti ušlapal, nechá se **tlouci** a na sebe **pokřikovat** dětmi, které mu dosahují sotva k tlamě. Dokud se hoši přidržují stáda, jsou chráněni, neboť ani tygr neodvážá se k útoku na houfec skotu. Oddálí-li se ale, aby trhali květiny, nebo honí-li ještěrky, bývají někdy tygrem **odnášeni**.

Za svítání vyjel Maugli z vesnice, **sedě** na zádech Ramy, velkého býka, vůdce stáda; a **siví bůvolí** se svými dlouhými, zpět zatočenými rohy a divokýma očima vycházeli ze svých chlívů, jeden za druhým a šli za ním. Maugli dal velice jasně dětem **na srozuměnou**, že on je pánem. Tloukl bůvolý dlouhou, hladkou bambusovou holí a řekl Kamyovi, jednomu z hochů, aby si pásli skot sami, on že půjde dále s **bůvolý** a aby si dali dobrý pozor a netoulali se daleko od stáda.

Indická pastvina je plná **skalisk**, křovin, chomáčů **travin** a malých **úvalů**, kde stáda rozptýlí a skryjí. Bůvolí si obvykle volí kaluže a močály, v nichž se válejí a vyhřívají ve vlažném bahně po celé hodiny. Maugli je dohnal až na kraj pláně, kde vytéká Waingunga z džungle; seskočil **se zad Ramových**, popošel k bambusovému **houští** a našel tu Šedivce. „Ach!“ vzdychl Šedivec, „čekal jsem tu po mnoho dní. Co znamená toto vodění dobytka na pastvu?“

„Je to rozkaz,“ **pravil** Maugli; „jsem na čas vesnickým pastýřem. Jaké máš zprávy o Šich Chanovi?“

„Vrátil se v tuto **končinu** a čekal zde dlouho na tebe. Nyní zase odešel, neboť zvěřina je tu sporá. Má však v úmyslu tě zabít.“

„Dobře,“ **pravil** Maugli. „Dokud je pryč, sedávej ty nebo jeden ze čtyř bratří tam **na oné skále**, abych vás viděl, když vycházím z vesnice. Až se vrátí, čekej na **mne** v **úvale** u dhakového stromu, uprostřed pláně. Není třeba jít Šir Chanovi přímo do tlamy.“

Na to si Maugli vybral stinné místečko a lehl si a spal, mezitím co **bůvolí** se pásli kolem něho. Pasení je v Indii jednou z nejpohodlnějších věcí na světě. Skot se prochází a žvýká, uléhá a znovu vstává a nemusí se pro píci ani shýbat. Chvillemi zabučí, ale **bůvolí** se velice zřídka ozvou, **ubírajíce** se jeden po druhém dolů k bažinatým rybníkům, kde se zabořují do bahna, až vyčnívají nad povrch jen jejich čenichy a vypoulené temně modré oči a leží tu jak klády. Slunce rozpaluje skály, až se vzduch nad nimi horkem chvěje a pasáci naslouchají svistu jediného supa (nikdy jich nebývá více), vznášejícího se v nedozírné výšce nad jejich hlavami. Vědí, že kdyby tu zemřeli, anebo kdyby kráva zdechla, že by se sup snesl bleskurychle dolů a nejbližší sup, vzdálený odtud na kolik mil, že by ho viděl a slétl sem rovněž a za ním třetí a čtvrtý a **skorem** dříve, než by dokonali, bylo by tu hejno hladových supů, **přilétlých** bůhví odkud. Pak děti spí, probouzejí se a znovu usínají a pletou malé košíčky ze suchých **travin** a chytají do nich kobylky, nebo chytanou dvě kudlanky nábožné a nechají je spolu zápasit; nebo navlékají na šňůru červené a černé džunglí ořechy, anebo pozorují ještěrku, **vyhřívající se** na skále, nebo hada, **honicího** žábu poblíž kaluží. Pak zpívají dlouhé, dlouhé písně s podivnými původními **trilky** na konci a den se jim zdá delším, než mnohým lidem celý život. Někdy hnětou z hlíny hrady s **hlíněnými** figurkami lidí, koňů a **bůvolů** a strkají lidské figurce **síti** do ruky a představují si, že to je král a ostatní, že jsou jeho armádou, anebo že to je bůh a ostatní že se mu klanějí. Konečně přijde večer, děti zavolají,

bůvolí zdvihají se těžce z mazavého bláta, dělajíce při tom hřmot, jako když se střílí z ručnic a všichni se vlekou šedou plání zpět ke kmitajícím světlům ve vsi.

Den po dni vodil Maugli bůvolý k jejich kalužím a den po dni viděl Šedivcův hřbet na skále na půl druhé míle daleko (věděl tedy, že se Šir Chan dosud nevrátil) a den po dni ležel v trávě, naslouchaje šustotu kolem sebe a sně o bývalých dnech v džungli. Kdyby byl Šir Chan svou chromou tlapou udělal falešný krok v džunglích podél Waingungy, byl by to Maugli za oněch tichých dlouhých jiter zaslechl.

Konečně nastal den, kdy neviděl šedivce na umluveném místě. Zasmál se a vedl bůvolý do úvalu k dhakovému stromu, obsypanému zlatě červenými květy. Zde seděl Šedivec a záda se mu silně ježila.

„Skrýval se po celý měsíc, aby odvrátil tvou pozornost. Přišel včera v noci v tuto stranu s Tabakim, slídě po tvé stopě,“ pravil vlk, těžce oddychuje.

Maugli se zachmuřil. „Nebojím se Šir Chana, ale Tabaki je velice prohnáný.“

„Neboj se,“ řekl Šedivec, olizuje si zlehka pysky. „Setkal jsem se s Tabakim za šera. Teď již vypráví všechnu svou moudrost supům; než jsem mu však zlomil vaz, pověděl mi všechno. Šir Chan má v plánu čekat na tebe dnes večer u vesnické brány – pouze na tebe a na nikoho jiného. Nyní leží ve velké vyschlé Waingungské roklině.“

„Najedl se dnes, anebo loví hladov?“ ptal se Maugli. Odpověď znamenala pro něho život i smrt.

„Zardousil za šera vepře, a napil se také. Pamatuj si, že se Šir Chan nikdy nepostí, i když myslí na pomstu.“

„Oh! ten hlupák, ten hlupák! Jaký to neobratný hráč! Nají se a napije, a myslí, že počkám, až se vyspí! Nuže, kde leží? Kdyby nás bylo jen deset, stáhli bychom mu kůži tak jak leží. Tito bůvolové ho dříve nepopadnou, dokud ho nezvětrí, a já neumím mluvit jejich řečí. Nemůžeme jít za jeho stopou, tak aby jí ucítili?“

„Ploval hodný kus cesty dolů po Waingunze, aby ji zmařil,“ řekl Šedivec.

„To mu jistě poradil Tabaki. Sám by byl na to nikdy nepřipadl.“ Maugli strčil si prst do úst a přemýšlel. „Velká Waingungská roklina? Ústí do pláně asi půl mále odtud. Mohu vésti stádo celou džunglí až nad samou roklí a spustit se pak dolů, ale proklouzl by mi dolením východem. Ten musíme zatarasit. Šedivěčku, můžeš mi rozehnat stádo na dvě polovice?“

„Já sám snad ne – ale přivedl jsem si moudrého pomocníka.“ Šedivec odběhl a zmizel v jakési díře. Po chvíli se odtud vysunula velká šedá hlava, kterou Maugli dobře znal, a horký vzduch se naplnil nejzoufalejším křikem z celé džungle – vytím vlka, lovcího za bílého dne.

„Akelo! Akelo!“ zvolal Maugli, tleskaje rukama. „Mohl jsem vědět, že na mne nezapomeneš. Máme velký kus práce před sebou. Rozděl stádo ve dvě, Akelo. Sežeň telátka a krávy dohromady, a voly a bůvolý zvlášť.“

Vlci se rozběhli jako při čtverylce vně i vnitř stáda, jež supělo a zdvihalo hlavy, a rozdělilo se ve dva houfy. V jednom stály bůvolí krávy se svými telátky uprostřed a poulely oči a hrabaly nohama, hotový jsouce, kdyby se vlk na chvíli zastavil vrhnouti se na něj a

rozdupat ho k smrti. V druhém funěli a hrabali volí a mladí býčkové, ale ač vyhlíželi hrozivěji, byli přec mnohem méně nebezpeční, jelikož nemuseli chránit telátek. Ani šest mužův nebylo by rozdělilo stádo tak obratně.

„Jaký to pořádek!“ oddychoval Akela. „Snaží se opět přijít dohromady.“

Maugli vyskočil Ramovi na záda. „Žeň voly na levo odtud. Akelo! Šedivče, až odejdeme, drž krávy pospolu a žeň je do úpatí rokle!“

„Jak daleko?“ ptal se Šedivec, supě a lapaje dech.

„Až kde jsou úbočí tak vysoká, že jich Šir Chan nemůže přeskočit,“ křičel Maugli. „Zdrž je tam, až sejdeme dolů.“ Býci se dali do běhu, když Akela zaštěkal, a Šedivec postavil se v čelo krav. Dorážely na něj a on běžel těsně před nimi až k úpatí rokle, zatím co Akela hnál býky daleko na levo.

„Výborně! Ještě jeden útok a jsou krásně sehnáni. Opatrně – teď opatrně, Akelo. Chňapneš-li příliš po býcích, vrhnou se na tebe. Hujah! To pomyslel, že tito tvorové umějí tak rychle utíkat?“ volal Maugli.

„Honil – jsem je – také, když jsem byl mlád,“ supěl Akela v mračnu prachu. „Mám je zahnat do džungle?“

„Ano! Zažeň. Žeň je rychle! Rama zuří vztekem. Ó, kdybych mu jen mohl říci, co od něho dnes chci!“

Býci obrátili se teď na pravo a zapadli v husté křoví, jež se s praskotem pod nimi lámalo. Ostatní děti, pasoucí skot na půl míle odtud, utíkaly k vesnici tak rychle, jak jen jim stačily nohy, a křičely, že se bůvolí splašili a utekli. Ale Maugliho plán byl dosti prostý. Přál si jen obejít velkým kruhem vrch a dostat se nahoru nad rokli, sehnat pak býky dolů a sevřít Šira Chana mezi býky a krávy; věděl, že když se byl Šir Chan dosyta najedl a napil, nebude moci žádným způsobem bojovat nebo vylézt po úbočí rokle. Uchlácholil teď bůvolí několika slovy, a Akela odběhl do zadu, zakňučev jen jednou nebo dvakrát, aby popohnal zadní voj. Šli širokým, velkým okruhem, neboť nechtěli přijít příliš blízko k rokli, aby nebyl Šir Chan varován. Konečně zabočil Maugli poplašeným stádem nad úbočí rokle, na travnaté místo, sestupující příkrým svahem přímo do rokle. S této výše lze přehlédnouti vrcholky stromů dole na pláni; ale Maugli si zvláště prohlížel úbočí rokle a viděl s uspokojením, že se zdvihala skorem kolmo do výše a že by révoví a liany, splývající po nich dolů, neposkytly nohám tygrovým žádné opory, kdyby se chtěl po nich vydrápat.

„Nech je oddechnout, Akelo,“ řekl, pozdvihuje ruku. „Ještě ho nezvěřili. Nech je oddechnout. Musím říci Šir Chanovi, kdo přichází. Máme ho v pasti.“

Přiložil ruce k ústům a křikl dolů do rokle, - bylo to skorem, jakoby křičel do tunelu, - a ozvěna opětovala hlas od skály ke skále.

Po dlouhé době ozvalo se táhlé, ospalé zavrčení sytého, právě probuzeného tygra.

„Kdo volá?“ ptal se Šir Chan, a z rokle vzlétl s křikem nádherný páv.

„Já Maugli. Zloději skotu, je čas k cestě na Radní Skálu! Dolů – žeň je dolů, Akelo! Dolů, Ramo, dolů!“

Stádo se zastavilo na chvíli na pokraji svahu, ale Akela zaštěkal plným loveckým štěkotem, a zvířata hnala se dolů, jedno přes druhé, jako když parník proudy rozráží, a kamení a písek sypaly se kolem nich. Byvše jednou poplašení, nedali se zadržeti, a dříve než došli dna rokly, zvětřil Rama Šira Chana a zařval.

„Ha! Ha!“ zasmál se Maugli na jeho zádech. „Teď to víš!“ a proud černých rohů, pěnou pokrytých tlam a koulících se očí řítil se roklí jako křemení v přívalu; slabší bůvoli byli vystrčeni až k úbočím rokly, kde se prodírali lianami. Věděli, jaká práce je čeká – hrozný útok bůvolího stáda, jemuž žádný tygr neodolá. Šir Chan slyšel dunění jejich kopyt, pozdvihl se a potácel se roklí, rozhlížeje se se strany na stranu, kudy by mohl uniknouti. Ale stěny rokly byly příkré a on se zastavil, obtěžkán svým obědem i nápojem, hotov jsa ke všemu jinému spíše než k boji. Stádo šplýchalo teď v bažině, kterou byl právě opustil, a řvalo, až těsný průsmyk zvučel. Maugli slyšel, jak se ozýval druhý řev od úpatí rokly, a viděl, jak se Šir Chan obrací. Tygr věděl, že dojde-li k nejhoršímu, bude lépe, setká-li se s býky, než s kravami a jejich telátky. A tu Rama klopýtl, zakopl a hnal se dále přes cosi měkkého a s býky v patách vrazil plnou silou do druhého stáda, tak že slabší býci byli až vyhození do výše prudkým nárazem tohoto setkání. Tímto útokem vynesena byla obě stáda ven na planinu, zraňující se navzájem, dupající a supějící. Maugli vyčkal vhodný okamžik a seskočil s Ramových zad, oháněje se na pravo i na levo svou holí.

„Rychle, Akelo! Rozežeň je! Rozptyl je! nebo se povraždí! Žeň je od sebe, Akelo! Hai, Ramo! Hai! hai! hai!, dětičky! Pomalu teď, pomalu! Již je po všem.“

Akela a Šedivec běhali kolem, chňapající bůvolům po nohách, a ačkoli se stádo náhle vracelo, jakoby chtělo znovu hnát útokem vzhůru do rokly, podařilo se přece Mauglimu otočiti Ramu, a ostatní ho pak následovali.

Po Širu Chanovi nebylo již třeba šlapat. Byl mrtev a supi slétali se již nad ním.

„Bratři, to byla pravá psí smrt,“ pravil Maugli, sahaje pro nůž, který nosil stále v pošvě kolem krku od té doby, kdy žil mezi lidmi. „Nebyl by však nikdy svedl nějaký pravý boj. Wallah! jeho kůže bude se dobře vyjímat na Radní Skále. Musíme se dát rychle do práce.“

Hochu, vychovanému mezi lidmi, nebylo by mohlo nikdy ani napadnout, aby stáhl sám deset stop dlouhého tygra, ale Maugli věděl lépe, než kdokoli jiný, jak kde kůže zvířeti přiléhá, a jak může býti sejmuta. Byla to však těžká práce, a Maugli řezal, trhal a sténal po celou hodinu, mezitím co vlci vyplazovali své jazyky, anebo se blížili a pomáhali trhat, jak jim nařídil. Pojednou se mu čísi ruka položila na rameno, a jak vzhlédl, poznal Buldea se starou ručnicí. Děti vyprávěly po vesnici o tom, jak se bůvoli splašili a Buldeo sebral se zlostně, dychtiv jsa pokárati Maugliho, že lépe stáda nehlídal. Vlci zmizelo, jakmile viděli blížít se člověka.

„Jaká je to pošetilost?“ ptal se Buldeo zlostně. „Což myslíš, že dovedeš stáhnout tygra? Kdy ho ušlapali bůvolové? Vždyť je to chromý tygr, na jehož hlavu je vypsáno sto rupií! Nu, nu, chci zamhouřit oko nad tím, že jsi nechal stádo se rozběhnout, a snad ti dám za odměnu jednu rupii, až donesu kůži do Khanhiwary.“ Sáhl za opasek pro ocílku a oblázek a sehnul se, aby opálil Šir Chanovy vousy. Většina domorodých lovců sežehne vždy tygru licousy, čímž prý se zabrání, aby je jeho duch nestrašil.

„Hm!“ řekl Maugli napolo k sobě, rozparuje kůži na jedné přední tlapě. „Chceš tedy donést kůži do Khanhiwary, vzít za ni odměnu a dát mi snad jednu rupii? Já mám však v úmyslu, ponechat si kůži k vlastní potřebě. Hej, starče, pryč s tím ohněm!“

„Jak to mluvíš s předním lovcem vesnice? Ke kořisti dopomohla ti šťastná náhoda a hloupost tvých bývolů. Tygr byl notně najeden, jinak by již byl na dvacet mil odtud. Vždyť ho nedoveđeš ani pořádně stáhnout, ty malý, žebrácký spratku! A mně, Buldeovi, chceš zakazovat, abych mu nepálil vousy? Maugli, nedám ti jediného anny z odměny, ale pořádný výprask! Nech zdechlinu!“

„U vola, který mne vykoupil,“ pravil Maugli, snaže se, dostati se nožem až k lopatce, „což tu musím strávit celé půldne tlachem se starou opicí? Akelo, pojď sem, ten člověk mne tu trápí.“

Buldeo, který byl stále skloněn nad Šir Chanovou hlavou, ocitl se pojednou povalena v trávě a šedivý vlk stál mu na prsou. Maugli stahoval kůži dál, jakoby byl samotěn v celé Indii.

„A – ano,“ bručel si mezi zuby. „Máš úplně pravdu, Buldeo. Nedáš mi jediného anny z odměny. Byl starý svár mezi tímto chromým tygrem a mnou – velice starý svár, a – já jsem vyhrál.“

Je třeba učiniti Buldeovi po právu, že být o deset let mladší a setkat se s vlkem v lese, byl by se pokusil o své štěstí! ale vlk, který poslouchá rozkazů chlapce, majícího soukromé sváry k vyjednávání s lidožravým tygrem, není obyčejným zvířetem. Jsou to čáry, kouzelnictví nejhoršího druhu, myslel si Buldeo, a byl zvědav, ochrání-li ho amulet, jež měl kolem krku. Ležel zcela tiše, čekaje každou chvíli, že se Maugli také promění v tygra.

„Maharadži! Králi vznešený!“ ozval se konečně chraptivým šepotem.

„Nu?“ řekl Maugli, neodvraceje hlavy, a směje se potichu.

„Jsem starý člověk. Netušil jsem, že bys byl něčím více než pouhým pastevcem. Mohu vstát a odejít, či mne chce tvůj služebník roztrhat na kusy?“

„Vstaň a jdi s pokojem. Ale podruhé se neplet' do mé kořisti. Pusť ho, Akelo.“

Buldeo se belhal k vesnici, jak jen rychle mohl, ohlížeje se pokradmu zpět, nepromění-li se Maugli v cosi strašlivého. Došed do vesnice, vyprávěl celou historii o kouzlech, strašidlech a čárech, tak že se kněz velice zachmuřil.

Maugli pokračoval ve své práci, ale byl skorem soumrak, nežli s pomocí vlků stáhl lesklou velkou kůži s celého těla.

„Nyní musíme kůži ukryti a zavésti bývolů domů! Pomoz mi je sehnat, Akelo!“

Stádo se srovnalo v mlhavém soumraku. Když se blížili k vesnici, užířel Maugli světla a slyšel, jak v chrámu znějí a bijí lastury a znovu. Polovina vesnice zdála se čekati na něho u brány. „To je proto, že jsem zabil Šir Chana,“ pravil si v duchu. Ale pojednou mu zasvištěl kolem uší děšť kamenů, a vesničané křičeli: „Čarodějníku! Vlčí spratku! Džunglí démone! Pryč odtud, nebo tě kněz promění znovu ve vlka! Střel, Buldeo, střel!“

Stará ručnice hlučně spustila, a mladý bývol zařval bolestně.

„Kouzla!“ volali vesničané. „Umí odvádět koule! Buldeo, byl to tvůj bůvol!“

„Ale co je to?“ ptal se Maugli zaražen, když kamení sypalo se stále hustěji.

„Nejsou o nic lepší než smečka, tito tvoji bratříčkové,“ pravil Akela, usedaje klidně. „Chápu-li dobře význam kulí, tedy tě chtějí vypudít.“

„Vlku! Vlčí mládě! Pryč odtud!“ křičel kněz, mávaje haluzí posvátné rostliny tulsí.

„Opět vypudít? Předešle to bylo proto, že jsem člověk. Dnes je to proto, že jsem vlk. Pojďme, Akelo.“

Nějaká žena – byla to Messua – vyběhla z davu a volala: „O, můj synu, můj synu! Říkají o tobě, že jsi čarodějník, který se dle libosti může proměnit ve zvíře. Nevěřím tomu, ale jdi odtud, nebo tě zabijí. Buldeo praví, že jsi černokněžník, ale vím, že jsi pomstil smrt Nathoovu.“

„Zpátky, Messuo!“ hulákal dav. „Vrať se, nebo tě ukamenujeme.“

Maugli se zasmál krátkým, nehezkým smíchem, neboť kámen ho uhodil právě do úst. „Vrať se, Messuo. Je to jedna z oněch pošetilých povídaček, jaké si vyprávějí pod velkým stromem za šera. Zaplatil jsem aspoň za život tvého syna. Buď s Bohem; a utíkej rychle, neboť jim pošlu stádo domů rychleji než lítají jejich kusy cihel. Nejsem žádným čarodějem, Messuo! S Bohem!“

„Nu, ještě jednou, Akelo!“ zvolal. „Žeň stádo domů.“

Bůvoli byli tak dost netrpěliví, aby se dostali do vesnice. Bylo sotva potřeba Akelova zaštekání, a již se hnali branou jako vichřice, rozhánějící dav na pravo i na levo.

„Spočítejte si je dobře!“ křičel Maugli posměšně. „Možná, že jsem některého z nich ukradl! Spočítejte si je dobře, protože vám již pásti nebudu! Buďte s bohem, lidské děti, a děkujte Messue, že nepřicházím se svými vlky, abych vás prohnal vaší ulicí!“

Otočil jsem se na patě a odcházel s Akelou; a když pohlédl vzhůru ke hvězdám, cítil se šťastným. „Akelo, nebudu již spát v pastích. Vezměme Šir Chanovu kůži a pojďme odtud. Vesnici neublížíme, protože Messua byla ke mně laskavou.“

Když zasněl měsíc nad plání, tak že se zdála celá mlékově bílou, spatřili hrůzou strnuli vesničané Maugliho, jak máje dva vlky po boku a nesa uzel na hlavě, uhání vytrvalým vlčím klusem, jímž májí dlouhé míle rychlostí ohně. Tu bili do chrámových zvonů a troubili do lastur zvučněji než před tím, a Messua plakala, a Buldeo vykládal příběh o svých dobrodružstvích v džungli, až konečně tvrdil, že Akela se postavil na zadní nohy a promluvil k němu lidskou řečí.

Měsíc právě zacházel, když došli Maugli a oba vlci k Radní Skále a zastavili se u sluje Matky Vlčice.

„Vyhostili mne z lidské smečky, matko,“ volal Maugli, „ale přicházím s kůží Šir Chanovou, abych dostal svému slovu.“ Matka Vlčice vyšla hrdě ze sluje, následována svými syny a zasněl očima při pohledu na kůži.

„Řekla jsem mu to tehdy, když vtačil svou hlavu a ramena do naší sluje, usiluje o tvůj život, žabičko! Tehdy jsem mu řekla, že z honce bude honěný! Dobře jsi učinil.“

„Dobře jsi **učini**, bratříčku,“ ozval se hluboký hlas v houští. „Stýskalo se nám v džungli po tobě,“ a Baghýra přiběhl k Maugliho bosým nohám. Vylezli společně na Radní Skálu, a Maugli rozestřel kůži na plochem kamenu, na kterém sedával Akela a připevnil ji čtyřmi bambusovými větvemi. Akela lehl si na ni a zavyl své staré sněmovní vyzvání: „Dívejte se dobře, vlci!“ právě jako tehdy, když sem byl Maugli poprvé přiveden.

Od oné doby, kdy byl Akela sesazen, byla smečka bez vůdce, **lovíc** a **bojujíc** dle své **libosti**. Odpověděli však na vyzvání ze zvyku. Někteří z nich byli chromá od pastí, do nichž upadli, jiní zmrzačení střelnými ranami, a jiní zprašivěli od špatné stravy, a mnoho jich chybělo; ti, kteří zbyli, přišli však k Radní Skále a viděli Šir Chanovu staženou kůži na skále a mocné tlapy, **klátící se** na konci prázdných **klátících se** noh.

„Dívejte se dobře, ó, vlci! **Stál jsem v slovu?**“ ptal se Maugli; a vlci zaštekali „ano!“ a jeden rozedraný vlk zavyl: -

„Bud' zas naším vůdcem, Akelo! Bud' zas naším vůdcem, lidské mládě! Jsme syti té bezzákonosti a chceme být opět Volným Národem.“

„Ne,“ zavrčel Baghýra, „to nemůže být. Až byste byli vykrmeni, napadla by vás opět vzteklna. Nejste nadarmo zvaní Volným Národem. Bojovali jste za svobodu a teď ji máte. Snězte si ji, vlci!“

„Lidská i vlčí smečka **mne** vyhostily,“ řekl Maugli. „Budu nyní **loviti** sám v džunglích.“

„A my budeme **loviti** s tebou,“ pravili čtyři mladí vlci.

Maugli tedy odešel a lovil od onoho dne v džunglích se čtyřmi vlky. Nezůstal však povždy sám; dorostl po letech v muže a oženil se.

To však je povídka pro dospělé.

## 2. MILOŠ MAIXNER

### 2.1. Maugli a jeho bratři

Bylo to o sedmé hodině za teplého večera v sionýských horách. Otec Vlk se probudil z denního spánku, poškrabal se, zív a protáhl pracky, aby vypudil pocit ospalosti z jich konců. Matka Vlčice ležela, **majíc** svůj veliký čumák položený napříč přes svá čtyři **válející se** a **kňučící** mlád'ata, a měsíc svítil do ústí jeskyně, kde všichni žili.

»Au-grh!« řekl Otec Vlk, »je opět čas k lovu!« a chtěl právě **seskočiti s pahorku**, když se tu přes **práh přesunu** malý stín s huňatým ohonem a zakňučel:

»Zdar Tobě, Náčelníku Vlků! A zdar a silné bílé zuby tvým ušlechtilým dětem, aby nikdy nezapomněli **hladových** tohoto světa!«

Byl to šakal, Tabaki, vylizovač mis. Indičtí vlci pohrdají Tabakim, protože stále pobíhá **tropě** neplechu a roznáší klevety a žere hadry a kusy kůže **s vesnických smetišť**. Ale vlci se ho při tom bojí, protože Tabaki je více než kdokoli jiný v džungli **nachýlen** k **sešilení**, a pak

zapomene, že se kdy koho bál, a probíhá lesem, kousaje vše, co mu přijde v cestu. I tygr uteče a skryje se, když malý Tabaki sešili, neboť šílenost jest nejhanebnější věcí, které může divoký tvor propadnouti. Lidé tomu říkají vzteklna, ale v džungli tomu říkají dewanee – šílenost – a prchají.

»Tedy pojď a podívej se,« řekl Otec Vlk upiatě; »ale není zde ani kouska potravy.«

»Pro Vlka ne, věřím,« řekl Tabaki; »ale pro osobu tak nízkou, jako jsem já, je suchá kost znamenitou hostinou. Kým jsme my. Qidurlog (šakalí národ), abychom vybírali a volili?« Odlezl do pozadí jeskyně, kde našel srnčí kost se zbytkem masa, a usedl hryzaje vesele její konec.

»Pěkné díky za tuto výbornou večeři,« řekl pak, olizuje pysky. »Jak krásny jsou vaše ušlechtilé dítky! Jak veliké mají oči! A jak jsou mlády! Vskutku, vskutku, vždyť jsem si měl hned pomysliť, že děti královské jsou muži hned od narození!«

Nuže, Tabaki věděl tak dobře jako kdokoliv jiný, že není na světě nic, co by tak přinášelo neštěstí, jako lichotiti dětem do očí; proto měl radost vida Matku a Otce Vlka hledíci velmi mrzutě před sebe.

Tabaki seděl tiše, raduje se z neplechy, kterou ztropil, a řekl pak zlomyslně:

Šir Chan, Veliký, změnil loviště. Chce honiti v nastávajícím měsíci v těchto horách, jak mi i řekl.

« Šir Chan byl tygr žijící u řeky Waingtingy, asi dvacet kilometrů dále.

»K tomu nemá práva,« rozzlobil se Otec Vlk, »Podle zákona Džungle nemá práva změnití bydliště bez řádné výstrahy. Vystraší a zaplaší každou zvířecí nohu na deset mil – a já – já mám v těchto dnech loviti za dva!«

„Jeho matka jej nadarmo nenazvala Lungri, Chromec,« řekla klidně Matka Vlčice. »Byl od narození na jednu nohu chromý. Proto lovil vždy jen dobytek. Vesničané Waingungy se naň zlobí; a teď přišel sem, aby rozzlobil i naše vesničany. Budou honiti po něm v naší džungli, až bude někde daleko a my a naše děti abychom prchali, až bude tráva v džungli zapálena. Věru, jsme velmi vděčni Širu Chanovi!«

»Mám mu vyříditi vaši vděčnost?« řekl Tabaki.

»Ven!« štěl Otec Vlk. »Ven, a hoň se svým Pánem. Natropil jsi dosti neplechy za dnešní noc.«

»Jdu,« řekl klidně Tabaki. »Můžete slyšet Šira Chana dole v houštině. Mohl jsem si uspořiti své poselství.

« Otec Vlk naslouchal a dole v údolí, běžícím k malé říčce, slyšel suché, mrzuté, rezavé, zpěvavé kručení tygra, jenž chybil zvěř a nechytiv ničeho nedbá, zví-li to celá džungle.

»Hlupák,« řekl Otec Vlk; »začítí noční dílo takovýmto hlukem! Což myslí, že naši kozli jsou jako jeho tuční waingungští volí?«

»H's; to není ani vůl ani kozel, co Šir Chan dnes loví,« řekla Matka Vlčice. »Je to Člověk.« Kručení změnilo se v jakési hučivé a dunivé předení, jež se zdálo přicházeti současně se všech

stran světa. Byl to hluk, jenž děsí dřevaře a cikány spící pod širým nebem a vhnání je někdy strachem přímo do tygrovy tlamy.

»Člověk!« řekl Otec Vlk, vyceniv všechny své bílé zuby. »Fa-uf!« Což není dosti brouků a žab v bažínách, že musí jísti Člověka, a ještě k tomu na naší půdě?«

Džunglí Zákon, který nikdy ničeho nenařizuje bez důvodu, zapovídá všeliké zvěři jísti Člověka, vyjma ukazuje-li svým dětem, kterak zabíjet – a pak musí loviti mimo hranice lovišť své smečky nebo svého kmene. Pravým důvodem toho jest, že zabiti člověka znamená dříve či později příchod bílých lidí na slonech, s ručnicemi a sty hnědých mužů s gongy a raketami a pochodněmi. A pak trpí v džungli kde kdo. Avšak zvěř sama mezi sebou udává za důvod tohoto zákona, že je Člověk nejslabším a nejbezbrannějším ze všech živých tvorů, a že není důstojno sportovníka dotknouti se ho. Říkají také – a to je pravda – že lidojedi zprašíví a ztratí zuby.

Předení stalo se hlasitějším a skončilo plnohrdlým »Aáarh!« tygřího útoku.

Pak se rozlehlo řvaní – netygrové řvaní Šir Chanovo.

»Chybil se,« řekla Matka Vlčice. »Ale, co to jest?«

Otec Vlk vyběhl několik kroků a slyšel Šíra Chana mumlajícího divoce a válejšího se dole v houští.

»Ten hlupec nedovedl nic lepšího, nežli že skočil do ohně ve dřevařově tábořišti a spálil si nohy,« řekl Otec Vlk s uspokojivým bručením. »Tabaki je s ním.«

»Něco přichází sem nahoru,« řekla Matka Vlčice, stříhající uchem. »Bud' připraven.«

Křoví trochu v houštině zapraskalo a Otec Vlk se schýlil až k zemi s prackami, složenými pod sebou, připraven ke skoku. A pak, kdybyste se byli dívali, mohli jste viděti nejpodivnější věc na světě – vlka zaraženého uprostřed skoku. Skočil dříve, nežli viděl nač skáče, a pak se namáhal zarazit se. Výsledkem bylo, že se vymrštil kolmo vzhůru do vzduchu na čtyři či pět stop a dopadl téměř na totéž místo, s něhož vyskočil.

»Člověk!« řekl. »Lidské mládě! Podívej se!«

Přímo před ním, držíc se za nízkou větev, stálo nahé hnědé děcko, jež dovedlo právě chodit. – Nejměkčí a nejdoličkovatější to droboučké stvořeníčko, jaké kdy vkročilo za noci do vlčí jeskyně. Pohlédlo Otcí Vlků do tváře a zasmálo se.

»Je to lidské mládě?« ptala se Matka Vlčice; »neviděla jsem nikdy žádného. Podej mi je!«

Vlk je zvyklý přenášeti svá vlastní mláďata a dovede, je-li potřebí, držeti v hubě vejce, aniž by je rozmáčkli; čelisti Otce Vlka zavřely se přes hřbet dítěte, aniž by i jen seškrábly jeho kůži, a Vlk položil dítě na zemi mezi svá vlastní mláďata.

»Jak je malé! Jaké je nahé – hled'! Jak je statečné!« řekla Matka Vlčice měkce. Dítě razilo si cestu mezi vlčaty, aby se dostalo blíže k teplé její kožešině. »Aha! Pohled', příživuje se s ostatními. A tak to je tedy lidské mládě. Nu, bylo kdy vlka, aby se mohl chlubit, že měl lidské mládě mezi svými vlčaty?«

»Slychal jsem tu a tam o čemsi podobném, ale nikdy v naší smečce ani za mé doby,« řekl Otec Vlk. »Je nadobro bez srsti, a mohl bych jej zabítí dotekem nohy. Ale podívej se, kouká na nás a nebojí se.«

Náhle bylo měsíční světlo zahrazeno při ústí jeskyně, a Šir Chanova čtverhranná lebka a plece vtiskly se do vchodu. Tabaki kvičel za ním: »Můj veliteli, tam, tam vešlo!«

»Šir Chan prokazuje nám velikou čest,« řekl Otec Vlk, ale jeho oči planuly velmi hněvivě. »Čeho jest potřebí Širu Chanovi. Co chce?« »Svou kořist. Lidské mládě sem vešlo,« řekl Šir Chan. »Jeho rodiče uprchli. Dejte mi je sem.«

Šir Chan vskočil do drvoštěpova večerního ohně, jak řekl Otec Vlk, a byl zuřiv bolestí svých spálených tlap. Ale Otec Vlk věděl, že ústí jeskyně je příliš těsné, aby mohl tygr jím proléztí. I tam, kde Šir Chan již byl, byla jeho ramena a přední tlapy sevřeny nedostatkem místa, jako by se dělo člověku, jenž by měl bojovoti stlačen do sudu. »Národ Vlčí je národ svobodný,« odpověděl Otec Vlk; »přijímá rozkazy jen od náčelníka smečky a ne od nějakého pruhovatého dávitelce dobytka. Lidské mládě je třeba zabítí, zachce-li se nám.«

»Vy můžete chtít a vy také nemůžete chtít. Jaká je to řeč o chtění? U vola, jež jsem zabil, mám snad tu statí a civětí do vašeho psího pelechu na to, co mi právem patří? Jsem to já, Šir Chan, jenž mluvím.« Tygrovo řvaní hromem. Matka Vlčice setřásla se sebe svá mláďata a vyskočila v před, s očima jako dva zelené měsíce ve tmách, čelíc planoucím zrakům Šir Chanovým.

»A jsem to já, Rakša (Démon), jež odpovídám. Lidské mládě je moje, Lungri, mé vlastní! Nebude zabito. Má žítí, aby běhalo se smečkou a honilo se smečkou; a na konec – pohled', ty lovce malých nahých štěnat, žabolovče, rybobijče, na konec bude lovití tebe! A teď se klid' odtud, anebo u sambhura, jež jsem zabila – já nejím vyhladovělého dobytka – poběhneš domů k své mámě, ty popálená džunglí bestie, chromější ještě, nežli jsi přišel na svět. Jdi!«

Otec Vlk hleděl udiven. Bylť již skorém zapomněl oněch dnů, kdy dobyl Matky Vlčice v čestném boji proti pěti jiným vlkům, když ještě běhala ve smečce a nebyla zvána Dáblicí z pouhé zdvořilost. Šir Chan byl by čelil Otcí Vlkovi, ale nemohl vytrvatí proti Matce Vlčici, neboť věděl, že na místě, kde byl, byly všechny výhody na její straně, a že by bojovala na smrt. Stáhl se tedy bruče na zad k ústí jeskyně a když byl venku, zahulákal:

»Každý pes štěká ve svém pelechu! Uvidíme, co řekne smečka tomuto pěstování lidských mláďat. Mládě je mé a mým zubům se na konec dostane, vy huňatí zloději!«

»Matka Vlčice ulehla oddechujíc mezi svá mláďata a Otec Vlk řekl vážně: »V tom má Šir Chan pravdu. Mládě musí býtí ukázáno smečce. Chceš je posud podržeti, Matko?«

»Podržeti,« oddechovala Vlčice. »Přišlo nahé, v noci, samo a velmi hladové; ale nebálo se! Hled', odstrčilo již jedno z mých dětí. A tento chromý řezník by jej byl zabil a utekl pak k Waingunze, a vesničané by prohonili celé naše loviště, aby se pomstili. Lež tiše, malá žabičko, Maugli – neboť ti budu říkatí Maugli, žábě – přijde čas, kdy budeš honití Šira Chana, jako on dnes honil tebe.«

»Co však řekne naše smečka?« řekl Otec Vlk.

Zákon Džungle stanoví velmi zřetelně, že se má vlk, když se ožení, vzdálití od smečky, k níž náleží; ale hned, jakmile jsou jeho mláďata dostí stará, aby dovedla statí na nohách, musí je

přivést před Radu Smečky, odbývanou obecně jednou za měsíc za úplňku, aby je ostatní vlci poznali. Po této prohlídce jest vlčatům volno běhat, kam se jim chce, a pokud nezabili svého prvního kozla, neplatí žádná výmluva pro dospělého vlka smečky, jenž by některé z nich zabil. Trestem je smrt, kdekoli je vrah dopaden; a chcete-li jen minutku přemýšlet, uznáte, že tomu nemůže být jinak.

Otec Vlk čekal, až jeho mláďata trochu běhala, a pak v noci o shromáždění smečky vzal je s Mauglim a Matkou Vlčicí k Poradní Skále – vrcholku to pokrytému kameny a valouny, kde by se mohlo skryti na sto vlků. Akela, velký šedý Vlk Mládenec, jenž vodil celou smečku svou silou a obratností, ležel v plné délce na své skále a pod ním sedělo přes čtyřicet vlků všech velikostí a barev, od jezevcově šedých veteránů, kteří dovedli samotní zdolatí kozla, až do mladých černých trojročáků, kteří si mysleli, že to také dovedou. Akela byl jim teď vůdcem po celý rok. V mladých dnech padl dvakrát do vlčí pasti a jednou byl sbit a zanechán domněle mrtev; a tak znal způsoby a zvyky lidí.

U skály bylo velmi málo řečí. Mláďata válela se jedno přes druhé uprostřed kruhu, v němž seděli jejich otcové a matky, a tu a tam vstal některý starší vlk, šel klidně k některému mláděti, pohlédl na ně pečlivě a vrátil se na svých neslyšných nohách. Tu a tam některá matka vystrčila své mládě více do měsíčního jasu, aby byla jista, že nebude přehlédnuto, Akela pak se své skály volal: »Znáte zákon – znáte zákon! Hled'te dobře, Vlci.« A starostlivé matky opakovaly po něm: »Hled'te dobře, Vlci!«

Na konec – a krční štětiny Matky Vlčice se zježily, když na to došlo – Otec Vlk postrčil do prostřed »Maugliho Žabičku«, jak mu říkali; a ten usedl, směje se a hraje si s několika kaménky lesknoucími se v měsíčním svitu.

Akela ani nepozdvihl hlavy se svých pracek, ale spustil opět svoje jednotvárné volání: »Hled'te dobře!«

Za skalami ozvalo se dušené řvaní – byl to hlas Šira Chana, řkocího: »Mládě je moje. Dejte mi je. Co má Svobodný Národ činit s lidským mládětem?«

Akela ani nestříhl ušima; vše, co řekl, bylo: »Hled'te dobře, ó, Vlci! Co má Svobodný Národ činit s rozkazy kohokoliv vyjma rozkazů Svobodného Národa? Hled'te dobře!«

Nastala zmatenice hlubokého mručení a mladý vlk ve čtvrtém roce věku opakoval Akelovi Šir Chanovu otázku: »Co má Svobodný Národ činit s lidským mládětem?«

Džunglí Zákon stanoví, že, nastane-li spor o právu některého mláděte, aby bylo smečkou přijato, musí se za ně přimluvit aspoň dva členové smečky, při čemž se jeho otec a matka nečítají.

»Kdo mluví pro toto mládě?« ptal se Akela. »Ze Svobodného Národa, kdo mluví?«

Nepřišla odpověď, a Matka Vlčice připravila se na boj, o němž věděla, že bude její posledním, dojde-li k němu.

A tu jediný tvor, jemuž je dovoleno účastnit se porad smečky, ospalý hnědý medvěd Balú, který učí vlčí mláďata Zákonu Džunglí, starý Balú, jenž může přijít a odejít, kam a kdykoliv mu libo, protože jí jen ořechy a kořínky a med, vstal, posadil se na zadek a mumlal:

»Lidské mládě? Lidské mládě? Já mluvím pro lidské mládě. Není žádné nebezpečí s lidským mládětem. Nemám **daru** řeči, ale mluvím pravdu. Nechte je **běhati** se smečkou a **necht** je přijato s ostatními. Budu je sám **učiti**.«

»Potřebujeme ještě někoho,« řekl Akela. »Balú promluvil, a je to náš učitel mláďat. Kdo se přidá ke straně našeho Balú?«

Do kruhu dopadl černý stín. Byl to Bagýra, černý **pardal**, černý jako inkoust od hlavy k patě, ale s **pardalími** značkami, zřetelnými v určitém osvětlení jako vzorek na tištěném hedvábí. Každý znal Bagýru a nikdo nestál o to, aby **skřížil** jeho cesty; **bylť** zchytralý jako Tabaki, statečný jako divoký buvol a bezohledný jako raněný slon. Ale hlas měl měkký a sladký jako lesní med, kapající **se stromu**, a srst jemnější než prachové peří.

»Ó, Akelo a vy ze Svobodného Národa,« předl, »nemám práva ve vašem shromáždění; ale Džunglí Zákon praví, že, je-li jaká pochybnost, která vzhledem k novému mláděti netýče se zabití, může **býti** život tohoto mláděte vykoupen cenou. A zákon nestanoví, kdo smí a kdo nesmí **zaplatiti** tuto cenu. Mám pravdu?«

»Dobře, dobře!« volali mladí vlci, kteří jsou stále hladoví. »**Poslyšte Bagýru**. Mládě může **býti** vykoupeno cenou. Je to zákon!«

»**Věda**, že nemám práva **mluviti** zde, prosím o vaše dovolení.«

»Tedy mluv!« volalo dvacet hlasů.

»**Zabíti** nahé mládě je hanba. A mimo to bude – chcete-li, pro vás lepším lovem, až vzroste. Balú mluvil v jeho prospěch. Nuž, k Balúovu slovu chci **přidati** býka, a to tučného, čerstvě zabitého, sotva půl míle odtud, chcete-li **přijmouti** mezi sebe lidské mládě podle zákona. Je to **obtížno**?«

Zdvihl se křik několika tuctů hlasů: »Co na tom? Zemře stejně v zimních deštích. Usuší se na slunci. **Kterak** nám může **ublížit** nahá žába? Nechte jej **běhati** se smečkou. Bagýro, kde je býk? Přijměte jej!« – A zase ozval se **hluboký hlas Akelův, volající**: »Hleďte dobře, hleďte dobře, Vlci!«

Maugli byl dosud hluboce zabrán do svých kamínků a ani si nevšiml, že vlci přicházeli jeden za druhým, a prohlíželi jej. Konečně všichni odběhli dolů **s pahorku** a zůstali jen Akela, Bagýra, Balú a Maugliho vlastní vlci. Šir Chan řval dosud nocí, neboť byl velmi **zuřiv**, že mu Maugli nebyl vydán.

»Ach, jen si řvi!« řekl Bagýra do svých vousů; »**přijdeť** čas, kdy tě toho nahé stvořeníčko přivede k řevu v jiné tónině, anebo nevím ničeho o lidech.«

»Dobře se stalo!« řekl Akela. »Lidé a jejich mláďata jsou velmi moudří. Může **býti** dobrým pomocníkem v čas nouze.«

»**Věru**, pomocníkem v čas nouze; neboť nikdo nemůže **doufati**, že povede smečku na věky,« odpověděl Bagýra.

Akela neřekl ničeho. Myslíl na dobu, jež nadejde pro každého vůdce smečky, když jej opustí síla a on **seslábne** a **seslábne**, až je naposledy zabit vlky a nový vůdce přijde, aby byl svým časem rovněž zabit.

»Vezmi jej s sebou,« řekl Akela Otcí Vlkovi, »a cvič jej, jak sluší členu Svobodného Národa.«

A tak se stalo, že byl Maugli přijat do sionýské vlčí smečky za cenu býka a za Balúovo dobré slovo.

A teď **jest** vám se **spokojiti**, jestliže přeskočíme plných deset či jedenáct let a dáme vám již **tušiti** všechn podivuhodný život, jež žil Maugli mezi vlky, neboť kdybychom jej měli **vypsati**, vyplnili bychom rovněž aspoň deset knih. Rostl s vlčaty, ačkoliv z těch byli dospělí vlci, nežli z něho byl chlapec, a Otec Vlk učil jej řemeslu a významu všech věcí v džungli, až každý šelest v trávě, každý dech teplého nočního vzduchu, každý hlas sovy nad jeho hlavou, každé škrábnutí nožky netopýra, když usedne na chvíli do stromu, a každé **zašplýchnutí** nejmenší rybky ve vodě mělo pro něho tolik významu, jako má pro obchodníka práce v jeho krámu. Když se neučil, seděl venku na slunci a spal, a jedl a šel zase **spat**; **cítíl-li** se špinavým anebo bylo-li mu horko, plaval v lesních tůních; a chtělo-li **se mu medu** (Balú řekl mu, že med a ořechy jsou právě tak **chutny** jako syrové maso), vyšplhal se **proně**, jak jej tomu naučil Bagýra. Bagýra ulehal na silnou větev a volal: »Pojď, Bratříčku, pojď sem!« Maugli nejprve lezl jako lenochod, ale později létal větvemi téměř stejně odvážně jako šedá opice. Účastnil se jednání u Poradní Skály, když se smečka sešla, a tam shledal, že, upřel-li zrak na kterého vlka, byl vlk přinucen **sklopiti** oči; a tak na ně upíral zraky pro zábavu. Jindy vytahoval dlouhé trny z tlapek svých přátel, neboť vlci hrozně **trpí od trnů a bodláků** v **kožiše**. Chodil v noci dolů se stráně do **sdělaných** polí a hleděl zvědavě na vesničany v jejich **chýších**, ale nedůvěřoval lidem, protože mu Bagýra ukázal čtverhrannou bednu s padacími dveřmi, tak dovedně ukrytou v džungli, že **by byl málem** do ní vešel, a řekl mu, že je to past. Nejraději chodil s Bagýrou do temného, teplého lesního **nitra**, aby tam spal po celý malátný den, a v noci hleděl, jak provádí Bagýra svoje zabíjení. Bagýra, když byl **hladov**, vraždil kolem sebe, nač přišel, a Maugli činil stejně – s jedinou výjimkou. Jakmile byl **dosti stár**, aby chápal, řekl mu Bagýra, že se nesmí nikdy **dotknouti** dobytka, protože byl **vkoupen** do smečky za cenu býčího života. »Všechna džungle je tvá,« řekl Bagýra, »a můžeš **zabiti** vše, nač jsi **dosti silen**; ale **pro býka**, **jenž** tě vykoupil, nesmíš nikdy **jisti** žádný dobytek, mladý ani starý. Tak zní zákon džungle.« Maugli poslechl věrně.

A Maugli rostl a sílil, jak nezbytně **sesílí** chlapec, jenž ani neví, že se čemu učí, a jenž nemá na světě, nač by myslel, **vyjma** na jídlo.

Matka Vlčice řekla mu jednou či **dvakrát**, že Širu Chanovi nelze **věřiti**, a že musí jednou Šira Chana **zabiti**; ale ač by si byl každý mladý vlk připomínal tuto radu **každé hodiny**, Maugli na to zapomněl, protože byl jen chlapcem – třeba že by se byl nazval vlkem, kdyby byl uměl **mluviti** nějakou lidskou řečí.

Šir Chan stále křížil jeho cestu džunglí, neboť, jak Akela stárl a slábnul, podařilo se chromému tygru **spřáteliti** se úzce s mladšími vlky smečky, kteří za ním chodili pro odpadky, **věc to**, které by byl Akela nikdy nepřipustil, kdyby se byl posud mohl **odvážiti vložiti** na váhu svou autoritu až do pravých důsledků. Šir Chan jim lichotil a divil se, že tak znamenití mladí lovci dají se tak spokojeně **vésti** umírajícím vlkem a lidským mládětem. »Slyšel jsem,« říkal jim Šir Chan, »že na schůzích se neodvážíte **pohlédnouti** mu do očí.« A mladí vlci vrčeli a ježili se.

Bagýra, jenž měl oči a uši všude, věděl o tom něco a řekl několikrát Mauglimu stručně, že jej Šir Chan jednoho dne zabije. Ale Maugli se smál a říkal: »Mám smečku a mám tebe; a Balú, třeba že je líný, uštědřil by za mne také nějakou ránu. Proč bych se bál.«

Bylo to jednoho velmi horkého dne, když přišel Bagýrovi nový nápad, povstálý z něčeho, co slyšel. Snad řekl mu to Ikki, dikobraz. Když byl s Mauglim hluboko v džungli a hoch ležel s hlavou položenou na krásné Bagýrově srsti, řekl mu pardál:

»Bratříčku, kolikrát jsem ti řekl, že je Šir Chan tvým nepřítelem?«

»Tolikrát, kolik je ořechů na této palmě,« odpověděl Maugli, jenž ovšem neuměl čítati. »Co na tom? Jsem ospalý, Bagýro, a na Šir Chanovi není než dlouhý ocas a dlouhé řeči – je jako Mao, páv.«

»Ale nyní není čas ke spaní. Balú to ví. Já to vím; smečka to ví; i hloupí, pošetilí jeleni to vědí. I Tabaki ti to řekl.«

»Ho, ho!« řekl Maugli. »Tabaki přišel ke mně ledávno s hrubými řečmi, že jsem nahé lidské mládě a že nejsem hoden, abych vyhrabával anýže; ale chytil jsem Tabakiho za ocas a mrštíł jím dvakrát o palmu, aby se naučil lepším způsobům.«

»To byla hloupost; neboť třeba že je Tabaki samá neplecha, byl by ti řekl něco, co se tě týče velmi blízce. Jen otevři oči, bratříčku! Šir Chan se neodvážil zabít tě v džungli; ale pamatuj, Akela je už velmi starý a brzy přijde den, kde nedovede zabít svého kozla – a pak nebude více vůdcem. Mnozí z vlků, kteří tě prohlíželi, když jsi byl přinesen poprvé do rady, jsou už rovněž staří, a mladí vlci věří, jak jim namluvil Šir Chan, že Lidské Mládě nemá ve smečce místa. Brzy již budeš mužem.«

»A co je muž, aby nesměl běhat se svými bratry?« namítal Maugli. »Jsem narozen v džungli. Poslouchal jsem zákona džungle a mezi našinci není jediného, abych mu nebyl vytáhl trn z nohy. Jsou dojista všichni mými bratry.«

Bagýra se protáhl v celé své délce a zavřel napolo oči.

»Bratříčku,« řekl, »sáhni mi pod čelist.«

Maugli natáhl svou silnou hnědou ruku a pod hedvábnou Bagýrovou srstí, právě tam, kde se pod lesklými chlupy kryly obrovské žvýkácí svaly, přišel na holé místo,

»Není nikoho v celé džungli, kdo by věděl, že já, Bagýra, nosím toto znamení – znamení obojku, a přece, Bratříčku, byl jsem zrozen mezi lidmi, a mezi lidmi zemřela moje matka – v klecích královského paláce v Odeypore. To bylo příčinou, že jsem za tebe zaplatil cenu v radě, když jsi byl malým holátkem mládětkem. Ano, i já byl zrozen mezi lidmi. Neviděl jsem nikdy džungle. Krmili mne za mřížemi z železného hrnce, až jsem jedné noci pocítil, že jsem Bagýrou, Černým Pardálem, a ne hříčkou pro lidi, a přerazil jsem hloupou závoru jedinou ranou své tlapy a prchl; a protože jsem poznal způsoby lidí, stal jsem se v džungli hroznější než sám šir Chan. Není-liž tomu tak?«

»Dojista,« řekl Maugli; »celá džungle bojí se Bagýry, všichni, až na Maugliho.«

»Ó, ty jsi lidským mládětem,« odpověděl pardál s celou svou něžností; »a právě jako jsem se já vrátil do své džungle, právě tak i ty musíš jít nahoru zpět k lidem, k lidem, kteří jsou tvými bratry, – ač-li nebudeš zabít v Radě.«

»Ale proč – ale proč by mne chtěl někdo zabít?«

»Pohled' na mne!« řekl Bagýra; a Maugli pohlédł mu pevně mezi oči. Veliký pardál odvrátil hlavu než uplynulo půl minuty.

»To jest příčina,« řekl, třa pracku o listí.« Ani já nevydržím ti hleděti do očí, já, který jsem narozen mezi lidmi a který tě miluji, bratříčku! Ostatní však tě nenávidí, protože nevydrží tvého pohledu; protože jsi moudrý; protože jsi vytahoval trny z jejich tlapek – protože si člověkem.«

»Nevěděl jsem o tomto všem,« řekl Maugli zasmušile a svařtil své mohutné černé obočí.

»Jak zní zákon džungle? Nejprve udeř a pak vydej hlas. Již sama tvá bezstarostnost ukazuje jim, že jsi člověk. Ale buď moudrým. V mém srdci jest jisto, že chybi-li se Akela svého nejbližšího lovu – a při každé honbě stojí jej více námahy chopiti svého kozla – obrátí se smečka proti němu a proti tobě. Svolají velkou džunglí radu k poradní skále a pak – a pak – nám to!« vzkřikl náhle Bagýra vyskočiv. »Jdi honem dolů do údolí k lidským chýšim a vezmi si trochu Rudého Květu, který tam pěstují, abys, až přijde čas, měl k pomoci ještě silnějšího pomocníka nežli já a Balú a ti ze smečky, kteří tě milují. Opatři si Rudý Květ!«

Rudým Květem rozuměl Bagýra oheň, jenom že nižádný tvor v džungli nenazve oheň pravým jménem. Všechna zvěř žije ve smrtelném strachu před ohněm a vynalézá steré způsoby, aby opsala jeho jméno.

»Rudý Květ?« ptal se Maugli. »Ten vyrůstá venku před jejich chýšemi za soumraku. Přinesu nějaký.«

»Nu, teď promluvilo lidské mládě!« řekl Bagýra hrdě. »Pamatuj, že roste v malých hrncích. Opatři si rychle nějaký a chovej jej pečlivě doma pro čas potřeby.«

»Dobrá,« řekl Maugli. »Jdu. Ale, Bagýro,« – a Maugli objal nádhernou šiji pardálovu a pohlédł mu hluboce do velkých očí – »jsi tím jist, že je to vše Šir Chanovým dílem?«

»U zlomené závory, která mne osvobodila, jsem tím jist, bratříčku!«

»Pak u býka, který mne vykoupil, splatím za to Širu Chanovi plnou měrou a snad trochu více,« řekl Maugli – a skokem byl pryč.

»Toť muž. Toť celý muž,« mumlal si Bagýra pro sebe, uléhaje opět. »Ó, Šire Chane, nebylo nikdy černější honby, nežli tvůj lov na tuto žábu před deseti léty!«

Maugli byl daleko, daleko přes lesy, běže vši silou, neboť mu bylo horko okolo srdce. Přišel k jeskyni, když vyvstávala večerní mlha; oddychoval a pohlížel dolů do údolí. Vlčata byla venku, ale Matka Vlčice v pozadí jeskyně poznala podle jeho dechu, že něco trápí její žabičku.

»Co je ti, synu?« ptala se. »Trochu zlého žvastu Šira Chana,« odpověděl. »Budu dnes v noci loviti ve zoraných polích.« A vnořil se dolů do houští k říčce na dně údolí. Tam se zarazil, protože uslyšel křik lovicí smečky, zaslechl zabečení šťvaného sambhura a jeho zadupání, když v úzkosti provedl kličku. Pak rozlehl se zlý, jedovatý jek mladých vlků: »Akela! Akela! Ať nám Samotář Vlk ukáže svou sílu! S cesty pro vůdce smečky! Skoč, Akelo!«

Akela asi skočil a chybil se, neboť Maugli zaslechl klapnutí jeho zubů a pak jeho zaštěknutí, když jej sambhur předníma nohama srazil k zemi.

Nečekal na nic dalšího, ale vyrazil v před; a křik za ním slábl, jak dorážel k rolím, kde bydleli vesničané.

»Bagýra měl pravdu,« oddychoval, schouliv se do trochy dobytčí píce u okna jedné z chýši.  
»Zítřka je náš den, pro Akelu i pro mne!«

A přiložil tvář těsně k okenici a hleděl na oheň na krbu. Viděl hospodářovu ženu, jak v noci vstala a živila oheň kusy čehosi černého; a když nadešlo jitro a mlhy byly bily a chladny, viděl mužovo dítě, jak vzalo hrneček, udělaný z vrbového proutí a vymazaný uvnitř hlinou, naplnilo jej kusy rudě žhavých uhlů, schovalo jej pod svoji roušku a vyšlo ošetřit krávy v chlévě.

»To je vše?« řekl si Maugli. »Dovede-li to děcko, není čeho se při tom báti;« a tak vykročil kolem rohu a nadběhl chlapci, vzal mu hrnek z ruky a zmizel v mlze, zanechav hoča plačícího strachem.

»Jsou mi velice podobni,« pravil si Maugli, foukaje do hrnku, jak viděl činití ženu. »Tahle věc zemře, nedám-li jí ničeho k jídlu.« A naházal chraští a uschlou kůru na žhoucí uhlí. V půli cesty na vršek potkal Bagýru, na jehož kožichu leskla se ranní rosa jako démanty.

»Akela se chybil,« řekl mu pardál; »byli by jej zabili minulé noci, ale chtěli také tebe. Hledají tě na vršku.«

»Byl jsem ve zoraných polích. Jsem připraven, pohled'!« A Maugli zdvihl svůj hrnek s ohněm.

»Dobrá! Vídal jsem lidi, jak strkali do tohoto uhlí uschlou větev a pak Rudý Květ vykvetl hned na jejím konci. Nebojíš se ho?«

»Ne. Proč bych se ho bál? Vzpomínám si nyní – a není to pouhý sen – že, nežli jsem byl Vlkem, ležel jsem vedle Rudého Květu, a bylo mně tam teplo a příjemně.«

Po celý tento den seděl Maugli v jeskyni a ošetřoval svůj ohnivý hrnek; smáčel do něho suché větvičky a hleděl, jak to vyhlíží. Nalezl větev, se kterou byl spokojen, a připravil si ji, a když večer přišel Tabaki a řekl mu hrubě, že jej volají k Poradní Skále, dal se do smíchu, až Tabaki utekl. A když Maugli přišel do rady, smál se dosud.

Akela, Samotář Vlk, ležel vedle své skály na znamení, že vůdcovství Smečky je uprázdněno, a Šir Chan se svým průvodem vlků živících se odpadky s jeho stolu procházel se kolem zcela volně, jsa předmětem jejich lichocení. Bagýra ulehl těsně k Mauglimu a chlapec držel hrnek s ohněm mezi kolena.

Když byli všichni pohromadě, počal Šir Chan mluvit – věc to, které by se byl nikdy neodvážil, když byl Akela v květu své síly.

»Nemá k tomu práva,« zašeptal Bagýra. »Řekni to. Je to psí syn. Bude zastrašen.«

Maugli skočil na nohy. »Svobodný Národe!« zvolal, »což je Šir Chan vůdcem smečky? Co má tygr společného s naším vůdcovstvím?«

»Vzhledem k tomu, že je vůdcovství uprázdněno a byv vyzván, abych mluvil –« počal Šir Chan.

»Od koho?« řekl Maugli. »Jsme snad všichni šakaly, abychom podlézali tomuto řezníku dobytka? Vůdcovství smečky je jediné věcí smečky.«

Ozvaly se výkřiky: »Ticho, lidské mládě!«

»Nechte jej mluvit! Zachovával náš zákon!« Na konec zahřímali starší smečky: »Nechte mluvíti Mrtvého Vlka!«

Když se vůdce smečky chybí své kořisti, je zván Mrtvým Vlkem, pokud žije – což obvykle netrvá dlouho.

Akela zdvihl znaveně starou hlavu:

»Svobodný Národe, i vy, šakalové Šira Chana! Po dvanácte let vedl jsem vás k lovu i z lovu, a po celý ten čas ani jediný z vás nebyl chycen do pasti aniž zmrzačen. Nyní jsem se chybíl své kořisti. Víte dobře, jakým spiknutím se to stalo. Víte, že jste mne přivedli k čerstvému kozlu, abyste vyzradili moji slabost. Bylo to chytře provedeno. Vaším právem teď je zabít mne zde u Poradní Skály. Proto se ptám, kdo vyjde, aby učinil konec Vlků Samotáři? Jeť mým právem dle zákona – džungle, abyste šli jeden po druhém.« Nastalo dlouhé ticho, neboť ani jediný z vlků neměl chuti bojovatí samotén na smrt s Akelou. Pak zařval Šir Chan: »Bah! Co je nám nyní po tomto bezzubém hlupci! Jeť odsouzen k smrti! Ale jedná se o lidské mládě, které žilo již příliš dlouho. Svobodný Národe, bylo od počátku pokrmem pro mne! Dejte je mně. Mám již dost tohoto nesmyslu s lidským vlkem. Znepokojoval džungli po deset let. Dejte mi lidské mládě, anebo budu ustavičně lovití zde a nedám vám ani kůstky. Je to člověk, lidské dítě, a nenávidím jej až do morku svých kostí!«

A tu zavýlo více než polovice smečky: »Člověk! člověk! co má člověk společného s námi? Ať jde na své vlastní místo.«

»A poštvte všechny lidi z vesnic proti vánu ne?« hulákal Šir Chan. »Nikoli; dejte jej mně. Je to člověk a nikdo z nás nesnese jeho pohledu!«

Akela pozdvihl znovu hlavu a řekl: »Jedl s námi naši potravu. Stál s námi. Nadháněl nám zvěř. Neporušil nikdy ani jediného slova džunglího zákona.«

»A já jsem zaň zaplatil býkem, jež jste přijali. Cena býka je cos nepatrného, pravda, ale Bagýrova čest je čímisi, zač bude Bagýra snad bojovatí,« řekl pardál svým nejsladším hlasem.

»Býk zaplacený před deseti lety!« posmívala se smečka. »Co je nám po kostech deset let starých.«

»Anebo po čestném závazku?« dodal Bagýra, ceně své bílé zuby. »Právem se zvete Svobodným Národem!«

»Žádné lidské mládě nesmí běhati s národem džungle,« řval Šir Chan. »Dejte jej mně!«

»Je naším bratrem ve všem vyjma krve,« pokračoval Akela; »a vy jej teď chcete zabítí! Vskutku, žil jsem již příliš dlouho. Někteří z vás stali se pojídači dobytka, a o jiných jsem doslechl, že za poučování Šir Chanova chodíte v noci a kradete děti z prahů vesničanů. Proto jeť mi jasno, že jste zbabělci a mluvím k vám jako k zbabělcům. Jeť jisto, že mi je zemřítí a

můj život nemá ceny; jinak bych jej nabídl výměnou za život lidského mláděte. Ale pro čest smečky, – maličkost to, na kterou jste již, co jste bez vůdce, zapoměli – slibuji, že necháte-li toto lidské mládě odejít volně tam, kam patří, až přijde čas, abych zemřel, nevycením proti vám ani zubu. Tak budou smečky ušetřeny aspoň tři životy. Více učinit nemohu; ale chcete-li, mohu vás tak ušetřit hanby, jež by na vás padla z ubití bratra, proti němuž nelze ničeho uvést – bratra, jenž byl do smečky přijat za slovo a za cenu podle zákona džungle.«

»Je to člověk – člověk – člověk –« vrčela smečka, a většina vlků počala se kupit kol Sira Chana, jehož ocas již počal šlehat kolem sebe.

»Teď je celá věc v tvých rukou,« řekl Bagýra k Mauglimu. »My nemůžeme učinit jiného, leč bojovat.«

Maugli vstal zpřímá s hrnkem ohně v rukou. Pak protáhl paže a zív v tvář celé Radě; ale v nitru byl zuřiv vztekem a lítostí, neboť, jako praví vlci, neřekli mu vlci nikdy, jak ho nenávidí.

»Slyšte teď, vy tam!« zvolal. »Není potřebí tohoto psího žvastu. Řekli jste mi za této noci tolikrát, že jsem člověkem – a věru, co na mně bylo, byl bych nejraději zůstal s vámi vlkem do konce svého žití – až nyní cítím, že máte pravdu. Proto vás už nechci zvát svými bratry, ale sag (psy), jak přísluší člověku. Co učiníte a co neučiníte, o tom rozhodovat není vaší věcí. To jest věci mojí; a abyste to viděli jen tím jasněji, přinesl jsem si trochu Rudého Květu, kterého se vy, psi, bojíte.«

Hodil hrnek s ohněm na zemi a několik rudě žhavých uhlíků zanítilo suchý mech, který vzplanul a všecka rada couvla v zad před šlehajícími plameny.

Maugli vstrčil svoji suchou větev do ohně, až větvičky chytily a praskaly, a zamával jí nad hlavou přímo do couvajících vlků.

»Ty jsi teď pánem,« řekl mu Bagýra tiše. »Zachraň Akelu od smrti. Byl vždy tvým přítelem!«

Akela, lítý starý vlk, který nikdy v životě nežádal milosti, vrhl lítostný pohled na Maugliho, jak tu stál, nahý chlapec s černými vlasy spadajícími mu přes ramena, osvětlen planoucím světlem větve, v jejímž plápolu všechny stíny tančily a se chvěly.

»Dobrá!« řekl Maugli, hledě zvolna a pevně kolem sebe. »Vidím, že jste psi. Jdu od vás k svému vlastnímu lidu – jsou-li totiž mým lidem. Džungle je mi zavřena, a jest mi zapomenouti vaši řeč a vaši společnost. Ale chci býti milosrdnějším nežli jste vy. Protože jsem byl vaším bratrem ve všem vyjma krve, slibuji, že až budu člověkem mezi lidmi, nezradím vás lidem, jako jste vy nyní zradili mne.«

Kopnul nohou do ohně, až jiskry vylétly. »Nemá být války mezi námi a Smečkou. Ale jest mi splatit dluh, nežli odejdu.«

Kráčel rovně k místu, kde seděl Šir Chan mrkaje blbě na plamen a chytil jej za dlouhý chumáč na bradě. Bagýra šel za ním pro všechny případy. »Vstaň, pse!« vzkřikl Maugli. »Vzhůru, když člověk mluví, anebo ti zapálím kožich plameny!«

Šir Chanovy uši ležely těsně na zad při hlavě a zavíral oči, neboť planoucí větev byla mu příliš blízko.

»Tento vrah dobytka povídal, že mne zabije v Radě, protože mne nemohl zabít, když jsem byl mládětem. Tak – a tak – a tak tedy bijeme psy, když jsme lidmi. Zjež mi jediný vous, Chromče, a vrazím ti Rudý Květ do hrdla!«

A bil Šira Chana hořící větví přes hlavu a tygr vrněl a kňučel mra hrůzou a děsem.

»Pah – spálená džunglí kočko! A teď jdi! Ale pamatuj, že až opět přijdu k Poradní Skále, jako má přijít člověk, ponesu Šir Chanovu kůži na hlavě. – Co se týče ostatního, Akela půjde volně, aby si žil, jak se mu líbí. Nezabijete jej, protože to není mojí vůlí. A rovněž nechci, abyste tu déle seděli vyplazující jazyk, jako byste byli někým, a ne pouhými psy, které vyženu – takto! Pryč!«

Oheň na konci větve hořel zuřivě a Maugli tloukl jím vprávo a vlevo do kruhu a vlci se rozběhli vyjíce s jiskrami pálicími je v kožiše. Na konec zbyli jen Akela, Bagýra a asi deset vlků, kteří se přidali na stranu Maugliho.

A tu počalo Maugliho něco boleti uvnitř, jak jej posud nebolelo za celý život; počal lapati dech a vzdychal – a slzy stékaly mu po líci.

»Co je to? Co je to?« ptal se. »Nechci opustit džungli a nevím, co toto jest. Což snad umírám, Bagýro?«

»Nikoli, Bratříčku. Jsou to jen slzy, jak jsou obvyklé u lidí,« odpovídal Bagýra. »Vím nyní, že jsi mužem a ne více lidským mládětem. Džungle je ti nadále opravdu uzavřena. Nech je padat, Maugli, nech je padat; jsou to jen slzy.«

A tak Maugli seděl a plakal, jakoby mu mělo srdce puknouti; a Maugli neplakal nikdy dříve.

»A teď,« řekl pak, »půjdu k lidem. Ale dříve musím se rozloučit s matkou. A šel k jeskyni, kde žila s Otcem Vlkem a plakal na jejím kožiše a čtyři vlčata vyla bedně okolo.

»Nezapomenete na mne?« ptal se Maugli.

»Nikdy, pokud dovedeme sledovat stopu,« odpovídala vlčata. »Až budeš člověkem, přijď na úpatí vrchu, a budeme s tebou mluvit; a budeme chodit do polí hrát si s tebou v noci.«

»Přijď brzy,« řekl Otec Vlk. »Ó, moudrá malá žabičko, přijď brzy zase; neboť jsme již staří, tvoje matka a já!«

»Přijď brzy,« řekla Matka Vlčice, »můj malý, nahý synku; neboť, slyš, synu člověka, milovala jsem tě více, nežli jsem kdy milovala svá vlastní mláďata.«

»Přijdu do jista,« řekl Maugli, »a až přijdu, stane se to, abych rozložil Šir Chanovu kůži na Poradní Skále. Nezapomeňte na mne! Řekněte všem v džungli, aby na mne nezapomněli!«

Zora počala svítati, když Maugli odcházel samotěn dolů se stráně, aby šel k oněm tajuplným bytostem, které zvou lidmi.

## 2.2. Kájův lov

Vše, co se tuto vypravuje, stalo se nějaký čas, nežli Maugli odešel od Sionýské vlčí smečky a nežli se pomstil na Siru Chanovi, tygru. Bylo to za doby, kdy jej Balú učil zákonu džungle. Velký, vážný starý medvěd měl velikou radost, že má tak bystrého žáka, neboť mladí vlci se chtějí **učiti** ze zákona džungle jen tomu, co se týče jejich vlastní smečky a jejich rodu, a **utekou**, jakmile dovedou **opakovati** lovecký verš: –

»Nohy, jež nezpůsobí nejmenšího hřmotu, oči, jež vidí v nejhlubší tmě; uši, **jež** slyší i vítr v brlohu, a ostrý bílý chrup – to vše ti vyznačuje naše bratry, **vyjma** Tabaki – Šakala a Hyenu, kterých nenávidíme.« – Ale Maugli, jako lidské mládě, **musil** se **naučiti** mnohem více než tomuto. Někdy Bagýra, černý pardál, přišel, **toulaje** se džunglí, aby viděl, jak jeho miláček pokračuje a předl, **opíraje** hlavu o kmen, zatím co Maugli odříkával Balúovi svou denní lekci. Chlapec dovedl téměř stejně dobře **šplhati** jako **plovati** a **plovati** téměř tak dobře jako **běhati**, a proto Balú, Učitel Zákona, naučil jej zákonu stromů i zákonu vody: jak **rozpoznati** shnilou větev od zdravé; jak **mluviti** zdvořile k včelám, když přijdete na jejich úl padesáte stop nad zemí; co **říci** Mangovi netopýru, když jste jej vyrušili z jeho poledního odpočinku ve větvích; jak **dáti** výstrahu vodním hadům v tůních, nežli sebou **šplýchnete** mezi ně. Nikdo z džunglího národa není rád vyrušen a všichni jsou pohotová **vrhnouti** se na rušitele. A Mauglimu bylo se **naučiti** i **loveckému volání cizincovu**, které je **nutno opakovati** hlasitě, pokud se **naň** nedostane odpovědi, kdykoli někdo z džunglího národa loví mimo hranice svých vlastních lovišť. Přeloženo, znamená: »Dovolte mi **loviti** zde, neboť mám hlad!« A odpověď zní: »Lov tedy pro potravu, ale ne pro zábavu.«

To vše ukazuje, **mnoho-li** Mauglimu bylo se **naučiti napamět**; a býval velmi unaven, když mu bylo **odříkávatí** tutéž věc znovu a znovu, po sté a sté; ale, jak **pravil** Balú k Bagýrovi jednou, když byl Maugli bit a utekl rozhněván:

»Lidské mládě je lidské mládě a musí **poznati** všechn zákon džungle.«

»Ale pomysli, jak je malý,« namítal černý pardál, který **by byl** Maugliho zkazil, **kdyby byl měl** svou vůli. »Jak může tak malá hlava **podržeti** všechny tvé dlouhé věci?«

»Je snad v džungli něco tak malého, aby to nemohlo **býti** zabito? Ne. Proto jej učím všem těmto věcem, a proto jej praštím – ó, velmi jemně – když něco zapomene.«

»Jemně! Což ty víš o jemnosti, starý lamželezo?« bručel Bagýra »Jeho tvář je dnes plná šrámů od tvé – jemnosti. Uf!«

»Jest lépe, aby byl pošramocen od hlavy k patě ode **mne**, který jej miluji, než aby přišel k úrazu z nevědomosti,« odpověděl Balú s velikou vážností. »Učím jej nyní Mistrovským Slovům Džungle, které mu mají **býti** ochranou mezi ptáky, mezi hady a mezi vším, co běhá o čtyřech nohách, **vyjma** jeho vlastní smečku. Může nyní **činiti** nárok na ochranu celou džunglí, jenom vzpomene-li si na příslušná slova. Což to nestojí za trochu výprasku?«

»Dobrá; jenom hled', abys lidské mládě nezabil. Není to stromový kmen, abys na něm ostřil své nemotorné drápy. Co však jsou tato Mistrovská Slova? Já pro svou osobu hodím se spíše k tomu, abych pomoc poskytl, než abych jí žádal« – a Bagýra natáhl pracku a prohlížel s pýchou ocelově modré, dlátovité drápy na jejím konci – »a přece bych rád věděl něco o nich.«

»Zavolám Maugliho, aby ti některá řekl – chce-li. Pojd' sem, bratříčku, pojd'!«

»Hlava mi bzučí jako včelí strom,« řekl hněvivý hlas nad jejich hlavami, a Maugli svezl se dolů po stromě velmi rozzloben a rozhořčen, dodávaje, když stanul na zemi: »Jdu k vůli Bagýrovi a ne k vůli tobě, starý, tlustý Balú.«

»To je mi naprosto jedno,« odpověděl Balú, ačkoliv byl uražen a zarmoucen. »Řekni tedy Bagýrovi Mistrovská Slova Džungle, kterým jsem tě dnes naučil.«

»Mistrovská Slova kterého národu?« ptal se Maugli máje radost, že se může pochlubiti. »Džungle má mnoho jazyků. Já je znám všechny.«

»No, něco znáš, ale mnoho ne. Pohleď, Bagýro, nikdy nepoděkují svému učiteli. Nikdy nepřišel ani jediný malý vlček, aby poděkoval starému Balúovi za jeho učení. Řekni tedy slovo pro Lovecký Národ, ty velký učenče.«

»Jsme z jedné krve, vy i já,« řekl Maugli, dávaje slovům medvědí přízvuk, jehož užívají v džungli všichni.

»Dobrá! A nyní heslo ptáčí.«

Maugli odpověděl, přidav na konec průpovědi supí hvizd.

»A teď pro Hadí Národ,« řekl Bagýra.

Odpovědí byl nepopsatelný sykot, a Maugli vykopl oběma nohama do zadu a sám si zatleskal, a skočil Bagýrovi na hřbet, kde usedl na bok, kopaje patami jeho hebkou srst a dělaje na Balúa nejošklivější obličej, které si mohl vymyslet.

»No tak tedy – no! To stálo přece za nějaký šrám,« řekl hnědý medvěd něžně. »Jednou si na mne vzpomeneš.« A Balú se obrátil k Bagýrovi a vyprávěl mu, jak požádal za Mistrovská Slova Hathiho, divokého slona, jenž zná všechny tyto věci, a jak vzal Hathi Maugliho dolů k tůni, aby dostal Hadí Slovo od vodního hada, protože Balú je nedovedl vyslovit, a jak je nyní Maugli pokud možno bezpečen proti všem nehodám v džungli, protože ani had, ani pták, ani zvíře mu neublíží.

»Není se tedy nikoho báti,« vykládal Balú, poklepávaje si hrdě na huňaté břicho.

»Vyjma jeho vlastní kmen,« řekl Bagýra přidušeně a dodal nahlas k Mauglimu: »Dej trochu pozor na má žebra, Bratříčku! Co pak znamená toto tvoje tančení po mých zádech?«

Maugli se pokoušel zjednat si sluchu, tahaje Bagýru za srst na plecích a kopaje ze vší síly. Když nyní tedy oba naslouchali, volal plným svým hlasem: »A já budu mítí svůj vlastní národ a budu jej vodit po celý den skrze větve!«

»Co pak znamená toto nové bláznovství, ty malý sniteli snů?« ptal se Bagýra.

»Ano, a budu házeti větve a špinu na starého Balú,« pokračoval Maugli. »Slíbili mi to! – Au!«

»Húff!« Balúova velká tlapa srazila Maugliho s Bagýrova hřbetu, a chlapec, leže mezi ohromnými jeho tlapami, viděl, že je medvěd velmi vážně rozzloben.

»Maugli,« řekl Balú, »tys mluvil s Bandar-logy, s národem Opic!« Maugli pohlédl na Bagýru, aby viděl, zdali se pardál také zlobí; ale Bagýrovy oči byly tvrdý jako křemeny.

»Tys mluvil s Opičím národem, s šedými opicemi, s národem bez zákona, s jedlíky všeho možného. To je velká hanba!«

»Když mne Balú udeřil do hlavy,« řekl Maugli, leže dosud na zádech, »odešel jsem, a šedé opice přišly dolů se stromů a bylo jim mne líto. Nikdo jiný o mne nedbal,« a Maugli krčil trochu nosem.

»Lítost opičeho národa!« pošklíbl se Balú. »Tichost horské řeky! Chladno letního slunce! A pak, lidské mládě?«

»A pak – pak mi daly ořechy a příjemné věci k jídlu a – a donesly mne v rukách nahoru až do vrcholů stromů, a povídaly, že jsem jejich krevní bratr, vyjma že nemám ocasu, a že budu jednou jejich vůdcem.«

»Nemají vůdce,« řekl Bagýra. »Lžou. Lhaly vždy.«

»Byly velmi vlídný a prosily mne, abych přišel zase. Proč jsem nebyl nikdy vzat mezi Opičí národ? Stojí na nohou jako já. Netlukou mne tvrdými tlapami. Hrají si celý den. Nechte mne jít nahoru. Zlý Balú, pusť mne vzhůru. Chci si s nimi zase hrát.«

»Poslyš, lidské mládě,« řekl medvěd, a jeho hlas hřměl jako hrom za horké noci. »Naučil jsem tě všemu zákonu všech národů v džungli vyjma národ Opic, které žijí na stromech. Nemají zákona. Jsou to vyvrhelové. Nemají své vlastní řeči, ale kradou slova, která zaslechnou, když naslouchají a slídí a číhají nahoře ve větvích. Jejich způsoby nejsou našimi způsoby. Jsou bez vůdců. Nemají paměti. Chlubí se a žvástají a dělají, jako by byly velkým národem, který se chystá podniknouti veliké věci v džungli, ale pád ořechu obrátí jejich mysl k smíchu a vše je zapomenuto. My z džungle nemáme s nimi nic společného. Nepijeme tam, kde pijí opice; nechodíme, kam chodí opice; nelovíme, kde ony loví; neumíráme, kde ony umírají. Slyšel jsi mne kdy mluvit o Bandar-logách do dnešního dne?«

»Ne,« odpověděl Maugli šeptem, neboť v lese bylo velmi ticho teď, kdy Balú skončil.

»Džunglí národ vyhodil je ze svých úst a ze svých myslí. Je jich velmi mnoho a jsou zlí, špinaví, nestoudní, a přejí si – ač-li mají jakého pevného přání, aby si jich džunglí národ všiml. Ale my si jich nevšímáme, ani když nám na hlavu házejí ořechy a špinu.«

Balú sotva skončil, když se dolů snesl celý déšť ořechů a větévkových zlomků, a slyšeli kašel a štěkot a hněvivé skoky vysoko ve vzduchu mezi nejtenčími větvíčkami.

»Opičí Národ je národ zakázaný,« řekl Balú, »zakázaný národu džungle. Pamatuji si to!«

»Zakázaný,« řekl Bagýra; »ale já přece myslím, že tě měl Balú před nimi varovati.«

»Já – já? Jak mi mohlo napadnouti, že si bude hrát s takovou špinou? Opičí národ! Fuj!«

Nový déšť snesl se na ně a oba odklusali, vzavše Maugliho mezi sebe.

Co řekl Balú o opicích, bylo úplně pravda. Patřily stromovým vrškům, a protože zvířata velmi zřídka pohlédnou vzhůru, nebylo příležitosti, aby opičí národ a džunglí národ zkřížili svoje cesty. Ale kdekoliv opice našly nemocného vlka nebo raněného tygra anebo medvěda, mučily jej a házely ořechy a klacky na kterékoliv zvíře pro zábavu a v naději, že budou povšimnuty. A pak řvaly a křičely nesmyslné zpěvy a vyzývaly džunglí národ, aby vyšplhal se nahoru na jejich stromy a bojoval s nimi; anebo se pouštěly pro nic za nic mezi sebou do

zuřivých rvaček a nechávaly mrtvé opice na místech, kde je mohl džunglí národ **spatřiti**. Byly stále právě na tom, že si zvolí vůdce a zákony a zvyky, ale neučinily toho nikdy, protože jejich paměť nevytrvala ze dne na den, a tak se vytáčely z věci, **řkouce**: »Nač myslí Bandar-logové dnes, bude džungle **mysliti** zítra,« a to jim **byle** velkou útěchou. Žádné zvíře jich nemohlo **dosáhnouti**, ale za to si jich žádné zvíře nevšimlo: a proto byly tak rády, když Maugli přišel hrát si s nimi a slyšely, jak byl Balú **pro to hněviv**.

Nezamýšlely nikdy **učiniti** více, neboť Bandar-logové vůbec nikdy nic nezamýšlejí, ale jednomu z nich napadlo něco, co se mu zdálo skvělou myšlenkou, a tak řekl ostatním, že by byl Maugli velmi užitečnou osobou, kdyby byl udržen v jejich kmenech, protože by mohl splétati větve k ochraně proti větru, a že, kdyby jej chytli, mohli by jej **přiměti**, aby je tomu naučil. Maugli ovšem, dítě **dřevoštěpovo**, **sdědil** mnoho pudů svého rodu a splétával si z větviček malé **chýšky**, aniž by přemýšlel, jak k tomu přišel; a Opičí národ, **dívaje se shora**, považoval jeho hru za náramně **divuplnou**. **Tentokrátě**, **pravili** si, má se nám opravdu **dostati** náčelníka a staneme se nejmoudřejším národem džungle, tak moudrým, že každý si nás všimne a bude nám **záviděti**. Proto tichounce sledovali Balúa a Bagýru a Maugliho džunglí, až byl čas k polednímu **pozdřimnutí**, a Maugli, který se velmi styděl, usnul mezi pardálem a medvědem, rozhodnut **nemíti** nikdy více ničeho s opičím národem.

Nejbližší věcí, kterou si uvědomil, bylo, že pocítil ruce na svých pažích a rukou, tvrdé, silné, malé ruce, a pak šlehání větví do obličeje, a pak hleděl skrze klátící se větve hluboko dolů, kde Balú budil svým hlubokým křikem všechnu džungli a Bagýra vyskočil na strom, **ceně** kde který zub. Bandar-logové řvali **vítězoslávou** prchali vzhůru do nejhořejších větví, kam se Bagýra nemohl **odvážiti** je **sledovati**, **volajíce**: »Všiml si nás! Bagýra si nás všiml. Všichni obyvatelé džungle se nám obdivují pro naši obratnost a naši chytrost.« A pak započal jejich útek. A útek Opičího národa zemí stromů **jest** jednou z věcí, kterých nikdo nedovede **popsati**. Mají své pravidelné cesty a křižovatky, nahoru a dolů, všechny položeny padesát, šedesát stop nad zemí, a po těchto cestách dovedou v případě potřeby **cestovati** i v noci. Dvě nejsilnější opice chopily Maugliho v podpaží a houpaly s ním skrze větve, dvacet stop daleko jediným skokem. Kdyby byly samy, byly by dovedly **ubíhati** **dvakrátě** tak rychle, ale chlapcova tíže je zdržovala. Ač cítil Maugli nevolnost a závrať, nemohl přece než **těšiti** se z divokého úprku, ač jej děsily bleskové pohledy na zemi, a ač hrozné nárazy na konci každého houpnutí prázdným vzduchem obracely mu srdce i žaludek na ruby. Jeho průvodci vynášeli jej nahoru po stromě, až cítil nejtenčí vrcholové větvičky **praskati** a **ohýbati se** pod nimi, a pak s kašlem a houkáním vrhali se ven a dolů a chápali se, **visíce** za nohy či za ruce, spodnějších větví nejbližšího stromu. Chvilími mohl **hleděti** na míle a míle přes klidnou zelenou džungli, jako člověk na vrcholku stožáru může **viděti** na míle přes moře, pak zase šlehaly jej větve a listí do tváře a byl i se svými strážci opět téměř u samé země. A tak **skákajíc** a **rámusíc** a **houkajíc** a **ječíc** létala celá tlupa Bandar-logů **stromními** cestami i s Mauglim, zajatcem.

Chvilí se bál, že bude **upuštěn**; pak se rozzlobil, ale byl příliš moudrý, než aby byl bojoval, a **počal** raději **přemýšletí**. První věcí bylo poslat zpět zprávu Balúovi a Bagýrovi, neboť při rychlosti opičího útěku věděl, že budou jeho přátelé zanecháni daleko pozadu. Bylo **mamo** **hleděti** dolů, neboť mohl **viděti** **toliko** horní strany větví, a tak hleděl raději vzhůru, až **uzřel** daleko **v modru** supa Ranná, **houpajícího** se a **kroužícího**, jak hlídal džungli a čekal na umírající živočichy. Rann viděl, že opice cosi nesou a spustil se o několik set stop, aby viděl, je-li jejich břemeno dobré k snědku. Zahvízdl překvapením, **uviděv** Maugliho, taženého na stromový vršek, a **volajícího** supí pozdrav: »Jsme jedné krve, ty i já.« Zelené vlny **větvoví**

zavřely se nad hochem, ale Rann dokolébal se k nejbližšímu stromu v čas, aby **uzřel nořiti** se z něho opět jeho malou hnědou tvář. »Pamatuj moji stopu,« volal Maugli, »a řekni o ní Balúovi ze Sionýské smečky a Bagýrovi z Poradní Skály.«

»Čí jménem, bratříčku?« Rann neviděl dosud nikdy Maugliho, ač o něm ovšem již slyšel.

»Jménem Maugliho, žáby. Říkají mi lidské mládě! Sleduj moji stopu!«

Poslední slova byla **vyjeknuta**, kdy byl již unášen vzdušným prostorem, ale Rann kývl a stoupl, až vypadal ne větší než mlhavá tečka, a odtud sledoval svým dalekohledným okem kývání stromových vršků, jak Maugliho průvod letěl v dáli.

»Nejdou nikdy daleko,« řekl s úsměškem. »Nikdy neprovedou, co počali **prováděti**. Bandar-logové honí se stále **začímsi** novým. Tentokráte, mám-li jen trochu dobrý zrak, uhnali si sami pro sebe nehodu, neboť Balú není neopeřené holátko a Bagýra umí, jak dobře vím, **zabíjeti** více než pouhé kozy.«

A tak se kolébal na svých křídlech s nohama skrčenýma pod sebou, a čekal.

Zatím Balú a Bagýra byli **zuřivi** vztekem a žalem. Bagýra šplhal, jak nešplhal nikdy před tím, ale tenké větvičky lámaly se pod jeho vahou a pardál svezl se dolů s drápy plnými kůry,

»Proč jsi nevaroval lidské mládě?« řval na ubohého Balú, jenž se dal do svého nejapného klusu **doufaje**, že postačí opicím. »K čemu bylo, žes jej **na polo** zabil ranami, jestliže jsi ho nevaroval.«

»Honem, jen honem! Snad je dosud chytíme,« oddechoval Balú.

»S touto rychlostí! Tak bychom **neznavili** ani raněnou krávu! Učitelé zákona – **bijce** mláďat – míle tohoto kolébání by tě přivedla k puknutí. Sedni raději a přemýšlej. Vymysli nějaký plán. Toto není čas k honění. Mohli by jej **upustiti**, kdybychom je sledovali příliš z blízka!«

»Arrulá! Húú! Snad jej už upustili **jsouce** znaveni jeho nesením. Kdo může **spoléhati** na Bandar-logy? Dej mrtvé netopýry na moji hlavu! Dej mi k jídlu zčernalé kosti! Sval mne do úlů divokých včel, aby mne upíchalý k smrti a pohřbi mne hyenou, neboť jsem nejbídnějším ze všech medvědů. Arulala, Wahúúá. Ó Maugli, Maugli! Proč jsem tě nevaroval před Opicím národem, místo abych ti rozbíjel hlavu! Snad jsem mu vyrazil z mysli denní lekci a je teď **samoten** v džungli bez Mistrovských Sloví!«

Balú **sepial** tlapy nad ušima a válel se sem a tam **naříkaje** a **skuče**.

»Aspoň mně pověděl všechna slova přesně jen chvíli před tím,« řekl Bagýra netrpělivě.

»Balú, nemáš ani paměti ani vážnosti. Co by si džungle pomyslíla, kdybych já, Černý Pardál, se svinul jako dikobraz Ikki a kvičel?«

»Co mi záleží na tom, co si džungle myslí! Snad je teď už mrtev!«

»**Pakliže** jej neshodí s větví pro **kratochvíli** anebo jej nezabijí z hlouposti, nebojím se o lidské mládě. Je moudrý a dobře vyučen, a hlavně má oči, které nahánějí strach všem obyvatelům džungle. Ale – a to je velmi zlé – je v moci Bandar-logů a ti, **žijíce** ve stromech, nebojí se žádného z nás.« A Bagýra lízal si zamyšlení přední tlapu.

»Jaký jsem hlupák! Ó, jaký jsem to tlustý, kořínky **hrabající** hlupák,« řekl Balú, **rozvinuv** se prudkým trhnutím; »Hathi, Slon, má pravdu **říkaje**: »Každý má svůj vlastní strach! A oni,

Bandar-logové, bojí se Káje, Skalního Hada. Dovede šplhati stejně dobře jako oni. Krade jim v noci mladé opice. Pouhé zašeptnutí jeho jména zamrazí jim jejich zlé ocasy. Pojdme, vyhledejme Káje.«

»Co ten pro nás vykoná? Není z našeho kmene, jsa beznohý, a má ty nejhorší oči,« namítal Bagýra.

»Je velmi starý a velmi zchytralý. A hlavně, je neustále hladov,« řekl Balú pln naděje. »Slib mu hodně koz.«

»Když se jednou najedl, spí po celý měsíc. Snad teď právě spí, a i kdyby bděl, což bude-li mu milejší zabítí si své kozy sám?« Bagýra, jenž nevěděl mnoho o Kájovi, byl přirozeně podezřív.

»Pak, v tom případě, my dva dohromady, ty a já, přivedeme jej k rozumu, starý lovče.« A Balú šťouchl pardála svým opelichalým hnědým ramenem a oba dali se do klusu vyhledat Káje, skalní kraju.

Nalezli jej nataženého na teplé skále v odpoledním slunci a obdivujícího svůj nový kabát, neboť byl posledních deset dní v ústraní svlékaje starou kůži a byl nyní velice nádherný, lehaje svou velkou, tuonosou hlavou nad zemí a zaplétaje třicet stop svého těla ve fantastické uzly a křivky a lízaje si rty v pomyslení na budoucí oběd.

»Nejedl dosud!« řekl Balú zabručev uspokojením, když uzřel hadovo krásně skvrnitě hnědé a žluté roucho. »Dej pozor, Bagýro! Je vždy poněkud slep, když vyměnil kůži a velmi rychlý v úderu!«

Káj nebyl jedovatý had – v pravdě spíše pohrdal jedovatými hady jakožto zbabělci – ale jeho síla byla v jeho objetí a když jednou ovinul kolem někoho své závity, bylo po řeči.

»Dobrý lov!« zvolal Balú, usedaje na zadní nohy. Jako všichni hadi jeho druhu byl i Káj poněkud nahluchlý a neslyšel z prvu volání. Pak svinul se připraven na všechny možnosti, s hlavou sehnutou.

»Dobrý lov nám všem,« odpověděl. »Oho, Balú, co ty tu děláš? Dobrý lov, Bagýro. Aspoň jeden z nás potřebuje pokrmu. Máte nějakou zprávu o zvěři? Snad o nějaké laňce nebo dokonce mladém kozlu? Jsem prázděn jako vyschlá studně.«

»Jsme na lovu,« řekl Balú nedbale. Věděl, že Káj nechce býtí uhnán. Je příliš veliký.

»Dovolte mi jítí s vámi,« řekl Káj. »Tobě, Bagýro, ani tobě, Balú, nezáleží na ráně víc nebo míň, ale já – já jsem odkázán, abych čekal a čekal celé dny na lesní cestě anebo šplhal polovinu noci v pouhé naději na nějakou mladou opici. Fuj! Větve už nejsou, jaké bývaly, když jsem byl mlád. Jsou to teď samé shnilé souše a suché chrastí.«

»Snad to souvisí poněkud s tvojí velikou váhou,« nadhodil Balú.

»Mám teď pěknou délku – pěknou délku,« liboval si Káj poněkud pyšně. »Přes to však chyba je na tomto nově narostlém chrastí. Při posledním lovu bych byl málem spadl – věru málem, a hluk mého sklouznutí – neboť můj ocas nebyl pevně ovinut kolem stromu – probudil Bandarlogy, a ti dali mi těch nejhorších jmen.«

»Beznohá, žlutá žízalo!« řekl Bagýra do vousů, jako by se pokoušel vzpomenoutí si na něco.

»Ssss! Nazývali mne tak?« ptal se Káj.

»Cosi takového to bylo, co volali dolů poslední měsíc, ale my jsme si jich ani nevšimli. To budou mluvíti vše možné, třebaš i žes přišel o všechny své zuby a že se neodvážíš čelíti něčemu většímu než kůzleti, protože – věru, tyto Bandar-logové jsou velmi nestoudní tvorové, – protože máš strach z kozlích rohů,« pokračoval Bagýra svým nejsladším hlasem.

Had, zvláště stará zchytralá krajta jako Káj, ukáže jen zřídka, že je rozzlobena; ale Balú a Bagýra viděli velké polykací svaly po stranách hadova krku čeřítí se a srašfovati.

»Bandar-logové změnili své rejdiště,« řekl klidně, »Když jsem přišel dnes sem na slunce, slyšel jsem je houkati ve vršcích stromů.«

»Jsou – jsou to Bandar-logové, které dnes honíme,« řekl Balú; ale slova vázla mu v hrdle, neboť to bylo poprvé za jeho paměti, co někdo z džunglího národa přiznal, že se zajímá o konání opic.

»Není tedy pochyby, že to není nijaká nepatrná maličkost, která vede takovéto dva lovce – dojistá vůdce v jejich vlastních kmenech – na stopu Bandar-logů,« odpověděl Káj zdvořile, nadýmaje se zvědavostí.

»Vskutku,« počal Balú, »nejsem více nežli starý a časem velmi pošetilý učitel zákona pro sionýská vlčí mláďata a Bagýra zde –«

»Je Bagýra,« řekl černý pardál, a jeho čelisti zavřely se s cvaknutím, neboť nevěřil skromnosti. »Naše nesnáze je tato. Ti zloději ořechů a trhači palmových listů ukradli nám lidské mládě, o němž jsi už snad slyšel.«

»Slyšel jsem nějaké zprávy od Ikki, dikobraza, kterého jeho ostny činí drzým, o človíčku, jenž byl přijat do vlčí smečky; ale nevěřil jsem tomu. Ikki je pln příběhů, které napolo zaslechl a které velmi špatně vypravuje.«

»Ale toto je pravda. Je to lidské mládě, jakého nikdy nebylo,« řekl Balú. »Nejlepší a nejmoudřejší a nejstatečnější z lidských mláďat – můj vlastní žák, který jednou učiní jméno Balúovo slavným po všech džunglích; a mimo to, já – my jej milujeme, Káji. «

»Tss! Tss!« řekl Káj, potrásaje sem a tam svou velkou hlavou. »I já jsem poznal, co je láska. Mohl bych vypravovati věci, které –«

»Které vyžadují jasné noci, až budeme všichni dobře nakrmeni, abychom mohli přiměřeně oceniti,« řekl rychle Bagýra. »Naše lidské mládě je v rukou Bandar-logů, a my víme, že z celé džungle Bandarlogové bojí se jedině Káje.«

»Bojí se jedině mne. Mají dobré důvody. Žvástavé, pošetilé a marné – marné, pošetilé a žvástavé jsou opice. Ale človíčku v jejich rukou není nikterak dobře. Opice znudí se ořechy, které trhají a sházejí je dolů. Nosí půl dne větev, zamýšlejíce s ní vykonati cosi velikého, a pak ji přelomí na dvě. Tomu človíčku nelze záviděti. – A tak tedy mne nazývali – žlutou rybou – či jak to bylo?«

»Červem – zemským červem, žízalou,« řekl Bagýra; »a mnoho jiných věcí, kterých nemohu vysloviti studem.«

»Musíme jim připomenouti, aby mluvili lépe o svém pánu! Aáa – ssš. Musíme napomoci jejich bludné paměti. Nuže, kam odešli se svým lidským mládětem?«

»To ví jen džungle sama. K západu slunce, myslím,« řekl Balú. »Mysleli jsme, že ty snad to víš, Káji.«

»Já? A kterak? Beru je, když mi přijdou do cesty, ale nehoním Bandar-logů ani žab ani zeleného šlemu na vodě aniž čeho jiného.«

»Vzhůru, vzhůru, vzhůru! Hilló, illo, illo, pohlédni vzhůru, Balú ze sionýské vlčí smečky!«

Balú pohlédl vzhůru, aby viděl, odkud hlas přichází, a tu byl Rann, sup, snášeje se dolů ve slunci svítícím na vzhůru obrácených spodinách jeho křídel. Byl již téměř čas, kdy Rann uléhá, ale Rann přelétl celou džungli hledaje medvěda, kterého přehlédl v hustém listí.

»Co jest?« ptal se Balú.

»Viděl jsem Maugliho mezi Bandar-logy. Prosil mne, abych ti to pověděl. Hlídal jsem jej. Bandar-logové vzali jej přes řeku k opičímu městu – do Chladných Doupat. Zůstanou tam snad celou noc anebo deset nocí anebo hodinu. Řekl jsem netopýrům, aby je hlídali přes noc. To jest moje poselství. Dobrý lov všem vám dole!«

»Plné hrdlo a hluboký spánek tobě, Ranne,« volal Bagýra. »Budu na tebe pamatovati při svém nejbližším lovu a schovám ti hlavu jen pro tebe, ó nejlepší ze všech supů!«

»A, to není nic, to není nic. Chlapec měl Mistrovské Slovo. Nemohl jsem vykonati nic menšího.« A Rann odkroužil zase vzhůru k svému nočnímu hradlu.

»Nezapomněl použití jazyka,« řekl Balú s hrdým smíchem. »Pomyslím-li, že je tak mlád a vzpomněl si na Mistrovské Slovo pro ptáky ve chvíli, kdy byl házen skrze stromy!«

»Bylo mu vtlačeno velmi pevně do hlavy,« řekl Bagýra. »Ale jsem naň hrd; a teď musíme vyraziti k Chladným Doupatům.«

Věděli všichni, kde to bylo; ale jen málo kdo z džunglího národa tam kdy přicházel, protože Chladnými Doupaty bylo opuštěné město, ztracené a pohřbené v džungli, a zvířata jen zřídka užívají míst, kterých kdy užívali lidé. Divoký kanec tam bydlí, ale lovcí národ nikoli. Mime to tam bydlily opice, pokud o nich vůbec bylo říci, že kde bydlí, a žádné zvíře mající úctu k sobě samému nepřišlo k němu na dohled, vyjma v čas žízně, kdy polozbořené studny a nádrže chovaly trochu vody.

»Je to cesta na půl noci – v plné rychlosti,« řekl Bagýra, a Balú hleděl velice vážně. »Půjdu tak rychle jak dovedu,« řekl Balú úzkostně.

»Neodvážíme se na tebe čekati. Přijď za námi, Balú. Musíme vykročiti rychlou nohou – Káj a já!«

»Nohou nebo bez noh, já dovedu předhoniti všechny tvé čtyři běhy,« řekl Káj krátce. Balú učinil pokus chvátati, ale musil usednouti oddychuje, a tak jej nechali, aby přišel za nimi, kdežto Bagýra chvátal v před rychlým pardálím klusem. Káj nemluvil, ale ať vykročoval Bagýra jak chtěl, ohromná skalní krajta udržovala s ním rovnost. Kde přišli k horskému proudu, nabýval Bagýra vrchu, protože přeskočil jediným skokem, kdežto Káj plaval, hlavu a dvě stopy krku nad vodou; ale na rovině Káj zase vyrovnal ztracenou vzdálenost.

»U zlomené závory, která mne osvobodila,« řekl Bagýra, když se setmělo, »ty nejsi pomalý chodec!«

»Jsem hladov,« řekl Káj. »A mimo to mne nazvali skvrnitou žábou.«

»Červem, žízalou, a žlutým až po boty.«

»Vše jedno. Pojd'me!« a Káj jako by se řítíl potokem po cestě, nalézaje klidným okem nejkratší cestu a drže se jí pevně.

V Chladných Doupatech opice vůbec nemyslíly na Maugliho přátele. Přinesly chlapce do Ztraceného Města, a měly pro tu chvíli samy ze sebe velikou radost. Maugli dosud nikdy neviděl indického města, a ač toto bylo spíše jen hromadou ssutin, zdálo se mu velmi divuplným a nádherným. Nějaký král vystavěl je před dávnými časy na malém vršku. Bylo dosud zřítí umělé cesty, vedoucí nahoru ke zbořeným branám, kde dosud visely na sežraných, rezovatých stěžejích poslední zbytky dřeva. Stromy vyrostly ze zdí a vrostly do nich; stavby byly zříceny a spráchnivěly a divoké šplhavé rostliny visely s oken věží a se zdí ve velkých visutých chomáčích.

Velký, bezstřešný palác ovládal vrchol pahorku a mramor jeho dvorů a fontán byl zničen a poskvrněn zelení a červení; i samy oblázky ve dvorech, kde živali královi sloni, byly odstrčeny a rozházeny od travin a mladých stromů.

Z paláce mohli jste viděti řady a řady bezstřešných domů, jež činily opuštěné město podobným prázdňým voštinám plným černě, beztvárný kameny balvan, jenž byl kdysi modlou na prostore, kde se scházely čtyři cesty, jámy a dolíky na nárožích ulic, kde stávaly kdysi veřejné studny, a rozbité báně chrámů s fíkovníky, bujícími po jejich bocích. Opice zvaly toto místo svým městem a dělaly, jako by pohrdaly džunglím národem, protože žil v lese. A přece nikdy nevěděly, k čemu byly tyto budovy vystavěny, aniž jak jich užítí. Sedaly v kruzích v předsíni králova poradního sálu a škrábaly se po blechách a dělaly, jako by byly lidmi; anebo běhaly dovnitř a ven po domech a sbíraly kusy malty a staré cihly do některého kouta, a pak zapomněly, kam je ukryly, a zápasily, křičely ve rvoucích se tlupách a pak náhle přestaly, aby si hrály nahoru a dolů po terrassách královské zahrady, třesouce růžovými stromy a pomoranči pro zábavu, aby viděly padající květy a plody. Prozkoumávaly všechny chodby, temné průchody a tunely paláce a sta malých prostor, ale nikdy si nepamatovaly, co již viděly a co ne; a tak se toulaly semo tamo jednotlivě anebo v párech a tlupách a říkaly si druh druhu, že činí jako to činí lidé. Pily ze studní a zašpinily a zkalily všechnu vodu, a rvaly se pak nad ní a pak se sbíhaly v davy, křičely a hulákaly: »není nikdo v džungli tak moudrý a tak dobrý a tak obratný a tak silný a tak ušlechtilý, jako Bandar-logové.«

A pak začaly zase od počátku, až je omrzelo město a ony se vrátily do stromových vrcholků, doufajíce, že si jich džunglí národ nevšimne.

Maugli, jenž byl vychován pod zákonem džungle, nemiloval a nechápal tohoto způsobu života. Opice zavlekly jej do Chladných Doupat pozdě odpoledne, a místo aby šly spat, jako by byl Maugli učinil po dlouhé cestě, vzaly se za ruce a tancovaly kolem, zpívajíce své pošetilé zpěvy. Jeden opičák měl řeč a povídal, že zajetí Maugliho znamená obrat v dějinách Bandar-logů, neboť Maugli jim měl ukázati, jak splétati hůlky a rákosí na ochranu proti dešti a chladnu. Maugli uchopil několik plazivých rostlin a počal je splétati v chýši a opice se

pokoušely napodobiti jej, ale v několika minutách ztratily o to zájem a počaly druh druhu tahati za ocasy aneb skákati po všech čtyřech a kašlati.

»Chce se mi jíst,« řekl Maugli; »jsem cizím v této části džungle. Přineste mi jisti anebo mi dovolte, abych zde lovil.«

Dvacet neb třicet opic odkvapilo, aby mu přinesly ořechy a divoké plody; ale cestou se daly do rvačky a bylo zbytečnou námahou vraceti se s tím, co z ovoce zbylo. Maugli byl stejně celý bolavý a rozzlobený jako hladový, a probíhal prázdným městem, vydávaje chvílemi cizincovo loví volání, ale nikdo mu neodpovídal a Maugli cítil, že se opravdu dostal na velmi špatné místo.

»Vše, co Balú říkal o Bandar-lozích, je pravda,« myslil si. »Nemají zákona, nemají lovího hesla, nemají vůdců – nic než pošetilá slova a malé zlodějské hmatavé ruce. Jestliže tu tedy budu umořen hladem nebo zabit, bude to moje vlastní vina. Ale musím se pokusiti o návrat do své vlastní džungle. Balú mi dojistá nabije, ale to je lepší, než chytati s Bandar-logy hloupé růžové listí.«

Sotva že však došel k městským zdem, strhly jej opice zpět, říkajíce mu, že ani neví, jak je šťasten a štípajíce jej, aby jej učinily vděčným. Zaťal zuby a neříkal ničeho, ale šel s povykujícími opicemi na terrassu nad nádržemi z rudého pískovce, napolo plnými dešťové vody. Uprostřed terrassy byl zřícený letohrádek, vystavěný pro královny, od staletí mrtvé. Báňová střecha napolo se propadla a zatarasila podzemní východ z paláce, kterým královny, vchází valy; ale zdi byly zdělány ze záclonovitých mramorových ozdob v nádherné, jako mléko bílé síťoví, poseté acháty, karneoly, jaspisem a lapis lazuli, a jak vyšel měsíc za pahorkem, svítil prolamovanou prací, vrhaje na zemi stíny jako černé, sametové vyšívání. Rozbit, ospalý a hladov, jak Maugli byl, nemohl se Maugli přece zdržeti smíchu, když mu Bandar-logové počali – hned dvacet najednou – vypravovati, jak jsou rozumní a velcí, silní a ušlechtilí a jak je hloupý, že je chce opustiti. »Jsme velcí! Jsme svobodní! Jsme divuplní! Jsme nejpodivuhodnější národ v celé džungli. Říkáme to všichni, a tedy to je dojistá pravda,« volali. »Protože jsi nový posluchač a můžeš naše slova doněsti zpět k džunglímu národu, tak aby si nás budoucně všímali, povíme ti vše o svých znamenitých osobách.« Maugli nenamítal ničeho a opice shromáždily se ve stech a stech na terrasse, aby naslouchaly svým mluvčím, jak pěli chválu Bandar-logů, a kdykoliv některý z nich ustal z nedostatku dechu, volali všichni najednou: »Je to pravda. Říkáme to všichni.« Maugli kýval a mrkal, říkáje »ano«, kdykoliv se ho něco ptali, a v jeho hlavě to hučelo vším tím hlukem. »Tabaki, šakal, asi kouzl všechen tento zástup,« říkal si, »a nyní jsou v šílenství. Toto jest dojistá dewanee, šílenost. Což nejdou nikdy spat? Ted' přijde mrak a zakryje měsíc. Jenom kdyby byl dosti velký, abych se mohl pokusiti a utéci ve tmě. Ale jsem unaven.«

Na týž mrak čekali také dva dobří přátelé ve zříceném příkopě pod městskou zdí, neboť Bagýra a Káj, vědouce dobře, jak nebezpečny jsou opice ve velkém počtu, nepřáli si vydati se v šanc nehodám. Opice nikdy nebojují, není-li jich aspoň sto na jednoho, a málokdo v džungli má radost z takovéto bitevní podmínky.

»Půjdu k západní zdi,« šeptal Káj, »a sejdu rychle dolů, neboť svah bude mi na prospěch. Nevrhnu se po stech na můj hřbet, ale – «

»Vím to,« řekl Bagýra; »chtěl bych, aby tu byl Balú, ale musíme podniknouti, co můžeme. Až tenhle mrak zakryje měsíc, půjdu na terrassu. Mají tam nad chlapcem nějakou poradu.«

»Dobrý lov,« řekl Káj zamračeně a odkradl se k západní zdi. Ale náhodou to byla nejméně zřícená zeď mezi všemi a velký had byl zdržen, nežli mohl nalézt cestu vzhůru po kamenech. Mrak zakryl měsíc, a jak Maugli přemýšlel, co teď, zaslechl na terrasse lehký krok Bagýrův. Černý pardál vyběhl na svah téměř bez hluku a bil nyní – byl příliš moudrý, než aby ztrácel čas kousáním – v právo i v levo mezi opicemi, sedícími kolem Maugliho v kruzích, hlubokých na padesát a šedesát řad. Nastal řev hrůzy a vzteku, a pak, jak Bagýra klopýtl po válejších se a kopajících tělech pod sebou, vykřikla jedna opice: »Je tady jen jeden! Zabte jej! Zabte!« A rvoucí se spousta opic, kousajíc, škrábajíc, trhajíc a strkajíc zavřela se nad Bagýrou, kdežto pět či šest jich chytilo Maugliho, vytáhly jej nahoru po zdi a shodily jej dolů skrze díru ve střeše. Lidsky vychovaný chlapec by byl býval šeredně potlučen, neboť zeď byla dobrých patnácte stop vysoká; ale Maugli padl, jak jej naučil padatí Bagýra, a dopadl na nohy.

»Počkej zde,« volaly opice, »až zabijeme tvé přátele, budeme si pak s tebou hrátí – jestliže tě jedovatý národ ponechá na živu.«

»Jsme jedné krve, vy a já,« řekl chvatně Maugli, dávaje Hadí heslo. Slyšelf chřestot a sykot v rumišti všude okolo sebe, a proto raději dal heslo podruhé pro jistotu.«

»Ssstejně ss tebou; ssoumrak halí všše!« odpovědělo půl tuctu hlasů. Každá zřícenina v Indii stane se dříve či později sídlem hadů, a starý letohrádek se zrovna hýbal kobrami. »Stůj klidně, bratříčku, nebo nám tvoje nohy ublíží.«

Maugli stál jak mohl nejklidněji, nahlížeje prolamovanou zdi a naslouchaje zuřivému hřmotu boje kolem černého pardála – skřeku, jekotu a řevu a Bagýrovu chraptivému, hlubokému kašli, jak couval a bořil se a kroutil a nořil se pod hromadami svých nepřátel. Poprvé od svého narození bojoval Bagýra o život.

»Balú je dojista blízko; Bagýra by nebyl přišel sám,« myslil si Maugli; a pak volal hlasitě: »K nádrži, Bagýro! Sval se do vodní nádrže! Válej se, kutálej! Dostaň se do vody!«

Bagýra slyšel, a výkřik, jenž mu sdělil, že je Maugli zdráv, dodal mu nové odvahy. Razil si cestu zoufale, coul za coulem, přímo k nádržím, bije se potichu. A tu se zřícené zdi, nejbliže k džungli, rozlehl se hrčivý válečný křik Balúův. Starý medvěd činil, co mohl, ale nemohl doraziti dříve.

»Bagýro,« volal, »jsem zde. Už lezu! Spěchám. Ahuvora! Kameny se mi kácejí pod nohami. Počkejte, až přijdu, vy nejhanebnější Bandar-logové!« Dohekal se na terrassu jen aby zmizel až po hlavu ve vlně opic; ale postavil se pevně na zadní nohy a rozpřáhnuv přední tlapy, smáčkl jich, kolik mohl, a pak počal tlouci pravidelným buch-buch-buch jako dunivé rány lodního kola.

Tlesk a šplýchnutí povědělo Mauglimu, že si Bagýra prorazil cestu do nádrže, kam ho opice nemohly následovati.

Pardál ležel lapaje dech, s hlavou právě nad vodou, kdežto opice stály po třech na sobě na rudých stupních, tancujíce vztekem, hotovy skočiti naň znovu se všech stran, kdyby vyšel na pomoc Balúovi. A tu Bagýra pozdvíhl svou zamáchanou bradu a v zoufalství vydal Hadí volání za pomoc. – »Jsme jedné krve, ty i já,« – -neboť myslil, že Káj v poslední chvíli ukázal ocas. Ani Balú, napolo udušen pod opicemi na pokraji terrassy, nemohl potlačiti úsměch slyše černého pardála volati o pomoc.

Káj si právě teprve propracoval cestu přes západní zeď, a dorazil trhnutím, které shodilo obrubní kámen do vody. Nehodlal ztratit žádnou výhodu půdy, a svinul a rozvinul se dvakrát, aby se přesvědčil, že každá stopa jeho dlouhého těla je v pracovním pořádku.

Po celou tu dobu pokračoval boj s Balúem a\* opice ječely v nádrži kolem Bagýry, a netopýr Mang, létaje sem a tam, roznášel novinu o velkém boji po celé džungli, až i Hathi, divoký slon, se dal do troubení, a z daleka rozptýlené tlupy Opičího národa se probouzely a přicházely skákající po stromových cestách na pomoc svým přátelům v Chladných Doupatech, a hluk zápasu probudil všechno denní ptactvo na deset mil okolo.

Tu přišel Káj, přímo, rychle a dychtiv zabíjeti. Bojovná síla krajty je v tom, že udeří ranou hlavy, vrhaje za ní celou sílu a tíži svého těla. Dovedete-li si představit kopí anebo bořícího berana anebo kladivo vážící skoro půl tuny a hnané chladnou, klidnou myslí na konci rukojeti, můžete si přibližně představit, čemu se podobal bojující Káj. Krajta dlouhá čtyři-pět stop dovede srazit muže, zasáhne-li jej pěkně do hrudi; a Káj byl, jak víte, dlouhý třicet stop. Jeho první rána byla zasazena do středu chumáče kolem Balúa – dopadla zavřenou hubou v mlčení – a nebylo potřeba ji opěťovati. Opice se rozutíkaly ječíce: »Káj! Je tu Káj! Běžte! Prchejte!«

Celá pokolení opic byt pohlavkována k dobrému chování pomocí příběhů, které jim jich starší vyprávěli o Kájovi, nočním zloději, který dovede plížit se po větvích tak tiše, jako roste mech, a ukráste i nejsilnější opice, které kdy žily; o starém Kájovi, který dovedl se učinit tak podobným mrtvé větvi anebo shnilému kmeni, že i nejmoudřejší byli oklamáni, až je větev chytila. Káj byl vším, čeho se opice v džungli bály, neboť žádná z nich neznala hranic jeho moci, žádná mu nemohla pohledět do tváře, a žádná nikdy nevyšla živa z jeho objetí. A tak běžely, klopýtajíce hrůzou, na zdi a střechy domů, a Balú nabral hluboký dech ulehčení. Jeho srst byla o mnoho hustší než Bagýrova, ale přece utrpěl velice v zápase. A tu Káj poprvé otevřel tlamu a promluvil jediné dlouhé syčící slovo, a vzdálené opice, chvátající k obraně Chladných Doupat, stanuly, kde byly, a schoulily se, až přetížené větve se ohýbaly a praskaly pod jejich tíhou. Opice na zdech a prázdných domech přestaly křičet a v tichu zavládlém nad městem slyšel Maugli, jak si Bagýra protřásá smáčené boky vylézaje z nádrže. Pak vypukl křik znovu. Opice skákaly výše po stěnách, visely kolem krků velkých kamenných model a ječely hopkující podle zdí, kdežto Maugli v letohrádku tančil a tiskna oči k otvorům krajkovitých stěn houkal jako sova mezi předními zuby, aby jim ukázal svůj výsměch a opovržení.

»Dostaň lidské mládě z této pasti; já nemohu učinit více ničeho,« dechl Bagýra. »Vezměme lidské mládě a pojďme. Budou asi útočit znovu.«

»Ani se nehnou, pokud jim nerozkáží. – Stůjte zticha!« zasyčel Káj, a město upadlo opět v klid. »Nemohl jsem přijít dříve, bratře, ale myslím, že jsem tě slyšel volat« – obrátil se had k Bagýrovi.

»Já – snad jsem volal z bóje,« odpověděl Bagýra. »Balú, jsi poraněn?«

»Nejsem si jist, zdali mne nerozškubaly ve sto malých medvíďat,« odpovídal vážně Balú, protřepávaje tlapku za tlapkou. »Vau! Jsem celý bolavý. Káji, zdá se mi, že ti děkujeme za své životy, Bagýra a já.«

»Co na tom. Kde je človíček?«

»Zde, v pasti. Nemohu vylézt!« volal Maugli. Křivka zřícené báně byla nad jeho hlavou.

»Vezměte jej pryč! Tancuje jako Mao páv; ublíží našim mlád'atům!« volaly kobry z nitra domku.

»Hass!« řekl Káj s úsměvem, »ten má přátele všude, tenhle človíček. **Ustup nazad**, človíčku, a vy, jedovatý národe, skryjte se. Zbořím zeď.«

Káj prohlížel pečlivě zeď, až našel zbarvenou trhlinu v mramorovém prolamování, ukazující chabé místo; klepl dva– neb **tříkráte** lehce koncem hlavy, aby našel správnou vzdálenost, a pak **pozdvihnuv** šest stop svého těla vzhůru nad zemi udeřil, nosem napřed, půl tuctu tříštivých, plnou silou zasazených hrozných ran. Krajková zeď se zřítíla a rozpadla v oblacích prachu a rumu a Maugli vyskočil otvorem a vrhl se mezi Balúa a Bagýru, ovinuje **pažema** obě mocná hrdla.

»Jsi poraněn?« ptal se Balú, **objímaje** jej **mírně**.

»Jsem **rozbit** a **hladov** a notně poškrabán; ale, oh, s vámi zacházely strašně, moji bratří! Vy krvácíte!«

»Jiní také,« řekl Bagýra olizuje rty a **pohlížeje** na hromady opicích mrtvol na **terrasse** a kolem nádrže.

»To není nic – to nic není, jen když jsi ty v bezpečí, ty má pýcho všech drobných žabek,« fňukal Balú.

»O tom budeme **souditi** později,« řekl Bagýra suchým hlasem, který se Mauglimu dokonce nelíbil. »Ale tuto je Káj, jemuž vděčíme za **výhranou** bitvu a ty za svůj život. Poděkuj mu podle našeho zvyku, Maugli.«

Maugli se obrátil a **uzřel** velikou hlavu krajtinu, kývající se na stopu nad sebou.

»Tak to je tedy ten mužiček!« řekl Káj. »Jeho kůže je velmi jemná a není tak **nepodoben** Bandar-logům. Dej pozor, mužičku, abych si tě nespletl s opicí jednou za soumraku, když jsem nově změnil kůži.«

»Jsme jedné krve, ty i já,« odpověděl Maugli; »dostávám této noci život od tebe. Moje kořist má **býti** tvojí kořistí, budeš-li kdy **hladov**, Káji!«

»Upřímný dík, bratříčku,« řekl Káj, ač poškraboval okem. »A co pak dovede tak statečný lovec **zabití**? Ptám se, abych mohl **jíti** za ním, až zase půjde na lov.«

»Nezabíjím ničeho, jsem příliš malý; ale nadháním kozy těm, kdo jich mohou **potřebovati**. Až budeš prázden, přijď ke mně a viz, zdali mluvím pravdu. Mám trochu obratnosti zde« – Maugli zdvihl ruce – »a padneš-li kdy do pasti, budu snad s to **splatiti** dluh, jímž jsem ti povinen, i Bagýrovi a Balúovi. Dobrý lov vám všem, moji mistři.«

»Dobře řečeno,« hučel Balú, neboť Maugli vzdal díky velmi pěkně. Krajta sklonila se na minutku lehce na Maugliho rameno: »Statečné srdce a zdvořilý jazyk!« řekla, »tak dojdeš džunglí daleko, človíčku! Teď ale jdi rychle odtud i se svými přáteli. Jdi a spi, neboť měsíc zapadá a co bude **následovati**, nebylo by ti **zdrávo viděti**.«

Měsíc zapadal za vrchy a řady chvějících se opic krčily se dohromady na zdech a cimbuřích, **vypadající** jako roztrhané, chvějivé třepení. Balú sešel dolů k nádrži pro doušek vody a

Bagýra počal pořádati svůj kočich. Tu Káj se vplazil do středu terrassy a sklapl čelisti třeským klapnutím, které naň upoutalo zraky všech opic.

»Měsíc zapadá!« řekl. »Jest dosti světla, abyste viděly?«

Se zdí dolétl sem vzdech jako větru ve vrcholcích stromů: »Vidíme tě, Káji!«

»Dobrá! Počíná nyní tanec – hladový tanec Kájův. Sed'te tiše a hled'te!«

Zatočil se dva– neb třikráte ve velikém kruhu, kývaje hlavou v právo a v levo. Pak počal dělati smyčky a kličky a osmičky a měkké, splývavé trojúhelníky, rozplývající se ve čtverce a Pětiúhelníky a spletené uzle, neustávaje a nechvátaje a stále se provázeje hlubokým bzučivým zpěvem. Stmívalo se víc a více, až konečně vlekoucí se a kmitající záhyby zmizely a bylo jen slyšeti šelest jeho šupin.

Balú a Bagýra stáli jako kameny, kručíce hluboko v hrdle, s chlupy na šiji zježenými; a Maugli se díval a divil.

»Bandar-logové,« řekl na konec Kájův hlas. »můžete hnouti nohou anebo rukou bez mého příkazu? Mluvte!«

»Bez tvého příkazu nelze nám hnouti ani nohou ani rukou, ó Káji!«

»Dobrá! Přistupte všechny o krok blíže ke mně!«

Řady opic zavlnily se bezvolně a bezmocně ku předu, a Balú a Bagýra rovněž učinili po ztuhlém kroku s nimi.

»Blíže,« syčel Káj, a všichni se hnuli opět.

Maugli položil ruce na Balúa a Bagýru, aby je přiměl k odchodu, a oba velcí dravci sebou trhli, jako by byli probuzeni ze sna.

»Ponech ruku na mé pleci,« šeptl Bagýra, »ponech ji tam, nebo musím jíti zpátky – musím jíti zpět ke Kájovi. Aah!«

»Vždyť je to jen starý Káj, dělající knihy v prachu!« řekl Maugli.

»Pojďme.« A všichni tři prosmýkli se průlomem ve zdi džungle.

»Húúff!« udělal Balú, když stál opět pod stromy. »Nikdy více si neučiním spojence z Káje,« a otřásl se na celém těle.

»Zná více nežli my!« řekl Bagýra, chvěje se. »V krátce, kdybych byl setrval, byl bych putoval dolů jeho hrdlem.«

»Mnoho jich půjde dnes touto cestou, nežli měsíc opět vyjde,« řekl Balú. »Bude mít dobrý lov – podle svého vlastního vkusu.«

»Ale co to vše znamená?« ptal se Maugli, jenž nevěděl a nepocítil ničeho o hadově fascinující moci. Neviděl jsem ničeho nežli velkého hada, dělajícího pošetilé kousky, až přišla tma. A jeho nos byl bolavý. Hohoho!«

»Maugli,« řekl Bagýra, hněvivě, »jeho nos byl bolavý k vůli tobě; rovněž jako moje uši a boky a tlapy a Balúův krk a plece jsou pokousány k vůli tobě. Ani Balú ani Bagýra nebudou po několik dní schopni lovit s rozkoší.«

»To nic není,« řekl Balú; »máme své lidské mládě opět.«

»Pravda; ale přišel nám velmi draho na čas, jenž mohl být zráven při dobrém lovu, na ranách, na srsti – jsem napolo oškubán po zádech – a hlavně na cti. Neboť pamatuj si to, Maugli, Já, Černý Pardál, byl jsem nucen volat ke Kájovi o ochranu, a Balú a já byli jsme oba zblbeni jako malí ptáčci Kájovým hladovým tancem. Vše to, lidské mládě, vzešlo z tvého hraní s Bangar-logy.«

»Pravda, je to pravda,« řekl Maugli ztrápeně. »Jsem zlé lidské mládě a můj žaludek je ve mně smuten.«

»Mf!« Co praví zákon džungle, Balú?«

Balú si nikterak nepřál přivést Maugliho do bryndy, ale nemohl mástí zákona, a proto zamumlal: »Lítost nikdy nepřetrvá trestu a neruší ho. – Ale pamatuji, Bagýro, že je velmi malý.«

»Nezapomenu; ale ztropil neplechu a nutno teď přikročiti k ranám. Maugli, máš nějakou námitku?«

»Žádnou. Učinil jsem zle. Balú a ty jste raněni. Je to spravedlivé.«

Bagýra mu dal půl tuctu láskyplných plácnutí; s pardalího hlediska byly by bývaly sotva s to probuditi některé z jeho vlastních mlád'at; ale pro sedmiletého chlapce rovnaly se tak důkladnému výprasku, jak si jen můžete přát, aby vás minul. Když bylo po všem, Maugli kýchl a vstal bez jediného slova.

»A teď,« řekl Bagýra, »vyskoč na má záda, bratříčku, a půjdeme domů.«

Jedna z krás džunglího zákona je v tom, že trest vyrovná celý účet. Pak přestává všechno další škaredění.

Maugli položil hlavu na Bagýrův hřbet a spal tak zdravě, že se ani neprobudil, když jej složili doma v jeskyni po bok Matky Vlčice.

### 2.3. Tygr! Tygr!

A teď jest se nám vrátiti k první povídce.

Když Maugli opustil vlčí sluj po boji se smečkou u Poradní Skály, odešel dolů do kraje zdaných rolí, kde žili vesničané, ale nezastavil se tam, protože mu to bylo příliš blízko džungle a on věděl, že si u Skály učinil alespoň jednoho smrtelného nepřítele. Běžel tedy drže se hrubé cesty, která vedla údolím, a sledoval ji vytrvalým klusem asi na dvacet angl. mil, až přišel do kraje, kterého neznal.

Údolí se tu šířilo ve velikou rovinu, posetou skalami a prorvanou roklemi. Na jednom konci nalézala se vesnice a na druhém zahýbala sem mocným obloukem džungle až k pastvištím, přestávajíc pak náhle, jako by byla uřata motykou.

Po celé rovině pásal se dobytek a buvoli, a když malí hoši, kteří je hlídali, uviděli Maugliho, dali se do křiku a utekli, a žlutí psí páriové, potulující se kolem všech indických vesnic, dali se do štěkotu.

Maugli krácel stále ku předu, protože byl hladov, a přišel tak až k vesnici. Uzřel trnový keř, jež za soumraku dávali před vchod, odtažený nyní stranou.

»Vumpf!« řekl si Maugli, který na svých nočních potulkách za potravou přišel na nejednu takovouto barikádu – »tak tedy i zde bojí se lidé džunglího národa!«

Usedl u brány a když pak uzřel muže vycházejícího ven, vstal, otevřel ústa a ukázal dovnitř, aby naznačil, že chce jíst. Muž stanul, zarazil se a utíkal pak zpět jedinou ulicí vesnice, vroteje po knězi, velikém to, tučném muži v bílém oděvu s rudou a žlutou značkou na čele. Kněz přišel ke bráně a s ním aspoň na sto lidí, a všichni hleděli na Maugliho a ukazovali naň a křičeli.

»Neznají způsobů, tenhle lidský národ,« řekl si Maugli. »Jenom šedá opice by se mohla takto chovati.« A Maugli odhodil svůj dlouhý vlas na zad a zašklebil se na shromážděný dav.

»Čeho se tu báti?« řekl na konec kněz. »Po-hlédněte na jizvy na jeho rukou a nohou. Jsou to známky po zubech vlků. Je to prostě vlčí dítě, uprchlé z džungle.«

Hrajíce si spolu chňapla vlčí mlád'ata ovšem často po Mauglim pevněji než zamýšlela, a tak byly celé jeho paže a nohy posety jizvami. Ale Maugli byl dojista posledním z těch, kdož by to nazvali kousnutím; znalf, co znamená opravdové kousnutí.

»Arré! Arré!« řeklo si několik žen. »Kousali, chudáčka, vlci, ubohé dítě! A je to hezký hoch! Má oči jako rudý oheň. Na mou čest, Messuo, není nepodoben tvému chlapci, kterého vzal tygr.«

»Nechte mne pohlédnout!« řekla žena s těžkými měděnými kruhy na zápěstí a na kotnících, a prohlížela Maugliho pode dlaní své pravice. »Opravdu, je mu podoben. Je sušší, ale má zrovna takový pohled, jako můj hoch.«

Kněz byl obratný a věděl, že je ženou nejbohatšího vesničana v osadě. Pohlížel tedy as minutku k obloze a řekl pak slavnostně:

»Co džungle vzala, džungle navrátila. Vezmi hochu do svého domu, sestro, a nezapomeň uctít kněze, který vidí tak hluboko do lidského žití!«

»U vola, který mne vykoupil!« řekl si Maugli; »tohle všechno řečnění vypadá zrovna jako nová přehlídka u smečky. – Ale dobře, jsem-li člověkem, musím se stát člověkem.«

Dav se rozešel, když Messua přilákala Maugliho do svého domu, kde byla červená lakovaná postel, velká hliněná nádrž na obilí s podivnými vypuklými vzorky, půl tuctu měděných hrnců k vaření, obraz jakéhosi Hinduského boha v malém přístěnku, a na zdi opravdové zrcadlo, jak je prodávají o venkovských trzích.

Messua mu dala **napítí** mléka a kus chleba a položila mu pak ruku na hlavu a pohlížela mu do očí; snad myslila, že **jest** opravdu jejím synem, příšlým zpět z džungle, kde jej vzal tygr.

**Pravila:** »Nathu, Nathu!« – Ale Maugli nedal **znáti**, že by znal toto jméno. »Vzpomínáš si na den, kdy jsem ti dala nové střevíčky?« Dotkla se jeho nohy, která byla tvrdá a skoro jako roh. »Ne!« řekla pak **trudně**; »tyto nohy nikdy nenosily střevíců; ale ty's velmi podoben Nathuovi, a proto budeš mým synem.«

Mauglimu bylo nevolno, protože nebyl posud nikdy pod střechou; ale **pohlédnuv** na doškový kryt viděl, že by jej dovedl **strhnouti**, kdykoliv by se mu zachtělo ven; a okno nemělo závorek.

»Co pak je **plátno býti** člověkem,« řekl si Maugli na konec, »nerozumím-li lidské řeči? Jsem teď tak hloupý a němý, jako by byl člověk mezi námi v džungli. Musím se **naučiti** jejich řeči.«

Pokud byl v džungli mezi vlky, učil se **napodobiti** hlasy a výzvy kozlů v džungli a chrochtání malých divokých prasat, a tato schopnost ukázala se nyní **býti** důležitou. Jakmile Messua vyslovila slovo, opakoval je Maugli téměř bezvadně, a nežli se setmělo, naučil se jménům mnohých věcí v **chýši**.

Když nastal čas ke spaní, ukázaly se obtíže, protože Maugli nechtěl **spáti** v ničem, co vypadalo tak neobyčejně **podobno pardalí** pasti, jako tato **chýše**; a když mu zavřeli **dvěře**, vyskočil oknem. »Nech mu jen vůli,« řekl Messuin manžel, pomysli, že až posud nikdy nespal na posteli. Je-li nám **vsuktku** poslán na místě našeho syna, **neutečen**

A tak se Maugli natáhl v trošce dlouhé, čisté trávy na rohu pole. Ale nežli zavřel oči, šťouchl jej pod bradu měkký šedivý nosík.

»Pša,« řekl Šedý Bratřík – bylo to nejstarší z mlád'at Matky Vlčice – »toť špatná odměna za to, že jsem za tebou šel plných dvacet mil. Pácheš dřevěným kouřem a dobyt看em – už docela jako člověk. – Probud' se, bratříčku, nesu ti zprávy.«

»Daří se všem dobře v džungli?« ptal se Maugli **objímaje** jej. »Všem, až na vlky popálené Rudým Květem. – Ale poslyš. Šir Chan odešel lovit někam daleko, dokud mu nenaroste nový kožich, neboť je zle opálen. Až se vrátí, přísahá, že vhodí tvé kosti do Waingungy.«

»K tomu mám několik slov. I já jsem učinil jakýs malý slib. Ale zpráva je vždy dobrou věcí, Šedý Bratříčku, a jen mi přinášej zprávy stále.«

»Nezapomeneš, že jsi vlkem? Nesvedou tě lidé, abys zapomněl?« ptal se Šedý Bratřík úzkostně.

»Nikdy! Budu vždy **vzpomínati**, že miluji tebe a všechny v naší jeskyni; ale budu vždy **vzpomínati**, že jsem byl vyhnán ze smečky.«

»A že můžeš **býti** vyhnán ještě z jiné smečky. Lidé jsou jen lidé, bratříčku, a jejich řeč **jest** jako kvákání žab v tůni. Až zase přijdu sem, budu na tebe **čekati** v bambusu na konci pastviště.«

Po tři měsíce po této rozmluvě Maugli sotva vyšel z vesnické branky, tak pilně se učil zvykům a způsobům lidí. Nejprve **mu bylo nositi** okolo beder kus látky, což mu hrozně vadilo, a pak se **musil učiti** o penězích, čemu **s počátku** naprosto nerozuměl, a o orání, jehož užitku nechápal. K tomu jej velmi zlobily vesnické děti. Na štěstí naučil jej zákon džungle **ovládati** svoje hnutí, neboť v džungli záleží váš život a vaše jídlo na tom, abyste dovedli

ovládati sebe a své chuti. Ale když si z něho tropily šašky, protože se nechtěl účastniti jejich her, anebo s nimi pouštěti draky, anebo že špatně vyslovil některé slovo, jenom vědomí, že není sportovním zabíjetí malá, nahá mláďata, zdrželo jej, aby je neuchopil a neroztrhl ve dvě.

Nevěděl ničeho o své velké síle. Věděl, že byl v džungli slabým u porovnání se zvířaty, ale ve vesnici lidé říkali, že je silen jako býk.

A Maugli neměl tušení o rozdílech, které mezi lidmi působí kasty. Když hrnčírův osel upadl do jámy s hlinou, vytáhl jej Maugli za ocas a pomohl nakládati hrnky na cestu do Khanhiwary na trh. To bylo přece velice mrzuté, neboť hrnčír patří k velmi nízké kastě, a jeho osel je ještě horší. Ale když jej kněz huboval, pohrozil mu Maugli, že jej rovněž posadí na osla, a kněz řekl Messuinu muži, že bude nejlépe, když pošlou Maugliho co nejdříve pracovat; a náčelník obce sdělil Mauglimu, že mu bude nazítrí vyjítí s buvolu a hlídání je za pastvy. Nikdo nebyl raději než Maugli; a hned večer, jsa takto ustanoven takřka služebníkem obce, přišel do kroužku, který každého večera se scházel na zděné plošině pod velikým fikovníkem. Byl to vesnický klub; náčelník, hlídač (jenž znal všechny klevety z celé obce) a starý Buldeo, vesnický lovec, jenž byl majitelem towerské muškety, sešli se tu a kouřili. Nahore ve větvích seděly a hovořily opice, a dole ve zdi byla díra, kde žila kobra, která dostávala každodenně misku mléka, protože byla posvátná. A staříci seděli okolo stromu a hovořili, dýmající z dlouhých huqua (vodních dýmek) dlouho, až do pozdní noci. Vypravovali divuplné příběhy o bozích, lidech a duchách; Buldeo vyprávěl ještě divuplnější příběhy o způsobech zvířat v džungli, až dětem, sedícím kolem kroužku, lezly oči z hlavy. Většina příběhů týkala se zvířat, neboť měli džungli u samých vrat. Jelen a divoký kanec užírali jim úrodu, a tu a tam tygr odnesl za soumraku člověka téměř od samé vesnické brány.

Maugli, jenž ovšem něco znal z toho, o čem hovořili, byl nucen skryti tvář do dlaní, aby nebylo viděti, jak se směje. Buldeo, maje starou mušketu položenu přes kolena, šplhal od podivného příběhu k příběhu ještě podivuhodnějšímu, a Maugliho ramena se zmítala smíchem.

Buldeo vykládal, že tygr, který odnesl Messuina synka, byl duchový tygr, a že bylo jeho tělo obydlím starého zlého lichváře a půjčovníka, jenž před několika lety zemřel.

»A já vím určitě, že je to pravda,« povídal Buldeo, »protože Purun Dass do smrti kulhal od rány, kterou dostal ve vzpouře tehda, když mu spálili jeho dlužní knihy, a tygr, o němž mluvím, kulhá také, neboť stopy jeho nohou jsou nestejný.«

»Pravda, pravda, to je dojistá pravda,« říkali šedí vousáči, kývající hlavami.

»Jsou všechny vaše povídačky stejný nesmysl a planý žvast?« řekl Maugli. »Tento tygr kulhá, protože se narodil chromý, jak celý svět ví. Mluvíti o duši lichváře v šelmě, která nikdy neměla ani tolik odvahy jako šakal, je dětský žvast.«

Hodnou chvíli nemohl Buldeo promluvíti ani slova překvapením, a náčelník jen hleděl vyjeveně na Maugliho.

»Oho! Toť náš džunglí spratek, ne-li?« řekl na konec Buldeo. »Jsili tak moudrý, dones raději jeho kůži do Khanhiwary, kde na ni vysadila vláda cenu jednoho sta rupií. A buď raději hezky zticha, když mluví starší!«

Maugli vstal k odchodu. »Seděl jsem tu, naslouchaje, celý večer,« řekl nazpět přes rameno, »a vyjma jednou nebo dvakrát neřekl Buldeo ani slovíčka pravdivého o tom, co se týkalo džungle, která je přec u samých vrat jeho chalupy. Kterak tedy mám věřit jeho povídkám o bozích, duchách a skřítcích, které, jak tvrdí, viděl?«

»Jest nejvyšší čas, aby šel hoch na pastvu,« řekl náčelník, a Buldeo funěl a supěl nad Maugliho drzostí.

Je zvykem ve většině indických vesnic, že několik chlapců vezme dobytek a buvoly ven na pastvu hned za časného jitra a přivede je nazpět až počátkem noci; a dobytek, který by rozdupal bílého muže k smrti, dovoluje dětem, dosahujícím mu sotva k nosům, aby jej tloukly, strkaly a křičely naň dle libosti. Pokud se hoši drží při dobytku, jsou bezpeční, neboť ani tygr nepodnikne útoku na dobytčí stádo. Ale jestliže se toulají, trhají květiny a chytají ještěrky, bývají někdy odneseni.

Maugli projel na zítří ráno za svítání vesnickou ulicí, sedě na hřbetu Ramy, velkého vůdčího býka stáda; břidlicově modří buvoli s dlouhými, do zadu zahnutými rohy a divokýma očima vstávali jeden za druhým ze svých chlévů a šli za ním. – Maugli ukázal ostatním dětem velmi zřetelně, že je zde pánem. Tloukl buvoly dlouhou, vyleštěnou bambusovou tyčí, a řekl Kamyovi, jednomu z hochů, aby pásli dobytek sami, on že půjde s buvoly, a aby dali dobře pozor a neodcházeli od stáda.

Indické pastviště je plno skal a křoví, pahrbků a roklin, mezi nimiž se stádo rozptýlí a zmizí. Buvoli obyčejně se drží bažin a slatinatých míst, kde leží po hodiny, válejí se a vyhřívají se v teplém bahně. Maugli dohnal je až na konec planiny, kde řeka Waingunga vycházela z džungle; tam seskočil s Rámovy krku a odběhl k bambusovému houští, kde našel Šedého Bratříka.

»Ach,« řekl Šedý Bratřík, »načkal jsem se tu po mnoho dní! – Co pak znamená tohle tvoje dnešní pastýřství?«

»Je to rozkaz,« řekl Maugli. »Jsem vesnickým pasákem na nějaký čas.– Co je nového o Širu Chanovi?«

»Vrátil se opět do této krajiny a čekal zde dlouho na tebe. Teď zase odešel, neboť zvěři je po řidku. Ale má pevný úmysl zabít tě.«

»Velmi dobře,« řekl Maugli. »Pokud bude pryč, ať ty anebo některý ze čtyř našich bratrů sedí tamhle na skále, tak abych jej viděl hned, jak vyjdu z vesnice. Jakmile se ale tygr vrátí, čekej na mne v rokli u dhákového stromu uprostřed planiny. Není potřebí, abychom lezli Širu Chanovi sami do huby.«

Pak si Maugli vybral stinné místo, kde ulehl a spal, zatím co se buvoly pásli okolo něho. V Indii je pasení jednou z nejzahálčivějších věcí na světě. Dobytek přechází a žere, ulehne a přechází opět, a ani nebučí. Jenom pobrukuje, a buvoly teprve skoro nikdy nepromluví, ale zajdou jeden po druhém do bahnitých rybníčků a zapracují se do bahna, až jim vykukují na povrch jen nosy a vypoulené, porcelánově modré oči, a tak leží nehnuté jako klády. Skály ve žhoucím slunečním horku jako by tančily, a pasoucí děti slyší supa (jediného, nikdy více) hvízdati nad sebou téměř mimo lidský dohled, a vědí, kdyby zemřely, anebo kráva padla, že by tento sup slétl dolů, a nejbližší sup, na míle vzdálený, že by jej viděl slétati a letěl by za ním, a následující rovněž, a nejbližší zas, a tak dále, a že skoro dříve ještě, nežli by byli

opravdu mrtvi, byly by tu dva tucty hladových supů, **příšlých**, kde se vzali, tu se vzali. – A pak si děti ulehnu a spí a probudí se a spí opět, a pletou malé košíčky ze suché trávy a dávají do nich travní koníky; anebo chytanou dvě kudlanky nábožné a přinutí je k zápasu, anebo navlékají náhrdelníky z rudých a černých džunglích ořechů, anebo pozorují ještěrku, slunící se na skále, anebo hada, jak loví žáby na břehu vody. Pak zpívají dlouhé, dlouhé písně s podivnými domorodými **trilkami** na konci slok, a den se zdá delším, nežli celý život mnohých lidí; anebo vystaví z bláta hrad s figurkami lidí, koňů a buvolů, dávají větvičky panákům do rukou a Představují si, že jsou králi, a panáci že jsou jejich vojskem, anebo že jsou bohy a panáci že jim vzdávají úctu. A pak přijde večer, děti začnou volat, a buvoli vypotácejí se jeden po druhém z lepivého bahna se hřmotem jako rány z **ručnic**.

a pak jdou všichni nazpět přes zšedivělou rovinu k mihotavým světlům vesnice.

Den po dni vodil Maugli buvolu ven do **bahnisk**, a den po dni vídal hřbet Šedého Bratříka na skále na půl druhé míle od roviny a věděl tedy, že se Šir Chan posud nevrátil; a den po dni **léhal** na trávě **naslouchaje** šumu okolo sebe a snil o starých časech v džungli. Kdyby byl Šir Chan **učinil** svou chromou tlapou jediný chybný krok v džunglích okolo Waingungy, byl by jej Maugli slyšel v těchto dlouhých tichých **jítrech**.

Konečně přišel den, kdy neuzřel Šedého Bratříka na ustanovené hlídce; zasmál se a zařídil své buvolu ke strži u dhákového stromu, jenž byl celý pokryt zlatorudými květy. Tam seděl Šedý Bratřík, každičkový chlup na hřbetě zježen.

»Ukryl se na celý měsíc, aby tě svedl od bdělosti; přešel minulé noci přes hranice s Tabakim a pustili se přímo po tvé stopě,« sděloval vlk **oddechuje**.

Maugli se zachvěl: »Nebojím se Šira Chana, ale Tabaki je velmi zchytralý.«

»Bud' bez obavy,« řekl Šedý Bratřík, olíznuv trochu pysky; »potkal jsem Tabakiho z rána. Ted' vypráví svoji moudrost supům, řekl ji celou dříve i mně, nežli jsem mu zlámal vaz. Šir Chanův plán **jest čekati** na tebe dnes večer u vesnické brány – jen na tebe a na nikoho jiného. Leží nyní ve velké rokli u Waingungy.«

»Jedl dnes anebo honí na lačný žaludek?« ptal se Maugli, poněkud **napiat**, neboť odpověď znamenala mu život či smrt.

»Zabíjel dnes z **jitra** – kance – a také se napil. Šir Chan nedovede se nikdy **postiti**, ani ne pro pomstu.«

»O, hlupák, hlupák! Jaké to mlád'átko holátko! Najeden a napitý ještě k tomu, a to si myslí, že počkám, až se vyspí! Nuže, kde tedy leží? Kdyby nás bylo jen deset, mohli bychom jej **poraziti** jak leží. Ale tito buvolí nepodniknou útoku, pokud ho nezvětří a já nedovedu **mluviti** jejich řečí. Mohli bychom snad **přijiti** za jeho stopu tak, aby ji zvětřili?«

»Šir Chan plaval dlouho dolů po Waingunze, aby odřízl svou stopu,« řekl Šedý Bratřík.

»To mu poradil Tabaki, jistotně. **Nikdy by na to nebyl přišel sám**.« Maugli stál s prstem v ústech, **přemýšleje**.

»Velká rokle u Waingungy. Ta počíná na pláni sotva půl míle odtud. Mohu **dovésti** stádo okolo, skrze džungli, k ústí rokle a **sehnati** je pak rokli dolů – ale pak by nám Šir Chan utekl spodem. Musíme druhý konec **ucpatí**. Šedý Bratříku, dovedeš mně **rozděliti** stádo **ve dvě**?«

»Já snad ne – ale přivedl jsem si moudrého Pomocníka.« Šedý Bratřík odklusal a vskočil do jakés jámy. Tu zdvihla se odtud velká šedá hlava, kterou Maugli dobře znal, a horký vzduch rozlehl se nejzoufalejším zvukem celé džungle – lovčím vytím vlka za poledne.

»Akela! Akela!« zvolal Maugli fleskaje rukama. »Vždyť jsem věděl, že na mne nezapomeneš! Máme před sebou velikou práci. Akelo, rozděl mi stádo ve dvě. Drž krávy a telata pohromadě a býky a orné buvoly také pohromadě.«

Oba vlci proběhli sem a tam skrze stádo, jež frkalo a zdvihlo hlavy a rozdělilo se ve dva chumáče. V jednom byly buvolí krávy s telaty uprostřed, a koukaly a kopaly, hotovy – jen \* kdyby se byl který vlk zastavil, vrhnouti se naň útokem a vydupati z něho život. V druhém chumáči byli býci a mladí býčkové a frkali a dupali rovněž; ale ač vypadali imposantněji, byli mnohem méně nebezpečni, nebyloť jim chrániti žádných telat. – Ani šest mužů by nebylo s to stádo tak pěkně rozdělití.

»Co dále?« oddechoval Akela; »chtějí se opět spojití.«

Maugli vyhoupl se na Rámův hřbet. »Žeň býky na levo, Akelo. Až odejdeme, Šedý Bratříku, drž krávy pohromadě a vežeň je do spodního konce rokliny.«

»Jak hluboko?« ptal se Šedý Bratřík, oddechuje a chňapaje.

»Až budou stráně vyšší, nežli může Šir Chan vyskočiti,« volal Maugli. »Drž je tam, až přijdeme s hora.«

Býci dali se do běhu, jak Akela zaštěkal, a Šedý Bratřík stanul před kravami. Ty rozběhly se po něm útokem, a Šedý Bratřík běžel těsně před nimi k ústí rokly, kdežto Akela hnal býky daleko v levo.

»Výborně provedeno! Ještě jeden útok a jsou znamenitě rozběhnuti. Pozor, Akelo, teď pozor! Chňapneš-li jen jednou přesprlíš, poženou býci útokem! Hujá! Toť divočejší dílo než štváti černé kozly! Byl bys si pomyslíl, že dovedou tahle hovádka tak rychle běžet?«

»Lovíval jsem je – také – své doby –« hekal Akela ve sloupech prachu. »Mám je obrátiti do džungle?«

»Hoj, obrať, obrať je rychle! Rama je šílen vztekem. Oh, kdybych mu jen mohl říci, co od něho dnes chci!«

Býci byli tentokráte obráceni na právo a vrhli se s třeskem do houštiny. Ostatní pastýřské děti, dívající se od dobytka na půl míle daleko, rozběhly se do vesnice, jak rychle jen je dovedly nohy doněsti a volaly, že se býci splášili a utekli.

Leč Maugliho plán byl velmi jednoduchý. Chtěl toliko provésti veliký kruh vzhůru a do-stati se k počátku rokly a hnáti pak býky dolů strží a chytiti tak Šir Chana mezi býky a krávy; vědělť, že po jídle a dobrém napití nebude Šir Chan nikterak naložen, aby dobře bojoval anebo šplhal vzhůru po úbočích strže. Chlácholil nyní býky hlasem a Akela odběhl do zadu kňuče jen tu a tam, aby popohnal zadní voj. Byl to dlouhý, dlouhý kruh, neboť si nepřáli dostati se příliš blízko k rokli a dáti tak Šir Chanovi výstrahu.

Konečně zahrnul Maugli poplašené stádo k ústí rokly na travnatý palouk, jenž se schyloval příkře dolů až do samé strže.

S této výše bylo lze viděti přes vrcholky stromů až dolů do roviny. Ale Maugli prohlížel jen úbočí rokle a viděl s velkým uspokojením, že se oba svahy zdvihaly téměř kolmo vzhůru a že divoká réva a plazivé rostliny, visící po nich, neposkytovaly nikterak možnost, aby se jich zachytila noha tygra, chtějícího snad prchnouti touto cestou.

»Dej jim oddechnout, Akelo,« volal Maugli zdvihaje ruku. »Ještě jej nezvětrili. Dej jim oddechnout. Musím říci Širu Chanovi, kdo přichází. Máme jej v pasti.«

Přiložil dlaně k ústům a zavolal dolů roklinou. Bylo to, jako byste volali tunelem – a ozvěna rozléhala se od skály ke skále.

Po hezké chvíli ozvalo se protáhlé, ospalé vrčení nasyceného tygra právě probuzeného ze spánku.

»Kdo volá?« ptal se Šir Chan, a nádherný páv vylétl s křikem z rokle.

»Já, Maugli! Ty zloději dobytka, jest čas, abychom šli na poradní skálu! Dolů – sežeň je honem dolů, Akelo! Dolů, Ramo, dolů!«

Stádo stanulo okamžik na pokraji svahu; ale Akela zavolal plným lovčím vytím, a býci vypadli ku předu jeden za druhým zrovna tak, jako létnou parníky peřejemí, metajíce okolo sebe písek a kamení. Jednou rozběhnuti, nebyli více k obrácení, a nežli ještě byli opravdu v ložisku rokle zvetřil Rama Šira Chana a zabučel.

»Ha, ha!« řekl Maugli na jeho hřbetě. »Teď tedy víš, co chci!« A přival černých rohů, pěnících nosů a vypoulených očí řítily se dolů roklí jako lavina balvanů v době povodní. Slabší buvoli byli vytištěni a vyzdviženi vzhůru na boky roviny, kde si razili cestu révovím. Věděli, jaký úkol je čekal – hrozný útok buvolího stáda, vůči němuž nemůže si troufati žádný tygr, že obstojí.

Šir Chan slyšel hřmění jejich kopyt, sebral se a potácel se dolů roklí, hledě se strany na stranu po nějaké cestě, kudy by prchl. Ale úbočí rokle byla rovná a příkrá a tak musil běžeti rovně v před, těžký a sytý obědem a nápojem, hotov raději podniknout! cokoliv, nežli by bojoval. – Stádo sebou šplýchlo skrze louži, kterou právě opustil, bučíc, až se to těsnou roklí rozléhalo. Maugli slyšel od konce rokliny odpovídající bučení a viděl, jak se Šir Chan obrací – věděti tygr, že dojde-li k nejhorsšímu, bylo lépe čeliti býkům nežli kravám s telaty. A pak Rama zakopl, klopýt a znovu běžel – přes cosi měkkého, a pak, maje ostatní býky v patách, vpadl přímo do druhého stáda; slabší býci byli nárazem této srážky nadobro vyzdviženi se země, a obě stáda byla prudkostí útoku vyražena z rokliny na rovinu, bučíce, dupajíce a funíce.

Maugli vyčkal příhodnou chvíli a svezl se pak s Rámovy šíje, tluka okolo sebe v právo i v levo svou holí.

»Rychle, Akelo! Rozděl je a rozptyl! Rozežeň je, nebo se pusť mezi sebou do rvačky. Odežeň je, Akelo! Hai, Ramo! Hai! hai! hai! moje děti. Pomalu již, pomalu! Už je po všem!

Akela a Šedý Bratřík běhali sem a tam, chňapajíce buvolům po nohách, a ačkoliv se jednu chvíli stádo stočilo, chtějíc znovu útočiti nahoru skrze rokli, podařilo se Mauglimu obráťiti Ramu a ostatní následovali za ním do bahnišk, kde se denně provalovali.

Šir Chan neměl opravdu zapotřebí dalšího dupání. Byl mrtev a supové slétali se již k němu.

»Bratři, to byla psí smrt!« řekl Maugli, **sáhaje** po noži, který teď, co žil mezi lidmi, nosil neustále v pochvě okolo krku. »Ale nebyl by vůbec ani bojoval. – Jeho kůže bude velmi pěkně **vypadati** u poradní skály. Musíme se rychle **pustiti** do díla.«

Chlapci, vyrostlému mezi lidmi, bylo by se ani nezazdalo, aby **samoten** stáhl tygra dlouhého deset stop. Ale Maugli věděl lépe než kdokoliv jiný, jak je zvířecí kůže přirostlá a jak je možno ji **odděliti**. Ale byla to krutá práce a Maugli páral a trhal a bručel dobrou hodinu, a vlci vyplazovali jazyky anebo přišli chvílemi a pomáhali tahat, jak jim nařídil.

Náhle položila se mu na rameno čísi ruka, a **vzhlédnuv**, **uzřel** Maugli Buldea s jeho **mušketou**. Děti vyprávěly ve vesnici o buvolím úprku a Buldeo vyšel hněvně, jen aby mohl **pokárati** Maugliho, že nedal na stádo lépe pozor. – Oba vlci skryli se **s dohledu**, jakmile jej shlédli **přicházeti**.

»Co je to za bláznovství?« řekl Buldeo **hněvivě**. »Jak ti může **napadnouti**, že dovedeš stáhnouti tygra! – Kdepak jej buvoli zabili? A **věru**, to je chromý Tygr, na jehož hlavu je vysazeno sto rupií! Dobrá, dobrá, přehlédneme, žes nechal stádo **utéci**, a snad ti dám jednu rupii z odměny, až donesu kůži do Khanhiwary.«

A Buldeo hrabal ve svém pasu po pazourku a **ocilce** a usedl, aby Širu Chanovi opálil vousy. Skoro všichni domorodí lovci opalují tygru vousy, aby znemožnili jeho duchu, by je nestrašil.

»Hum!« řekl Maugli, napolo sám k sobě, **stahuje** kůži **s jedné přední tlapy**. »Ty tedy chceš **donésti** kůži do Khanhiwary pro odměnu a **dáti** mi snad jednu rupii? Nu, v mé mysli **jest**, že potřebuji tuhle kůži ke svým vlastním účelům. – He! starý muži, jdi pryč s tím ohněm!«

»Co je to za řeč k vrchnímu lovcovi vesnice? Tvoje štěstí a pitomost tvých buvolů pomohly ti k tomuto lovu. Tygr se zrovna nažral, jinak by byl již dvacet mil daleko. Nedovedeš jej ani pořádně **stáhnouti**, malý žebrácký spratku, a **věru**, mně, Buldeovi, si dovolíš **říci**, abych mu nespaloval vousy. Maugli, nedám ti ani jediné anna z odměny, ale jen důkladný výprask. Jdi pryč od zdechliny.«

»U vola, jenž mne vykoupil řekl Maugli, snaže se tygru **dostati** za lopatku; »což tu musím **statí** a **žvaniti** celý den s touhle starou opicí? Sem, Akelo, ten muž mi překáží!«

Buldeo, **sklánějící** se posud nad Šir Chanovou hlavou, shledal se náhle **natažena** na trávě; šedý vlk stál nad ním, a Maugli pokračoval klidně ve své práci, jako by byl naprosto sám v celé Indii.

»A-no!« mumlal Maugli mezi zuby. »Máš úplně pravdu, Buldeo. Nedáš mi ani jediné anna z odměny. Jest stará válka mezi mnou a tímto chromým tygrem – velmi stará válka, a já jsem ji teď vyhrál.«

Abychom byli k Buldeovi spravedliví, byl by se odvážil v zápas s Akelou, kdyby byl o deset let mladší a kdyby jej byl potkal v lese; ale vlk, jenž poslouchal rozkazů chlapce, který měl svoji soukromou válku s tygrem-lidojedem, nebyl obyčejným zvířetem. Tohle bylo čarodějství, magie nejhoršího druhu, myslil si Buldeo a přemýšlel, zdali amulet, jež měl zavěšený okolo krku, jej ochrání. – Ležel jak jen dovedl nejtíšeji, **čekaje** každé chvíle, že **uzří** Maugliho, jak se rovněž mění v tygra.

»Maharadži! Veliký Králi!« ozval se Buldeo na konec sípavým šepem.

»Ano!« odvětil Maugli, aniž by se ohlédl, ale směje se pod kůží,

»Jsem starý muž. Nevěděl jsem, že jsi něčím více než hochem pasákem. Mohu **vstátí** a **odejítí** anebo mne tvůj sluha roztrhá na kusy?«

»Jdi, a **pokoj jdi s tebou**. Jenom se podruhé nemíchej do mé hry. Pust' jej, Akelo!«

Buldeo belhal se k vesnici jak nejrychleji mohl, ohlížeje se přes rameno, zdali se Maugli nepromění v něco strašného. Když přišel do vesnice, vyprávěl povídku o magii a kouzlech a čarách, po níž kněz vyhlížel velice vážně.

Maugli pokračoval ve svém díle; ale byl již skoro soumrak, nežli s pomocí svých vlků strhal velkou krásnou kůži čistě **s mohutného tygrova těla**.

»Teď musíme tohle **ukrytí** a **vzítí** buvolů domů! Pomoz mi je **sehnati**, Akelo!«

Stádo shromáždilo se v mlhavém šeru, a když s ním přišli k vesnici, viděl Maugli světla a slyšel mušle a bubny v chrámu **troubití** a **bubnovatí**. Polovic vesnice snad **naň** čekalo u brány. »To proto, že jsem zabil Šira Chana,« řekl si Maugli. Ale déšť kamení zahvzdil mu okolo uší a vesničané hulákali: »Čarodějníku! Vlčí spratku! Džunglí démone! Jdi pryč! Klid' se rychle odtud, nebo tě kněz obrátí znovu ve vlka. – Střel, Buldeo, střel!«

Stará **mušketa** hřmotně spustila a mladý býk zabučel bolestí.

»Zase kouzla!« volali vesničané; »umí obracet koule. Buldeo, to byl tvůj bůvol!«

»No, co je tohle?« řekl Maugli udiven, když kamení přšelo hustěji.

»Neliší se příliš od Smečky, tihle tvoji bratří,« řekl Akela, **usedaje** klidně. »Mám v hlavě, že jestliže koule něco znamenají, chtějí tě **vyhnati** od sebe.«

»Vlku! Vlčí mládě! Jdi pryč!« volal kněz, **mávaje** prutem z posvátné rostliny tulsí.

»Zase? Posledně to bylo, protože jsem byl člověkem. **Tentokráte** to je, protože jsem vlkem. Pojd' me, Akelo!«

Žena – byla to Messua – běžela sem ke stádu, **volajíc**: »Oh, můj synu, můj synu! Říkají, že jsi čarodějník, jenž se dovede **proměnití** v které zvíře chce. Nevěřím tomu, ale jdi odtud, nebo tě zabijí. Buldeo říká, že jsi čarodějník, ale já vím, žes jen pomstil Nathuovu smrt.«

»Pod' nazpět, Messuo,« volal dav; »pojd' nazpět, anebo tě budeme kamenovat.«

Maugli se zasmál krátkým, ošklivým smíchem, neboť jej kámen udeřil do úst.

»Běž nazpět, Messuo. Je to jen jedna z hloupých povídaček, které vypravují večer u velkého stromu. Ale zaplatil jsem aspoň za život tvého synka. Měj se dobře. A běž rychle, neboť pošlu stádo domů trochu rychleji nežli bude **zdrávo** těmto cihlovým netopýřům. Nejsem kouzelníkem, Messuo. Měj se dobře.«

»A teď ještě naposledy, Akelo! Zažeň stádo domů.«

Buvoli chvátali sami, aby se dostali do vesnice, a neměli ani potřebí Akelova zavytí. Teď ale pádili branou jako víchr, **rozhánějíc** dav **v právo** a **v levo**.

»Spočítejte si je!« volal Maugli s hněvným posměchem. »Snad jsem některého ukradl. Spočítejte si je dobře, neboť vám jich nebudu více **pásti**. Mějte se dobře, lidské děti, a poděkujte Messue, že nejdu se svými vlky a neproženu vás sem a tam skrze vaši ulici.«

Obrátil se na patě a odcházel s Vlkem Samotářem; a když pohlédl vzhůru ke hvězdám, cítil se šťastným.

»Nebude mi více spáti v pastech, Akelo. Vezměme si Šir Chanovu kůži a pojďme. Ne; neublížíme vesnici, neboť Messua byla ke mně laskava.«

Když měsíc vyšel nad planinu, až vypadala celá jakoby polita mlékem, viděli vyděšení vesničané Maugliho se dvěma vlky u nohou a rancem na hlavě **klusati** rovinou klidným vlčím klusem, jenž polyká míle jako oheň trávu. A bili do chrámových bubínků a foukali do mušlí jako nikdy před tím; a Messua plakala a Buldeo soukal a šperkoval vypravování o své příhodě v džungli, až na konec tvrdil, že Akela stál na zadních nohách a mluvil jako člověk.

Měsíc právě zacházel, když Maugli a oba vlci došli k pahorku Poradní Skály a zastavili se u jeskyně Matky Vlčice

»Vyhnali mne z lidské smečky, matko,« volal Maugli; »ale přicházíme s kůží Šira Chana, abych splnil své slovo.«

Matka Vlčice vyšla z jeskyně i s mlád'aty, a její oči zahořely, když **uzřela** tygří kůži.

»Řekla jsem mu to toho dne, kdy vecpal hlavu a plece do naší jeskyně, **honě** se po tvém **žití**, moje Žabičko – řekla jsem mu, že bude lovec loven. Dobře jsi to provedl.«

»Bratříčku, dobře jsi **učínil**,« řekl hluboký hlas v houští. »Je nám tu smutno v džungli bez tebe.« A Bagýra přiběhl k Maugliho bosým nohám. Vylezli spolu na Poradní Skálu a Maugli rozprostřel kůži na plochý kámen, na němž Akela sedával a přibil ji pevně čtyřmi bambusovými kolíky, a Akela ulehl na ni a zavolal starou výzvu k radě: »hled'te, hled'te dobře, Vlci!« zrovna jako volal, když byl Maugli poprvé přinesen ke skále.

Po celý čas od té doby, kdy byl Akela sesazen, byla smečka bez vůdce, **lovíc a bojujíc** podle vlastní **libosti**. Ale odpověděli na výzvu ze zvyku a přišli; a někteří byli chromí od pastí, do nichž padli a jiní kulhali od střelných ran, a jiní byli prašiví od žraní špatné potravy, a mnoho jich scházelo: ale přišli k Poradní Skále všichni, kteří zbývali, a viděli Šir Chanovu pruhovanou kůži na skále a velké drápy, **klátící** se na konci prázdných, **klátících se** nohou.

A tu složil Maugli píseň bez rýmů, píseň, jež vstoupila mu sama do hrdla, a volal ji do okolí, **skákuje** sem a tam po chrastící kůži a dupal do taktu **patama**, až mu došel dech; a Šedý Bratříček s Akelou provázeli jej vytím mezi verši.

»Hled'te dobře, Vlci,« řekl Maugli, když skončil. »Dostál jsem svému slovu?«

A vlci vyli: »Ano!« a rozedraný jeden vlk zavyl: »Voď nás opět, Akelo! Voď nás opět, Lidské Mládě, neboť jsme syti této nezákonnosti a chceme opět **býti** volným národem.«

»Nikoli,« předl Bagýra, »to nemůže **býti**. Až budete dobře nakrmeni, přišlo by na vás šílenství znova. Ne nadarmo jste zvaní Svobodným Národem. Bojovali jste za svobodu a máte ji. Sněžte si ji, Vlci.«

»Lidská smečka a vlčí smečka **mne** vyhnaly,« řekl Maugli. »Budu teď **honiti** v džungli sám.«

»A my budeme honit s tebou,« řekla jeho čtyři vlčata.

A tak Maugli šel a honil se čtyřmi vlky v džungli od toho dne. Ale nebyl vždy sám, neboť po létech na to stal se mužem a oženil se.

Ale to je povídka pro dospělé.

### 3. ZDENĚK HOBZÍK A JAN BERÁNEK

#### 3.1. Maugliho bratři

Bylo sedm hodin kteréhosi teplého večera v Séóniských kopcích, když se Otec vlk probudil z denního spánku, poškrábal se, zív a protahoval pracku za prackou, aby vyhnal ztrnulost z tlapek. Matka vlčice ještě ležela, majíc velký šedivý čumák položený na čtyřech převalujících se a kňučících mláďatech. A měsíc svítil do otvoru jeskyně, v které všichni žili.

„Augrh!“ řekl Otec vlk, „je zase čas k lovu.“

A chtěl se už rozběhnout dolů s kopce, když se náhle přes práh vchodu přenesl drobný stín s huňatým ohonem a zakňoural:

„Vše nejlepší tobě, náčelníku vlků, a mnoho štěstí a silné bílé zuby tvým urozeným dětičkám, aby nikdy nezapomínaly na hladovějící tohoto světa.“

Byl to šakal Tabakí — vylizovač mis — kterým všichni indiští vlci pohrdají, protože stále tropí všelijaké neplechty, roznáší klevety a na vesnických smetištích požírá hadry a kůže. Ale také se ho bojí, protože Tabakí nejčastěji ze všech obyvatel džungle podléhá šílenství, a pak pobíhá lesy, neznaje strach, a pokouše každého, koho potká. I tygr uteče a schová se, když malý Tabakí zešílí, neboť šílenství je to nejhorší, co může potkat divoké obyvatele džungle. My tomu říkáme vzteklna, ale oni to nazývají devání — šílenství — a utíkají.

„Tak tedy pojď dál a poohlédni se,“ pravil Otec vlk škrobeně, „jenže není tu nic k jídlu.“

„Pro vlka snad ne,“ řekl Tabakí, „ale pro sprostého tvora, jako jsem já, je i suchá kost dobrá. Kdo jsme my, Gídar-lóg (šakalí národ), abychom si směli vybírat?“

Odštrachal se do pozadí jeskyně, našel tam srnčí kost, na níž zbyl ještě drobet masa, a blaženě ji ohryzával.

„Upřímné díky za tu pochoutku,“ pravil olizuje se. „Jak krásné jsou ty vaše urozené dětičky! Jak veliké oči mají! A jsou tak mladounké! Na mou věru, měl bych vědět, že děti králů jsou muži od narození.“

Tabakí totiž věděl stejně dobře jako každý jiný, že není nic nevhodnějšího než říkat dětem pochvaly do očí. A měl radost, když viděl, jak se Matka vlčice i Otec vlk mračí.

Okouněl ještě a vychutnával neplechu, kterou natropil. Pak dodal zlomyslně:

„Velký Šér Chán střídá své loviště. Od příští noci bude prý honit ve zdejších kopcích. Tak mi alespoň říkal.“

Šér Chán byl tygr, který žil na břehu řeky Vajngangy ve vzdálenosti dvaceti mil odtud.

„Na to nemá právo!“ zavrčel Otec vlk zlostně. „Podle Zákona džungle nemá právo měnit své bydliště bez náležité výstrahy. Zaplaší všechnu zvěř do okruhu deseti mil a já — já teď musím lovit za dva!“

„Jeho matka ho zbytečně nepojmenovala Langrí (Chromý),“ řekla Matka vlčice klidně. „Je chromý na jednu nohu od narození. Proto zabíjí jen dobytek. Vesničané od Vajngangy mají na něho zlost, a teď si přijde ještě sem a poštvě i naše vesničany. Začnou prošťourávat celou džungli, ale chytit ho se jim nepodaří a my a naše děti budeme musit utíkat, až zapálí trávu. Jsme opravdu Šér Chánovi nesmírně vděční!“

„Mám mu to vyřídit?“ ptal se Tabakí.

„Ven!“ vyštěkl Otec vlk. „Jdi si lovit se svým pánem. Na jednu noc je těch tvých neplech až dost!“

„Už jdu,“ řekl Tabakí klidně. „A Šér Chána můžete sami slyšet dole v houštinách. Mohl jsem si uspořít zprávu.“

Otec vlk poslouchal a slyšel dole v údolí, jež se svažovalo k říčce, zlobné a jednotvárné vrčení tygra, který nic nechtyl a který se nestydí, doví-li se to celá džungle.

„Ten blázen!“ řekl Otec vlk. „Začínat noční dílo takovým řevem! Což si myslí, že naši srnci jsou jako ti jeho tuční volové od Vajngangy?“

„Psst! Dnes neloví ani vola, ani srnce,“ pravila Matka vlčice. „Loví člověka.“

Vrčení přešlo v jakési bzučivé předení, které jako by přicházelo ze všech možných stran. Byl to zvuk, jenž dovede natolik vyděsit dřevorubce a tuláky přespávající pod širým nebem, že často vběhnou tygrovi přímo do tlamy.

„Člověka!“ řekl Otec vlk a vycenil bílé tesáky. „Fuj! Není dost brouků a žab v kalužích, že musí požírat člověka? A k tomu ještě v našem lovišti!“

Zákon džungle, který nikdy nenařizuje nic neodůvodněného, zakazuje všem zvířatům zabíjet člověka, ledaže jde o to, ukázat mláďatům, jak se zabíjí, ale pak musí lovit jinde než v lovišti vlastní smečky. Pravou příčinou zákazu je, že zabití člověka znamená dříve nebo později příchod několika bílých lidí s puškami a na slonech, a několika set hnědých lidí s gongy, raketami a pochodněmi. Pak všichni v džungli trpí. Mezi sebou však zvířata říkají, že člověk je nejslabší a nejbezbrannější tvor na světě a že je nespportovní ublížit mu. Někdy také říkají — a je to pravda — že lidožrouti dostanou prašivinu a že jim vypadají zuby.

Předení zesílilo a skončilo plnozvučným „Aaarh“, znamením to, že tygr zaútočil.

Pak se ozvalo zavytí — netygrovské zavytí — z hrdla Šér Chána.

„Chybil,“ řekla Matka vlčice. „Co je to?“

Otec vlk vyběhl na několik kroků a slyšel, jak Šér Chán zlobně vrčí a divoce se zmítá v houštině.

„Ten blázen neuměl nic lepšího než skočit přímo do táborového ohně dřevorubců a popálit si tlapy,“ pravil Otec vlk bručivě. „A Tabakí je s ním.“

„Něco se drápe na kopec,“ řekla Matka vlčice, **napřimujíc** jedno ucho. „Připrav se!“

Křoví houštiny trochu zašustilo a Otec vlk se přikrčil na zadních tlapách ke skoku. Pak, kdybyste to byli pozorovali, byli byste uviděli nejpodivnější věc na světě — jak se vlk dovede zarazit uprostřed skoku. Vyskočil dříve, než mohl rozeznat, nač skáče, a pak se snažil zastavit skok. Vyšlo z toho to, že vyletěl kolmo do vzduchu do výše půl druhého metru a dopadl zpět téměř na místo, s kterého skočil.

„Člověk!“ vyštěkl. „Lidské mládě! Podívej se!“

Přímo před ním, držíc se nízké větve, stálo nahé opálené dítě — nejroztomilejší drobeček s důlky ve tvářích, jaký kdy přišel v noci k vlčímu doupěti. Podívalo se Otcovi vlkovi přímo do očí a zasmálo se.

„Tohle že je lidské mládě?“ ptala se Matka vlčice. „Přines mi je sem, já jsem ještě nikdy žádné neviděla.“

Vlk, zvyklý přenášet vlastní mlád'ata, dovede v tlamě podržet vejce a nerozbít je. A tak, třebaže Otec vlk sevřel čelistmi zádička dítěte, přece jen se ho nedotkl ani jediným zubem, když je přenášel k vlastním mlád'atům.

„Jak je malé! Jak je holé a — jak odvážné!“ řekla Matka vlčice něžně.

Dítě si odvážně razilo cestu mezi vlčaty, aby se dostalo do teplého úkrytu k vlčici. „Koukejme se, ono ssaje s druhými. Tak tak, tohle je lidské mládě! Nu, byla vůbec kdy nějaká vlčice, která by se mohla pochlubit, že měla mezi svými vlčaty lidské mládě?“

„Slyšel jsem tu a tam o podobné věci, ale ne v naší smečce a ne za našich časů,“ řekl Otec vlk. „Je docela bez chlupů a mohl bych je zabít jediným úderem své tlapy. Ale podívej se, ono se na mne dívá a nebojí se.“

Měsíční světlo, pronikající otvorem sluje, bylo náhle zakryto, neboť velká hranatá hlava Šér Chánova vnikla do vchodu. Tabakí stál za ním a skučel:

„Sem vešlo, můj pane a vládce!“

„Šér Chán nám prokazuje velikou čest,“ řekl Otec vlk, ale jeho oči byly plny zloby. „Co si Šér Chán přeje?“

„Svou kořist. Lidské mládě šlo touhle cestou,“ řekl Šér Chán. „Jeho rodiče utekli. Dej mi je.“

Šér Chán opravdu skočil do táborového ohně dřevorubců, jak řekl Otec vlk, a teď zuřil bolestí, kterou mu působila spálená tlapa. Ale Otec vlk dobře věděl, že otvor doupěte je příliš úzký, takže se tygr nemůže protáhnout dovnitř. I tam, kde teď Šér Chán stál, měl ramena a přední tlapy stísněny tak, jako by byl asi sevřen člověk, kterého by napadlo potýkat se s někým v sudu.

„Vlci jsou Svobodný národ,“ řekl Otec vlk. „A přijímají rozkazy jen od vůdce smečky, a ne od nějakého pruhovaného zabijече dobytka. Lidské mládě je naše — a budeme-li chtít, zabijeme je sami.“

„Vy můžete chtít, ale taky nemusíte! Kdopak tu mluví o jakém chtění! U vola, kterého jsem rozsápal, snad si nemyslíš, že tady budu stát a čumět do tvého psiho pelechu na to, co mi podle práva patří? Jsem to já, Šér Chán, kdo mluví!“

Tygrův řev naplňoval jeskyni hromovým burácením. Matka vlčice setřásla se sebe mlád'ata a vyskočila kupředu. Její oči v temnotě blýskaly jako dva zelené měsíce a upíraly se do sršícího zraku Šér Chánova.

„A jsem to já, Rákšas (Démon), kdo ti odpovídá. Lidské mládě je moje, Langři, rozumíš? Moje! Nebude zabito. Bude běhat se smečkou a lovit s ní a nakonec, podívej se, ty lovce malých nahých dětí, ty žabožroute, ty **zabijechi** ryb — nakonec bude lovit tebe! A teď hajdy odtud, nebo u sambara (jelena), kterého jsem zabila (já nepojídám vyhladovělý dobytek), vrátíš se ke své matce, ty popálená bestie džungle, ještě chromější, než jsi přišel na svět! Jdi!“

Otec vlk zvedl udivený zrak. Už skoro zapomněl na ty časy, kdy si dobyl Matky vlčice řádným bojem s pěti jinými vlky, kdy ještě běhala se smečkou a nebyla zvána Démonem jenom ze zdvořilosti. Šér Chán se mohl utkat s Otcem vlkem, ale nemohl se postavit na odpor Matce vlčici, neboť dobře věděl, že v místě, kde teď stál, měla ona všechny výhody na své straně a že by bojovala na smrt. Proto tedy stáhl zpět svou obrovskou hlavu, a když se uvolnil, zařval:

„Každý pes štěká ve vlastní boudě! Uvidíme, co řekne smečka tomuhle piplání lidských mlád'at! Mládě je mé a nakonec se přece jen dostane do mých zubů, vy zloději s huňatými ocasy!“

Matka vlčice se vrhla prudce **oddychujíc** zase ke svým mlád'atům. Otec vlk jí řekl rozvážně:

„V tomhle má Šér Chán hodně pravdy. Mládě musíme ukázat smečce. Chceš si je opravdu ponechat, Matko?“

„Nechám si **je**!“ vydechla. „Přišlo sem nahé, v noci, samo a úplně vyhládlé. A přece se nebálo! Podívej se, už odstrčilo jedno z mých mlád'at docela stranou. A ten chromý řezník by **je** byl zabil a pak utekl k Vajnganze, zatím co by nám tady zdejší vesničané ze msty prošťourali všechna doupata! Zda si je nechám? To se ví, že si je nechám. Jen lež tiše, malý pulce! O ty Mauglí — neboť nazvu tě Mauglí, Žábou — přijde jednou den, kdy ty budeš lovit Šér Chána, jako on dnes lovil tebe.“

„Ale co řekne naše smečka?“ ptal se Otec vlk.

Zákon džungle stanoví zcela jasně, že každý vlk, jakmile se ožení, může se odloučit od své smečky, ale jakmile jeho mlád'ata jsou tak veliká, že se udrží na nohou, musí je předvést smečce při poradním shromáždění, které se obvykle koná za úplňku jednou do měsíce, aby je ostatní vlci poznali. Po této prohlídce mohou mlád'ata volně pobíhat, kde se jim zlíbí, a dokud neuloví svého prvního srnce, nesmí je žádný vlk ze smečky zabít; a kdyby tak učinil, nepomůže mu žádná výmluva. Propadne trestu smrti na místě, kde je dopaden. A přemýšlíte-li chvíli, pochopíte, že tak musí být.

Otec vlk čekal, až jeho mlád'ata dovedla trochu běhat, a pak, když nastala noc shromáždění smečky, vzal je s Mauglím a Matku vlčici ke Skále porad. Byl to vrcholak kopce, pokrytý skalkami a balvany, kde se mohlo skrýt sto vlků.

Akéla, velký šedivý vlk Samotář, který ovládal celou smečku silou a dovedností, ležel pohodlně natažen na své skále a pod ním sedělo čtyřicet nebo více vlků všech velikostí a barev, od šedivých veteránů, zbarvených jako jezevec, kteří dovedli sami zadávit srnce, až po mladé černé tříročky, kteří si mysleli, že to dovedou. Vlk Samotář vedl smečku už rok. Za

mlada dvakrát upadl do vlčí jámy a jednou byl zbit a zanechán polomrtvý; proto znal způsoby a návyky lidí. U skály se nevedly zbytečné řeči. Mláďata si hrála a válela se jedno přes druhé uprostřed kruhu, po jehož obvodě seděli jejich matky a otcové. Co chvíli se ten nebo onen starší vlk zvolna přiblížil k mláděti, pozorně si je prohlédl a zase neslyšně odešel na své místo. Tu a tam některá matka vystrkovala své mládě na měsíční světlo, aby docela jistě nebylo přehlédnuto.

Akéla volal čas od času se skály:

„Vy znáte Zákon, vy znáte Zákon! Hled'te dobře, ó vlci!“

A starostlivé matky opakovaly volání:

„Hled'te dobře, hled'te dobře, ó vlci!“

Konečně — a Matce vlčici se zježily na krku štětiny, když nadešla ta chvíle — Otec vlk postrčil do středu kruhu „Mauglího-Žábu“, jak ho nazývali; Mauglí tam seděl, smál se a hrál si s několika oblázky, které se leskly v měsíční záři.

Akéla nikdy nezvedl hlavu od pracek, ale co chvíli volal svým jednotvárným hlasem: „Hled'te dobře!“

Za skálou se ozvalo přidušené zařvání. Byl to hlas Šér Chána, který volal:

„To mládě je mé! Dejte mi je. Co má Svobodný národ co dělat s lidským mládětem?“

Akéla na to ani nezastříhal ušima; vše, co řekl, bylo:

„Hled'te dobře, ó vlci! Co je Svobodnému národu do rozkazů kohokoli, kdo není členem smečky? Hled'te dobře!“

Ozvalo se hromadné hluboké mručení a mladý čtyřletý vlk předhodil Akélovi znovu Šér Chánovu otázku:

„Co má Svobodný národ co dělat s lidským mládětem?“

Zákon džungle stanoví, že když nastane spor o to, má-li být nějaké mládě přijato do smečky, musí se za ně při mluvit nejméně dva členové smečky, při čemž se otec a matka mláděte vylučují.

„Kdo se přimlouvá za toto mládě?“ ptal se Akéla. „Kdo ze Svobodného lidu?“

Nikdo se neozval a Matka vlčice se už připravovala k zápasu, o kterém věděla, že bude její poslední, dojde-li k němu. Vtom se ozval tvor, jemuž bylo dovoleno mluvit na poradách vlků — starý Balú, ospalý hnědý medvěd, který vyučuje mláďata vlků Zákonu džungle a který smí chodit, kam je mu libo, protože pojídá jen oříšky, kořínky a med. Balú se zvedl na zadních nohou a zamručel.

„Lidské mládě, lidské mládě?“ řekl. „Já se přimlouvám za lidské mládě. Lidské mládě nám neublíží. Já sice nedovedu krásně mluvit, ale povídám pravdu. Ať běhá se smečkou a ať je přijato s ostatními vlčaty. Já sám je budu učit.“

„Je třeba ještě jednoho ručitele,“ řekl Akéla. „Balú se přimluvil, a on je učitelem našich vlčat. Kdo se ještě přimluví?“

Temný stín vletěl do středu kruhu. Byl to Baghéra, černý panther, po celém těle jako tuš černý, ale s pantheřími značkami, jež se podobaly vzorkům na měnivě lesklém hedvábí. Každý ho znal a každý se vystříhal vkročit mu do cesty, neboť byl tak lstivý jako Tabakí, tak odvážný jako divoký buvol a tak nebojácný jako raněný slon.

Ale hlas měl sladký jako lesní med kanoucí se stromu a srst jemnější než prachové peří.

„Ó Akélo a ty, Svobodný lide!“ předl, „nemám právo mluvit ve vašem shromáždění, ale Zákon džungle praví: »Vyskytne-li se jakákoli pochybnost, která nesouvisí s otázkou, zda má či nemá být nové mládě ponecháno na živu, může se život onoho mláděte vykoupit nějakou cenou.« A Zákon nepraví, kdo smí a kdo nesmí tu cenu zaplatit. Mám pravdu?“

„Správně, správně,“ volali mladí vlci, kteří jsou vždycky hladoví. „Slyšte Baghéru! Mládě může být vykoupeno cenou. Tak zní Zákon!“

„Vím, že nemám právo zde mluvit, a proto žádám o dovolení.“

„Mluv tedy!“ volalo dvacet hlasů.

„Zabít nahé mládě je hanba. Ostatně může vám být lepší kořistí, až vyrostete. Balú mluvil v jeho prospěch. Nuže, k slovu Balúovu přidávám ještě býka, hezky tučného, právě zadáveného, ani ne půl míle odtud, přijmete-li mezi sebe toto mládě podle Zákona. Je vám to snad zatěžko?“

Nato zazněla směsice hlasů, které volaly:

„Co na tom záleží? Vždyť ono stejně zemře, až přijdou zimní deště. Slunce je vysuší. Jakou škodu nám může způsobit nahá žába? Ať běhá se smečkou. Kde je ten býk, Baghéro? Přijímáme lidské mládě.“

Pak se ozval Akélův hluboký štěkot:

„Hleďte dobře — hleďte dobře, ó vlci!“

Mauglí se stále ještě obíral svými obličejky a nepozoroval ani, jak vlci jeden po druhém přicházejí a bedlivě si ho prohlížejí. Konečně se všichni rozběhli dolů s vrchu za zabitým býkem a jen Akéla, Baghéra, Balú a Mauglího vlci zůstali u Skály. Šér Chán stále ještě hulákal nocí\* neboť byl velice rozezlen, že mu nebyl Mauglí vydán.

„Jen řvi podle chuti,“ mručel si Baghéra pod vousky, „však nadejde čas, kdy tě toto nahé stvoření přinutí spustit jinou písničku, nebo jinak se vůbec nevyznám v lidech!“

„Dobře se stalo,“ pravil Akéla. „Lidé a jejich mláďata jsou velice chytří. Jednou nám jeho pomoc může přijít vhod.“

„Pravda, může přijít vhod, až bude nejhůř, neboť nikdo nemůže doufat, že bude věčně vodit smečku,“ řekl Baghéra.

Akéla neodpověděl. Myslíl na dobu, která se nevyhnutelně dostaví u každého vůdce smečky, sil začne ubývat, vůdce je stále slabší a slabší, až je konečně zabit svými vlky a nový vůdce nastoupí na jeho místo, aby byl také jednou zabit, až přijde jeho čas.

„Odved' to mládě,“ řekl Otcí vlkovi, „a vychovej z něho řádného člena Svobodného národa.“

A tak byl Mauglí přijat do séónické smečky vlků za cenu býka a za Balúovo dobré slovo.

Nyní dovolte, abychom přeskočili deset nebo jedenáct let a abychom si jen domyslili, jaké nádherné časy měl Mauglí mezi vlky, neboť kdybych to všechno měl vypisovat, zabralo by to celou řadu knih.

Vyrůstal s vlčaty, která přirozeně dospěla dříve, než on se přestal batolit, a Otec vlk ho učil svému řemeslu a vysvětloval mu všechno, co se děje v džungli. Vycvičil ho tak důkladně, že každé zašustění trávy, každý závan horkého nočního vzduchu, každé houknutí sovy nad hlavou, každé škrábnutí drápků netopýra, který se na chvíli zavěsil na větvi, i každé nepatrné zašplouchnutí té nejmenší rybičky v tůni znamenalo pro něho tolik, co znamená pro strojníka rozdílný zvuk chodu jeho stroje.

Když se neučil, seděl venku na slunci a spal, najedl se a šel zase spát. Když cítil, že je mu horko, vykoupal se v lesní tůni, a když se mu zachtělo medu (Balú ho naučil, že med a ořechy jsou stejně chutné jako syrové maso), vyšplhal se na stromy. Šplhat ho naučil Baghéra.

Najednou si Baghéra lehne na větev stromu a volá sladce: „Pojď sem ke mně, malý bratříčku!“ A Mauglí se k němu šplhá, zprvu neobratně jako lenochod, ale pak se zdokonaluje, až se naučí skákat po větvích téměř tak odvážně jako šedivá opice.

A když se smečka sešla k poradám, tu zaujímal Mauglí své místo u Skály a tam vypožoroval, že žádný vlk nesnese jeho pohled, zadívá-li se mu upřeně do očí. A tak Mauglí pro zábavu nutil vlky klopit zrak. Jindy svým přátelům zase vytahoval dlouhé trny z pracek, neboť vlci nesmírně trpí bodláky a trny v kožiších.

Za noci někdy chodil dolů do údolí, kde byla obdělána pole, a nakukoval zvědavě do chýší a prohlížel si vesničany. Ale lidem nedůvěřoval, poněvadž mu Baghéra ukázal hranatou bednu s padacím otvorem, tak dovedně ukrytou v džungli, že by byl málem do ní spadl. Vysvětlil mu tehdy, že je to past. Ze všeho nejraději chodíval s Baghérou do tmavého, horkého nitra lesů, kde přespal celý parný den, a v noci se díval, jak Baghéra loví. Když byl Baghéra hladov, zabíjel vpravo vlevo a Mauglí ho napodobil — s jednou výjimkou. Jakmile byl dosti vyspělý, aby tomu rozuměl, Baghéra ho poučil, že se nikdy nesmí dotknout hovězího dobytka, protože byl vykoupen a přijat do smečky za cenu býčího života.

„Celá džungle je tvá,“ řekl Baghéra, „a smíš zabít všechno, nač si svou silou troufáš, ale protože byl výkupným za tvé přijetí do smečky býk, nesmíš se nikdy dotknout ničeho hovězího — ani zabít, ani jíst — ať je to mladé nebo staré. Takový je Zákon džungle.“

A Mauglí poslechl.

Rostl a sílil, jako musí růst chlapec, který ani nepozoruje, že se něčemu učí, a který nemusí myslet na nic jiného než na jídlo.

Matka vlčice mu několikrát řekla, že Šér Chánovi není co věřit a že ho musí jednoho dne zabít. Mladé vlčce by na takovou radu jistě nikdy nezapomnělo, ale Mauglí zapomněl, poněvadž byl jen chlapec — třebaže by se byl sám jistě nazval vlkem, kdyby byl dovedl mluvit lidskou řečí.

Šér Chán se mu v džungli neustále pletl do cesty, protože Akéla stárnul a slábl a chromý tygr nabýval mezi vlky přátel. Hlavně mezi mladými členy smečky, kteří se za ním plouživali kvůli zbytkům po jeho hodech; tohle by byl Akéla nikdy nedovolil, kdyby se byl ještě odvážil

náležitě uplatnit svou autoritu. Šér Chán svým příživníkům lichotíval a říkal, že se diví, jak mohou tak znamenití mladí lovci strpět, aby je vedli starý zdechající vlk a lidské mládě.

„Říká se,“ popuzoval Šér Chán, „že se Mauglímu v shromáždění neodvažujete podívat do očí.“

A mladí vlci se ježili a nespokojeně vrčeli.

Baghéra, který měl oči a uši všude, věděl, co tygr zamýšlí, a častokrát říkal Mauglímu, že ho Šér Chán jednoho dne zabije. Ale Mauglí se jen smál a odpovídal:

„Mám svou smečku a mám tebe. A i Balú, třebaže je tak líný, sekl by jednou nebo dvakrát svou tlapou, aby mě bránil. Proč bych se tedy bál?“

Bylo to za jednoho velice horkého dne, kdy Baghéra zase dostal novou zprávu. Snad mu to řekl dikobraz Ikkí. A když byl s Mauglím hluboko v džungli a chlapec ležel hlavou opřen o jeho jemnou srst, tu řekl: „Malý bratříčku, kolikrát jsem tě varoval, že je Šér Chán tvůj nepřítel?“

„Tolikrát, kolik je ořechů na téhle palmě,“ řekl Mauglí, který přirozeně neuměl počítat. „Co na tom? Jsem ospalý, Baghéro, a Šér Chán není nic jiného než dlouhý ocas a upovídána huba — jako páv Mór.“

„Teď není doba k spánku! Balú to ví, já to vím, smečka to ví, ba i ta hloupá lesní zvěř to ví. Sám Tabakí ti to řekl.“

„Ho, ho!“ smál se Mauglí. „Tabakí přišel onedny ke mně s neslušnou řečí, že prý jsem nahé lidské mládě, a proto prý nedovedu ani vyhrabávat burské oříšky. Ale já ho chytil za ocas a párkrát jsem jím mrštil o palmu, abych ho naučil lepším způsobům.“

„To nebylo rozumné, neboť třebaže je Tabakí hnusný pletichář, byl by ti mohl prozradit něco, co se týká právě tebe. Otevři oči, malý bratříčku. Šér Chán si netroufá zabít tě v džungli. Ale nezapomínej na to, že Akéla je velice **stár** a brzy přijde den, kdy nebude moci skolit svého srnce, a potom už nebude vůdcem. Mnoho vlků, kteří si tě prohlíželi tenkrát na Poradní skále, když jsi byl ještě nemluvně, také už zestárlo. Mladí vlci věří tomu, co jim říká Šér Chán, že lidské mládě nemá co dělat ve smečce. Zakrátko budeš dorostlým mužem.“

„A proč by dorostlý muž nemohl běhat se svými bratry?“ řekl Mauglí. „Narodil jsem se v džungli. Podřizoval jsem se Zákonu džungle a v naší smečce není jediného vlka, kterému bych nebyl vytáhl z tlapy trn. Jsou přece všichni mými bratry!“

Baghéra se protáhl a přivřel oči. „Malý bratříčku,“ řekl, „sáhni mi pod krk.“

Mauglí natáhl svou silnou, opálenou ruku a nahmatal holé místo právě pod **pantherovou** hedvábnou čelistí, kde jeho obří svaly byly skryty v husté kožišině.

„V celé džungli to nikdo neví, že já, Baghéra, nosím tuto známku — známku obojku. A přece, malý bratříčku, jsem se narodil mezi lidmi a mezi lidmi zemřela i má matka — v klecích královského paláce v Udajpuru. Právě proto jsem za tebe zaplatil cenu na poradě, když jsi byl malý, nahé vyžle. Ano, narodil jsem se také mezi lidmi. Nikdy jsem neviděl džungli. Krmili mě za železnými mřížemi, až jednoho dne jsem si uvědomil, že jsem Baghéra, **panther**, a že nejsem hračkou lidí. Rozbil jsem hloupou závoru jedním mávnutím pracky a utekl jsem. A

poněvadž jsem znal zvyky lidí, stal jsem se nejobávanějším zvířetem celé džungle. Ještě obávanějším, než je Šér Chán. Není tomu tak?“

„Ano,“ řekl Mauglí, „celá džungle se bojí Baghéry, celá, kromě Mauglího.“

„Oh, ty jsi lidské mládě,“ řekl černý panther velmi něžně, „a jako jsem se já vrátil do své džungle, tak se ty budeš musít jednou vrátit mezi lidi, mezi lidi, kteří jsou tvými bratry, nebudeš-li zabit při poradě.“

„Ale proč — proč by mne chtěl kdo zabít?“ ptal se Mauglí.

„Podívej se na mne,“ řekl Baghéra, a Mauglí se mu podíval upřeně do očí. Za půl minuty odvrátil velký panther hlavu.

„Teď to víš proč,“ řekl panther, otíraje si pracku o listí. „Ani já se ti nedovedu dívat do očí, a přece jsem byl zrozen mezi lidmi a mám tě rád, malý bratříčku. Ti druzí tě nenávidí, poněvadž jejich oči nemohou vydržet tvůj pohled. Poněvadž jsi moudrý. Poněvadž jsi jim vytahoval trny z pracek. Poněvadž jsi člověk.“

„Nevěděl jsem tohle všecko,“ řekl Mauglí zachmuřeně a sraštil své husté obočí.

„Co říká Zákon džungle? Nejdříve udeř a pak vydej zvuk. Tvá naprostá bezstarostnost jim dokazuje, že jsi člověk. Ale buď chytrý. Cítím v srdci, že až Akéla mine svého srnce — a na každém lovu ho to stojí už hodně práce, aby ho ulovil — smečka se obrátí proti němu a proti tobě. Svolají poradu u Skály a pak — a pak — už to mám!“ řekl Baghéra vyskočiv. „Běž rychle dolů k chatám lidí a přines si trochu Rudého květu, který tam v údolí roste, abys až nadejde doba, měl silnějšího přítele, než jsem já a Balú a ti ze smečky, kteří tě mají rádi. Jdi si pro Rudý květ!“

Rudým květem mínil Baghéra oheň, ale v džungli nikdo nenazve oheň pravým jménem. Každé zvíře žije ve smrtelném strachu před ním a vymýšlí si steré způsoby, jak opsat jeho jméno.

„Rudý květ?“ řekl Mauglí. „Roste před jejich chatami, když se setmí. Přinesu si ho trochu.“

„Tak mluví lidské mládě,“ řekl Baghéra hrdě. „Pamatuj si, že roste v malých hrncích. Rychle si jeden přines a schovej si ho pro strýčka Příhodu.“

„Dobrá,“ řekl Mauglí. „Půjdu si pro něj. Ale jsi jist tím, ó můj Baghéro,“ — objal rukama jeho nádhernou šiji a díval se mu hluboce do jeho velikých očí — „jsi jist tím, že je to všechno Šér Chánovo dílo?“

„U zlomené závory, která mě vysvobodila, jsem tím jist, malý bratříčku!“

„Pak u býka, který mě vykoupil, splatím všechno Šér Chánovi plnou měrou a snad i ještě trochu navíc,“ řekl Mauglí a odešel.

„To je muž! To je celý muž!“ řekl si Baghéra, znovu uléhaje. „Oh Šér Cháne, neměl jsi nikdy nešťastnějšího lovu, než když jsi lovil před deseti lety toho malého pulce!“

Mauglí utíkal daleko, daleko do lesů a srdce mu divoce bušilo v těle. Do doupěte přišel, až když se večerní mlhy zvedaly, a všecek udýchán hleděl do údolí. Vlčata byla na lovu, ale Matka vlčice, ležíc v pozadí sluje, podle prudkého dechu Mauglího poznala, že něco znepokojuje její žabí mládě.

„Co je ti, synku?“

„Šér Chán dělá pletichy a žvatlá jako netopýr,“ řekl Mauglí.

„Dnes lovím mezi zoranými poli!“ A zase se vnořil do tmy, proletěl křovisky a hnal se dolů do údolí, kudy tekla řeka. Tam se zastavil, protože uslyšel hluk lovicí smečky. Rozeznal bečení pronásledovaného sambara a náhlé zasupění, když se obklíčený jelen chtěl obrátit. Pak se ozvalo zlé, jedovaté vytí mladých vlků:

„Akéla! Akéla! Ať nám vlk Samotář ukáže svou sílu! Místo pro náčelníka smečky! Skoč, Akélo!“

Vlk Samotář skočil a zřejmě se **minul cíle**, neboť Mauglí zaslechl cvaknutí jeho zubů a bolestné vyštěknutí, když ho sambar srazil přední nohou.

Na víc už Mauglí nečekal a hnal se jako o závod. Štěkot za ním slábl a slábl, jak se přibližoval k obdělávaným polím vesničanů.

„Baghéra měl pravdu,“ uvažoval, když se schoulil do hromady píce u okna chaty. „Zítra bude náš den: Akélův a můj!“

Nato přitiskl tvář k oknu a pozoroval oheň v krbu. Viděl, jak rolníkova žena vstala a krmila oheň nějakými černými kusy. A když nadešlo ráno a mlhy úplně zbělely a zchladly, zahlédl, jak hospodářovo dítě vzalo hrnek spletený z vrbového proutí a uvnitř vymazaný hlínou a jak do něho dalo několik kousků žhavého dřevěného uhlí. Ukrylo hrnek pod **roušku** a šlo opatřit krávy v chlévě.

„A to je všechno?“ ptal se Mauglí sám sebe. „Může-li to svést dítě, nemusím se toho bát.“

Obešel roh, srazil se s chlapcem, vytrhl mu hrnek z ruky a zmizel v mlze, zatím co chlapec křičel strachy.

„Jsou skoro jako já,“ řekl si Mauglí a foukal do hrnce, jak to viděl dělat ženu. „Tahle věc zemře, když jí nedám nic jíst.“

A honem naházel na uhlíky větvičky a suchou kůru. Když byl v polovině vrchu, setkal se s Baghérou. Ranní rosa se leskla na jeho kožichu jako drahokamy.

„Akéla **chybil**,“ vyprávěl mu panther. „Byli by ho zadávali už v noci, ale potřebovali také tebe. Hledali tě po celém návrší.“

„Byl jsem dole v polích. Jsem připraven. Podívej se!“ A Mauglí mu ukázal hrnc s ohněm.

„Výborně! Nu, vídal jsem lidi, jak přistrkovali suché větve k Rudému květu, a na špičce větvi hned vykvetl nový Rudý květ. Nebojíš se toho?“

„Nebojím. Proč bych se bál? Vždyť si vzpomínám — **nebylli** to jen sen — že dříve, než jsem se stal vlkem, **líhával** jsem vedle Rudého květu a bylo mi hezky teplo a příjemně.“

Po celý den Mauglí seděl v jeskyni, udržoval v hrnci oheň, **dávaje** na něj suché větve, a díval se, jak to vypadá. Pak si našel vhodnou větev, a když večer přišel k jeskyni Tabakí a dosti hrubě mu vyřizoval, že ho volají ke Skále porad, smál se tak dlouho, až Tabakí utekl. Pak se Mauglí odebral do shromáždění a stále se při tom smál.

Akéla, vlk Samotář, ležel vedle své skály na znamení, že je místo vůdce smečky uprázdňeno. A Šér Chán s družinou svých příživníků, kteří po něm jedli zbytky, chodil pyšně sem tam a poslouchal jejich lichotky. Baghéra si lehl těsně vedle Mauglího, který držel hrnek s ohněm mezi kolena. Když se všichni sešli, začal Šér Chán mluvit. Toho by se byl nikdy neodvážil, dokud byl ještě Akéla při síle.

„Nemá právo mluvit,“ zašeptal Baghéra. „Řekni mu to. Je to psí syn. Zalekne se!“

Mauglí vyskočil.

„Svobodný národe,“ zvolal, „vede snad Šér Chán naši smečku? Copak může být tygr vůdcem smečky?“

„Místo náčelníka je stále ještě uprázdňeno,“ začal Šér Chán, „a protože jsem byl vyzván, abych promluvil ...“

„Kým?“ ozval se Mauglí. „Jsme snad všichni šakaly, abychom **podlízali** tomuhle **zabiječi** dobytka? O tom, kdo povede smečku, může rozhodnout jen smečka sama!“

Ozvaly se výkřiky:

„Bud' zticha, ty lidské mládě!“

„Nechte ho mluvit. Zachovával náš Zákon.“

Konečně zahřměly hlasy nejstarších vlků smečky:

„Ať promluví Mrtvý vlk!“

Když vůdce smečky chybí svou kořist, nazývá se „Mrtvým vlkem“ až do konce svého života, který už potom zpravidla nebývá dlouhý.

Akéla zvedl ztěžka svou starou hlavu:

„Svobodný národe a také vy, šakalové Šér Chána! Po dvanáct let jsem vodil vaši smečku na lovy a za celou tu dobu nebyl nikdo chycen do pastí ani zmrzačen. Nyní jsem minul svou kořist. Vy víte, jak to bylo na mne nastraženo. Přivedli jste mě k srnci nováčkovi, aby se ukázala má slabost. Bylo to chytře provedeno. Teď máte právo zabít mě tady u Skály porad. Proto se ptám, kdo si přijde vzít život vlka Samotáře. Neboť je to podle Zákona džungle mé právo, abych bojoval s jedním po druhém!“

Nastalo dlouhé mlčení, neboť ani jediný vlk si netroufal bojovat s Akélou na život a na smrt. Potom Šér Chán zařval:

„Eh! Co je nám po tom bezzubém hlupci! Je stejně odsouzen k smrti! Ale to lidské mládě žije už příliš dlouho, Svobodný národe! Bylo mou kořistí od samého počátku! Dejte mi je! Mám už po krk toho bláznovství s vlkem člověkem! Už deset let je tady v džungli na obtíž. Dejte mi to vyžle, nebo tady budu lovit věčně a na vás nezbude ani kost. Je to člověk, dítě člověka, a já ho nenávidím až do morku kostí!“

Nato zavyla víc než polovina vlků:

„Člověk! Člověk! Co tady má mezi námi dělat člověk? Ať jde tam, kam patří!“

„Aby na nás poštvál všechny lidi z údolí, že?“ protestoval Šér Chán. „To ne! Dejte mi ho. Je to člověk a žádný z nás nevydrží dívat se mu do očí.“

Akéla opět zvedl hlavu a řekl:

„Jedl s námi naše jídlo, spal s námi, nadháněl nám zvěř a neporušil Zákon džungle.“

„A já jsem za něho zaplatil býkem, když byl přijat.“

Cena býka není vysoká, ale **čest Baghérova** snad stojí za to, aby za ni bojoval,“ řekl Baghéra svým nejjemnějším hlasem.

„Býk, zaplacený před deseti lety!“ zaskučela smečka. „Málo dbáme o kosti deset let staré.“

„A o záruku?“ zeptal se Baghéra a vycenil pod vousy své bílé zuby. „Vždyť vám říkají Svobodný národ.“

„Žádné lidské mládě nesmí běhat s obyvateli džungle,“ zavyl Šér Chán. „Dejte mi je!“

„Je naším bratrem vším, leda krví ne,“ ozval se opět Akéla, „a vy ho tady chcete zabít! Vidím, že jsem příliš dlouho žil. Někteří z vás se stali pojídači dobytka a o jiných jsem slyšel, že pod Šér Chánovým velením chodí za tmavých nocí k prahům **chýší** a kradou vesnické děti. Proto vím, že jste zbabělci a že tu mluvím k zbabělcům. Je jisto, že musím zemřít a že můj život nemá už žádnou cenu, jinak bych ho nabídl za život lidského mláděte. Ale pro čest smečky — pro onu maličkost, na kterou jste bez silného vůdce brzy zapomněli — dávám své slovo, že necháte-li volně odejít lidské mládě, nebudu se pranic bránit, až nadejde má chvíle, abyste mě zadávili. To smečce ušetří při nejmenším tři životy. Více udělat nemohu. Ale svolíte-li, zachráním vás před hanbou, která by stihla smečku za to, že jste zabili bratra, proti němuž není výtky — bratra, který byl řádně přijat do smečky podle Zákona džungle.“

„Je to člověk — člověk — člověk!“ vyla smečka. A většina vlků se shlukla kolem Šér Chána, který už začal divoce mrskat ocasem.

„Teď už je všechno v tvých rukou,“ řekl Baghéra Mauglímu. „Nám už nezbyvá nic jiného než bojovat.“

Mauglí se vzpřímil — hrnec s ohněm v ruce. Pak se protáhl a zívlně celé poradě do tváře. Ale srdce mu spaloval prudký hněv a zármutek, neboť vlci mu až dosud nikdy neřekli — což je u nich jinak zvykem — jak ho nenávidí.

„Poslyšte, vy!“ zvolal. „Už dost toho psiho žvanění! Dneska jste mi už tolikrát řekli, že jsem člověk (a já jsem chtěl doopravdy zůstat s vámi vlkem až do konce svého života), že začínám sám cítit, jak jsou vaše slova pravdivá. Proto vás už nenazývám svými bratry, ale sag, psy, jak je zvykem mužů. Co chcete nebo nechcete udělat, to už není vaší věcí. O tom budu rozhodovat já, člověk. A abychom si na to lépe posvětili, přinesl jsem si tady trošku Rudého květu, kterého se, vy psi, bojíte.“

Hodil hrnec s ohněm na zem. Několik žhavých uhlíků vypadlo na suchý mech a ten se vznítit, takže celá rada zděšeně ucouvla před **vyšlehnuvšími** plameny.

Mauglí strčil suchou větev do ohně, až se vzňala a zapraskala, a zamával jí nad hlavou mezi couvajícími vlky.

„Teď jsi pánem!“ řekl mu Baghéra tiše. „Zachraň Akélu před smrtí. Byl vždy tvým věrným přítelem.“

Akéla, starý zasmušilý vlk, který nikdy v životě nežádal o milost, vrhl lítostivý pohled na Mauglího, když hoch stanul celý nahý, s dlouhými černými vlasy, rozevlátými po ramenou, v záři hořící větve, jejíž plápol rozechvíval a roztancoval stíny.

„Dobrá!“ řekl Mauglí, **rozhlédnuv** se zvolna kolem. „Vidím, že jste psi. Půjdu od vás k svému lidu — jestliže je to opravdu můj lid. Džungle je teď pro mne uzavřena a já musím zapomenout na vaši řeč — i naše přátelství. Ale chci mít více slitování, než máte vy. Protože jsem byl ve všem ostatním až na krev vašim bratrem, slibuji vám, že až se stanu člověkem a budu žít mezi lidmi, nezradím vás lidem, jako jste vy zradili mne.“ Kopl do ohně a jiskry se rozletěly.

„Nebude boje mezi žádným z nás a smečkou! Ale mám zde jeden dluh, který musím splatit, než odejdu.“ Šel k místu, kde se krčil Šér Chán, **mžouraje** hloupě očima před ohněm, a chytil ho za chumáč chlupů na bradě. Baghéra šel pro jistotu za ním.

„Vstaň, pse!“ zvolal Mauglí. „Vstaň, když mluví muž, nebo ti připálím kabát!“

Šér Chán sklopil uši a zavřel oči, protože mu plamen větve sálal přímo u hlavy.

„Tenhle **zabiječ** dobytka prohlásil, že mě zabije na poradě, protože se mu nepodařilo zabít mě, dokud jsem byl ještě mládětem. A takhle tedy bijeme psy, když jsme dorostlými muži! Jen zkus zžežít jediný vous, Langři, a vrazím ti Rudý květ do krku.“

Bil Šér Chána větví po hlavě a tygr v smrtelném strachu kňučel a mňoukal.

„Pah! Spálená kočka džungle — teď táhni! Ale pamatuj si, že až zase jednou přijdu ke Skále porad, pak to bude s Šér Chánovou kůží na hlavě! Konečně poručím, abyste Akélu nechali volně odejít, kam se mu zlíbí. Nezabijete ho, protože to není má vůle! A taky nemyslím, že tu budete dál civět s vyplazenými jazyky, jako byste byli něco jiného než psi, které — takhle zaženu! Táhněte!“

Plameny na konci větve divoce zapraskaly a Mauglí kolem sebe šlehal vpravo, vlevo. Vlci utíkali a žalostně vyli, jak je pálily jiskry v kožiších. Konečně zbyl na Skále jen Akéla, Baghéra a asi deset vlků, kteří byli přáteli Mauglího.

Pak začalo Mauglího v nitru cosi svírat a pocítil bolest, jakou ještě nikdy předtím nepoznal. Zatajil dech, zaštkal — a slzy mu vyhrkly po tvářích.

„Co je to? Co je to?“ ptal se. „Nechce se mi odejít z džungle a nevím, co tohle znamená. Umírám snad, Baghéro?“

„Ne, malý bratříčku. To jsou jen slzy, jaké prolévají lidé,“ řekl jemně Baghéra. „Teď vidím, že jsi člověk, muž, a ne již lidské mládě. Ode dneška je pro tebe džungle opravdu uzavřena. Jen ať tekou, Mauglí, jsou to jen slzy.“

A Mauglí seděl a plakal, jako by mu mělo puknout srdce. Vždyť ještě nikdy v životě neplakal.

„Tak, teď půjdu k lidem,“ řekl. „Ale nejdříve se musím rozloučit s Matkou.“

Šel k jeskyni, kde žila s Otcem vlkem, a zaplakal na jejím kožichu. A čtyři vlčata kolem bolestně vyla.

„Nezapomenete na mne?“ ptal se Mauglí.

„Nikdy, dokud budeme moci jít po stopě,“ řekla mlád'ata. „Přijď na úpatí vrchu, až budeš člověkem. Zaběhneme do zoraných polí, budeme si rozprávět a hrát si s tebou.“

„Přijď brzy!“ řekl Otec vlk. „O moudrá malá žábo, přijď brzy zpátky, neboť já i tvoje matka stárneme.“

„Přijď brzy, můj malý nahatý synáčku,“ řekla Matka vlčice. „Nebot' věz, ty lidské mládě, že jsem tě milovala víc než svoje vlastní vlčata.“

„Přijdu,“ řekl Mauglí, „jistě přijdu! Už proto, abych rozprostřel Šér Chánovu kůži na Skále porad. Nezapomeňte na mne! A řekněte těm v džungli, aby na mne nikdy nezapomněli!“

Už se rozednívalo, když Mauglí sám sešel dolů s vrchu, vstříc těm tajemným bytostem, které se nazývají lidmi.

### 3.2. Ká loví

Stalo se to ještě dříve, než Mauglí odešel od séónické smečky a než ztrestal tygra Šér Chána, ve dnech, kdy ho Balú učil Zákonu džungle.

Velký, starý a vážný hnědý medvěd byl nadšen, že má tak čiperného žáka, neboť mladí vlci se učí z celého Zákona džungle jenom tomu, co se týká jejich smečky a jejich plemene, a utekou, jakmile dovedou opakovat tuto loveckou poučku: „Nohy, které neslyšně chodí, oči, které potmě vidí, uši, které slyší vítr dřív, než se zvedne, a ostré bílé zuby, to vše je známkou našich bratří, s výjimkou šakala Tabakího a hyeny, kterými pohrdáme.“ Ale Mauglí jako lidské mládě se musil učit mnohem více.

Často přicházel na svých toukách džunglí černý panther Baghéra, aby se podíval, jak jeho miláček prospívá; opřel si hlavu o kmen stromu a spokojeně předl, zatím co Mauglí odříkával Balúovi svou denní lekci. Hoch uměl stejně dobře šplhat jako plavat, a plavat právě tak výborně jako běhat. Proto ho učitel Zákona Balú zasvěcoval i do zákona Lesního a Vodního: jak rozeznat ztrouchnivělou větev od zdravé, jak zdvořile oslovit divoké včely, když přijdeme k jejich úlu ve výši patnácti metrů nad zemí, co říci netopýru Mángovi, když ho vyrušíme ve větvoví z poledního spánku, a jak se ohlásit vodním hadům, než skočíme do tůně mezi ně. Žádný z obyvatelů džungle totiž nemá rád, když ho někdo ruší, a je v mžiku připraven vrhnout se na vetřelce.

Dále se Mauglí musil naučit také Loveckému pokřiku cizince; jestliže chce někdo z obyvatelů džungle lovit na cizím území, musí pokřik tak dlouho opakovat, dokud se mu nedostane odpovědi. V překladu to zhruba znamená: „Dovolte mi tady lovit, mám hlad!“ A odpověď zní: „Lov si pro potravu, ne však pro zábavu!“

Z toho vidíte, jak mnoho se Mauglí musil učit nazpaměť, a býval velmi unaven, když musil stejnou větu opakovat třeba stokrát. Jednou, když Mauglí dostal od Balúa pohlavek a utekl rozhněván, řekl medvěd Baghérovi:

„Lidské mládě je lidské mládě, a proto musí znát celý Zákon džungle.“

„Ale vždyť je ještě malý,“ namítal Baghéra, který by byl Mauglího rozmazlil, kdyby bylo šlo po jeho. „Jak se může všechno tvé povídání vejít do jeho malé hlavičky?“

„Je v džungli něco tak malého, aby to nemohlo být zabito? Není! Proto ho učím všem těmto věcem a proto ho kárám, ovšem docela něžně, když neumí.“

„Něžně? Ty toho víš, co je to něžnost, ty hromotluku!“ zavrčel Baghéra. „Však jsem si všiml, jak mu dnes ta tvá něžnost zřídila tvář. Uf!“

„Vždycky pro něho bude líp, když ho já poškrábu od hlavy až k patě, než aby přišel do neštěstí pro svou nevědomost,“ odpověděl Balú vážně. „Teď ho učím Mistrovským slovům, která ho ochrání před ptáky i Hadím národem a vůbec přede vším, co běhá po čtyřech, s výjimkou jeho smečky. Může si teď vyžádat ochranu od celé džungle, jestliže si ovšem zapamatoval má slova. To přece stojí za nějaký ten výprask, ne?“

„Dobře tedy. Jen dej pozor, abys ho někdy nezabil. Není to kmen stromu, aby sis na něm ostřil své tupé drápy. Ale jaká jsou ta Mistrovská slova? Já sice raději pomohu, než abych od někoho pomoc žádal,“ a Baghéra natáhl tlapu a se zálibou pozoroval ocelově modrý lesk svých **spárů**, ostrých jako nabroušené dláto, „ale přece jen bych to rád slyšel.“

„Zavolám Mauglího a ten ti je odříká — bude-li ovšem chtít. Pojd' sem, malý bratříčku!“

„V hlavě mi ještě hučí jako v úle,“ ozval se mrzutý hlas nad nimi a rozhořčený Mauglí sjel zlostně se stromu a dodal pohrdlivě, když se dotkl země: „Přicházím kvůli Baghérovi, a ne kvůli tobě, starý tlustý Balú!“

„To je mi docela jedno,“ řekl Balú, ač vpravdě ho ta slova mrzela a bolela. „Odříkej tady Baghérovi všechna Mistrovská slova džungle, kterým jsem tě dnes naučil.“

„Kterého národa?“ ptal se hoch, zřejmě rád, že se může pochlubit. „Džungle má mnoho jazyků a já je znám všechny!“

„Sem tam něco znáš, ale moc ne! Podívej se, Baghéro, na tu vděčnost učiteli! Ani jedno malé vlče ještě nikdy nepřišlo poděkovat starému Balúovi za učení. Odříkej tedy slova Loveckého národa, ty velký učence!“

„Jsme jedné krve, vy i já,“ odříkával Mauglí s medvědí přívzvukem, jak činí všichni členové Loveckého národa.

„Dobře. A teď slovo k ptákům!“

Mauglí je odříkal a zakončil hvízdnutím jako luňák.

„A teď něco pro hady!“ řekl Baghéra.

Odpovědí bylo zcela nepopsatelné zasyčení a pak Mauglí vyhodil nohy do výše, sám sobě zatleskal na pochvalu a vyskočil si na Baghérův hřbet. Usadil se na **pantherovi** bokem, oběma patami kopal do jeho krásné kožišiny a šklebil se při tom co nejpitvorněji na Balúa.

„Nu tak! To přece stojí za nějaký ten štulec,“ pravil něžně hnědý medvěd. „Však si jednou na mne vzpomeneš!“

Pak se Balú obrátil k Baghérovi a vyprávěl mu, jak požádal o Mistrovská slova divokého slona Háthiho, který zná všechno, a jak Háthí vzal Mauglího dolů k tůni, aby se naučil Hadímu slovu přímo od hadů, neboť on — Balú — nebyl schopen je napodobit. A dodal, že Mauglí je teď poměrně zajištěn přede všemi **nebezpečnostvými** džunglí, neboť mu neublíží ani pták, ani had, ani **čtyrnožec**.

„Nemusí se vlastně bát vůbec nikoho!“ vykládal Balú a samolibě si poplácával své veliké huňaté břicho.

„Kromě svého vlastního plemene,“ utrousil Baghéra potichu, ale nahlas řekl Mauglímu: „Šetři trochu má žebra, bratříčku! Co má znamenat tohle hopsání sem a tam?“

Mauglí se snažil upozornit na sebe tím, že tahal Baghéra za kožich na ramenu a kopal ho patami. Když se k němu oba obrátili, spustil hodně nahlas:

„Hečte, budu mít svůj vlastní kmen a budu ho celý den vodit po větvích!“

„Co je to za novou hloupost, ty malý prášile?“ zeptal se Baghéra.

„Ano, ano, a budu házet větve a smetí na starého Balda,“ pokračoval Mauglí. „Slíbili mi to, heč!“

Bác ho! Balúova obrovská tlapa smetla Mauglího s Baghérova hřbetu a hoch zůstal ležet mezi Balúovými předními tlapami. Viděl, že je medvěd opravdu rozzloben. „Mauglí,“ pravil Balú, „tys mluvil s Bandarlógem, s Opičím národem!“

Mauglí se podíval na Baghéra, aby zjistil, zda je i on rozzloben. A pantherovy oči byly tvrdé a chladné jako dva smaragdy.

„Tys byl u Opičího lidu — u šedivých opic — u národa bez zákona, u národa všežroutů? To je strašná hanba!“

„Když mě Balú praštil po hlavě,“ řekl Mauglí (ležel pořád ještě na zemi), „utekl jsem pryč a šedivé opice slezly ke mně se stromů a litovaly mě. Nikdo jiný si mne ani nevšiml,“ zafňukal si trochu Mauglí.

„Lítost Opičího národa!“ vyprskl Balú. „Klid horské bystriny! Chládek letního slunce! A pak, lidské mládě?“

„A pak, pak mi daly ořechy a různé dobroty a — a vynesly mě na rukou až na vršek stromu a řekly, že jsem jejich pokrevní bratr, až na to, že nemám ocas, a že se jednoho dne stanu jejich pohlavárem.“

„Vždyť nemají pohlaváry,“ řekl Baghéra. „Lžou a vždycky lhaly.“

„Byly ke mně velice hodné a řekly mi, abych zase přišel. Proč jsem nikdy nesměl mezi Opičí lid? Vždyť ony stojí na nohou zrovna tak jako já! A nebijí mě tvrdými tlapami. Celý den si jen hrají. Nechte mě jít k nim nahoru! Zlý Balú, nech mě jít! Budu si s nimi zase hrát.“

„Poslouchej, ty lidské mládě!“ řekl medvěd a jeho hlas burácel jako hrom za horké noci.

„Naučil jsem tě celému Zákonu džungle, platnému pro všechny národy kromě Opičího lidu, který žije na stromech. Ten se žádnými zákony neřídí. Je to zavržený lid. Nemají svou vlastní řeč, ale užívají kradených slov, která leckde pochyťtí, když tajně naslouchají, slídí a pošilhávají, kryjíce se nahoře ve větvích. Jejich způsoby nejsou našimi způsoby. Nikdo je nevede! Nic si nepamatují. Jen se chvástají, chlubí a žvaní, že jsou velkým národem, který prý vykoná veliké činy v džungli, ale spadne ořech a to zcela odvrátí jejich pozornost, dají se do smíchu a na všechno ostatní zapomenou. My z džungle s nimi nemáme nic společného. Nepijeme tam, kde ony pijí. Nechodíme tam, kam chodí opice, nelovíme tam, kde ony loví,

neumíráme, kde ony umírají. Slyšel jsi až do dneška, že bych byl něco povídal o Bandarlógu?“

„Ne,“ zašeptal Mauglí, neboť les byl úplně tichý, když Balú skončil.

„Národ džungle o nich vůbec nemluví a nepřemýšlí. Je jich spousta, jsou špatné, špinavé, nestoudné a chtějí — chtějí-li vůbec něco trvale — aby si jich každý všimal. Ale my, lid džungle, si jich nevšimáme, ani když nám házejí ořechy a smetí na hlavu.“

Sotva domluvil, už se sneslo krupobití ořechů a větviček se stromů a bylo slyšet kašláni, vřeštění a zuřivé poskakování opic ve větvích.

„Styk s Opičím národem je zakázán,“ **pravil** Balú, „je zakázán Lidu džungle. Pamatuj si to.“

„Zakázán,“ řekl Baghéra, „ale já myslím, že tě měl Balú před nimi varovat.“

„Já? Já? Jak jsem jen mohl tušit, že si bude hrát s takovou chamradí? S Opičím lidem! Fuj!“

Nová sprška se snesla na jejich hlavy a oba utíkali pryč i s Mauglím. Co řekl Balú o opicích, bylo skutečně pravda. Opice žily ve vršcích stromů, a poněvadž zvířata málokdy hledí vzhůru, proto se také jejich cesty zřídka kdy setkaly. Ale kdykoliv opice našly nemocného vlka nebo raněného tygra či medvěda, trýznily ho a házely po něm klacky a ořechy, ze zábavy a z touhy být povšimnuty. Rády řvaly a vřeštěly nesmyslné písně a vybízely obyvatele džungle, aby šplhali nahoru na stromy a bojovali s nimi; nebo pro nic za nic začínaly zuřivé rvačky mezi sebou a nechávaly mrtvé **družky** jen tak povalovat, aby je obyvatelé džungle viděli. Pořád se chystaly, že si zvolí **pohlavára** a že si zavedou zákony a své vlastní zvyklosti, ale nikdy k tomu nedošlo, poněvadž jejich paměť nesahala ani k včerejšímu dni, a tak se stále vmlouvaly **říkajíc**:

„Nač teď myslí Bandar-lóg, na to bude myslit džungle později.“

A to jim bylo útěchou.

Žádné ze zvířat na ně nemohlo dosáhnout, ale na druhé straně také žádné zvíře si jich ani nevšimlo, a proto byly tak rády, když si k nim přišel Mauglí pohrát a když slyšely, jak se pro to Balú zlobí.

Na něco kloudnějšího **jaktěživy** nepomyslyly — Bandarové vlastně vůbec nikdy na nic nemysleli — ale jedna z nich přišla na něco, co se jí zdálo skvělou ideou; řekla ostatním, že by Mauglí mohl být užitečnou osobou v jejich kmeni, poněvadž by pro ně mohl splétat proutí na ochranu před větrem. Kdyby ho chytily, mohly by ho přinutit, aby je tomu naučil. Je přirozené, že Mauglí jako dítě dřevařovo zdědil mnoho neuvědomělých zkušeností a že si občas stavěl malé **chýšky** z proutí, nepřemýšleje ani o tom, co ho k tomu vede. A Opičí lid, který ho s větví pozoroval, shledával jeho hru velmi obdivuhodnou. Tentokrát tedy — říkaly si opice — budou mít doopravdy **pohlavára** a stanou se tak nejrozumnějším národem v džungli, tak rozumným, že si jich každý musí všimnout a závidět jim. Proto zcela tiše pronásledovaly džunglí Balúa a Baghéru s Mauglím tak dlouho, až nastala doba poledního spánku. Mauglí, který se sám před sebou hrozně styděl, spal mezi medvědem a **pantherem**, pevně rozhodnut, že už nikdy nechce mít nic společného s opicemi.

Nač se pak nejdříve upamatoval, byl pocit, že ho drží za ruce i za nohy spousta malých, tvrdých, pevných a silných rukou; pak ho začalo šlehat do tváří listí a najednou spatřil

hluboko dole mezi rozhoupanými větvemi, jak Balú probudil svým řvaním džungli a jak Baghéra vyskočil na strom s vyceněnými zuby. Opice vítězně řvaly a skučely. Hnaly se k vyšším větvím, kam se nemohl Baghéra za nimi odvážit. Bandar-lóg vřeštěl:

„Baghéra si nás všiml! Baghéra! Všichni obyvatelé džungle se nám obdivují pro naši zručnost a chytrost!“

Nato počaly opice prechat. A útěk Opičího lidu ve větvích je něčím, co se nedá vylíčit. Mají své obvyklé cesty a křižovatky, nahoru, dolů, vždy patnáct až dvacet metrů nad zemí, a po těch mohou putovat i v noci, je-li třeba.

Dvě z nejsilnějších opic chopily Mauglího pod rameny a skákaly s ním po vrcholcích stromů skoky až šestimetrovými. Kdyby byly utíkaly bez zátěže, byly by se hnaly dvojnásobnou rychlostí, ale chlapcova tíha je zdržovala. Mauglí — ač pocíťoval nevolnost a závrať — chtěl nechtěj se těšit z divokého letu, třebaže se hrozil pohledu na zem hluboko pod sebou a třebaže v něm byla malinká dušička od divokého šhubání a nárazů na konci každého skoku přes prázdný prostor. Jeho únosci se s ním hnali vzhůru až k vrcholům stromů, kde se pod nimi slabé větve ohýbaly a lámaly, a potom se s kašláním a hekáním řítily vzduchem šikmo dolů, zadržující v poslední chvíli pád tím, že se zavěšovali rukama nebo nohama za silné spodní větve neblížšího stromu.

Někdy se Mauglí mohl rozhlížet na míle daleko nad klidnou, zelenou džunglí, tak jako námořník s vrcholku stěže může obhlédnout do okruhu mnoha mil moře, ale hned nato ho listí a větve šlehlly do obličeje a už zase spadl se svými dvěma průvodci skoro až k zemi. A tak za divokých skoků, praskotu větví, vřeštění a hekání celý kmen Bandarů uháněl se svým zajatcem Mauglím vzdušnými cestami po stromech.

Po nějakou dobu se Mauglí bál, že ho upustí; pak se ho zmocnil vztek, ale včas si rozmyslil vrhnout se do nerovného zápasu s opicemi. Nakonec začal přemýšlet. První jeho myšlenkou bylo poslat vzkaz Balúovi a Baghérovi, neboť věděl, že jeho přátelé nemohou stačit divokému úprku opic a že jistě zůstali hodně pozadu. Nebylo nic platné dívat se dolů, poněvadž mohl vidět jen vršky větví pod sebou. Proto se díval nahoru a spatřil daleko, daleko v modru nebes, jak luňák Ren krouží a kolébá se nad džunglí, vyhlížeje nějakou kořist. Ren zpozoroval, že opice něco unášejí, a spustil se o několik set metrů níže, aby se podíval, není-li to něco k snědku.

Hvízdl si překvapením, když viděl, jak opice vlekou Mauglího k vrcholku stromu.

A už zaslechl, jak na něho Mauglí volá Mistrovské slovo:

„Jsme jedné krve, ty i já!“

Větve se zavlnily a uzavřely nad hochem, ale Ren zakroužil nad druhým stromem a právě včas zahlédl, jak se na vrcholku objevila hochova malá, snědá tvář.

„Zapamatuj si mou stopu!“ vykřikl Mauglí. „Řekni o tom Balúovi ze séóniské smečky a Baghérovi z Poradní skály!“

„Čím jménem, bratře?“ ptal se Ren, který až dosud neznal Mauglího, ač o něm už slyšel.

„Mauglího-Žáby. Říkají mi lidské mládě. Zapamatuj si mou stopu!“

Poslední slova Mauglí jen vyjekl, neboť to s ním zase smýklo vzduchem. Ale Ren kývl hlavou a vyletěl tak vysoko, že se podobal jen docela malému zrníčku prachu. V té výši se zastavil a jako dalekohledem pozoroval svými pronikavými očima rozhoupané vršky stromů, stopu, kterou za sebou zanechávala Mauglího divoce prchající eskorta.

„Opice nikdy neutíkají daleko,“ řekl si s úsměvem Ren.

„Nikdy neprovedou to, co si umínily. Vždycky se jen honem chytají nových věcí. Ale tentokrát myslím, mám-li jen trochu bystrozraku, že si pěkně nadrobily, neboť Balú není žádné neopeřené house a Baghéra dovede zabít víc než jen kozy, pokud vím.“

A tak se houpal na křídlech s nohama pod sebe staženýma a čekal.

Mezitím Balú a Baghéra byli úplně bez sebe vztekem a hořem. Baghéra šplhal na stromy jako nikdy předtím, ale slabé větve se pod ním lámaly a on padal dolů s drápy plnými kůry.

„Proč jsi nevaroval lidské mládě?“ křičel na ubohého Balúa, který se pustil do neohrabaného klusu v bláhové naději, že dohoní opice.

„Jakou mělo cenu, žes ho div neumlátil, když jsi ho nevaroval?“

„Honem! Honem! Můžeme je ještě chytit,“ hekal Balú celý udýchaný.

„S touhle rychlostí! Ta by neuštvala ani raněnou krávu!

Učíteli Zákona — trýzniteli mláďat — budeš-li se ještě míli takhle valit a kymáčet se strany na stranu, najisto pukneš! Sedni si hezky a přemýšlej! Vymysli plán. Teď není čas na pronásledování. Kdyby zahlédly, že jsme jim v patách, mohly by ho ještě upustit!“

„Arrula! Hú! Snad ho už upustily, možná, že jim byl těžký! Kdo se může spolehnout na Bandar-lóg? Pokryj mi hlavu mrtvými netopýry! Dej mi žrát shnilé kosti! Sval mě do roje divokých včel, aby mě ubodaly k smrti, a zahrab mě s hyenou, protože jsem ten nejbídnější z medvědů! Arulala! Vahúa! O Mauglí, Mauglí! Proč jsem tě nevaroval před Opičím lidem, místo abych ti otloukal hlavu? Snad jsem mu vymlátil z hlavy i dnešní lekci a on je teď opuštěn v širé džungli bez Mistrovských slov!“

Balú se chytil tlapami za hlavu, zoufale se potácel a vzlykaje válel se po zemi.

„Ale vždyť mi ještě před chvílí všechna slova správně odříkával,“ namítl Baghéra netrpělivě.

„Balú, tys ztratil paměť i úctu k sobě! Co by si tak džungle pomyslila, kdybych se já, černý panther Baghéra, válel po zemi jako Ikkí dikobraz a brečel?“

„Co mi na tom záleží, co si džungle pomyslí? Vždyť už je možná teď mrtev!“

Baghéra si v zamyšlení lízal přední tlapu. „Nebojím se o lidské mládě, jestliže je opice pro své potěšení neshodí se stromu nebo jestliže je z dlouhé chvíle nezabijí. Mauglí je chytrý a dobře poučený, a především má oči, kterých se obyvatelé džungle bojí. Ale (a to je ze všeho nejhorší) je v moci Bandarů, kteří se nebojí nikoho z našinců, poněvadž žijí na stromech.“

„Já blázen! Já tlustý, hnědý, kořínky požírající blázen!“ vykřikl Balú a prudce se vztyčil na zadních nohou. „Copak není pravda, co říká Háthí, divoký slon? Každý se něčeho bojí! Ano, a Bandar-lóg se bojí nejvíc Ká, skalního hada. Ten se může vyšplhat stejně vysoko jako ony. Krade za tmy mladé opičky. Stačí zašeptat jeho jméno a už jim jejich prašivé ocasy tuhnou hrůzou! Pojdme ke Ká!“

„Co nám to pomůže? Není z našeho plemene, neboť je bez nohou, a má ďábelsky zlé oči,“ namítl Baghéra.

„Je velice starý a velice chytrý. Kromě toho je věčně hladový,“ řekl Balú pln naděje. „Musíš mu slíbit hodně koz!“

„Vždyť spí nepřetržitě celý měsíc, jakmile se jednou najedl! Možná, že právě teď spí, a i kdyby nespál, co když si radši bude chtít nalovit kozy sám?“

Baghéra o Ká mnoho nevěděl a byl přirozeně podezřívavý.

„Pak ho musíme ty i já, starý lovče, společně přivést k rozumu!“ řekl Balú a třel si svou vyplávlou hnědou plec o panthera. Potom šli oba vyhledat Ká, obrovskou skalní krajtů.

Našli ho nataženého v odpoledním slunci na vyhrátém skalisku, jak se sám obdivuje své krásné nové kůži, neboť se v posledních deseti dnech uchýlil do zátiší, kde svlekl starou kůži, a teď se tu skvěl v plné nádheře; jeho veliká, tuponosá hlava se kmitala nad zemí a jeho obrovské, devět metrů dlouhé tělo se zkrucovalo do fantastických uzlů a křivek. Právě si olizoval rty, jako by přemýšlel o svém budoucím obědě.

„Ještě nejedl!“ zamručel spokojeně Balú, sotva spatřil překrásně vzorovaný, hnědožlutý hadí šat. „Dej si pozor, Baghéro! On je vždycky trochu slepý, když svleče kůži, a velmi rychlý k ráně.“

Ká nebyl jedovatý had — ba dokonce sám pohrdal jedovatými hady jako zbabělci — ale jeho síla spočívala v strašlivém objetí; koho jednou ovinul a sevřel svými obrovskými prstenci, s tím byl nadobro konec.

„Dobrý lov!“ zvolal Balú, usedaje na své kýty.

Jako všichni hadi jeho druhu, byl i Ká poněkud nahluchlý, a proto hned neslyšel pozdrav. Pak se pro všechny případy pohotově svinul a sklonil hlavu.

„Dobrý lov vespolek!“ odvětil. „Oho, Balú, co tu děláš?“

„Dobrý lov, Baghéro! Jeden z nás při nejmenším potřebuje slušný oběd! Nemáte zprávy o tom, že někde běhá zvěř? Nějaká laňka nebo aspoň kůzle? Jsem prázdný jako vyschlá studna.“

„Právě jsme na lovu,“ řekl Balú nedbale. Věděl, že se na Ká nesmí moc pospíchat. Je příliš veliký.

„Mohl bych jít s vámi?“ řekl Ká. „Tobě, Baghéro, nebo tobě, Balú, přece nezáleží na nějaké té ráně, ale já — já musím čekat a čekat celé dny na lesní stezce nebo se plazit skoro celou noc po stromech pro pouhou naději, že ulovím malou opičku. Psshó! Větve už nejsou, jako bývaly, když jsem byl mladý. Lámou se napořád, je to všechno shnilé a suché!“

„Snad je tím tak trochu vinna tvá ukrutná váha,“ mínil Balú.

„Jsem hezky dlouhý — hezky dlouhý,“ pravil Ká s jistou pýchou. „Ale ten nový les je vším vinen! Onehdy jsem na lovu div nespádl — ano, div nespádl! — a jak jsem sklouzl, ježto můj ocas nebyl pevně otočen kolem kmene, hřmot mého pádu probudil Bandary a ti mi šeredně vynadali!“

„Beznohá, žlutá žízalo!“ zahučel si Baghéra pod vousy, jako by se snažil na něco si vzpomenout.

„Ssssss! Nazývali mě těmihle slovy?“ ptal se Ká.

„Něco podobného na nás volali minulý měsíc, ale my si toho ani nevšimli. Copak opice, ty řeknou leccos, třeba to, žes prý ztratil všechny zuby a že si netroufáš postavit se proti něčemu většímu, než je kůzle, protože prý (jsou to nestydy, tihle Bandarové!) se bojíš, že by tě i pouhý kozel nabral na rohy!“ pokračoval Baghéra sladce.

Je známo, že had, a k tomu ještě takový starý a chytrý had, jako byl Ká, málokdy ukáže, že se zlobí. Ale Balú i Baghéra pozorovali, jak se silné polykací svaly po obou stranách hadova krku nadouvají a sem tam převalují.

„Bandarové změnili své **rejdiště**,” poznamenal Ká klidně. „Když jsem si dnes vyšel na slunce, slyšel jsem je vřeštět mezi vrcholky stromů.“

„My... my právě pronásledujeme Bandary,” řekl Balú, ale hned by si byl nejraději překousl jazyk, neboť pokud jeho paměť sahala, bylo to po prvé, co se vůbec někdo z obyvatelů džungle přiznal, že se nějak zabývá Bandary.

„Není pochyby, že to bude velice vážná příčina, která nutí dva tak osvědčené lovce — opravdové vůdce v jejich džungli, jak jsem přesvědčen — sledovat stopu Bandar-lógu,” řekl Ká zdvořile, **nadýmaje** se zvědavostí.

„Zajisté,” přisvědčil Balú, „jsem jen starý a často velice pošetilý učitel Zákona a mými žáky jsou séónická vlčata, a tuhle Baghéra ...“

„Je Baghéra,” řekl černý panther a jeho čelisti se zavřely s hlučným sklapnutím, neboť on **nevěřil v skromnost a pokoru**. „Jde o tohle, Ká. Ti zloději ořechů a ničitelé palmových listů nám ukradli lidské mládě, o kterém jsi snad už slyšel.“

„Zaslechl jsem něco od Ikkího (jeho ostny ho svádějí k drzosti!) o nějakém lidském mláděti, které prý bylo přijato do vlčí smečky, ale nechtěl jsem tomu věřit. Ikkí má plno historek, které slyšel jen na půl ucha a které ještě hůře vypravuje.“

„Ale tohle je pravda! Máme u nás lidské mládě, jaké tu ještě nebylo,” řekl Balú. „Nejlepší, nejchytřejší a nejdovádčivější z lidských mlád'at — můj žák, který proslaví **jméno Balúovo** po všech džunglích — a mám ho... máme ho rádi, Ká.“

„Ts! Ts!“ zasyčel Ká, vrtě hlavou sem a tam. „Také jsem kdysi věděl, co je to láska. Mohl bych vyprávět historky, které...“

„K tomu je třeba klidné noci, až budeme všichni dobře nasyceni, abychom tvé povídky náležitě ocenili,” řekl Baghéra chvatně. „Naše lidské mládě je v rukou Bandarlogu a my víme, Ká, že se ty stvůry bojí ze všech obyvatelů džungle jedině tebe!“

„Bojí se jedině mne. Mají k tomu dobrou příčinu,” řekl Ká. „Žvanivé, bláznivé a marnivé — marnivé, bláznivé a žvanivé, takové jsou opice. Ale lidské mládě v jejich rukou, to je na pováženou! Když je omrzí ořechy, které natrhaly, házejí je dolů. Nesou třeba půl dne větev, s kterou zamýšlejí veliké věci, ale najednou ji přelomí na dva kusy. Vašemu lidskému mláděti není co závidět. Tak tedy — Bandarové mi nadávali »žlutá ryba«, že?“

„Červ — červ — žížala,“ řekl Baghéra, „a ještě jiné věci, které se opravdu stydím opakovat!“

„Musíme je naučit, aby mluvili slušně o svém pánovi! — Aaa-sssh! Musíme pomoci jejich zatoulané paměti. Řekněte mi, kudy se s tím mládětem ubírali?“

„To ví jen džungle. Myslím, že na západ,“ řekl Balú. „Doufali jsme, že to budeš vědět ty, Ká.“

„Já? Jak to? Chytám je, když mi přijdou zrovna do cesty, ale jinak se nehoním ani za Bandary, ani za žabami, ani za zeleným šlemem na vodě či podobným neřádstvem.“

„Hej, hej, vzhůru! Hilló! Illó! Illó! Podívej se nahoru, Balú ze séóníské smečky!“

Balú se podíval vzhůru, odkud hlas přichází, a spatřil luňáka Rena, jak se k nim střemhlav řítí v paprscích zapadajícího slunce, které ozařovalo zespodu jeho letky. Byla už skoro doba, kdy se Ren ukládá k spánku, ale dnes prolétal celou džungli, hledaje Balúa, kterého pro husté větve neviděl.

„Co je?“ ptal se Balú.

„Viděl jsem Mauglího mezi Bandary. Prosil mě, abych ti to vyřídil. Dával jsem pozor. Bandar-lóg ho unesl za řeku do Opičího města, do Studených pelechů. Snad tam zůstanou na noc — nebo na deset nocí — nebo jen hodinu!

Řekl jsem netopýrům, aby byli na stráži, až se setmí. To je mé poselství. Dobrý lov vespolek, vy tam dole!“

„Plné hrdlo a hluboký spánek tobě, Rene!“ volal Baghéra. „Budu na tebe pamatovat při své nejbližší kořisti a odložím jenom pro tebe hlavu, ó nejlepší z ptáků!“

„To je maličkost, to je maličkost! Chlapec znal Mistrovské slovo. Nemohl jsem udělat méně,“ řekl Ren a zakroužil zase vzhůru, uložit se někde k spánku.

„Vida, nezapomněl, že má jazyk v ústech!“ řekl Balú a zasmál se hrdě. „Pomysli jen, takové mládě, a vzpomene si na Mistrovské slovo k ptákům ve chvíli, kdy ho vlekou po stromech!“

„Však jsi mu je také jak se patří vtloukal do hlavy,“ řekl Baghéra. „Ale stejně jsem na něho hrdý. A teď vzhůru ke Studeným polechům!“ Všichni věděli, kde je to místo, ale málokdo z obyvatelů džungle tam zavítal, neboť to, čemu se říkalo Studené pelech, bylo prastaré, opuštěné město, ztracené a pohřbené v džungli, a zvířata se málokdy zdržují v místech, která byla kdysi obývána lidmi. Ještě tak divoký kanec, ale ne zvířata, která se živí lovem. Kromě toho tam bydlily opice — pokud se ovšem u nich dá mluvit o bydlení — a proto žádné zvíře, které si jen trochu na sobě zakládalo, nepřišlo na dohled k onomu místu, ledaže mělo v době sucha velkou žízeň a chtělo se tam napít z polorozbořených bazénů a nádrží, kde se vždycky udrželo trochu vody.

„Při rychlém pochodu tam do půlnoci můžeme dorazit!“ řekl Baghéra a Balú se zatvářil velmi vážně.

„Půjdu, jak budu moci nejrychleji,“ hlesl úzkostně.

„Nemůžeme na tebe čekat. Jdi za námi, Balú. My musíme pořádně natáhnout nohy — Ká i já.“

„Nohy — nenohy,“ zahučel Ká, „vsadím se, že předhoním i tvé čtyři nohy!“

Balú se ani nenamáhal, aby utíkal, a přece si musil brzo sednout, sotva dechu popadaje; a tak ho ti druzí dva nechali vzadu. Baghéra uháněl kupředu velikými pantheřimi skoky. Ká nic neříkal, ale ať si Baghéra cválal, jak mohl, obrovská skalní krajta s ním držela krok. Když přišli k horské říčce, měl Baghéra náskok, protože ji přeskočil, kdežto Ká ji musel přelavět, máje hlavu na dvě stopy nad vodou. Ale sotva se octl na rovné zemi, už zase náskok vyrovnal.

„U zlomené závory, která mě osvobodila,“ řekl Baghéra, když se začalo stmívat, „ty nejsi žádný louda!“

„Mám hlad,“ zasyčel Ká. „A kromě toho sám víš, že mi nadávaly skvrnitá žába!“

„Červem, žížalou žlutou až po boty, tě nazývaly.“

„To je jedno. Jen pojďme dál!“ a Ká ujížděl, jako by doslova proudil po zemi, hledaje svým upřeným zrakem vždy tu nejkratší cestu, a té se držel.

V Studených peleších opice ani nepomysly na Mauglího přátele. Přinesly hoča do Ztraceného města a byly prozatím samy se sebou velice spokojeny. Mauglí ještě nikdy neviděl indické město, a třebaže to byla spíše hromada ssutin, zdálo se mu velice nádherné a obdivuhodné. Vystavěl je na nízkém vršku před mnoha a mnoha lety jakýsi král.

Stále ještě jste mohli rozeznat stopy kamenných silnic, jež vedly k polorozpadlým branám, kde dosud visely zbytky prohnilých vrat na posledních zrezivělých skobách. Do zdí a hradeb vrostly stromy. Cimbuří byla pobořena a divoké popínavé rostliny visely v hustých chomáčích z oken věží a s hradeb.

Obrovský palác bez střechy vévodil vršku. Mramor na nádvořích a fontánách byl úplně rozpraskán a pokryt skvrnami červeného a zeleného povlaku. Dokonce i dlažební kameny na dvoře, kde byli dříve chováni královi sloni, byly nadzdvíženy a rozvaleny prorůstající trávou a mladými stromky.

S teras paláce jste mohli vidět řady a řady domů beze střech, takže odtud celé město vyhlíželo jako obrovský prázdný včelí plást, naplněný čímsi černým; pak veliký, neforemný balvan, jenž byl kdysi modlou na náměstí, kde se sbíhaly čtyři cesty; dále jámy a dolíky na rozích ulic, kde bývaly veřejné studny, a pobořené kupole chrámů s divokými fikovníky, které bujely po jejich bocích.

Opice nazvaly toto místo svým městem a tvářily se, že pohrdají obyvateli džungle, protože žijí v lesích. Ale samy nikdy nevěděly, proč ty budovy byly kdysi vystavěny a jak se má čeho užívat. Sedávaly v kruzích v sále, kde dříve král konal své porady, hledaly si blechy a tvářily se, že jsou lidmi. Nebo skákaly a běhaly sem tam po domech beze střech a snášely kousky malty a starých cihel někam do kouta, ale pak zapomněly, kam si to schovaly, a tu se rozpoutala mezi jejich vřeštícími zástupy bitva; a najednou zase ustaly ve rvačce a začaly si hrát, běhající nahoru dolů po terasách královské zahrady, kde třásly růžovými stromky a pomerančovými, jen tak ze zábavy, aby viděly, jak padá dolů ovoce a květy. Probádaly všechny chodby a tmavá sklepení paláce a sta malých temných komnat, ale nikdy si nepamatovaly, co už viděly a co ne. A tak se tam potulovaly jednotlivě, po dvou nebo ve skupinách a navzájem se vychloubaly, že dělají totéž, co lidé. Pily vodu z nádrží a zkalily ji;

pak se nad vodou servalý, ale najednou se všechny shlukly do zástupů a hulákaly: „Nikdo v džungli není tak moudrý a dobrý a chytrý a silný a ušlechtilý jako Bandar-lóg!“

A pak všechno začalo od počátku znovu, až je nakonec město omrzelo a vrátily se do lesů na vrcholky stromů, doufajíce, že si jich obyvatelé džungle všimnou.

Mauglí, který byl vychován v duchu Zákona džungle, nechápal takový způsob života a nenalézal v něm zalíbení. Opice ho přivlekly do Studených pelechů pozdě odpoledne, ale místo aby šly spát, jak by byl Mauglí sám udělal po tak dlouhém pochodu, chytily se za ruce a tančily kolem něho a zpívaly své pošetilé písně. Jedna z opic pronesla řeč, v níž své přátele ujistila, že se únos Mauglího stane mezníkem v dějinách Bandar-lógu, neboť Mauglí jim teď ukáže, jak splétat proutky a rákos na ochranu proti dešti a zimě.

Mauglí si utrl několik **lian**, začal je splétat a opice se snažily ho napodobit; ale za několik minut už ztratily zájem a začaly se tahat za ocasy nebo poskakovat nahoru a dolů na všech čtyřech a kašlat.

„Mám hlad,“ řekl Mauglí. „Jsem v téhle končině cizí. Dejte mi najíst, nebo mě pusťte, abych si šel něco ulovit!“

Dvacet nebo třicet opic odběhlo, aby mu přinesly ořechy a divoké banány. Ale cestou se porvaly a ten trošek ovoce, co jim zbyl, nestál za námahu. Mauglí byl stejně rozbolavělý a rozzlobený jako hladový, a tak bloudil prázdným městem, **vykřikuje** chvílemi Lovecký pokřik cizince, ale nikdo mu neodpovídal a Mauglí cítil, že se dostal do velice špatného místa.

„Všechno, co říkal Balú o Opičím lidu, je pravda,“ pomyslně si. „Ony nemají ani Zákon, ani Lovecký pokřik, ani náčelníky — nemají nic než bláznivá slova a malé zlodějské ruce. A jestli tady **zemru** hladem nebo jestli mě zabijí, budu tím jen sám vinen. Musím se pokusit o návrat do své džungle. Balú mi jistě natluče, ale to je pořád lepší než honit se s Bandar-lógem za bláhovými růžovými lístky.“

Jakmile se dostal k hradbám města, zatlačily ho opice zase nazpět, **řikajíce** mu, že ani neví, jak je šťastný, a štípaly ho, aby jim děkoval. Zaťal zuby a neříkal nic, ale vystoupil s vřeštícími opicemi na terasu nad červenými pískovcovými nádržemi, jež byly zcela naplněny dešťovou vodou.

Uprostřed terasy stál položbořený letohrádek z bílého mramoru, vystavěný pro královny, mrtvé už před stoletími. Kupolovitá střecha se téměř úplně propadla dovnitř a zasypala tak podzemní vchod z paláce, kterým sem královny přicházivaly, ale stěny letohrádku z ozdobně prolamovaného mramoru zůstaly neporušeny. Tvořily jakési nádherné mřížoví, bílé jako mléko a lehké jako krajkoví, posázené acháty, karneoly, jaspisy, lazurity a jinými drahokamy; a když se měsíc vyhoupl nad vršek a svítil mřížovím, vrhaly prolamované stěny jemné stíny jako černý vyšíváný samet.

Ačkoli byl Mauglí unavený, ospalý a hladový, přece se nemohl zdržet smíchu, když mu dvacet opic najednou začalo vykládat, jak jsou veliké, moudré, silné a ušlechtilé a jak je od něho bláhové, že je chce opustit. „Jsme veliký národ! Jsme svobodné! Jsme obdivuhodné! Jsme nejobdivuhodnější ze všech obyvatelů džungle! Říkáme to všechny, a proto to musí být pravda!“ vřeštěly.

„A poněvadž jsi nový posluchač a můžeš naše slova zanést zpět k obyvatelům džungle, takže si nás snad v budoucnosti všimnou, budeme ti vyprávět o nejslavnějších z nás!“

Mauglí nic nenamítal, a tak se shromáždila sta a sta opic na terase a poslouchala své řečníky, jak vynášejí do nebes národ Bandarů. Kdykoli některý řečník ustal v řeči, aby nabral dech, pištěly všechny opice sborem:

„Pravda pravdoucí, všechny to říkáme!“

Mauglí jen kýval hlavou, mrkal očima a říkal „ano“, když se ho ptaly, a v hlavě mu hučelo od toho hulákání.

„Šakal Tabakí musel pokousat všechny ty bláznivé opice,“ řekl sám sobě, „a teď se nadobro pominuly. To je jistě devání, vzteklina. Copak vůbec nepůjdou spát? Teď zrovna mrak zakryje měsíc. Jen kdyby byl dost velký, mohl bych se pokusit ve tmě o útěk. Ale jsem tak unaven ...“

Týž mrak byl pozorován dvěma dobrými přáteli v polozasutém příkopě pod hradbami města, neboť Baghéra i Ká dobře věděli, jak je Opičí lid nebezpečný svým množstvím. Proto nechtěli zbytečně riskovat.

Opice nikdy nebojují, není-li jich sto na jednoho, a málokdo v džungli stojí o tak nerovný zápas.

„Odplazím se k západní hradbě,“ zašeptal Ká, „a rychle sjedu po svahu dolů. Tam je pro mne výhodná půda. Jistě se mi nevrhnou hned v celých stovkách na hřbet, ale přece jen ...“

„Já vím,“ řekl Baghéra. „Kdyby už tu byl ten Balú! Ale musíme udělat, co je v našich silách. Jakmile měsíc zajde za mrak, vyskočím na terasu. Drží tam nějakou poradu nad chlapcem.“

„Dobrý lov!“ řekl Ká zachmuřeně a ujížděl k západní hradbě. Ta byla náhodou nejméně pobořena a velký had se poněkud zdržel, než našel cestu přes balvany.

Měsíc zašel za mrak a právě ve chvíli, kdy Mauglí přemýšlel, co bude dál, zaslechl na terase Baghérův lehký krok. Černý panther vyletěl po svahu nahoru téměř bezzvučně a už začal mlátit — ani ho nenapadlo mařit čas kousáním — vpravo vlevo do opic, které seděly v kruzích kolem Mauglího, asi v padesáti nebo šedesáti řadách. Zazněl hromadný řev zděšení a vzteku, a když už Baghéra šlapal po zmítajících se tělech opic, vykřikl jeden z opů: „Je tady sám! Zabte ho! Zabte!“

Nad Bagherou se uzavřelo obrovské klubko divoce zápasících opic, které ho kousaly, škrábaly, rvaly a škubaly, zatím co se pět nebo šest jiných opic zmocnilo Mauglího. Vyšplhaly s ním na stěnu letohrádku a shodily ho dovnitř dírou v pobořené kupoli. Každý jiný chlapec, vychovaný mezi lidmi, byl by se zle pohmoždil, protože stěna byla dobrých pět metrů vysoká, ale Mauglí padal tak, jak ho Balú naučil padat, a dosedl lehce na nohy.

„Zůstaň tam, dokud nezabijeme tvé přátele!“ řvaly na něho opice. „Pak si s tebou budem hrát, jestli tě Jedovatý národ nechá na živu.“

„Jsme jedné krve, vy i já!“ zvolal rychle Mauglí Slovo k hadům. Zaslechl šustění a sykot v rumišti kolem sebe, a tak pro jistotu zvolal Mistrovské slovo ještě jednou.

„Jssme ssstejné krve!“ zasyčelo kolem něho tiše půl tuctu hlasů. (Každá zřícenina v Indii se stane dříve nebo později bydlištěm hadů a starý letohrádek se jen hemžil kobrami.) „Ssstůj tiše, bratříčku, neboť tvá noha by nám mohla ublížit!“

Mauglí stál nehybně, jak jen mohl, díval se mramorovým mřížovím a naslouchal zběsilé vřavě kolem černého panthera — ječení, vřeštění a pleskání úderů a vrčivému, hlubokému Baghérovu chraptění, jak couval, zmítal se a převaloval v hromadě nepřátel. Po prvé od svého zrození musil Baghéra zápasit o život.

„Balú musí být někde nablízku; Baghéra by přece nepřišel sám,“ pomyslí si Mauglí a zavolal nahlas: „K nádrži, Baghéro! Val se k nádržím a potop se do vody! Probij se k vodě!“

Baghéra slyšel volání, které mu dokazovalo, že je Mauglí živ a zdrav, a to mu dodalo nových sil.

Razil si zoufale cestu coul za coulem a potichu rozdával rány. A vtom už zaburácel od pobořených vzdálených hradeb Balúův válečný pokřik. Starý medvěd se hnál, jak nejrychleji uměl, ale nemohl dorazit dříve.

„Už jsem tady!“ hulákal. „Šplhám nahoru! Už se ženu! Áuuuora! Kameny mi ujíždějí pod nohama! Jen počkejte, až tam přijdu, ó nejhanebnější plemeno Bandarů!“

Supěl a drápal se na terasu, ale hned zmizel až po hlavu v příboji opic. Jenže medvěd se pevně vzepřel na svých silných kýtách, rozpráhl přední tlapy a svíral a drtil tolik opic, kolik jich pobral do náruče. Pak do nich začal mlátit pravidelnými buch! buch! buch! — tak jako pleskají údery lopatkového kola.

Žuchnutí a žbluňknutí řeklo Mauglímu, že si Baghéra prorazil cestu do nádrže, kam za ním opice nemohly. Panther ležel ve vodě, vystrkoval jenom hlavu a nabíral dech, zatím co se opice shlukly v trojitém kruhu kolem nádrže a vzteky poskakovaly sem tam na červených schodech, připraveny vrhnout se na Baghéru se všech stran, kdyby se jen pokusil vyjít Balúovi na pomoc.

Tu Baghéra zvedl svou promáčenou bradu a v zoufalství vykřikl, volaje Hadí národ na pomoc: „Jsme jedné krve, ty i já!“ Domníval se totiž, že Ká v poslední chvíli dostal strach a že je opustil. Sám Balú, napolo udušen hromadou opic, nemohl se zdržet chechtoty, když slyšel, jak černý panther volá o pomoc.

Ká si právě razil cestu přes západní hradbu a sjel na zem tak prudkým zákrutem, že shodil s hradby hořejší kamennou plotnu do příkopu. Nechtěl ztratit nic z výhody, kterou mu skýtal terén, a proto se jednou nebo dvakrát svinul a zase rozvinul, aby měl jistotu, že každá stopa jeho dlouhého těla je v náležité bojové pohotovosti.

Zatím rvačka s Balúem pokračovala, část opic vřeštěla u nádrže kolem Baghéry a Mang netopýr létal sem a tam a roznášel zprávu o veliké bitvě po celé džungli, až i divoký slon Háthí vstal a zatroubil; to probudilo široko daleko roztroušené a vzdálené tlupy Opičího lidu, takže se zvedly, a skákajíce po stromech, uháněly na pomoc svým příbuzným ve Studených peleších; a lomoz bitvy zburcoval v okruhu mnoha mil všechny denní ptáky.

Vtom se rovnou na bojiště rychle přihnal Ká, posedlý touhou zabít. Bojová síla krajty spočívá v jejím prudkém úderu hlavou, která je podporována veškerou silou a vahou jejího těla. Jestliže si dovedete představit kopí či beranidlo nebo kladivo skoro půl tuny těžké, hnané

chladnou, rozvážnou myslí, skrytou přímo v držadle, pak máte zhruba představu, co dovedl Ká, když bojoval. Krajta sotva dva metry dlouhá může srazit k zemi člověka, zasáhne-li ho přímo do prsou. A Ká, jak víte, byl devět metrů dlouhý! Jeho první rána, namířená přímo do klubka opic, jímž byl omotán Balú, dopadla potichu, se zavřenými ústy. Druhé rány už nebylo třeba. Opice se rozprchly s jekotem:

„Ká! Je to Ká! Utíkejte! Utíkejte!“

Celé generace opic žily v hrůze a úctě, vystrašeny povídkami svých rodičů o strašném hadovi Ká, nočním zloději, který dovede šplhat po větvích tak tiše, jako roste mech, a který může uchvátit i tu nejsilnější opici, jaká kdy žila; o starém Ká, který se může tak přizpůsobit suché větvi nebo shnilému pahýlu, že ani ty nejchytřejší opice nic netuší — dokud se jich větve nezmocní. Ká byl jediným tvorem v džungli, kterého se opice k smrti bály, neboť žádná z nich neznala hranice jeho síly. Žádná z nich se neodvážila pohlédnout mu do očí a ještě žádná se nedostala živa z jeho objetí. Proto tak zběsile utíkaly, třesouce se hrůzou, na zdi a střechy domů — a Balú si mohl zhluboka vydechnout ulehčením. Jeho kožich byl daleko tlustší než Baghérův, ale i on byl v zápase hodně pohmožděn.

Teprve teď Ká po prvé otevřel svá ústa a dlouze, pronikavě zasyčel. Opice, které sem pospíchaly z dálky na pomoc Studeným pelechům, zůstaly jako zkamenělé na svém místě, choulíce se k sobě, až se pod nimi ohýbaly a lámaly obtížené větve. Opice na zdech a střechách domů přestaly ječet a v nenadálém, hlubokém tichu, které se v opuštěném městě rozhostilo, Mauglí docela zřetelně slyšel, jak si Baghéra otrásá zmáčené boky, když vylezl z vody. Nato se znovu rozlehl skřek. Opice skákaly po zdech do vyšších pater; věšely se na krk velkým kamenným modlám a vřeštěly, poskakující po cimbuřích, zatím co Mauglí v letohrádku hopsal radostí, tiskl oči k otvorům mřížoví a houkal mezi předními zuby jako sova, aby projevil svůj výsměch a opovržení.

„Vytáhněte lidské mládě tady z té pasti,“ zasípěl Baghéra. „Já už nemám sílu něco udělat. Vezměte mládě a pojd'te honem pryč! Mohly by zase zaútočit.“

„Ani se nepohnou, dokud jim neporučím. Zússstaňte ssstát!“ zasyčel znovu Ká a v celém městě zase zavládlo ticho. „Nemohl jsem přijít dříve, bratře,“ obrátil se Ká k Baghérovi, „ale myslím, že jsem tě slyšel volat!“

„Mo — možná, že jsem v zápalu boje vykřikl,“ odpověděl Baghéra. „Balú, nejsi raněn?“

„Nevím, jestli mě ti čerti neroztrhali na sto malých medvíďat,“ řekl Balú vážně, protřepávaje jednu nohu za druhou. „Vau! Všechno mě bolí. Ká, jsme ti, myslím, zavázáni svými životy, Baghéra i já.“

„To nestojí za řeč. Kde je ten človíček?“

„Tady, v pasti. Nemohu se vyšplhat nahoru!“ volal Mauglí. Část zřícené kupole se klenula právě nad jeho hlavou.

„Vezměte ho pryč! Tancuje tu jako páv Mór! Pošlape nám naše mlád'ata!“ volaly kobry zdola.

„Ha-ha!“ smál se Ká. „Ten človíček má všude přátele. Ustup dozadu, človíčku, a ty, Jedovatý národe, se schovej! Já zbořím zed'.“

Ká si pečlivě prohlížel stěnu, až našel v bílém mřížoví zčernalou trhlinu, která prozrazovala nejslabší místo. Dvakrát nebo třikrát na to místo lehce poklepal hlavou, aby si vyměřil vzdálenost, pak vztyčil šest stop svého těla nad zem a vši silou udeřil nosem do stěny šesti nezadržitelnými, drtivými ranami. Mramorové mřížoví prasklo a zřítilo se dolů v oblacích prachu. Mauglí vyskočil průlomem a vrhl se rovnou k Balúovi a Baghéovi, objímaje každou rukou jednu mohutnou šiji.

„Nejsi raněn?“ zeptal se Balú a něžně si ho přivinul.

„Jsem celý rozlámaný a hladový, ale ani trochu raněný. Zato vás, moji bratři, pořádně zřídily! Jste samá krev!“

„Ony také!“ řekl Baghéra, olizuje si rty a dívaje se na mrtvoly opic na terase a kolem nádrže.

„To nic, to nic, jen když jsi ty zdrav, ó má pýcho, nejmilejší malá žabičko!“ vrněl Balú.

„O tom si budeme vykládat jindy!“ řekl Baghéra tak suše, že se to Mauglímu pranic nelíbilo. „Tuhle je Ká, kterému my dva vděčíme za vítězství a kterému ty, Mauglí, vděčíš za svůj život. Poděkuj mu, jak je u nás zvykem!“

Mauglí se otočil a spatřil hlavu obrovské krajty, která se kývala asi stopu nad jeho temenem.

„Tak tohle je ten človíček!“ řekl Ká. „Jeho kůže je velmi jemná a není tak nepodoben Bandarům. Dej si pozor, človíčku, abych si tě někdy za soumraku nespletl s opicí, až zase svléknu kůži!“

„Jsme jedné krve, ty i já!“ odpověděl Mauglí. „Zachránil jsi mi život. Má kořist bude tvou kořistí, budeš-li hladov, ó Ká.“

„Srdečné díky, malý bratříčku,“ řekl vážně Ká, třebaže se jeho oči smály. „A co dovede tak chrabrého lovce zabít? Ptám se proto, abych mohl jít za ním, až půjde na lov.“

„Já sám ještě nic nezabíjím, jsem příliš malý, ale nadháním kozy těm, kteří je mohou potřebovat. Až budeš mít někdy hlad, přijď si ke mně a uvidíš, mluvím-li pravdu. Mám šikovné ruce (natáhl je před sebe), a kdybys snad někdy upadl do pasti, mohl bych splatit dluh, kterým jsem zavázán tobě, Baghéovi a tuhle Balúovi. Dobrý lov vám všem, moji učitelé!“

„Dobře řečeno,“ zahučel Balú, neboť Mauglí vyjádřil svůj dík opravdu velmi hezky. Krajta na chvíli sklonila hlavu a lehce ji položila na hochovo rameno.

„Statečné srdce a zdvořilý jazyk!“ řekl Ká. „S těmi projdeš celou džunglí, človíčku. Ale teď odtud se svými přáteli rychle odejdi! Jdi spát, neboť měsíc zapadá, a co bude teď následovat, není zrovna podívaná pro tebe.“

Měsíc zacházel za pahorky a řady třesoucích se opic, jež se k sobě choulily na zdech a cimbuřích, vyhlížely jako rozervané, vlající trásně. Balú sestoupil k nádrži, aby se napil, a Baghéra si začal dávat do pořádku kožich, když náhle Ká vyrazil do středu terasy a sklapl své čelisti s takovým třeskem, že na sebe připoutal oči všech opic.

„Měsíc zapadá,“ řekl Ká. „Je ještě světlo, abyste viděly?“

**Se zdí** zašuměl vzdech jako vánek v korunách stromů: „Vidíme tě, ó Ká!“

„Dobrá! Začne tedy tanec — **Tanec hladu Ká!** Sed'te tiše a dívejte se.“

Stočil své tělo dvakrát nebo třikrát do velkého prstence, kývaje hlavou vpravo, vlevo. Pak se začal svíjet v klouzavých smyčkách a osmičkách, jež přecházely do měkkých, vláčných trojúhelníků, a ty se hned zase rozplývaly ve čtvercích, pětiúhelnících a spletených uzlech — bez nejmenšího přerušení, beze spěchu a za neustávajícího doprovodu svého tichého, bzučivého zpěvu. Stmívalo se stále víc a víc, až nakonec proměnlivé, plynulé prstence hadího těla úplně zmizely ve tmě a bylo slyšet jen šelestění šupin.

Balú a Baghéra stáli jako zkamenělí, s chlupy na krku zježenými a temným vrčením přizvukovali. Mauglí se na ně díval a nevycházal z údivu.

„Bandarové,“ ozval se znovu Ká, „můžete pohnout rukou nebo nohou bez mého rozkazu? Mluvte!“

„Bez tvého rozkazu nemůžeme pohnout ani rukou, ani nohou, ó Ká!“

„Dobře! Přistupte všechny o krok blíž ke mně!“

Řady opic se bezmocně hnuly kupředu a Balú s Baghérou s nimi váhavě postoupili také o jeden ztuhlý krok.

„Ještě blíž!“ zasyčel Ká a všechno se zase hnulo.

Mauglí položil ruce na Balúa a Baghéra, aby je odtud odvedl, a obě velká zvířata se otřásla, jako by se právě probudila ze **sna**.

„Nech svou ruku na mém hřbetě,“ šeptal Baghéra. „Nech ji tam, nebo se budu musit vrátit — vrátit ke Ká. Aah!“

„Vždyť to jenom starý Ká dělá kruhy v prachu,“ řekl Mauglí. „Pojďme odtud!“ A všichni tři proklouzli dírou v hradbách a zmizeli v džungli.

„Hůf!“ řekl Balú, když se zase octl pod tichými stromy. „Už nikdy nepožádám Ká o pomoc,“ a medvěd se celý otřásl.

„Dokáže víc než my,“ řekl Baghéra a také se otřásl. „Ještě chvílku — a byl bych mu sám vlezl do chřtánu!“

„Hodně jich dneska půjde tou cestou, než vyjde měsíc,“ usoudil Balú. „Bude mít dobrý lov — podle své chuti.“

„Ale co to všechno mělo znamenat?“ zeptal se Mauglí, který nic nevěděl o fascinující síle krajty. „Viděl jsem jen velikánského hada, jak dělal bláznivé kruhy až do setmění. A nos měl celý zkrvavený! Ho! Ho!“

„Mauglí!“ řekl Baghéra hněvivě. „Jeho nos byl zakrvácený jenom kvůli tobě! Právě tak, jako mé uši, boky a pracky a Balúova šíje a plece jsou pokousány jenom kvůli tobě! Bude to nějaký den trvat, než budou zase Balú nebo Baghéra s potěšením lovit.“

„To nic není, jen když zas máme lidské mládě!“ řekl Balú.

„Pravda, ale stálo nás to hodně času, který jsme mohli strávit dobrým lovem; hodně ran a chlupů — můj hřbet je napůl oškubaný — a konečně tím také silně utrpěla naše čest! Vždyť

jsem musel já, Baghéra, černý panther, pamatuj si to, Mauglí, volat Ká o pomoc a oba dva, Balú i já, jsme nadobro zpitoměli jako malí ptáci z Tance hladu. A to všechno jenom proto, že sis ty, lidské mládě, hrálo s Bandary!“

„Ano, to je pravda,“ řekl Mauglí zarmouceně. „Jsem ničemné lidské mládě a můj žaludek je plný smutku!“

„Mf! Co praví Zákon džungle, Balú?“

Balú nechtěl svému miláčkovi přitížit, ale se Zákonem si nelze zahrávat, a proto řekl poctivě:

„Lítost nezbavuje trestu! Ale nezapomeň, Baghéro, že je ještě docela malý.“

„Nezapomenu na to. Ale ztropil neplechu, a za to musí dostat výprask. Mauglí, máš něco proti tomu?“

„Nemám! Chybil jsem. Balú a ty jste raněni. Je to jen spravedlivé.“

Baghéra mu vysázel půl tuctu láskyplných ran; podle pantherova mínění by byly sotva probudily jeho vlastní mládě, ale pro sedmiletého chlapce znamenaly výprask tak důkladný, že byste si jistě přáli vyhnout se něčemu takovému. Když bylo po všem, Mauglí si kýchl a vstal bez jediného slova.

„A teď si vyskoč na můj hřbet, malý bratříčku,“ řekl Baghéra, „a poběžíme domů.“

Jednou z příjemných výhod Zákona džungle je to, že trest uzavírá celý účet. V džungli neexistuje žádné mračení po trestu.

Mauglí si položil hlavu na Baghérův hřbet a spal tak tvrdě, že se ani neprobudil, když ho složili po bok Matce vlčici v jejím doupěti.

### 3.3. Tygr! Tygr!

Teď se musíme vrátit zase k první povídce. Když Mauglí opustil vlčí doupě po svém boji se smečkou na Poradní skále, šel dolů k obdělaným polím, kde žijí vesničané. Ale tam nechtěl zůstat, protože to bylo příliš blízko džungle, a on věděl, že si u porady získal nejednoho krutého nepřítel. A tak spěchal dál, drže se zhruba cesty, která vedla údolím. Klusal po ní zvolna asi třicet kilometrů, až přišel do krajiny, kterou už neznal. Tady se údolí rozvíralo v širokou pláň, posetou skalami a zbrázděnou roklemi. Na jednom jejím okraji se rozkládala malá vesnice, druhý okraj vroubila hustá džungle, jež zabíhala až k pastvinám a tam náhle končila, jako by motykou utřala.

Po celé pláni se pásala stáda krav a buvolů, a když malí pasáči dobytka spatřili Mauglího, dali se s křikem na útěk a žlutí toulaví psi, kteří se zdržují v každé indické vesnici, začali zuřivě štěkat. Mauglí šel dál, protože měl hlad, a když došel k vratům hradby, kterou byla celá vesnice obehnána, viděl, že obrovská kupa trní, jíž lidé zatarasovali na noc vrata, je odtazena stranou.

„Hm!“ řekl Mauglí, neboť taková trnitá překážka nebyla pro něho ničím novým. Narazil na ni častokrát na svých nočních výpadech za potravou. „Tak vida, i zde se lidé bojí obyvatel džungle!“

Sedl si u vrat, a když z nich vyšel jakýsi muž, vstal, otevřel ústa a ukazoval, že by chtěl něco jíst, že má hlad. Muž sebou trhl, vyvalil na Mauglího oči a rozběhl se zpátky jedinou ulicí vesnice, aby přivolal brahmína, jejich kněze — velikého tlustého člověka s červenou a žlutou značkou na čele, oblečeného v bílém. Kněz přišel k bráně a s ním nejméně sto lidí, kteří začali očumovat, brebentit, křičet a ukazovat prstem na Mauglího.

„Tehle Lidský národ nemá vůbec žádné způsoby,“ řekl si Mauglí. „Jenom šedivé opice by se chovaly tak jako oni.“ Odhodil pohybem hlavy dozadu své dlouhé vlasy a zamračil se na zástup.

„Čeho se bojíte?“ řekl kněz. „Podívejte se na ty jizvy na jeho rukou a nohou. Tak ho mohli pokousat jedině vlci. Žil asi v jejich doupěti; je to vlčí dítě, které uprchlo z džungle.“

Je pravda, že vlčí mlád'ata, **hrájí si** s Mauglím, nejednou po něm chňapla citelněji, než sama zamýšlela, takže měl všude po rukou i nohou bílé jizvy. Ale Mauglího by ani ve snu nenapadlo nazvat tyto jizvy kousnutím, protože dobře věděl, jak opravdové kousnutí vypadá.

„Aré! Aré!“ zvolaly dvě nebo tři ženy. „Ubohé dítě, bylo pokousáno vlky! Je to hezký chlapec. Oči má jako ohýnky. Na mou věru, Mesuo, podobá se tvému chlapci, kterého odnesl tygr.“

„Počkejte, já se podívám,“ řekla žena s těžkými měděnými náramky na zápěstích, a **zablábala** si dlaní oči, prohlížela si Mauglího. „Opravdu, je mu podobný. Je sice hubenější, ale pohled má zrovna takový jako můj hoch.“

Kněz byl chytrý člověk a věděl, že Mesua je manželkou nejbohatšího muže z vesnice. Proto se na chvíli zadíval do nebes a pak řekl slavnostně: „Co džungle vzala, to zase vrací. Vezmi si chlapce, sestro moje, a nezapomeň uctít kněze, který tak hluboko vidí do lidských osudů.“

„U býka, který mě vykoupil,“ řekl si Mauglí, „všechno tohle povídání vypadá jako prohlídka mláděte u nové smečky! No dobrá, mám-li být člověkem, ať se jím tedy stanu.“

Dav se rozestoupil, když žena pokynula chlapci, aby ji následoval do její **chýše**, kde bylo červeně nalakované lůžko, veliká hliněná kád' na zrní s podivnými vypouklými vzorky, půl tuctu měděných hrnců na vaření, soška hinduistického bůžka v malém přístěnku a na zdi opravdové zrcadlo, jaké prodávají na venkovských jarmarcích.

Žena podala Mauglímu pořádný hrnek mléka a kus chleba, pak mu pohladila vlasy a zadívala se mu do očí. Myslila si, že to přece jen může být její syn, kterého jí vzal tygr v džungli a který se teď k ní vrátil. Proto ho oslovila: „Náthú, ó Náthú!“

Mauglí nedal ničím najevo, že by znal tohle jméno.

„Copak se už nepamatuješ na ten den, kdy jsem ti dala nové střevíčky?“

Dotkla se jeho chodidla, ale to bylo tvrdé jako roh. „Ne,“ řekla zarmouceně, „tyhle nohy **jaktěživy** nechodily ve střevících. Ale jsi velmi podoben mému Náthúovi a budeš mým synem.“

Mauglímu nebylo dobře v **chýši**, protože ještě nikdy předtím nebyl pod střechou. Ale když pohlédl na doškovou krytinu, viděl, že by ji mohl rozházet, kdykoli by se mu zachtělo na vzduch, a že okno nemá žádné závory. „Co mám z toho, že jsem člověk,“ řekl si nakonec,

„když nerozumím lidské řeči? Jsem tady tak hloupý a němý, jako by byl člověk mezi námi v džungli. Musím se naučit jejich řeči.“

Nebylo to nadarmo, že se učil napodobovat, dokud žil s vlky, bojovné troubení jelenů v džungli nebo chrochtání mladých divokých kanců. Teď, sotva Mesua pronesla nějaké slovo, Mauglí je hned téměř bez chyby napodobil a tak do soumraku se naučil jménům mnoha věcí v chýši.

Když přišel čas ke spaní, nastala jistá potíže, neboť Mauglí za nic na světě nechtěl spát uvnitř chýše, která se tolik podobala pasti na panthery. A když zavřeli dveře, vyskočil oknem.

„Nech ho,“ řekl Mesuin manžel. „Nezapomeň, že ještě nikdy nespal v posteli. Jestliže je nám opravdu poslán místo našeho synka, pak nám neuteče.“

A tak se Mauglí natáhl do vysoké, čisté trávy na polní mezi, ale dříve než zavřel oči, zašimral ho pod bradou měkký šedivý čenich.

„Fuj!“ řekl Šedivý bratr (byl to nejstarší z mláďat Matky vlčice). „Tohle je špatná odměna za to, že jsem za tebou běžel třicet kilometrů. Pácheš dřevěným kouřem a dobyt看em — už docela jako člověk. Probud' se, bratříčku, přináším ti zprávy.“

„Vede se všem v džungli dobře?“ řekl Mauglí, objímaje ho.

„Všem, kromě vlků, kteří byli popáleni Rudým květem. Ale poslouchej: Šér Chán odešel pryč, bude lovit daleko od nás, dokud mu zase nenaroste kožich, který má hrozně popálený. Přisahal, že až se vrátí, hodí tvoje kosti do Vajngangy.“

„Pak jsou tady dva různé úmysly. Já jsem taky učinil jeden docela malý slib. Nu, zprávy jsou vždycky dobré. Jsem dnes unaven — velmi unaven těmi novými věcmi, Šedivý bratře. Ale přinášej mi vždycky zprávy.“

„A nezapomeneš, že jsi vlk? Nedokáží lidé, abys zapomněl?“ řekl Šedivý bratr úzkostně.

„Nikdy! Vždycky budu myslet na to, že mám rád tebe a všechny z našeho doupěte; ale vždycky budu myslet také na to, že jsem byl vyhnán ze smečky!“

„A že můžeš být vyhnán i z jiné smečky. Lidé jsou jen lidé, bratříčku, a na jejich řeč nemůžeš dát víc než na kuňkání žab v rybníce. Až sem za tebou zase přijdu, počkám na tebe v bambusovém lesíku na okraji pastvin.“

Celé tři měsíce po této noci Mauglí téměř nevyšel za vrata vesnice, tak byl zaměstnán zkoumáním lidských způsobů a zvyklostí. Nejdříve ho přinutili nosit látku kolem beder, což ho neobyčejně obtěžovalo; pak se musil naučit znát peníze, kterým ani za mák nerozuměl, a také ho učili obdělávat pole, ač v tom neviděl vůbec žádný smysl. Zlobily ho také nemálo vesnické děti. Na štěstí Zákon džungle ho vycvičil v sebeovládání, neboť v džungli život i obživa závisí na tom, jak se kdo umí ovládat. Ale když se mu děti vysmívaly, že nedovede jejich hry a že s nimi nechce pouštět draky nebo že špatně vyslovil nějaké slovo, tu jenom vědomí, že by bylo nesporné zabít malá nahatá mláďata, ho zdržovalo, aby je nepopadl a neroztrhal na kusy.

Nebyl si ani zdaleka vědom své ohromné síly. V džungli věděl, že je ve srovnání se zvířaty slabý, ale tady ve vesnici lidé říkali, že je silný jako býk.

A Mauglí neměl také ani nejmenší ponětí o tom, jaký rozdíl vytváří kasta mezi lidmi. Když hrnčírův osel sklouzl do jámy, odkud se vybírala hlína, Mauglí vytáhl osla za ocas a pomohl hrnčírůvi naložit zboží, které vezl na trh do Kánhiváry. To vyvolalo značné pohoršení, jelikož prý hrnčír nález do nízké kasty a jeho osel je něco ještě mnohem horšího. Když za to kněz Mauglího plísnil, chlapec mu vyhrožoval, že ho také posadí na osla, a kněz ihned řekl Mesuinu manželovi, aby Mauglího co nejdříve zapráhl do nějaké práce; a starosta obce Mauglímu přikázal, aby nazítří vyhnal na pastvu stádo buvolů, že je bude pást. Nikdo z toho nemohl mít větší radost než sám Mauglí. A poněvadž byl teď přijat do služeb obce a pověřen jakousi funkcí, zašel si ještě téhož večera do kroužku mužů, kteří se scházeli každý den za soumraku na zděné terase pod velkým posvátným fikovníkem. Byl to jakýsi vesnický klub, kde vysedali a pokuřovali starosta obce, ponocný, holič (který znal všechny klepy ve vsi) a starý Baldéo, vesnický lovec, který měl towerskou mušketu. Nahoře ve větvích seděly a brebentily opice a dole pod terasou byla díra, kde žila kobra, která zde každý večer nalézala svou misku mléka, poněvadž byla posvátná. A staří muži seděli až do pozdní noci kolem stromu a hovořili a bafali ze svých velikých hukk (hukka — vodní dýmka); vyprávěli si neuvěřitelné historiky o bozích, lidech i strašidlech. A Baldéo vyprávěl ještě neuvěřitelnější báchorky o životě zvířat v džungli, až dětem, které seděly mimo kroužek, vylézaly oči z důlků. Většina historek byla o zvířatech, protože džungle byla zrovna za humny. Vysoká zvěř a divocí kanci rozhrabávali vesničanům osevy a čas od času tygr odnesl za soumraku člověka pár kroků od vrat vesnice.

Mauglí, který ovšem znal, jak se patří věci, o kterých se zde hovořilo, musil si neustále zakrývat tvář, aby nebylo vidět, že se směje. Baldéo, maje svou towerskou pušku na kolenou, sypal ze sebe jednu neuvěřitelnou historiku za druhou, až se Mauglímu třásla ramena smíchy.

Baldéo vykládal, že tygr, který unesl Mesuina synka, byl začarovaný tygr, neboť se do něho vtělila duše starého bezbožného lichváře, jenž před několika lety zemřel.

„Poznal jsem, že je to pravda,“ řekl Baldéo, „podle toho, že Purun Dás vždycky kulhal. Zchromili mu nohu tenkrát ve rvačce, když mu spálili všechny účetní knihy. A ten tygr, o kterém mluvím, ten kulhá taky! Jeho tlapy zanechávají nerovnou stopu.“

„Svatá pravda,“ pokyvovali šediví vousáči, „zrovna tak to je! Nachlup to souhlasí.“

„Copak jsou všechny ty vaše povídačky jenom jalové tlachání a prázdný žvást?“ řekl Mauglí. „Ten tygr kulhá proto, že se už chromý narodil, a to ví každý. Vykládat něco o tom, že lichvářova duše vstoupila do zvířete, které jaktěživo nemělo ani tolik odvahy, kolik jí má šakal — tak mohou žvatlat jenom děti.“

Baldéo na chvíli oněměl překvapením a starosta vytřeštil zrak.

„Ohó! To je ten nezvedenec z džungle, že?“ vzpamatoval se nakonec Baldéo. „Když jsi tak chytrý, tak uděláš líp, když jeho kůži přineseš do Kánhiváry, protože vláda vypsala na hlavu toho tygra odměnu sto rupií. Ale nejlíp uděláš, když budeš hezky zticha, dokud mluví dospělí!“

Mauglí vstal, aby odešel: „Celý večer jsem tu ležel a poslouchal vás,“ zavolal přes rameno, „ale mimo jednou nebo dvakrát Baldéo neřekl ani slovo pravdy o džungli, kterou tu máte, co by kamenem dohodil. Jak potom mám věřit těm ostatním povídačkám o strašidlech, bozích a skřítcích, které, jak tvrdí, viděl na vlastní oči?“

„Je nejvyšší čas, aby se už ten chlapec stal pasákem,“ řekl starosta a Baldéo supěl a funěl nad drzostí Mauglího.

Ve většině indických vesnic vyhání několik pasáček brzy zrána krávy a buvoly na pastvu a vrací se s nimi až v noci; a titíž buvoli, kteří by ušlapali bělocha k smrti, dovolují chlapcům ani ne tak velkým, aby jim sahali k nosu, aby je mlátili, honili sem tam a hulákali na ně. Pokud se chlapci drží stáda, jsou v bezpečí, protože se ani tygr neodvážá napadnout celé stádo. Ale jestliže někam odbíhají za květinami nebo za ještěrkami, pak bývají někdy uchvázeni.

Mauglí jel za svítání vesnickou ulicí, sedě na hřbetě Rámy, velikého buvolího býka, vůdce stáda. A bridlicově modří buvolové s dlouhými, nazpět zahnutými rohy a s divokýma očima vstávali jeden za druhým ve svých výběžích a chlécích a šli za ním. Mauglí dal ostatním pasáčkům brzy poznat, že je mezi nimi pánem. Tloukl buvoly dlouhou naleštěnou bambusovou tyčí a řekl jednomu z chlapců, který se jmenoval Kámja, aby všichni ostatní pásli krávy a ani na krok se nevzdalovali od stáda, že on sám počene buvoly.

V indických pastvinách je spousta skal, křovisek, chumáčů vysoké trávy a mělkých roklin, v nichž se stádo rozptýlí a ztratí. Buvoli se obyčejně drží u tůní a bažinatých míst, kde celé hodiny leží a vyhřívají se na slunci nebo se povalují v teplém bahně. Mauglí přihnal stádo až na okraj pláně, kde řeka Vajnganga vytékala z džungle. Tam seskočil s Rámy, zaběhl do bambusové houštiny a našel tam Šedivého bratra.

„Ah,“ řekl Šedivý bratr, „čekám tu na tebe už řadu dní. Jak to, že paseš dobytek?“

„Poručili mi to,“ odpověděl Mauglí. „Jsem teď obecním pasákem. Co víš nového o Šér Chánovi?“

„Vrátil se k nám a dlouho na tebe cíhal. Teď odešel, protože je málo zvířete. Ale chce tě najisto zabít.“

„Výborně,“ řekl Mauglí. „Pokud bude pryč, sed' ty nebo někdo ze čtyř bratří tamhle na té skále, abych tě mohl vidět, když vyjdu z vesnice. Jakmile se však vrátí, čekej na mne v rokli pod dhákovým stromem uprostřed pláně. Nemusíme lézt Šér Chánovi rovnou do tlamy.“

Pak si Mauglí vyhledal stinné místo, lehl si a spal, zatím co se buvoli kolem něho pásli. Pasáctví je v Indii to nejlínější zaměstnání. Dobytek chodí sem tam, uštípuje trávu, pak si lehne a přežvykuje a zase se zvedne k pasení a ani nezabučí. Jenom funí — a buvoli vůbec zřídka kdy něco řeknou, ale jdou jeden za druhým rovnou do bahnitých tůní a tam se zavrtávají tak dlouho do bahna, až jim vykukují jenom čumáky s porcelánově modrýma očima. A tak vydrží nehybně ležet jako klády. Slunce žhne, skály jako by tančily v horkém vzduchu a pasácci slyší, jak jim nad hlavou v nedohledné výši hvízdá sup (vždycky jenom jeden); dobře vědí, že kdyby někdo z nich zemřel nebo kdyby posla kráva, sup by bleskorychle sletěl dolů a na míle daleko jiný sup by zahlédl, jak padá k zemi, a hned by ho následoval a toho druhého by zas viděli další a další, takže bys ani nestačil skonat a už by tu bylo dvacet hladových supů — kde se vzali, tu se vzali.

Pasácci chvílemi dřímají, pak se probudí, pak zase usnou, pletou ze suché trávy malé košíčky a dávají do nich luční kobylky; nebo chytanou dvě kudlanky nábožné a popudí je k zápasu, jindy zas navlékají korálky z červených a černých lesních oříšků nebo pozorují ještěrku, jak se vyhřívá na skalce, nebo hada, jak loví žábu u bahniska. Pak zpívají dlouhé, předlouhé lidové písně s podivnými trylky na konci a jediný den se jim zdá častěji delší než celý život většiny

lidí; a také si ovšem stavějí hrady z bahna a modelují z bláta figurky lidí, koní a buvolů a do rukou lidí zapichují rákosové klacíky, aby naznačili, že to jsou králové a ostatní figurky jejich vojska nebo že to jsou bohové, které musí ostatní uctívat. Pak přijde večer, děti svolávají stádo a buvoli se zvedají jeden za druhým z mazlavého bahna s takovým čvachtáním, jako by někdo střílel z pušky. A celé stádo se vleče husím pochodem přes šedou pláň k blikajícím světlům vesnice.

Den po dni vodil Mauglí buvoly do bahnisek a den po dni viděl hřbet Šedivého bratra ve vzdálenosti dvou kilometrů napříč plání, takže věděl, že se Šér Chán dosud nevrátil. A den co den uléhal do trávy a poslouchal kdejaký zvuk kolem sebe a snil o dřívějším životě v džungli. Kdyby byl Šér Chán klopytl o něco svou chromou tlapou nahore v džungli u Vajngangy, Mauglí by ho byl uslyšel za těch dlouhých tichých **jiter**.

Konečně přišel den, kdy už Mauglí neviděl Šedivého bratra na smluveném místě, a tu se zasmál a namířil se stádem buvolů do rokliny k dhákovému stromu, který byl celý obsypán rudě zlatými květy. Tam seděl Šedivý bratr — se všemi chlupy na hřbetě zježenými.

„Schovával se celý měsíc, aby zatím tvá bdělost ochabla. Včera v noci přešel s Tabakím hřebeny hor a šel za tebou ještě po teplé stopě,“ sděloval Šedivý bratr, prudce **oddechuje**.

Mauglí se zamračil: „Šér Chána se nebojím, ale Tabakí je ďábelsky prohnáný.“

„Žádné strachy,“ řekl Šedivý bratr, olizuje si zlehka rty. „Potkal jsem Tabakího za svítání. Teď už vypráví všechnu svou moudrost supům, ale ještě než jsem mu zlomil vaz, pověděl všechno mně. Šér Chán má v plánu čekat na tebe dnes večer poblíž vrat do vsi — jenom na tebe, na nikoho jiného. Teď leží nahore ve velkém vyschlém rameně Vajngangy.“

„Je dnes nažrán nebo loví s prázdným žaludkem?“ zeptal se Mauglí, protože odpověď znamenala pro něho život nebo smrt.

„Ulovil si na úsvitě kance a taky se napil. Nezapomínej, že se Šér Chán nedovede nikdy postit — ani když běží o pomstu.“

„Ó ten blázen! Ten blázen! To je přece mládě s mlíčkem na bradě! Nažere se, napije a teď si ještě myslí, že počkám, až se vychrápe! Kde říkáš, že se natáhl? Kdyby nás bylo jen deset, zvalchovali bychom ho vleže. Tihle buvolové nezaútočí, dokud ho sami nezvětví, a já nedovedu mluvit jejich řečí. Mohli bychom se dostat zadem na jeho stopu, aby ji ucítili?“

„Plaval velký kus po proudu Vajngangy, aby stopu odřízl,“ řekl Šedivý bratr.

„To mu jistě poradil Tabakí. Sám by na to nikdy nepřišel!“ Mauglí stál s prstem na ústech a přemýšlel. „Velké suché rameno Vajngangy. To ústí sem na pláň ani ne kilometr odtud. Mohl bych hnát stádo oklikou a dostat se džunglí k začátku ramena a pak klusat ramenem dolů — ale to by nám vyklouzl ústím. Musíme je uzavřít, Šedivý bratře, dovedl bys rozdělit mé stádo na dvě poloviny?“

„Sám ne, ale přivedl jsem si moudrého pomocníka.“ Šedivý bratr odběhl a zmizel v jámě. Pak se nad jámou vynořila obrovská šedivá hlava, kterou Mauglí dobře znal, a horký vzduch se naplnil nejžalostnějším zvukem džungle — krvelačným zavýtím vlka, který jde po kořisti za bílého dne.

„Akéla! Akéla!“ zatleskal Mauglí radostně rukama. „To jsem mohl vědět, že na mne nezapomeš. Máme před sebou pěkný kus práce. Rozděl stádo na dvě poloviny, Akélo. Do jednoho houfu sežeň krávy a telata a do druhého býky a tažné buvoly.“

Oba vlci začali kličkovat stádem, které funělo a zvedalo hlavy, a rozdělovali je na dva houfy. V jednom stály buvolí krávy se svými telaty uprostřed, koulely divoce očima a hrabaly nohama, čekajíce, až se vlk na okamžik zastaví, aby po něm skočily a rozdupaly ho na kaši. V druhém houfu přešlapovali a funěli býci a volí, kteří sice vypadali ještě hrůzostrašněji, ale nebyli ani zdaleka tak nebezpeční, protože nechránili telata. Šest mužů by bylo nedokázalo rozdělit stádo tak rychle a čistě.

„Co máme dělat dál?“ prudce oddychoval Akéla. „Chtějí se zase spojit.“

Mauglí se vyhoupl na hřbet Rámy. „Žeň býky doleva, Akélo. Až budeme pryč, Šedivý bratře, drž krávy pohromadě a zažeň je do ústí velkého ramena.“

„Jak daleko?“ zeptal se Šedivý bratr, sotva dechu popadaje a cvakaje čelistmi.

„Tak daleko, až budou úbočí vyšší, než může Šér Chán přeskočit,“ zavolal Mauglí. „Tam s nimi čekej, dokud nepřijdeme.“

Býci vyrazili vpřed, jakmile Akéla zaštěkal, a Šedivý bratr se postavil v čelo krav. Ty se po něm rozehnaly, ale on stále utíkal o pár kroků vpředu a vedl tak stádo do ústí vyschlého ramena, zatím co Akéla hnal býky daleko vlevo.

„Výborně, Akélo! Ještě jeden takový výpad a poklousou jedna radost! Jenom dej pozor, dobrý pozor! Stačí některého trochu víc chňapnout a vrhnou se na tebe. Hujáá! Tohle je ještě větší divočina nežli štvanice za černým jelenem. Byl bys řekl, že dovedou tahle dobytčata tak rychle uhánět?“ křičel Mauglí.

„Taky ... taky jsem je už kdysi honil,“ hekal Akéla v oblacích prachu. „Mám je zatočit do džungle?“

„Ano, zatoč! Honem je zatoč! Ráma zuří vztekem. Oh, kdybych mu jen dovedl říci, co od něho dneska potřebuji!“

Stádo býků bylo otočeno tentokrát doprava a vrazilo prudce do houštin džungle. Ostatní pasáčci, kteří všechno pozorovali, uháněli, co jim nohy stačili, do vesnice a křičeli, že se buvolí splášili a utekli.

Ale Mauglího plán byl celkem jednoduchý. Nechtěl nic jiného než dostat se velkým obloukem nahoru do vyschlého ramena, pak hnát býky jeho hlubokým korytem dolů a sevřit Šér Chána mezi stádo býků a stádo krav. Věděl dobře, že tygr po vydatném jídle a pití nebude schopen bojovat nebo šplhat nahoru po srázném úbočí rokliny. Uklidňoval teď voláním buvoly a Akéla zůstal až docela vzadu, popoháněje opozdilce mírným vrčením.

Byla to dlouhá, velmi dlouhá oklika, protože se nechtěli dostat příliš blízko k ramenu, aby je Šér Chán předčasně nezvětril a nebyl varován. Konečně Mauglí zatočil zpěněné stádo na travnatém palouku, kde už začínalo rameno, prudce se svažující dolů hlubokou úžlabinou. Z palouku bylo vidět přes vrcholky stromů dolů na pláň, ale Mauglí se díval někam jinam. Prohlížel si úbočí rokliny a s velkým uspokojením zjišťoval, že jsou velmi strmá a že divoká réva a břechťan, které přes ně visí dolů, neudrží těžkého tygra, kdyby se na nich chtěl zachytit.

„Nech je vydechnout, Akélo,“ řekl Mauglí, vztyčiv ruku. „Ještě ho nezvětrili. Nech je vydechnout. Musím říci Šér Chánovi, kdo přichází. Máme ho v pasti.“

Dal si ruce k ústům a zavolal dolů roklinou — bylo to skoro jako volání tunelem — a ozvěna se nesla od skály ke skále.

Za hodnou chvíli se ozvalo táhlé, ospalé zavrčení dobře nažraného tygra, který se právě probudil.

„Kdo volá?“ řekl Šér Chán a nádherný páv zatřepal křídly a s vriskáním se vznesl z rokliny.

„Já, Mauglí! Je na čase, aby ses odebral na Skálu porad, ty zloději dobytka!... Žeň je rychle dolů, Akélo! Dolů, Rámo, dolů!“

Stádo se na okamžik zarazilo na okraji svahu, ale Akéla zavyl ze všech sil svůj lovecký pokřik a býci se jeden za druhým překulili dolů, jako když parníky sklouznou přes hřeben vysoké vlny, a hnali se úžlabinou, metajíce na všechny strany písek a kamení. A když se dalo stádo do pohybu, nic už je nemohlo zastavit. Než urazili kus cesty úžlabinou, Ráma zvětril Šér Chána a zabučel.

„Aha!“ řekl Mauglí na jeho hřbetě. „Teď víš, oč jde!“

A divoký proud černých rohů, zpěněných tlam a vyvalených očí se řítil dolů roklí jako valouny při povodni. Slabší buvoli byli vytlačeni k úbočím, kde se namáhavě prodírali **změtí** popínavých rostlin. Všichni věděli, co teď nastane — drtivý útok buvolího stáda, kterému žádný tygr nemůže odolat. Šér Chán slyšel hřmění kopyt, zvedl se a nemotorně klusal dolů roklinou, pátravě se **rozhlížeje** po obou stranách, kudy by mohl vyklouznout. Ale obě úbočí byla strmá, a tak nezbyvalo než běžet neustále kupředu. Pohyboval se ztěžka, protože se moc nažral a napil, a byl odhodlán udělat cokoli na světě, jenom ne bojovat. Už zašplouchala voda, jak se stádo vřítilo do louže, kterou před chvílí opustil, a zběsilé řvaní býků se úzkou roklinou jen rozléhalo.

A teď Mauglí uslyšel, jak zdola odpovídají bučením krávy. Zahlédl Šér Chána, který se otočil a běžel zpátky (tygr věděl, že dojde-li k nejhoršímu, bude pro něho vždycky lépe srazit se s býky než s kravami), a vtom už Ráma poskočil, klopýtl, šlapal přes něco měkkého a hnal se dál, postrkován zezadu ostatními býky, až se s nimi v plném trysku vklínil do druhého stáda. Prudkým nárazem byli slabší buvoli úplně vyzvednuti do výše. Srážka byla tak mohutná, že vynesla obě stáda za divokého trkání, dupání a supění na širokou pláň.

Mauglí si vyčíhal vhodnou chvíli, sjel dolů s Rámovu krku a vpravo vlevo rozdával rány svou bambusovou holí. „Rychle, Akélo, rychle! Rozežeň je, nebo se pusť do sebe! Žeň je odtud, Akélo! Haj, Rámo! Haj! haj! haj! děti moje! Pomalu, jen pomalu, teď už se nic neděje... Už je po všem.“

Akéla a Šedivý bratr běhali sem tam, kousali buvoly do nohou a rozháněli stádo. To se ještě jednou zatočilo a chtělo se útokem hnát zpátky do úžlabiny, ale Mauglímu se podařilo obrátit Rámu a ostatní ho pak následovali do bažin.

Šér Chán už nepotřeboval, aby ho ještě jednou podupali. Byl mrtev a supové se už k němu sletovali.

„Bratři, to byla psí smrt,“ řekl Mauglí a sáhl po noži, který stále nosil v pochvě na krku od té doby, co žil mezi lidmi. „Ale on by byl stejně nikdy nebojoval. Jeho kůže se bude dobře vyjímat na Skále porad. Musíme se dát rychle do práce!“

Chlapce vychovaného mezi lidmi by ani ve snu nenapadlo, že by mohl sám stáhnout kůži s tygra tři metry dlouhého, ale Mauglí věděl lépe než kdokoliv jiný, jak je kůže u zvířat přirostlá a jak se dá snadno stáhnout. Ale byla to tak jako tak krušná práce a Mauglí se s tím mořil celou hodinu, přirezával nožem, tahal a supěl, zatím co oba vlci s vyplazenými jazyky přihlíželi nebo mu pomáhali tahat kůži, jak jim poručil.

Pojednou spočinula Mauglímu na rameni čísi ruka, a když chlapec vzhlédl, spatřil Baldéa s jeho towerskou mušketou. Děti ve vsi vyprávěly, jak se buvoli splašili a utekli, a Baldéo nemeškal a hned se celý rozvztekaný vypravil za Mauglím, aby ho potrestal za to, že špatně hlídal stádo. Vlci se ihned skryli z dohledu, jakmile se objevil člověk.

„Co je to za bláznovství?“ řekl Baldéo zlostně. „Snad si nemyslíš, že dokážeš stáhnout tygra! Kde ho buvoli ušlapali? Ale podívejme se, je to Chromý tygr, na kterého je vypsána odměna sto rupií! No dobrá, dobrá, tentokrát ti promineme, žes nechal stádo utéci, a možná, že ti dám nadto ještě jednu rupii z odměny, až donesu kůži do Kánhiváry.“

Vylovil za opaskem pazourek s ocílkou a poklekl, aby Šér Chánovi opálil vousy. Většina domorodých lovců upaluje tygrovi vousy, aby je jeho duch nestrašil.

„Hra!“ řekl Mauglí napůl pro sebe, jak rval kůži s přední pracky. „Tak ty chceš vzít kůži do Kánhiváry, abys dostal odměnu, a možná, že mi dáš jednu rupii? No to máš ale smůlu, protože já jsem si vzal do hlavy, že s kůží udělám něco jiného. Hej, staříku, dej pryč ten oheň!“

„Jak to mluvíš s prvním lovcem vesnice? Tvé štěstí a hloupost buvolů ti pomohly k téhle kořisti. Tygr se musil zrovna předtím nažrat, protože jinak by byl stačil utéci na hony daleko. Nedovedeš ho ani pořádně stáhnout, ty žebrácký spratku, a ještě si dovoluješ říci mně, Baldéovi, abych mu nespaloval vousy! Víš co, Mauglí? Nedám ti ani jediný án z odměny, ale pořádný výprask! Táhni od té zdechlíny!“

„U býka, který mě vykoupil,“ řekl Mauglí, tahaje kůži s lopatky, „copak tu musím celé odpoledne tlachat s touhle starou opicí? Sem, Akélo! Ten chlap mi tu překáží!“

Baldéo, který se stále ještě skláněl nad Šér Chánovou hlavou, ležel najednou jak dlouhý, tak široký v trávě a nad ním stál šedivý vlk, zatím co Mauglí klidně pokračoval ve své práci, jako by se nechumelilo.

„Tak, tak,“ zamumlal mezi zuby. „Máš docela pravdu, Baldéo. Nedáš mi nikdy ani jediný án z té odměny. Holenku, mezi mnou a tímhle chromým tygrem je stará válka — moc stará válka — a já ji vyhrál!“

Abychom byli k Baldéovi spravedliví, musíme říci, že kdyby byl býval o deset let mladší, byl by se pustil do boje s Akélou, jestliže by mu byl vlk přišel do cesty někde v lese; ale takový vlk, který poslouchá rozkazy chlapce, jenž válčí s tygry lidojedy, to jistě není jen tak obyčejné zvíře. Tohle musí být kouzla a čary nejhoršího druhu, myslil si Baldéo a třásl se strachy, aby neselhal amulet kolem jeho krku a ochránil ho. Ležel tiše jako kuřátko a čekal, že se Mauglí už už promění také v tygra.

„Maharadžo! Velký králi!“ zašeptal zastřeným hlasem.

„Copak chceš?“ řekl Mauglí, ani se **neohlédnuv**, a potají se zachechtal.

„Jsem starý člověk. Nevěděl jsem, že jsi něco více než obyčejný pasáček. Mohu vstát a odejít, nebo mě tvůj sluha roztrhá na kusy?“

„Odejdi v pokoji. Ale podruhé nestrkej nos do mého úlovku! Pusť ho, Akélo.“

Baldéo honem pajdal do vesnice, co mu nohy stačily, ohlížeje se neustále přes rameno, zda se Mauglí zatím neproměnil v něco strašného. Když doběhl do vesnice, vyprávěl všem takovou historku o čarách a kouzlech, že se i sám kněz polekal.

Mauglí zatím pilně stahoval tygra, ale už se skoro zešerilo, než se mu podařilo s pomocí vlků úplně sloupnout obrovskou pestrou kůži.

„Teď musíme kůži schovat a hnát domů buvoly! Pomoz mi je sehnat dohromady, Akélo.“

V mlhavém soumraku sehnali stádo, a když se přiblížili k vesnici, tu Mauglí uviděl spoustu světél a uslyšel, jak v chrámě halasně vytrubují na lastury a vyzvánějí na zvony. Zdálo se, že půl vesnice čeká u vrat na Mauglího. „To je na oslavu, že jsem zabil Šér Chána,“ řekl si, ale vtom mu kolem uší zasvištěl déšť kamenů a rozlehl se řev vesničanů: „Ty čaroději! Ty vlčí spratku! Ty ďáble z džungle! Táhni pryč! Koukej odtud mazat, nebo tě kněz promění zase ve vlka! Vystřel, Baldéo, vystřel!“

Stará towerská mušketa bouchla do tmy a mladý buvol zabučel bolestí.

„Zase čáry!“ křičeli vesničané. „Dovede obracet střely! Baldéo, to byl tvůj buvol.“

„Co to má znamenat?“ řekl Mauglí, ohromen tou sprškou kamení, která stále houstla.

„Neliší se ničím od smečky tihle tvoji bratři,“ řekl Akéla a rozvázně usedl. „Jestliže střely něco znamenají, pak tě myslím chtějí vyhnat.“

„Vlku! Vlčí mládě! Jdi odtud!“ řval kněz, mávaje ratolestí posvátné rostliny tulsí.

„Tak už zas? Posledně jsem byl vyhnán, že jsem člověk. Teď mě vyhánějí, že jsem vlk! Pojďme, Akélo.“

Jedna z žen — byla to Mesua — se rozběhla ke stádu a volala: „Oh synku, můj synku! Oni říkají, že jsi čaroděj, který se dovede proměňovat ve zvíře! Já tomu nevěřím, ale odejdi odtud, nebo tě zabijí. Baldéo říká, že jsi zloduch, ale já vím, žes jenom pomstil Náthúovu smrt.“

„Pojď zpátky, Mesuo!“ hulákal zástup. „Pojď zpátky, nebo tě ukamenujem.“

Mauglí zkrivil tvář krátkým ošklivým úsměvem, protože ho kámen zasáhl do úst. „Běž zpátky, Mesuo. Není to nic jiného než jedna z těch bláznivých povídaček, které si vykládají večer pod stromem. Splatil jsem aspoň život tvého synka. Měj se tu dobře! A teď rychle utíkej, protože jim tam pošlu stádo rychleji, než lítá jejich kamení. Nejsem žádný čaroděj, Mesuo. Sbohem!“

„Tak ještě jednou, Akélo!“ zvolal Mauglí. „Rozhýbej stádo!“

Buvoli se už sami hnali do vsi, ani nepotřebovali, aby na ně Akéla zavyl; vrazili do vrat jako cyklon a rozprášili zástup na všechny strany.

„Přepočtete si je!“ křičel Mauglí opovržlivě. „Možná, že jsem vám jednoho ukradl. Všechno si spočítejte, protože já už jsem u vás dosloužil! Sbohem, lidé, a poděkujte Mesue, že vás nenavštívím se svými vlky a neproženu vás po vaší ulici!“

Obrátil se na patě a odcházel s vlkem Samotářem. A když se podíval vzhůru na hvězdy, cítil, že je šťastný. „Už nebudu spát v těch pastích, Akélo. Vezmeme Šér Chánovu kůži — a vzhůru do džungle! Ne, neublízíme vesnici, protože Mesua byla ke mně hodná.“

Když vyšel měsíc nad plání a zalil ji celou stříbrem, zděšení vesničané spatřili Mauglího, jak upaluje k lesu se dvěma vlky v patách a s velkým rancem na hlavě ostrým vlčím krokem, který polyká míle jako oheň. Rozezvučeli tedy chrámové zvony a lastury jako nikdy předtím; Mesua plakala a Baldéo tolik přibarvoval báchorku o svém dobrodružství v džungli, až naposled skončil tím, že prý Akéla chodil na zadních nohou a mluvil jako člověk.

Měsíc právě zapadal, když Mauglí a oba vlci dorazili k úpatí Poradní skály a zastavili se u jeskyně Matky vlčice.

„Vyhnali mě z lidské smečky, matko,“ volal Mauglí, „ale přicházím s kůží Šér Chána, abych dodržel své slovo!“

Matka vlčice vyšla hrdě ze **sluje** se svými mláďaty a její oči zazářily, když spatřila kůži.

„Řekla jsem mu už tenkrát, když vstrčil hlavu a plece do téhle jeskyně v honbě za tvým životem, malá Žábo, že — že se jednou lovec stane kořistí. Dobřes to udělal!“

„Čistá práce, malý bratříčku,“ ozval se v houštině hluboký hlas. „Stýskalo se nám po tobě v džungli,“ a Baghéra přiskočil a lísal se k bosým nohám Mauglího.

Potom všichni vystoupili na Skálu porad a Mauglí rozprostřel tygří kůži na plochý balvan, kde sedával Akéla, a přibil ji k zemi čtyřmi bambusovými kolíky. Akéla si na ni lehl a jako dříve začal svolávat radu.

„Hled'te dobře, hled'te dobře, ó vlci!“ volal právě tak jako tenkrát, když sem Mauglího po prvé přivedli.

Po celou tu dobu, co byl Akéla sesazen, neměla smečka žádného vůdce a každý lovil a bojoval na svůj vrub. Ale vlci ze zvyku přišli na výzvu a někteří z nich byli chromí z pastí, do nichž padli, někteří kulhali od střelných ran, jiní byli prašiví od špatné stravy a mnoho jich vůbec chybělo. Ale všichni, kteří zůstali na živu, přišli k Poradní skále a viděli Šér Chánovu pruhovanou kůži, nataženou přes balvan, a jeho mohutné drápy, jak se houpají na konci prázdných tlap. A tehdy složil Mauglí píseň bez jakýchkoli rýmů, píseň, která se mu sama od sebe rozezvučela v hrdle; a Mauglí ji hulákal na celé kolo, poskakoval si při tom sem tam na chrastící kůži a odbíjel patami rytmus, až mu úplně došel dech, zatím co Šedivý bratr s Akélou vyli mezi verši.

„Hled'te dobře, ó vlci! Splnil jsem své slovo?“ řekl Mauglí, když skončil. A vlci zaštekali: „Ano, splnil!“

A jeden rozedraný vlk zavyl: „Ved' nás znovu, ó Akélo! Ved' nás znovu, ó lidské mládě, neboť máme už po krk toho bezvládí a chceme být zase Svobodným národem!“

„Ba ne,“ předl Baghéra, „to nemůže být. Až byste se dosyta nažrali, mohlo by vám zase stoupnout do hlavy bláznovství. Nenazýváte se nadarmo Svobodným lidem. Bojovali jste za svobodu, tak ji máte. Najezte se jí, ó vlci!“

„Vyhnala mě lidská smečka a vyhnala mě vlčí smečka,“ řekl Mauglí. „Teď budu sám lovit v džungli.“

„A my budem lovit s tebou,“ řekla čtyři mlád'ata Matky vlčice.

A tak Mauglí odešel od lidí a od toho dne lovil v džungli se čtyřmi vlčaty. Ale natrvalo sám nezůstal, protože se z něho po letech stal muž a oženil se.

Ale to už je povídka pro dospělé.

## 4. ALOYS SKOUMAL A HANA SKOUMALOVÁ

### 4.1. Mauglího bratři

Dusno bylo ten večer v Séónijské pahorkatině. O sedmé procitl táta Vlk z denního spánku, podrbal se, zív a jednu po druhé natáhl tlapy, aby ze špiček zahnal ospalost. Máma Vlčice ležela mohutným šedým čenichem opřena o čtvero rejdivých, kníkavých vlčat. Do sluje, ve které přebývali, jim svítil otvorem měsíc. „Augrr!“ ozval se táta Vlk, „je čas jít na lov.“ Už chtěl seběhnout ze stráně, a tu se před ním na prahu mihlo cosi šerého s huňatým ohonem a zakňučelo: „Zdar tobě, vlčí náčelníku. Zdar a silné bílé tesáky tvým dětičkám, nechť tady na světě nezapomínají na hladovce.“

Byl to šakal – Tabákí neboli Dojídač – a indiští vlci Tabákím opovrhují, protože pořád jen lita a lumpačí a klevetí a živí se hadry a kůžemi z vesnického smetiště. Ale přitom z něho mají strach, protože on se z celé džungle nejspíš pomine: to se pak přestane bát, běhá pralesem a kdekoho kouše. Před pominutým Tabákím uteče a zaleze i tygr, protože nic horšího než pominutost nemůže dravce potkat. My tomu říkáme vzteklina, oni zas dívání neboli pominutost – a prchají před ní, jak mohou.

„Pojď dál a podívej se,“ řekl upjatě táta Vlk, „ale k snědku tady nic není.“

„Pro vlka snad ne,“ řekl Tabákí, „ale chud'as jako já si pochutná i na suché kosti. Copak si můžeme my, Gidar lóg (neboli šakalí lid), vybírat?“ A už drandil do jeskyně a v koutě vyslídil srnčí kost se špetkou masa. Posadil se a s chutí ji křoupal.

„Mockrát děkuji za pohoštění,“ řekl a olízl si pysky. „Dětičky máte překrásné! Ty jejich velikánské oči! V takovém útlém věku! Bodejť, jako bych zapomněl, že královské děti jsou mužné od prvopočátku.“

Tabákí dobře věděl, že se nemá dětem říkat chvála do očí. S radostí se pásl na rozpacích táty Vlka i mámy Vlčice.

Chvilí poseděl a liboval si, jaké lumpáctví zas provedl, až najednou škodolibě řekl:

„Mohutný Šér Chán střídá loviště. Prozradil mi, že příští měsíc bude lovit tady v pahorkatině.“

Tygr Šér Chán bydlel dvacet mil dál poblíž řeky Vaingangy. „Vždyť na to nemá právo!“ utrl se zlostně táta Vlk. „Podle zákona džungle nemá právo stěhovat se jinam, dokud to předem neoznámí. Vyplaší nám zvěř na deset mil kolem a já – já abych lovil za dva.“

„Však mu matka pro nic za nic neříkala Langrá (Chromec),“ pronesla klidně máma Vlčice. „Od narození je na jednu nohu chromý. Proto taky zabíjí jenom dobytek. Vesničané od Vaingangy se na něho zlobí a teď nám přijde rozzlobit ještě naše vesničany. Široko daleko budou po něm v džungli slídit, a my abychom i s dětmi utíkali před zapálenou trávou. Moc jsme za to Šér Chánovi vděční.“

„Mám mu o tom říct?“ řekl Tabákí.

„Táhni!“ utrl se na něho táta Vlk. „Táhni si lovit se svým pánem. Na jeden večer jsi toho spískal až dost.“

„Jdu,“ řekl klidně Tabákí. „Už je ho, Šér Chána, slyšet dole v houští. Zbytečně jsem vám to vyřizoval.“

Táta Vlk zbystril sluch a zdola z úžlabiny, **svažující** se k říčce, zaslechl nevlídné, zlostné, podrážděné **lamentování** tygra, který nic neuložil a klidně to zvěstuje celé džungli.

„Trdlo!“ řekl táta Vlk. „S takovým lomozem se pouštět na noční lov! Copak si o našich srncích myslí, že jsou jako ti vypasení býčci od Vaingangy?“

„Pst!“ okřikla ho máma Vlčice. „Dnes večer neloví volka ani srnce. Loví člověka.“ Kvílení přešlo do jakéhosi vrnění, zdánlivě **doléhajícího** ze všech stran. Dřevorubci a cikáni, nocující pod širou oblohou, se někdy toho vrnění tak polekají, že se vrhnou tygroví přímo do tlamy.

„Člověka!“ řekl táta Vlk a vycenil bílé zuby. „Jdi, jdi! Copak není v tůních dost brouků a žab – to musí požírat člověka, a zrovna v našem lovišti!“

Pro každý příkaz má zákon džungle nějaký důvod. Požírat člověka šelmám zakazuje. Zabít ho smějí jenom tehdy, když učí mláďata zabíjení, a to ještě musí lovit mimo loviště své smečky nebo svého houfu. Hlavní důvod je ten, že po zabití nějakého člověka se co nevidět přihnou na slonech bílí muži s puškami a stovky hnědých mužů s gongy, pochodněmi a loučemi. Celá džungle to pak **odpyká!** Šelmy samy uvádějí někdy jiný důvod: člověk je nad jiné tvory slabý a bezbranný a sahat na něj se nesluší. Kdo požírá člověka, ten prý – a je to svatá pravda – dostane prašivinu a vypadají mu zuby.

Vrnění zesílilo, až nakonec, to jak tygr vyrazil, přešlo v **břeskné** „Rrrá!“

Šér Chán zavyl – to tygři obvykle nedělají. „Minul kořist,“ řekla máma Vlčice. „Co to?“

Táta Vlk vyběhl pár kroků za ním a uslyšel, jak Šér Chán vztekle brumlá a bručí a válí se v podrostu.

„Z nerozumu skočil hlupák na táborový oheň dřevorubců a spálil si tlapy,“ zachechtal se táta Vlk. „Je u něho Tabákí.“

„Něco se dere na kopec,“ řekla máma Vlčice a zastříhala jedním uchem. „Dej pozor.“

Houštiny v mlázi zašustily a táta Vlk přisedl a chystal se ke skoku. Být tak někdo z vás při tom, tak uviděl věc přímo úžasnou – vlk nedoskočil. Vrhel se vpřed, ještě než spatřil, na co se

vrhá, a vši mocí se pak zarazil. Dopadlo to tak, že se vymrštil nějakých pět stop vzhůru a dopadl téměř tam, odkud vylítl.

„Člověk!“ zaštěkl. „Člověčí mládě. Podívej se!“

Přímo před ním stálo a přidržovalo se nízké větve nahaté hnědé děcko, pouhé batole – takové hebounké a dolíčkovaté škvrně do vlčí **sluje** v noci hned tak nevkročí. Se smíchem si měřilo tátu Vlka.

„Cože, člověčí mládě?“ řekla máma Vlčice. „**Jakživa** jsem žádné neviděla. Podej mi je.“

Vlk, zvyklý nosit vlastní mláďata, popadne do huby třeba vejce a nerozmáčkne je. A táta Vlk sevrhel zezadu dítě čelistmi a bez nejmenšího škrábnutí je položil mezi vlčata.

„Takový drobeček! Takový naháček – a jak si troufá!“ zjihla máma Vlčice. Děcko se mezi vlčaty prodralo až k ní, aby se zahřálo. „Hehe! Krmí se spolu s druhými. To je tedy člověčí mládě? Jestlipak se některý vlk může honosit tím, že má mezi svou drobotinou člověčí mládě?“

„Slýchal jsem o tom, ale v naší smečce a za našich časů se to nestalo,“ řekl Vlk. „Chybí mu srst, a klepnout ho nohou, je po něm. Koukej, jak se na nás dívá a vůbec se nebojí.“

Měsíční záře v ústí jeskyně potemněla, hranatou hlavou a plecemi se do otvoru vklínil Šér Chán. Tabákí za ním zapištěl: „Pane můj, pane můj, tudy vešlo.“

„Šér Chán nám prokazuje velkou čest,“ řekl táta Vlk, ale koukal zlostně. „Copak si Šér Chán přeje?“

„Svou kořist. Vešlo sem člověčí mládě. Rodiče mu utekli. Vydej mi je.“

Jak říkal táta Vlk, Šér Chán opravdu skočil po táborovém ohni dřevorubců a teď zuřil, jak ho bolí spálené tlapy. Jenže ústí **sluje**, to táta Vlk věděl, je úzké a tygr jím neprojde. Už tak měl plece i tlapy zmáčkнутé a jako nějaký zápasník v sudu nemohl se hnout.

„Vlci jsou svobodný lid,“ řekl táta Vlk. „**Dávají si poručet** jenom od náčelníka smečky, ne od nějakého pruhovaného zabíječe dobytka. Člověčí mládě je naše – zabijeme je sami, až se nám zlíbí.“

„Zlíbí – nezlíbí. To jsou mi řeči. Při býku, kterého jsem zabil, mám tady čumět do tvého psího pelechu a vymáhat, co mi patří? To ti povídám já, Šér Chán.“

**Slují** se hromově rozlehl tygří řev. Máma Vlčice strásla mláďata, vymrštila se a oči jako dva zelené měsíce ze tmy upřela na **planoucí oči Šér Chánovy**.

„A to ti zas, Langrá, odpovídám já, Rákšasi (Ďáblice). Člověčí mládě je moje – navždy moje. Nedám je zabít. Zůstane naživu, se smečkou bude běhat a se smečkou bude lovit. A nakonec, dej pozor, ty lovče nahatých mláďat – ty žroute žab – ty zabíječi ryb –, on uloví tebe. Klid' se, nebo při Sámbaru, kterého jsem skolila (hladovým dobyt看em se já neživím), vrátíš se, připálená šelmo džungle, k matce ještě chromější, než jsi přišel na svět. Táhni!“

Táta Vlk všecek zkoprněl. Pomalu už zapomněl na to, že si kdysi mámu Vlčici poctivě vybojoval proti pěti jiným vlkům; běhala tehdy se smečkou a ne nadarmo jí říkali Ďáblice. Tátovi by se byl Šér Chán ještě postavil, ale na mámu Vlčici si netroufal. Věděl, že máma

Vlčice je proti němu ve výhodě a bude se rvát na život a na smrt. Pozpátku tedy s vrčením couvl z ústí sluje a zvenku zařval:

„Na dvorku si každý pes štěká po svém! Uvidíme, co tomu řekne smečka, že si pěstujete člověčí mládě. Mládě je moje a nakonec mi přece padne do zubů, vy zloději s chundelatým ohonem!“

Všecka udýchaná vrhla se Vlčice ke svým mlád'atům. Vlk jí rozvážně řekl:

„To má Šér Chán pravdu. Musíme mládě ukázat smečce. Chceš si je tedy, mámo, ponechat?“

„Ponechat?“ vyjekla. „Přišlo k nám v noci nahaté, opuštěné a hladové, ale strach nemělo. Vida, jak odstrčilo jedno mé robátko. Ten chromý řezník je málem zabil a upláchl k Vainganze. Na oplátku by nám pak vesničané prosmýčili kdejaké doupě. Jestli si je ponechám? Toť se ví, že si je ponechám. Lež, žabáčku, Mauglí – budu ti říkat žabák Mauglí – , tak jako Šér Chán lovil tebe, tak ty jednou ulovíš Šér Chána.“

„Ale co tomu řekne naše smečka?“ řekl táta Vlk.

Jak stanoví zákon džungle, když si nějaký vlk vyhledá družku, může ze své smečky odejít. Jakmile se však jeho mlád'ata postaví na nohy, musí je přivést do shromáždění celé smečky. Scházíávají se za úplňku, aby je ostatní vlci rozeznali. Po prohlídce si mohou mlád'ata běhat, kam se jim zachce, a dokud si takové mládě samo neskolí jelena, běda dospělému vlkovi ze smečky, který by je zabil. Dopadený vrah neujde trestu smrti.

Zamyslete se a uvidíte, že to tak musí být.

Táta Vlk počkal, až se mlád'ata trochu naučí běhat. Když se pak jednu noc smečka sešla, zavedl je i s Mauglím a s mámou Vlčicí na Poradní skálu – byl to skalnatý, balvanitý vršek, vešlo se na něj sto vlků. Natažen na skále ležel mohutný šedý Vlk, samotář Akéla, který silou i umem vedl smečku. Pod ním sedělo přes čtyřicet vlků všech velikostí i barev, od jezevcově zbarvených stařešinů, kteří se uměli sami vypořádat se srncem, až po mladistvé černé tříročky, kteří si jen namlouvali, že to umějí. Už rok je vodil Vlk samotář. Zamlada dvakrát padl do vlčí jámy, jednou dostal výprask, div duši nevypustil, znal tedy mravy a způsoby lidí. Na skále se moc nemluvalo. Uprostřed kroužku mezi matkami a otci skotačila mlád'ata, jen chvílemi přistoupil k mláděti nějaký starší vlk, pozorně si je prohlédl a potichoučku se zas vrátil na své místo. Jindy zase sama matka vystrčila mládě tak, aby na ně padla měsíční záře a nikdo je nemohl přehlédnout. Ze skály se občas ozval Akéla: „Znáte zákon – znáte zákon. Dobře se, vlci, dívejte.“ A starostlivé matky po něm opětovaly: „Dobře – dobře se, vlci, dívejte.“

Posléze – a mámě Vlčici se v tu chvíli na šíji zježily štětiny – postrčil táta Vlk doprostřed žabáka Mauglího, jak mu říkali. Mauglí tam seděl, smál se a hrál si s oblázky, blýskajícimi při měsíčku.

Akéla ani nezdvihl hlavu z pracek, jenom dál jednotvárně vykřikoval: „Dívejte se dobře!“ Za skálami se rozlehl tlumený řev – to zařičel Šér Chán: „Mládě je moje. Sem s ním. Copak je svobodnému lidu po člověčím mláděti?“ Akéla na to ani ušima nezastříhal, řekl jenom: „Dívejte se dobře, vlci. Copak je svobodnému lidu po cizím rozkazu? Dívejte se dobře!“

Sborem hluboce zamručeli a nějaký čtyřletý vlk opakoval Akélovi Šér Chánovu otázku: „Copak je svobodnému lidu po člověčím mláděti?“ Nuže, jestliže vznikne spor o to, má-li být

nějaké mládě přijato do smečky, nejméně dva příslušníci smečky, ale ne otec a matka, musí se za ně přimluvit.

„Kdo se přimlouvá za toto mládě?“ řekl Akéla. „Ze svobodného lidu kdopak se za ně přimlouvá?“ Nikdo se neozval a máma Vlčice se už **hotovila** k boji – věděla, že pro ni to bude boj poslední.

A tu se s mručením postavil na zadní nohy jediný další tvor, který smí do shromáždění smečky – ospalý hnědý medvěd Bálú, který učí vlčata zákonům džungle, starý Bálú, který si volně chodí, kam chce, protože se živí jenom ořechy, kořínky a medem.

„Člověčí mládě – člověčí mládě?“ řekl. „Já se za člověčí mládě přimlouvám. Člověčí mládě nikomu neublíží. Dar řeči mi chybí, ale mluvím pravdu. Ať běhá se smečkou, ať je přijat spolu s ostatními. Sám ho budu učit.“

„A kdo ještě?“ zeptal se Akéla. „Přimlouvá se za něho učitel našich mláďat Bálú. Kromě Bálúa kdo ještě se za něj přimlouvá?“

Do jejich kruhu se snesl černý stín. Byl to pardál Baghíra, po celém těle černý jako smůla, jen místy se po něm jako na měňavém hedvábí míhaly pardálí značky. Baghíru tam znal kdekdo a nerad se mu pletl do cesty. Byl totiž prohnáný jako Tabákí, smělý jako divoký buvol a neurvalý jako raněný slon. Hlas měl však hebký jako med lesních včel, **kanoucí** po stromě, a srst hebká než prachové peří.

„Akélo a svobodný lide,“ zavrňel, „nemám tu co pohledávat. Když se však vyskytne pochybnost, má-li se nějaké novorozeně zabít, nebo ne, podle zákona džungle je možno život mláděte vykoupit. Kdo ho smí nebo nesmí vykoupit, to v zákoně nestojí. Mám pravdu?“

„Správně! Správně!“ poznamenali mladí vlci, ti mají pořád hlad. „Vyslechněte Baghíru. Mládě se dá vykoupit. Tak zní zákon.“ „Mluvit tu nemám právo, to vím, dovolíte mi tedy?“

„Jen mluv,“ ozvalo se jich asi dvacet.

„Zabíjet holátko je hanba. Až vyroste, třeba si na něm víc smlsnete. Bálú se za ně přimluvil. Jestli podle zákona přijmete člověčí mládě za své, já k Bálúovu slovu přidám tučného, právě zabitého býka, leží necelou míli odtud. Co tomu říkáte?“

Po tučtech se vlci rozhlaholili. „Nám je to jedno. Zahyne za zimních dešťů. Upeče se na slunci. Holý žabák nám neublíží. Jen ať si běhá se smečkou. A kde je, Baghíro, ten býk? Přijměme mládě.“ Znovu zaskučel Akéla: „Dobře se dívejte – dobře se, vlci, dívejte.“

Mauglí byl zaujat oblázky. Jeden po druhém k němu vlci přistupovali a prohlíželi si ho, ale on si jich nevšímal. Nakonec se všichni rozběhli z kopce za zabitým býkem. Zbyli tam jenom Akéla, Baghíra, Bálú a Mauglího vlčí rodina. Do noci se stále ozýval Šér Chánův řev. Tygr zuřil, že mu Mauglího nevydali.

„Jen si řvi,“ utrousil pod vousy Baghíra, „jakože vím, kdo to je člověk, jednou tě to holátko naučí rvát na jinou notu.“

„Dobře jsme učinili,“ řekl Akéla. „Lidé a jejich mláďata jsou chytrí. Třeba nám bude prospěšný.“

„Jakpak by ne, v nouzi nám bude prospěšný. Věčně vodit smečku, na to se nikdo těšit nemůže,“ řekl Baghíra.

Akéla ani nemukl. Myslí na osud vůdce smečky, když pozbude síly a zeslábné: nakonec ho vlci zabijí. Potom se objeví nový vůdce – také jeho časem zabijí.

„Odved’ si ho,“ řekl tátovi Vlkovi, „a vštíp mu, co má vědět příslušník svobodného lidu.“

Za jednoho býka i na Bálúovu přímluvu přijali tedy Mauglího do séónijské vlčí smečky.

Nic naplat, musíte přeskočit nějakých deset až jedenáct let a jenom si domyslit, co úžasného Mauglí za tu dobu mezi vlky prožil, protože popsat to by vydalo na mnoho a mnoho knih. Vyrostl mezi mláďaty. Než z něho byl chlapec, vlčata ovšem dávno dospěla ve vlky. Remeslu ho učil táta Vlk a kdeco mu v džungli vysvětloval. Každé zašustění trávy, každý závan horkého letního vzduchu, každé soví zahoukání, každé škrábnutí drápků netopýra, hovějíciho si na stromě, každé zašplouchání rybičky, vyskakující v tůni, bylo Mauglímu nakonec stejně běžné, jako je obchodníkovi chod jeho kanceláře. Když se zrovna neučil, zdříml si, potom se najedl a znovu usnul. Když se zašpinil nebo uhřál, zaplavoval si v lesních tůních. A když dostal chuť na med (od Bálúa věděl, že med a ořechy jsou stejná pochoutka jako syrové maso), vyšplhal se pro něj. Naučil se to také od Baghíry. To si Baghíra ulehl na větev a lákal ho k sobě: „Jen pojď, bratříčku.“ Zprvu se Mauglí držel pevně jako lenochod, potom však lítal směle z větve na větev jako šedá opice. Ve shromáždění smečky zasedal na Poradní skále. Tam zjistil, že když se na některého vlka upřeně zahledí, vlk chtěj nechtěj sklopí zrak. Bavil se tedy tím, že na ně upřeně zíral. Jindy zas vytahoval přátelům z tlapek dlouhé trny. Od trnů a od klíšťat vlci hrozně vystojí. V noci se pouštěl z kopce do obděláné krajiny a všetečně nakukoval vesničánům do chýší. Lidem však nedůvěřoval. Jednou mu Baghíra ukázal v džungli dřevěnou skříňku s železy. Byla chytře zakryta, málem do ní šlápl. Baghíra mu vysvětlil, že je to past. Nejraději chodil s Baghírou do horké tmavé hloubi lesa, celý dřímotný den tam prospal a v noci pozoroval Baghíru, jak zabíjí. Z hladu zabíjel Baghíra kdeco kolem a Mauglí to dělal po něm – až na jednu výjimku. Jakmile přišel do rozumu, od Baghíry se dověděl, že na dobytek nesmí sáhnout, protože si ho smečka vykoupila za cenu býčího života. „Patří ti celá džungle,“ řekl Baghíra, „zabíjej si všechno, nač ti síla stačí, ale protože tě vykoupil býk, žádné dobytče, ať mladé, či staré, nesmíš zabít. Tak zní zákon džungle, Mauglí.“ Mauglí ho byl poslušen.

A tak sílil a sílil: tak sílí jen chlapec, který s učením nemá starosti a myslí jenom na jídlo.

Několikrát ho Vlčice varovala, aby Šér Chánovi moc nevěřil, jednou že stejně musí Šér Chána zabít. Vlček, ten by takovou výstrahu nepustil z hlavy, ale Mauglí na ni zapomínal, vždyť byl pouhý chlapec – umět nějakou lidskou řeč, sám by si byl ovšem říkal vlk.

Šér Chán se mu v džungli stále pletl do cesty. Akéla zestárl a zchřadl a chromý tygr si zatím ve smečce pilně předcházela mladší vlky. Ti se za ním táhli a dojívali zbytky. Kdyby si byl Akéla troufl náležitě uplatnit svou moc, však on by jim to netrpěl. Šér Chán jim pochleboval, jak to, že se takoví mladí lovci dávají věst skomírajícím vlkem a člověčím mládětem. „Ve shromáždění prý si netroufáte hledět mu do očí,“ říkal jim Šér Chán a mladí vlci jen zavrčeli a zježili štětiny.

Věděl o tom Baghíra, ten měl oči a uši všude, a několikrát Mauglímu důtklivě domlouval, že ho Šér Chán jednou zabije. Mauglí se tomu jen smál: „Mám smečku a mám tebe. I ten líný Bálú se možná kvůli mně rozmáchne. Co bych se bál?“

Byl parný den a tu dostal Baghíra nápad – už předtím něco zaslechl, nejspíš od dikobraza Sáhího. Byl s Mauglím hluboko v džungli, hlavou se mu chlapec opíral o krásnou černou srst: „Kolikrát jsem ti, bratříčku, říkal, že máš v Šér Chánovi nepřítele?“

„Tolikrát, kolik je na tamhleté palmě ořechů,“ řekl Mauglí, on totiž neuměl počítat. „To je toho. Chce se mi spát, Baghíro, a Šér Chán má dlouhý ohon a moc řečí – jako páv Mór.“

„Na spaní není čas. Ví o tom Bálú. Ví o tom já. Ví o tom smečka. Ví o tom i bláhovoučký srnec. Však ti to Tabákí řekl.“

„Cheche,“ zasmál se Mauglí. „Nedávno za mnou Tabákí přišel, nadával mi, že jsem nahaté člověčí mládě, ani na vyrývání buráčeků prý se nehodím. Popadl jsem Tabákího za ohon a dvakrát jsem jím praštil o palmu, aby se naučil slušnosti.“

„To bylo bláhové. Tabákí je sice pletichář, ale něco důležitého by ti byl řekl. Jen otevři oči, bratříčku. Zabít tě v džungli, to si Šér Chán netroufá. Jenže Akéla, pamatuj, je staříčkový. Jednoho dne už neskolí býka a přestane být vůdcem. Z vlků, kteří si tě tehdy prohlídli, když ses poprvé octl v shromáždění, mnozí také zestárlí a mladí vlci si dali od Šér Chána namluvit, že člověčí mládě nemá ve smečce co pohledávat! Zakrátko dospěješ v muže.“

„A to nesmí muž běhat za svými bratry?“ namítl Mauglí. „V džungli jsem se narodil, zákona džungle jsem poslušný a mezi našimi vlky se nenajde ani jeden, abych mu nebyl vytáhl trn z tlapy. Vždyť jsou to mí bratři!“

Baghíra se protáhl a přivřel oči. „Sáhni mi, bratříčku, pod čelist.“

Mauglí k němu napřáhl silnou hnědou ruku a pod hebounkou bradou, kde měl Baghíra mohutně naběhlé svaly, zarostlé hladkou srstí, nahmatal lysinku.

„Nikdo z celé džungle neví, že mám na sobě já, Baghíra, tuto památku – památku po obojku. A přece u lidí jsem se, bratříčku, narodil a u lidí mi umřela matka – v kleci královského paláce v Udajpuru. Jen proto jsem tě tenkrát ve shromáždění vykoupil, byl jsi ještě holátko. Ano, také já jsem se narodil u lidí. Džungli jsem okem nespátřil. Přes mříže mě krmili ze železné pánvice a tu jednou v noci jsem si uvědomil, že jsem Baghíra – že jsem pardál –, a ne něčí hračka. Hloupý zámek jsem jediným máchnutím pracky urazil a tak jsem upláchl. A protože jsem obeznámen s lidskými zvyky, stal se ze mě ještě větší postrach džungle, než je Šér Chán. Je to tak, nebo ne?“

„Ano, je,“ řekl Mauglí. „Baghíry se bojí celá džungle – kromě Mauglího.“

„Copak ty, ty jsi člověčí mládě,“ řekl vlídně černý pardál. „Já jsem se vrátil do džungle, a tobě zas nezbude než se vrátit k lidem – k svým bratrům –, jestli tě ve shromáždění nezabijí.“

„Proč – pročpak by mě měli zabít?“ zeptal se Mauglí.

„Podívej se na mě,“ řekl Baghíra. Mauglí se mu upřeně zahleděl do očí. Za chvíli odvrátil mohutný pardál hlavu.

„Proto,“ řekl a prackou rozhrábl listí. „Ani já ti nedokážu hledět do očí, a to jsem se, bratříčku, narodil u lidí a mám tě rád. Ostatní tě nenávidí jen proto, že nesnesou tvůj pohled, protože jsi moudrý, protože jsi jim vytahal trny z nohou – protože jsi člověk.“

„To jsem nevěděl,“ **zasmušil** se Mauglí a **svraštíl** husté tmavé obočí.

„Jak zní zákon džungle? Nejprve udeř a potom mluv. Už z toho, že jsi neopatrný, vidí, že jsi člověk. Buď moudrý. Mám tušení, že až zas mine Akéla kořist – a při každém lovu mu dá víc a víc práce skolit srnce –, smečka se vrhne na něho a na tebe. Z celé džungle se shromáždí na skále, a potom – a potom – už to mám!“ poskočil Baghíra. „Pospěš do úžlabiny k lidským **chýším** a seber tam nějaký Rudý květ, jaký si tam pěstují, abys měl ve chvíli potřeby silnějšího přítele, než jsem já nebo Bálú nebo ti příslušníci smečky, kteří tě mají rádi. Přines si Rudý květ.“

Rudý květ, to myslel Baghíra oheň. Žádný tvor v džungli ho správně nepojmenuje. Šelmy se ho ukrutně bojí a vymýšlejí pro oheň **steré** opisy.

„Rudý květ?“ řekl Mauglí. „Co jim za soumraku roste před **chýsemi**? Přinesu ho.“

„Tak mluví člověčí mládě,“ řekl hrdě Baghíra. „Pamatuj, že roste v hrncích. Honem nějaký přines a pro případ potřeby si ho schovej.“

„Dobrá!“ řekl Mauglí. „Už jdu. Ale víš to jistě, milý Baghíro,“ – paží mu obemkl nádhernou šíjí a zahleděl se mu do velikánských očí –, „víš to jistě, že to spískal Šér Chán?“

„Při uraženém zámku, který mi pomohl na svobodu, vím to jistě, bratříčku.“

„Při býku, kterým jsi mě vykoupil, však já to Šér Chánovi splatím i s úroky,“ řekl Mauglí a skokem byl pryč.

„Muž, pravý muž,“ řekl si Baghíra a znovu ulehl. „Ach Šér Cháne, ten tvůj lov na žabáka před deseti lety, to byl lov neblahý!“

Mauglí se hnál přes celý les, běžel jako divý, až mu srdce žhnulo. Když pak doběhl ke **slují**, zdvihla se večerní mlha. Nabral dech a pohlédl do úžlabiny. Vlčata byla na lovu, ale podle jeho oddechování Vlčice usoudila – ač byla až na druhém konci **sluje** –, že žabáčka něco trápí.

„Copak, synáčku?“ ozvala se.

„To jen Šér Chán zas žvaní jako netopýr,“ houkl na ni. „Dnes v noci budu lovit v oranici.“ A už se dral houštím k říčce, protékající úžlabinou. Tam se zarazil. Uslyšel, jak štěká lovicí smečka, jak bučí pronásledovaný srnec a jak funí, když ho zahnali do úzkých. A tu zaskučeli zlovolně a škodolibě mladí vlci. „Akélo! Akélo! Ukaž, Samotáři, kolik máš síly. Uhněte z cesty, vůdci smečky! Skoč, Akélo!“

Vlk samotář asi skočil a minul kořist. Mauglí zaslechl, jak cvakl zuby a jak zafuněl, když ho Sámbar kopl, až se překotil.

Mauglí nečekal a uháněl dál. Dobehl na obilné lány, kde žili vesničané, a štěkot za ním slábl.

„Baghíra měl pravdu,“ řekl bez dechu a u okna **chýše** se zahrabal do kupy krmiva. „Zítra se rozhodne o Akélovi i o mně.“

Přitiskl obličej až k oknu a pozoroval v krbu oheň. Viděl hospodyni, jak v noci vstává a přikládá nějaké černé hroudy. Zrána padla bílá a studená mlha, a tu zahlédl nějaké dítě, jak bere do ruky proutěný košík, zevnitř vymazaný hlínou, kousek po kousku do něho nabírá žhavé uhlíky, potom si je strká pod halenu a jde do chléva poklidit krávy.

„To je toho!“ řekl si Mauglí. „Co bych se bál, když to dokáže takové mládě.“ Rázným krokem zahrnul za roh, vyčíhal chlapce, vzal mu hrnek z ruky a zmizel v lese. Chlapec se rozplakal.

„Jsou docela jako já,“ říkal si Mauglí, a jak to předtím viděl u ženy, foukal do hrnku. „Když to nenakrmím, tak mi to uhyne.“ A nasypal na tu horkou věc větvičky a suchou kůru. Ve stráni potkal Baghíru, na kožíšku se mu jako **démanty** třpytila ranní rosa.

„Akéla minul kořist,“ řekl pardál. „Už včera ho chtěli zabít, ale ty jsi jim chyběl. Hledali tě na kopci.“

„Byl jsem v oranicích. Jsem připraven. Hle!“ Mauglí mu přistrčil hrnek s ohněm.

„Dobrá. Viděl jsem, jak do toho lidé strkali suchou větvičku a na konci větvičky jim rázem vypučel Rudý květ. Nebojíš se?“

„Ne. Co bych se bál. Jestli se mi to jen nezdá, teď si vzpomínám: než se ze mě stal vlk, ležel jsem vedle Rudého květu a bylo mi teplo a příjemně.“

Celý den proseděl Mauglí ve **sluji**, hlídal hrnek s ohněm, na zkoušku do něho strkal suché větvičky. Našel tu pravou větvičku, a když pak za ním navečer přišel do **sluje** Tabákí a hrubě mu vyřizoval, že má přijít na Poradní skálu, rozřehtal se, až vzal Tabákí do zaječích. Se smíchem odešel pak Mauglí na Poradní skálu.

Samotář Akéla ležel vedle svého skaliska, bylo to znamení, že vůdcem smečky bude někdo jiný, a Šér Chán s družinou vlků, kterým přenechával zbytky jídla, si okázale vykračoval a přijímal lichotky. Baghíra ulehl vedle Mauglího. Hrnek s ohněm držel Mauglí mezi koleny. Když se všichni shromáždili, ujal se slova Šér Chán. Dokud Akéla překypoval silou, nikdy se toho neodvážil.

„Nemá na to právo,“ zašeptal Baghíra. „Pověz jim to. Šér Chán je psí plemeno. Hned se poleká.“

Mauglí se skokem vztyčil. „Svobodný lide,“ vykřikl, „copak vede smečku Šér Chán? Co nám má tygr do toho co mluvit, kdo bude našim vůdcem?“

„Vždyť se vůdcovství uprázdnilo a požádali mě o slovo –,“ spustil Šér Chán.

„Kdo?“ řekl Mauglí. „Copak jsme nějakí šakali, abychom se hrbili před tímhle řezníkem dobytka? O vůdcovství ve smečce rozhoduje smečka sama.“

Ozvalo se hulákání: „Mlč, člověčí mládě!“ – „Jen ať mluví. Vždy zachovával náš zákon.“ Nakonec pak zahřímali stařešinové smečky: „Ať mluví Mrtvý vlk.“ Když mine vůdce smečky kořist, dokud žije – a to dlouho netrvá –, říkají mu Mrtvý vlk.

Malátně zdvihl Akéla starou hlavu:

„Svobodný lide, a vy také, Šér Chánovi šakali, dvanáct let jsem vás vodil od kořisti ke kořisti a nikdo se za tu dobu nezmrzačil a nepadl do pasti. Tentokrát mi kořist unikla. Sami víte, jak jste to nastrojili. Víte, že jste mi nadehnali mladičké srnce, aby bylo vidět, jak jsem sláb.“

Chytře jste to provedli. Máte právo zabít mě tady na Poradní skále. Ptám se tedy, kdo předstoupí a připraví o život Vlka samotáře. Podle zákona džungle je mým právem, abyste předstoupili jeden po druhém.“

Zavládlo ticho, žádnému vlkovi se nechtělo ubít Akélu. Tu zařval Šér Chán: „Co je nám po tom bezzubém hlupákovi. Stejně ho čeká smrt. Člověčí mládě žije už moc dlouho. Svobodný lide, je mou kořistí od samého počátku. Vydejte mi je. Už mě to bláznovství s člověčím vlkem omrzelo. Deset let tady v džungli překáží. Vydejte mi člověčí mládě, nebo tady budu lovit pořád a jedinou kůstku vám nedám. Je to člověk, lidský tvor, nenávidím ho až do morku kostí!“

Dobrá polovina smečky zahulákala: „Člověk! Člověk! Co mezi námi člověk pohledává? Ať táhne po svých.“

„A poštvte na nás vesničany, co?“ zahlaholil Šér Chán. „Ba ne, raději mi ho vydejte. Je to člověk, nikdo mu nedokáže pohledět do očí.“

Znovu zdvihl Akéla hlavu a řekl: „Jídal s námi. Spal s námi. Naháněl nám zvěř. Zákon džungle v ničem neporušil.“

„A býkem jsem za něho zaplatil, když jste ho přijali mezi sebe. Býk má nevalnou cenu, ale za svou čest bude Baghíra bojovat,“ řekl hebounkým hlasem Baghíra.

„Býkem jsi zaplatil před deseti lety!“ zavrčela smečka. „Co je nám po kostech starých deset let?“

„A také po záruce?“ Baghíra vycenil bílé zuby. „To si říkáte svobodný lid!“

„S lidem džungle nemůže člověčí mládě běhat,“ zahulákal Šér Chán. „Vydejte mi je!“

„Je náš bratr, i když ne pokrevní,“ znovu se ujal slova Akéla, „a vy byste ho chtěli zabít. Ba věru, žiju už příliš dlouho. Jedni se živíte dobyt看kem, druzí zase z Šér Chánova návodu za temné noci chodíte až na práh k vesničanům a kradete jim děti. Jak patrně, jste zbabělci a k zbabělcům teď mluvím. Umřít musím, to je jisté, můj život je bezcenný, jinak bych vám ho nabídl za člověčí mládě. Ale pro čest smečky – jste bez vůdce a na tuhle maličkost zapomínáte – pusťte člověčí mládě, ať jde po svých, a já vám za to slibuji, že ve chvíli smrti jediný zub na vás nevycením. Umřu bez boje. Zachráním smečce nejméně tři životy. Na víc mi nestačí síla. Jestli souhlasíte, aspoň té hanby vás ušetřím, že byste zabili bratra, který nic neprovedl – bratra, kterého jste podle zákona džungle na přímluvu a za výkupné přijali do smečky.“

„On je to člověk – člověk – člověk!“ zaskučela smečka a z větší části se shlukla kolem Šér Chána. Ten už mrskal ocasem.

„Teď záleží všechno na tobě,“ řekl Baghíra Mauglímu. „My se za tebe můžeme jen rvát.“

Mauglí povstal – v dlaních hrnek s ohněm. Napřáhl paže a před celým shromážděním zívł. Lomcoval jím vztek i žal. Po způsobu vlčím mu vlci nikdy nedali znát, jak ho nenávidí. „Slyšte,“ křikl. „Dost už tohoto psího žvástu. Že jsem člověk (být po mém, byl bych ovšem zůstal vlkem až do smrti), to jste mi dnes večer řekli mnohokrát. Máte pravdu. Řeknu vám, jak se na člověka sluší, nejste už pro mě bratři, ale sag (psi). Co uděláte nebo neuděláte, to

nezáleží na vás. Záleží to jen na mně. Aby to tady bylo všem jasné, přinesl jsem si kousek Rudého květu, kterého se vy, psi, tak bojíte.“

Hrnek s ohněm hodil na zem. Od žhavých uhlíků vzplanul suchý mech a celé shromáždění zděšeně couvalo před šlehajícími plameny.

Suchou větev strčil Mauglí do ohně, až halouzky chytly a zapraskaly, a uprostřed příkrčených vlků jí zamával nad hlavou.

„Teď jsi ty pánem,“ pošeptal mu Baghíra. „Zachraň Akélu. Byl ti vždycky přítelem.“

Zasmušilý starý vlk Akéla, který jakživ nežádal o milost, vrhl na Mauglího prosebný pohled. Chlapec tam stál nahý, s hřívou až na ramena, v ruce planoucí větev, v jejíž záři se míhaly a poskakovaly stíny.

„Dobrá,“ řekl Mauglí a zvolna se rozhlédl kolem dokola. „Že jste psi, to vidím. Odcházím od vás k svým rodákům, jestliže to ovšem jsou mí rodáci. Džungle je mi uzavřena, nezbývá mi než zapomenout na to, že jsem se s vámi družně stýkal. Ale zachovám se milosrdněji než vy. Jsem váš bratr, i když ne pokrevní. Až se tedy octnu mezi lidmi, slibuji vám, že vás nezdám, jako jste zradili vy.“ Kopl do ohně, až se jiskry rozlétly. „My ze smečky proti sobě válčit nebudeme. Ale než odejdu, musím tady ještě splatit dluh.“ Rázným krokem přistoupil k Šér Chánovi, pitomě mžourajícímu do plamenů, a popadl ho za chmýří na bradě. Pro jistotu šel Baghíra za ním. „Vstaň, pse!“ křikl Mauglí. „Vstaň, když s tebou mluví člověk, nebo ti podpálím kožich.“

Šér Chán schlípl uši a zavřel oči, planoucí větev trčela totiž přímo před ním.

„Když už mě tenhle zabíječ dobytka nezabil, dokud jsem byl mládě, zabije prý mě ve shromáždění. Takhle, takhle bijeme psy, když dospějeme v muže. Jen hni, Langrá, vousem, a vrazím ti Rudý květ do chřtánu!“ Větvi zbil Šér Chána po hlavě a tygr samým strachem kňoural a kňučel.

„A teď se klid, ty žihaná kočko džungle! Až zas přijdu na Poradní skálu, jak se na muže sluší, pamatuj, že tam přijdu s Šér Chánovou kůží na hlavě. A dále, Akéla si bude žít klidně dál. Nezabijete ho, protože to nechci. A co mi tady ještě sedíte s vyplazeným jazykem a tváříte se jako nevimco – a zatím jste psi, však já vás poženou. Klidte se!“ Koneček větve prudce završel, Mauglí se rozháněl kolem dokola vpravo i vlevo, jiskry propalovaly vlkům srst, a vlci se s vytím rozutekli. Nakonec tam zbyl jen Akéla, Baghíra a s nimi nějakých deset vlků, kteří zůstali Mauglímu věrní. A tu se v Mauglím něco rozbolelo, jakživ takovou bolest nepocítil, usedavě se rozplakal, až mu slzy tekly po tvářích.

„Co to? Co to?“ řekl si. „Nechce se mi z džungle a nevim, co to je? To umírám, Baghíro?“

„Ne, bratříčku. Jsou to slzy, jaké lidé prolévají,“ řekl Baghíra. „Jak vidím, nejsi už člověčí mládě, ale muž. Džungle je ti opravdu navždy uzavřena. Jenom je nech téci. Jsou to pouhé slzy.“ Mauglí plakal, až mu srdce usedalo; jakživ si tak nepoplakal.

„A teď půjdu za lidmi,“ řekl si. „Ale nejprve se musím rozloučit s mámou.“ Odešel do sluje, v níž žila s tátou Vlkem, a vyplakal se na její srsti. Žalostně do toho skučelo čtvero vlačat.

„Nezapomenete na mě?“ zeptal se Mauglí.

„Jakživ nezapomeneme, pokud dokážeme sledovat stopu,“ řekla vlčata. „Až z tebe bude člověk, přijď za námi na úpatí kopce a budeme si povídat. A v noci přijdeme zas my za tebou do obilných lánů a budeme si s tebou hrát.“

„Přijď brzo!“ řekl táta Vlk. „Ach, brzo zas přijď, moudrý žabáčku; matka i já stárnem.“ „Přijď brzo, ty můj nahatý synáčku,“ řekla máma Vlčice. „Poslyš, lidský tvore, měla jsem tě raději než svá mlád'ata.“

„Toť se ví, že přijdu,“ přikývl Mauglí. „A až přijdu, rozprostřu na Poradní skále Šér Chánovu kůži. Nezapomeňte na mě. A taky jiným v džungli řekněte, aby na mě nezapomněli.“

Za ranního **rozbřesku** kráčel pak Mauglí sám a sám z kopce za tajemnými tvory zvanými lidé.

## 4.2. Ká na lovu

O čem se tady vypravuje, stalo se předtím, než byl Mauglí vyhnán ze séónijské vlčí smečky a než se pomstil tygru Šér Chánovi. Bálú ho tenkrát učil zákonu džungle. Statný, rozvážný hnědý medvěd měl z nadaného žáka radost. Vlčata pochytili totiž ze zákona džungle jenom to, co se týká jejich smečky a rodu. Upláchnou, sotva umějí opakovat lovecké verše: „Nohy našlapující bez hlesu, oči vidící potmě, uši větřící vítr už v doupěti a ostré bílé zuby, tím se vyznačují naši bratři kromě šakala Tabákího a hyeny, ty máme v nenávisti.“ Ale Mauglí byl člověčí mládě a musel se učit mnohem víc. Občas za svým chráněncem **plavně** přiběhl z džungle černý pardál Baghíra podívat se, jak prospívá, a s hlavou opřenou o strom jen vrněl, když tak Mauglí Bálúovi odříkával, co měl ten den uloženo. Šplhání šlo chlapci skoro tak jako plavání a plavání skoro tak jako běh. Učitel zákona Bálú mu vštipil lesní a vodní zákony: Jak se rozezná uschlá větev od zdravé. Jak se slušně omluvit lesním včelám, když padesát stop nad zemí narazí na jejich úl. Co **řící** netopýru Mangovi, když ho za poledne vyruší ve větvích. A jak předem upozornit vodní hady, než skočí mezi ně do tůně. Obyvatelé džungle mají rádi klid a bez váhání se vrhnou na vetřelce. A ještě se Mauglí naučil lovecký pokřik cizince. Ten musí každý obyvatel džungle lovit mimo svůj revír opakovat tak dlouho, až zaslechne odpověď. V překladu to znamená: „Dovolte mi tady lovit, mám hlad.“ A odpověď zní: „Jen si lov pro potravu, ale ne pro zábavu.“

Vidíte, co se toho musel Mauglí naučit nazpaměť. Odříkával to až do omrzení. Však také, když jednou po několika pohlavcích zlostně utekl, řekl Bálú Baghírovi: „Člověčí mládě je člověčí mládě, to musí znát veškerý zákon džungle.“

„Ale pamatuj, že je maličký,“ zastal se ho černý pardál: ten by byl Mauglího nejraději hýčkal. „Copak unese ve své hlavičce takové sáhodlouhé řeči?“

„V džungli se zabíjí kdeco, ať je jak chce maličké. Proto ho těm věcem učím, a když je zapomene, tak ho mírně uhodím.“

„Mírně! Copak, ty hromotluku, víš, co je to mírnost?“ zareptal Baghíra. „Od tvé mírnosti má dnes obličej samou modřinu. Fuj!“

„Raděj ať má ode mne, který ho mám rád, modřiny od hlavy až k patě, než aby z nevědomosti přišel do neštěstí,“ odpověděl vážně Bálú. „Zrovna ho učím klíčovým slovům džungle. Ta ho ochrání před ptáky a hady a lovicími čtvernožci, neochrání ho však před jeho smečkou. Až si

ta slova zapamatuje, u kdekoho v džungli se může domáhat ochrany. Za trochu bití to stojí, ne?“

„Jenom dej pozor, abys člověčí mládě neutloukl. Není to kmen, aby sis na něm brousil tuhé drápy. Ale jak znějí ta klíčová slova? O pomoc já nikoho žádat nebudu, spíš ji každému poskytnu,“ – Baghíra napřáhl packu a zálibně si prohlížel ocelově modré drápy, ostré jako dláto – „ale přece jenom bych je rád znal.“

„Zavolám Mauglího, on ti je poví – jestli bude mít chuť. Pojď, bratříčku!

V hlavě mi to bzučí jako v úlu,“ ozval se jim nad hlavou nevrlý hlásek, a po kmeni sklouzl rozmrzelý a zlostný Mauglí. Když se octl na zemi, dodal: „Jdu za Baghírou, a ne za tebou, Bálúe, ty tlust’ochu!“

Bálúa se to bolestně dotklo, ale jen řekl: „Mně je to jedno. Pověz Baghírovi klíčová slova džungle, kterým jsem tě dnes naučil.“

„Klíčová slova pro jaký lid?“ řekl Mauglí a už se těšil, jak se blýskne. „Džungle má mnoho jazyků. Znáám je všechny.“

„Trochu, ale ne moc. Jen se podívej, Baghíro, to je nějaká vděčnost k učiteli. Žádné vlče **jakživ** nepřijde starému Bálúovi poděkovat za vyučení. Pověz tedy, ty moudrá hlavo, slova lovicích šelem.“

„Vy a já jsme z jedné krve.“ Mauglí to po způsobu lovicích šelem pronesl s medvědí výslovností.

„Dobrá. A co řekneš ptákům?“

Mauglí mu to zopakoval a na konci každé věty hvízdal jako luňák.

„A hadům,“ řekl Baghíra.

Mauglí odpověděl přímo nepopsatelným sykotem, potom udělal kotrmelec, pochvalně si plácl do dlaní, skočil Baghírovi na hřbet, bokem se tam uvelebil, patami ho kopal do lesklé srsti a hrozně se na Bálúa šklebil.

„Vida, vida. Za menší škrábnutí to stálo,“ řekl něžně hnědý medvěd. „Však si jednou na mě vzpomeneš.“ Otočil se k Baghírovi a vykládal mu, že klíčová slova prosbami vymámil na divokém slonu Háthím, ten se v tom vyzná, a Háthí sám že zavedl Mauglího k tůni, aby tam pochytil hadí slova, protože Bálú je neumí vyslovit. Mauglímu že se teď v džungli nemůže celkem nic stát, protože mu neublíží ani had, ani pták, ani šelma.

„Nemá se tedy koho bát,“ dodal Bálú a hrdě si poklepal na huňaté panděro.

„Leda svého plemene,“ zašeptal Baghíra a potom okřikl Mauglího: „Pozor, bratříčku, na má žebra. Co tak po mně rejdiš?“

Mauglí se totiž usilovně domáhal Baghírovy pozornosti, na pleci ho cloumal za srst a prudce ho kopal. Konečně se mu věnovali a Mauglí zaječel, co měl síly: „Však já budu mít vlastní **plémě** a celý den je budu vodit po větvích.“

„Co to zas blábolíš, ty povídálku?“ řekl Baghíra.

„Ano, budu, a po starém Bálúovi budu házet větvemi a blátem,“ ječel Mauglí. „Oni mi to slíbili, hm!“

„Bác!“ mohutnou tlapou srazil Bálú Mauglího z Baghírova hřbetu. Chlapec mu zůstal ležet mezi předními tlapami. Věděl, že se medvěd zlobí.

„Mauglí,“ řekl Bálú, „ty jsi mluvil s Bandary – s opičím lidem.“

Mauglí koukl po Baghírovi, jestli se také zlobí. Pardál měl oči strnulé jako nefrit.

„Ty jsi byl u opičího lidu – u šedých opic – u lidu bez zákona –, který pojídá kdeco. Styď se.“

Mauglí vleže na zádech vysvětloval: „Bálú mě praštil po hlavě. Utekl jsem mu a tu slezly ze stromu šedé opice a litovaly mě. Nikdo jiný si mě nevšiml,“ zařňukal.

„Soucit opičího lidu!“ uchechtl se Bálú. „To je jako nehybnost horské bystriny! Jako chládek letního slunce. A co bylo dál, člověčí mládě?“

„Potom, potom mi dali ořechy a všelijaké pamlsky a v náručí mě vynesli do koruny stromu, že prý jsem jejich pokrevní bratr, jenom ohon mi chybí, a jednou že se stanu jejich vůdcem.“

„Vždyť žádného vůdce nemají,“ řekl Baghíra. „Oni lžou. Odjakživa lžou.“

„Byli na mě hodní, ať prý za nimi přijdu zas. Pročpak jste mě nikdy nezavedli mezi opičáky? Postávají na zadních nohou jako já. Netlučou mě tvrdými tlapami. Celý den si hrají. Pusť mě! Pusť mě, ty zlý Bálúe! Budu si s nimi zase hrát.“

„Poslyš, člověčí mládě,“ ozval se medvěd hromovým hlasem, jako když za dusné noci zahřmí. „Naučil jsem tě veškerému zákonu džungle, platnému pro jeho obyvatele – kromě opičáků, kteří jsou domovem na stromech. To jsou vyvrhelové. Ani vlastní řeč nemají, pořád jen napínají uši, a jak zaslechnou nějaké slovo, hned je ukradnou, pořád tam shora jen pokukují a číhají. Mají jiné mravy než my. Vůdce neznají. Chybí jim paměť, naparují se a chvástají, žvaní, co všechno nejsou a co všechno v džungli dokáží, ale jen spadne ořech ze stromu, dají se do smíchu a na všechno zapomenou. My z džungle se s nimi nestýkáme. Kde se napájí opice, tam nepijeme, kam chodí opice, tam nechodíme, kde ony loví, tam nelovíme, kde ony hynou, tam nehyneme. Jestlipak jsem se ti do dnešního dne slovem zmínil o Bandar lógu?“

„Ne,“ hlesl Mauglí: po medvědových slovech se totiž v lese rozhostilo hrobové ticho.

„Obyvatelé džungle o opičácích nemluví a na ně nemyslí. Opičáci chodí v hejnech, jsou zlí, špinaví, drzí a touží jen po tom, aby si jich obyvatelé džungle všimli. Jenže my si jich nevšímáme, i když nám na hlavu házejí ořechy a kal.“

Jen domluvil, zaharašila z větví prška ořechů a halouzek.

Bylo je slyšet, jak tam v závratné výši mezi temnými větvemi chrchlají, skučí a zlostně rejdí.

„Obyvatelé džungle nesmějí s opičáky nic mít,“ řekl Bálú. „Pamatuj si to.“

„Nesmějí nic mít,“ řekl Baghíra. „Ale tak si myslím, že tě měl před nimi Bálú varovat už dřív.“

„Já – já že jsem ho měl varovat? Copak mě napadlo, že si bude hrát s takovou holotou? S opičáky! Fuj!“

Znovu se jim snesla na hlavu prška. Oba se tedy sebrali a Mauglího odvedli s sebou. Co řekl Bálú o opicích, byla svatá pravda. Domovem jsou v korunách stromů. Nahoru se šelmy skoro nedívají, a tak se opičáci obyvatelům džungle málokdy připlou do cesty. Ale jak někde zastihnou **churavého** vlka, raněného tygra nebo medvěda, hned ho týrají a po kdejaké šelmě schválně házejí klacky a ořechy, jen aby na sebe upoutali pozornost. Potom skučivě a pištivě prozpěvují hloupé písničky a vyzývají obyvatele džungle, ať za nimi vylezou na stromy a tam s nimi zápasí, nebo se zase sami mezi sebou zuřivě servou a mrtvoly nechají ležet před očima obyvatel džungle. Pořád by si chtěli opatřit vůdce a vlastní zákony a **mravy**, ale nikdy z toho nic není, protože druhý den na to zapomenou, a tak si namlouvají: „Co si myslí Bandar lóg dnes, to si bude jednou myslet celá džungle,“ a tím se utěšují. Šelmy na ně sice nedosáhnou, ale také si jich nevšímají. Nemálo je tedy potěšilo, že si s nimi přišel Mauglí zahrát a že se za to Bálú na něho zlobí.

Na víc už nepomýšleli – Bandar lóg stejně na nic kloudného nemyslí. Jeden z nich však dostal báječný nápad. Kdekomu vykládal, jak se jejich plemeni vyplatí mít Mauglího mezi sebou. Na ochranu proti větru umí plést proutí. Když ho chytanou, třeba je to naučí. Po otci dřevorubci měl Mauglí v krvi lecjakou dovednost. Bez dlouhého přemýšlení stavěl si ze spadlých větví domečky. Opičáci ho ze stromů pozorovali a velmi nad tou hrou žasli. Řekli si, že si tentokrát opravdu opatří vůdce a budou z nich nad jiné moudří obyvatelé džungle – tak moudří, že si toho kdekdo všimne a zbledne závistí. Přes celou džungli šli tedy potichu za Bálúem a Baghírou a Mauglím, dokud si ti tři v poledne nezdřímli. Mauglí ulehl všecek zahanbený mezi pardála a medvěda a řekl si, že si s opičáky nebude nic začínat.

Najednou se probрал a ucítil, jak ho za nohy i za paže berou něčí dlaně – pevné, silné, drobné dlaně – a jak mu větve šlehají do obličeje. Přes rozkomíhané **haluze** uviděl dole Bálúa, jak usedavým nářkem burcuje celou džungli, a Baghíru, jak cení zuby a drápe se na strom. Bandarové vítězoslavně zavřeštěli a vyšplhali se na nejhořejší větve, kam si za nimi Baghíra netroufal, a odtamtud na něho hulákali: „On si nás všiml! Baghíra si nás všiml. Obyvatelé džungle žasnou nad tím, jak jsme obratní a chytří.“ Potom se dali na útěk. Útěk opičáků stromovím se nedá dobře popsat. Padesát, sedmdesát, ba sto stop nad zemí mají tam cesty i rozcestí, z kopce do kopce po nich putují třeba i v noci. Dva nejsilnější opičáci popadli Mauglího pod paži a dvacetistopovými skoky se s ním hnali přes vrcholky stromů. Být sami, byli by uháněli dvojnásob rychle, ale svou tíhou je chlapec zdržoval. Mauglímu bylo zle a hlava se mu točila, ale jinak se mu ten úprk líbil. A přece se děsil, když se pod ním v hloubi mihl kousek půdy, a po každém přemetu přes propast strašně to s ním škublo a žuchlo, div duši nevypustil. Vzhůru po stromě se drali strážci, až se pod nimi tenounké nejhořejší větve ohýbaly a praskaly, potom si odchrchlali, hekli, mžikem se vymrštili a snesli se na další strom a rukama nebo nohama chňapli po dolních větvích. Chvillemi zahlédl Mauglí tichou zelenou džungli na míle daleko, tak je vidět na míle dopředu moře z vrcholu stožáru, jindy se zas octl s průvodci málem u země a do obličeje ho šlehalo větroví a listí. S praskotem, jekem, vřeštěním hnalo se po stromových cestách celé **plémě** Bandarů a skokem unášelo svého zajatce Mauglího.

Mauglí trnul, že ho upustí, potom na ně dostal zlost, ale raději se nevzpouzel. Posléze se zamyslel. Nejprve musím vzkázat Bálúovi a Baghírovi. Tempu opic, to věděl, jeho přátelé

nepostačí. Marně se díval dolů, bylo vidět jen hořejšek větví, upřel tedy zrak vzhůru a tu vysoko v blankytu zahlédl luňáka Číla. Třepetal se a kroužil a číhal, až něco v džungli zahyne. Číl si všiml, že opice něco unášejí, slítl tedy o několik set yardů níže podívat se, je-li to něco k snědku. Samým překvapením hvízdal, jak Mauglího táhnou na vršek stromu a jak mu Mauglí dává znamení: „Ty a já jsme z jedné krve.“ Znovu se nad chlapcem zavřely rozvlněné větve, ale Číl se zavčas vznesl nad další strom a tu se pod ním vynořila hnědá tvářička. „Sleduj mou stopu,“ křikl Mauglí. „Pověz o ní Bálúovi ze séónijské smečky a Baghírovi z Poradní skály.“

„A od koho, bratře?“ Číl se s Mauglím zatím neseťkal, ale samozřejmě o něm věděl.

„Jsem žabák, Mauglí. Říkají mi člověčí mládě. Sleduj mou stopu!“

Poslední slova zavřískal, jak chtě nechtě letěl vzduchem. Číl jen přikývl, potom stoupal vzhůru, až byl jak prášek, a tam trčel a zrakem bystrým jako dalekohled pozoroval rozkomíhané vrcholky stromů, po nichž se tryskem hnali Mauglího strážci.

„Ti se nikdy daleko nedostanou,“ usklíbl se. „Co si umíní, nikdy neprovedou. Bandarové pořád jen vymýšlejí něco nového. Jestli mě neklame zrak, tentokrát si vymysleli pěknou melu. Bálú není žádný jelimánek, a pokud vím, Baghíra taky nezabíjí jenom kozy.“

Kolébal se tedy na křídlech, drápy přitaženy k sobě, a čekal.

Bálúem a Baghírou lomcoval vztek a zármutek. Baghíra se předháněl ve šplhání, ale tenké větve se pod jeho tíhou lámaly a pokaždé slítl dolů, mezi drápy plno kůry.

„Pročpak jsi člověčí mládě nevaroval?“ houkl na chudáka Bálúa. Ten cválal nemotorně vpřed a těšil se, že opice dohoní. „Bitím jsi ho div neutloukl, raději jsi ho měl varovat.“

„Honem. Honem! Třeba – třeba je doženeme!“ sípal Bálú.

„Takovým krokem! Ani raněnou krávu takhle neuštveš. Učiteli zákona – vypláčeči mlád'at – ještě míli takhle utíkej, a praskneš. Posad' se a přemýšlej. Něco si vymysli. Nač se tak štvát. Když jim budeme v patách, ještě ho upustí.“

„Arula! Hú! Třeba je omrzelo nést se s ním a už ho upustili. Opičákům není co věřit. Na hlavu mi položte mrtvé netopyry. K jídlu mi dejte zčernalé kosti! Skutálejte mě do úlu, ať mě včely ubodají, s hyenou mě pochovejte, jsem nejnešťastnější medvěd na světě. Arulala! Vahúa! Ach Mauglí, proč jsem já tě tloukl po hlavě, proč jsem tě raději nevaroval před opičáky. Třeba jsem mu vytloukl z hlavy, co měl ten den uloženo, a teď je v džungli sám a sám a klíčové slovo mu chybí!“

Bálú si zakryl prackami uši a s kvílením se válel po zemi.

„Vždyť mi ještě před chvilkou všechna slova správně odříkal,“ utrl se na něho Baghíra. „Nic si nepamatuješ a nevíš, co se sluší. Co by tomu džungle řekla, kdybych se já, černý pardál, svinul do klubíčka jako dikobraz Sáhí a vřískal na celé kolo?“

„Ať si myslí džungle, co chce, mně je to jedno. Třeba je už po něm.“

„Dokud ho svévolně neshodí z větví nebo ho z dlouhé chvíle nezabijí, nemám o člověčí mládě strach. Je chytrý, leccos se naučil, a hlavně má pohled, který obyvatelům džungle nahání strach. Jenže ho mají v moci opičáci. To je zlé, ti bydlí na stromech a nikoho z nás se nebojí.“ Baghíra si zamyšleně olízl pracku.

„Jsem já to trulant! Tlustý, hnědý trulant, který neumí než vyhrabávat kořínky.“ Bálú se rázem posadil. „Pravdu děl divoký slon Háthí: Každý se něčeho bojí, a opičáci se bojí skalního hada Káa. Ten šplhá stejně jako oni. V noci jim krade opičátka. Stačí jen o něm hlesnout, hned jim hnusný ocas strachem ztuhne. Pojďme za Káem.“

„Co ten nám bude platný? Není z našeho plemene, je beznohý – a oči má uhrančivé,“ řekl Baghíra.

„Je staříčkový a náramně chytrý. A hlavně má pořád hlad,“ řekl bujaře Bálú. „Slib mu hodně koz.“

„Po nasycení prospí celý měsíc. Třeba zrovna spí. A i když je vzhůru, co když si raděj sám nějakou kozu zabije?“ Baghíra Káa moc neznal, a tak mu samozřejmě nedůvěřoval.

„Možná že ho, milý lovče, spolu přesvědčíme.“ Opelichaným hnědým ramenem šťouchl Bálú do pardála, i vypravili se za skalním hroznýšem Káem. Zastihli Káa, jak si v odpoledním slunci hoví na horkém skalním výstupku a zálibně si prohlíží nový šat. Deset dní prožil v ústraní, jak svlékal kůži, a byl teď nádherný – mohutnou tuponosou hlavou rejdlil po zemi a třicet stop dlouhé tělo svíjel do roztočivých křivek a uzlů a už předem se olizoval, jak se těšil na oběd.

„Ještě nejedl,“ oddechl si spokojeně Bálú, když uviděl jeho krásně žíhané hnědožluté roucho. „Pozor, Baghíro! Po každém svléknutí kůže bývá přisleplý a hned útočí.“

Ká nebyl jedovatý – sám jedovatými hady, těmi zbabělci, pohrdal –, jeho síla spočívala v objetí: jakmile se svými mohutnými smyčkami kolem někoho ovinul, byl s ním konec.

„Dobrý lov!“ křikl Bálú a žuchl na zadek. Ká byl jako všichni hroznější nahluchlý a první křiknutí nezaslechl. Pro jistotu se však rozvinul a pohotově sklonil hlavu.

„Dobrý lov vespolek,“ odpověděl. „Hoho, Bálú, kdepak se tu bereš? Dobrý lov, Baghíro. Někdo z nás se rozhodně potřebuje najíst. Objevila se nablízku nějaká zvěř? Takhle nějaký kolouch nebo třeba i býček? Jsem jako vyschlá studna.“

„Zrovna jsme na lovu,“ prohodil Bálú. Věděl, že na Káa nesmí pospíchat.

„Když dovolíte, půjdu s vámi,“ řekl Ká. „Vám, Baghíro a Bálúe, na nějaké ráně vedle nesejde, zato já – já musím celé dni čekat na lesních stezkách a kvůli opičce šplhám třeba celou noc. Jojo. Větve už nejsou, jak bývaly za mých mladých let. Samé uschlé a práchnivé halouzky.“

„Je to možná tím, že jsi tak těžký,“ řekl Bálú.

„Je mě pořádný kus – pořádný kus,“ řekl hrdě Ká. „Ale přece jen za to může ten nový lesní porost. Na posledním lovu moc nechybělo – opravdu moc nechybělo – a byl bych spadl, a jak jsem chrastivě sjel dolů – ocas jsem totiž neměl kolem kmene dost pevně ovinutý –, probudil jsem opičáky a oni mi hrubě vospílali.“

„Beznohých žlutých žížal,“ utrousil pod vousy Baghíra, jako by si na něco vzpomínal.

„Ssss! Takhle že mi nadávali?“ řekl Ká.

„Tak nějak minulý měsíc pokřikovali, ale my jsme si jich vůbec nevšímalí. Oni toho napovídají – dokonce prý jsi přísel o zuby a troufneš si jen na kůzle, protože (je to ale

nestydatá čeládka, ti Bandar lóg) – protože prý se bojíš kozlích růžků,“ hovořil úlisně Baghíra.

Had, zvláště mazaný hroznýš jako starý Ká, dá málokdy najevo zlost, ale Bálúovi a Baghírovi neušlo, jak se mu mohutné polykací svaly na obou stranách chřtánu vlní a **nadouvají**.

„Přenesli své loviště jinam,“ řekl jakoby nic. „Jak jsem si dnes vyšel na sluníčko, slyšel jsem je lomozit ve vrcholcích stromů.“

„My – my totiž Bandary zrovna pronásledujeme,“ řekl Bálú, ale ostatek mu uvázl v hrdle. Co si pamatoval, žádný obyvatel džungle se dosud nepřiznal, že ho zajímají opice.

„Nejspíš něco významného pudí dva takové lovce – ba co dím, vůdce v džungli – po stopě Bandarů,“ ozval se zdvořile Ká. Zvědavostí to už nemohl vydržet.

Bálú spustil: „Já jsem vlastně jenom starý a leckdy dost hloupý učitel zákona u séónijských vlčat, a tady Baghíra –“

„Je Baghíra,“ řekl černý pardál a scvkl čelisti. Na skromnost si nepotrpěl. „Věc se má takhle. Ti zloději ořechů a lupiči palmových listů nám ukradli člověčí mládě, snad jsi už o něm slyšel.“

„Sáhí (s těmi ostny se moc naparuje) mi povídal, že nějakého lidského tvora přijali do vlčí smečky, ale já jsem tomu nevěřil. Sáhí něco zaslechne jen na půl ucha a pak to ještě zpotvoří.“

„Je to tak. Takové člověčí mládě ještě na světě nebylo,“ řekl Bálú. „Je z člověčích mlád'at nejlepší a nejmoudřejší a nejsmělejší – je to můj žák a Bálúovo jméno proslaví po všech džunglích; já – totiž my – k němu, Káe, s láskou lneme.“

„Ccc! Ccc!“ řekl Ká a zamával hlavou. „Však já vím, co je láska. Mohl bych toho o ní navyprávět –“

„Necháme si to, až bude jasná noc a všichni budeme nasyceni, pak to teprve náležitě oceníme,“ vpadl mu do řeči Baghíra. „Naše člověčí mládě je v rukou Bandarů a ti se, jak známo, bojí z celé džungle jenom Káa.“

„Jenom mě se bojí! Bodejt' ne,“ řekl Ká. „Tlachaví, hloupí, ješitní – ješitní, hloupí, tlachaví jsou opičáci. Že drapli člověčí mládě, to je smůla. Nasbírají ořechy, potom je to omrzí a zas je zahodí. Půl dne tahají větev, že s ní udělají **nevímco**, a potom ji zlámou. Nezávidím člověčímu mláděti. Jak mi to ještě nadávali – žlutá ryba, ne?“

„Červ – červ – žížala,“ řekl Baghíra, „a ještě jinak, ale to se stydím říct.“

„Musíme jim připomenout, jak se mluví s pánem. Á – sp! Musíme jim osvěžit paměť. Kam s tím mládětem odešli?“

„To ví jen džungle. Myslím, že někam k západu,“ řekl Bálú. „Řekli jsme si, Káe, že ty to budeš vědět.“

„Já? Jak bych to věděl? Když se mi připlou do cesty, tak je seberu, ale Bandary nelovím, ani žáby – a taky ne žabinec na močále. Sss!“

„Vzhůru, vzhůru! Vzhůru, vzhůru! Hola! Hola! Hola, pohleď vzhůru, Bálúe ze séónijské smečky!“

Bálú pohlédl vzhůru, odkud se to ozývá, a on to luňák Číl letěl střemhlav dolů, rozpjaté letky ozářeny sluncem. Dávno už měl jít Číl na kutě, ale místo toho slídl nad celou džunglí, jak hledal medvěda. V hustém listí ho nikde nezahlédl.

„Copak?“ řekl Bálú.

„Viděl jsem u Bandarů Mauglího. Mám ti to vyřídit. Dával jsem pozor. Bandarové ho odvedli za řeku do opičího města – do Chladných doupat. Zdrží se tam možná noc, možná deset nocí, možná jen hodinu. Řekl jsem netopýrům, aby ve tmě hlídali. Tak zní můj vzkaz. Dobrý lov, vy tam dole!“

„Plný chřtán a hluboký spánek, Číle,“ zvolal Baghíra. „Budu na tebe pamatovat, až něco skolím, schovám ti hlavu – výtečný luňáku.“

„To nic. To nic. Chlapec si pamatoval klíčové slovo. Co bych to neudělal,“ a Číl se zase vznesl vzhůru a odlétl na svůj hřad.

„Nezapomněl, nač má jazyk,“ uchechtl se Bálú. „Takový klouček, vlečou ho po stromech, a on si vzpomene na klíčové ptačí slovo.“

„Však jsi mu je důkladně vtloukl do hlavy,“ řekl Baghíra. „Jsem na něho pyšný. Ale teď musíme do Chladných doupat.“

Věděli, kde to je, ale z obyvatel džungle tam chodil málokdo. Takzvaná Chladná doupata byla staré zpustlé město, zapadlé a pohřbené v džungli, a kde dřív bývali lidé, tam šelmy zřídka chodí. Nanejvýš ještě divoký kanec, ale ne lovecká plemena. I opice tam bydlely asi tak, jako bydlely jinde. Dravci dbalí cti se k Chladným doupatům přiblížili jen v době sucha. V zchátralých studních a nádržích se tam drží špetka vody.

„Cesta nám potrvá půl noci – když půjdeme rázně,“ řekl Baghíra a Bálú zvažněl. „Půjdu co nejrychleji,“ pravil bázlivě.

„Čekat na tebe, to nejde. Drž se, Bálúe, za námi. My dva – Ká a já – to musíme vzít zčerstva.“

„Noha nenoha, já tvým čtyřem klidně stačím,“ utrousil Ká. Bálú se rozběhl, ale všecek udýchán hned usedl, nechali ho tedy, že za nimi dojde. Baghíra se hnál vpřed křepkým pardálím cvalem. Ká nic neříkal, ale ať zrychloval Baghíra sebevíc, obrovský hroznýš s ním držel krok. Teprve u horské bystřiny získal Baghíra náskok, protože ji prostě přeskočil. Ká ji přeplaval, hlavu a krk dvě stopy pod vodou, ale na rovné půdě ho zas dohonil.

„Při uraženém zámku, který mi dopomohl na svobodu,“ řekl za soumraku Baghíra, „nějaký loudal zrovna nejsi.“

„Mám hlad,“ řekl Ká. „Ostatně mi nadávali, že jsem ropucháč.“

„Červ – žížala, ještě k tomu žlutá.“

„To je jedno. Jděme.“ Ká jako by se po zemi roztékal, upřeně pátral po nejkratší cestě a pevně se jí držel.

Opičáci si v Chladných doupatech na Mauglího přátele ani nevzpomněli. Dopravili chlapce do Ztraceného města a velmi si na tom zakládali. Mauglí až dosud žádné indické město neviděl. Byla to sice pouhá hromada sutin, ale jemu připadala skvělá a nádherná. Město na vršku postavil kdysi dávno nějaký král. Dosud bylo znát kamenné silnice vedoucí k sesutým branám, kde z rozviklaných, zrezivělých veřejí trčely zbylé štěpiny. Stromy prorostly hradbami a vyrostly na ně. Bašty se sesuly a zchátraly a z věžních oken na hradbách v hustých chumáčích splýval břečťan.

Na samém vršku stál veliký palác bez střechy. Mramor na nádvořích a v kašnách popraskal, měl rudé a zelené skvrny. I dláždění na dvoře, kde bývali ubytováni královi sloni, zbouraly traviny a mladé stromy. Z paláce bylo vidět dlouhé řady domů bez střech: město vypadalo jako prázdná plástev naplněná tmou. Na náměstí, kde se protínaly čtyři cesty, stál beztvářý balvan, kdysi to byla modla. Na nárožích zely díry a trhliny, dříve tam byly veřejné studny. A z rozervaných chrámových kopulí vyrážely plané fíky. Opice říkaly sutinám naše město a nad obyvateli džungle, žijícími v lese, ohrnovaly nos. Jenže nač se tam stavení zbudovala a k čemu jsou, to nevěděly. Posedávaly dokola v králově poradní komnatě, hledaly si blechy a hrály si na lidi. Nebo se proháněly v domech bez střech, snášely do kouta maltu a kousky cihel, za chvíli na svou skrýš zapoměly, v houfech se strkaly, rvaly a vřeštěly, potom se zas rozběhly hrát si na terasách královské zahrady, pro zábavu tam trásly růžovými štěpy a oranžovníky, až z nich padalo ovoce i květy. V královském paláci prozkoumávaly chodby a tmavé průchody a stovky šerých pokojů, ale co spatřily i nespatriily, to si nikdy nezapamatovaly. A tak se jednotlivě nebo ve dvojicích nebo v houfech potulovaly sem a tam a říkaly si, že si vedou jako lidé. Pily z nádrží a kalily vodu, potom se o ni porvaly, potom se zas houfně rozběhly a řvaly: „Nikdo z celé džungle není tak moudrý a dobrý a chytrý a silný a mírný jako Bandarové.“ Tak to šlo pořád dokola, až je město omrzelo a vrátily se na vrcholky stromů a doufaly, že si jich obyvatelé džungle všimnou.

Mauglí měl zákon džungle v žilách. Takový život se mu nezamlouval, ba ho ani nechápal. Do Chladných doupat ho opice dovlekly pozdě odpoledne. Po dlouhé cestě by byl Mauglí nejraději ulehl ke spánku, ale kdepak opice – ty se vzaly za ruce, tancovaly dokola a prozpěvovaly hloupé písničky. Jeden opičák pronesl řeč a svým druhům zvěstoval, že Mauglího zajetí je mezníkem v dějinách Bandarů. Mauglí jim totiž ukáže, jak si mají z proutí a rákosí plést stříšky proti dešti a zimě. Mauglí utrl břečťan a hned z něho dělal pletivo. Opice to dělaly po něm, ale za chvíli je to omrzelo, tahaly se za ocas, poskakovaly po čtyřech a chrchlaly.

„Chtěl bych se najíst,“ řekl Mauglí. „V těchto končinách džungle se nevyznám. Dejte mi jíst, nebo mě pusťte do hor.“

Nějakých dvacet třicet opic se mu rozběhlo pro ořechy a plané papáje. Cestou se o ně porvaly a vracet se s chatrným zbytkem jim nestálo za to. Mauglího všechno bolelo, měl zlost a hlad, a tak bloumal po pustém městě a občas vydával lovecký pokřik cizince, ale nikdo se mu neozýval. Uvědomil si, že je to s ním prašpatné. „Pravdu měl Bálú, když mluvil o Bandarech,“ řekl si. „Nemají zákon, lovecký pokřik ani vůdce – jenom hloupá slůvka a nenechavé zlodějské pracky. Jestli mě tady umučí hlady nebo zabijí, bude to jen mou vinou. Zkusím vrátit se do své džungle. Raději si dám nařezat od Bálúa (a výprask mě nemine), než bych se tady s Bandary honil za hloupými růžovými lístky.“

Došel až na městské hradby, ale opice ho z nich strhly zpátky. Ani prý neví, jaké štěstí ho potkalo, a aby jim byl náležitě vděčný, celého ho poštípal. Zat'ál zuby, ani nemukl a spolu s opicemi se odebral na terasu nad nádržemi z červeného pískovce, zpola naplněnými dešťovou vodou. Uprostřed terasy stál zborcený letohrádek z bílého mramoru, zbudovaný pro královny zesnulé před sto lety. Kopolovitá střecha se zbortila a zatarasila podzemní chodbu, kudy tam královny z paláce chodily. Zachovalé stěny byly z kružbově prolamovaného mramoru – překrásné mléčně bílé mřížoví bylo posázeno acháty a karneoly a jaspisy a lazurity. Za vrškem se vynořil měsíc, a jak prosvítal dovnitř, vrhal na podlahu stín jako tmavý vyšívání samet. Přes všechnu pohmožděnost, ospalost a vyhladovělost neubráníl se Mauglí smíchu, když ho dvacet Bandarů najednou začalo přesvědčovat, jací jsou slavní a moudří a silní a mírní a jak je to hloupé, když od nich chce odejít. „Jsme slavní. Jsme svobodní. Jsme úžasní. Jsme z celé džungle nejúžasnější! Říkáme to všichni, bude to tedy pravda,“ hulákali na něho. „Protože jsi mezi námi poprvé a naše slovo zaneseš obyvatelům džungle, aby si nás napříště všímali, povíme ti, jací jsme výtečníci.“ Mauglí se nebránil. Na terasách se sešly stovky opic a poslouchaly opičí řečníky, jak velebí Bandary. Když došel řečníkovi dech, všichni naráz zahulákali: „Je to tak. Říkáme to všichni.“ Mauglí pokyvoval a mžoural a na všechno odpovídal: „Ano.“ Z toho rámusu mu šla hlava kolem. „Snad je všechny pokousal šakal Tabákí,“ řekl si, „a oni se pomínuli. Vždyť je to dívání neboli pomínutost. A to nechodí vůbec spát? Zrovna se měsíc schovává za mrak. Jestli je mrak dost velký, mohl bych se ve tmě pokusit o útek. Jenže jsem utrmácený.“

Z rozpadlého příkopu pod městskými hradbami pozorovali mrak oba dobří přátelé Baghíra a Ká. V houfech jsou opičáci nebezpeční, to věděli, nazdařbůh něco podnikat se jim tedy nechtělo. Opičáci se pouštějí do boje, jenom když je jich sto na jednoho, a rvát se proti takové přesile, o to v džungli nikdo nestojí.

„Zajdu k západním hradbám,“ zašeptal Ká, „půda se tam našťestí svažuje a já po ní sklouznu jako nic. Mně se na hřbet po stovkách nevrhnou, zato –“

„Já vím,“ řekl Baghíra. „Škoda že tu není Bálú. Musíme si poradit sami. Až se měsíc schová za tamhleten mrak, vylezu na terasu. Konají tam nad chlapcem jakousi poradu.“

„Dobrý lov,“ řekl zasmušile Ká a odplazil se k západním hradbám. Nebyly tolik sesuté a chvíli to mohutnému hadovi trvalo, než se vyškřábal po kamenech nahoru. Měsíc se schoval za mrak, Mauglí přemýšlel co teď a vtom zaslechl na terase Baghírův lehký krok. Téměř bez hlesu tam černý pardál vyběhl. Kousat, to by jen mařil čas, a tak bušil zprava i zleva do opic, obklopujících Mauglího v padesáti až šedesáti řadách. Rozlehl se ustrašený a vzteklý skřek. Baghíra se proháněl po povalených, kopajících opičácích, a tu nějaký opičák křikl: „On je jenom jeden. Zabijte ho! Zabijte!“ Houfem se na něho opičáci vrhli, o překot ho hryzali, škrábali, tahali a rvali. Nějakých pět šest opičáků popadlo Mauglího, vysadili ho na zeď a dírou v prasklé kupoli ho spustili dolů. Chlapec vyrostlý mezi lidmi by se byl při tom pádu z výšky dobrých patnácti stop notně potloukl. Mauglí však dopadl na nohy, jak se to naučil od Bálúa.

„Zůstaň si tam,“ křičeli opičáci. „Nejprve zabijeme tvé přátele a potom si s tebou pohrajeme – jestli tě ti jedovatí nechají naživu.“

„Vy i já jsme z jedné krve,“ rázem pronesl Mauglí hadí pokřik. V suti kolem sebe slyšel šelest a sykot; pro jistotu pronesl hadí pokřik ještě jednou.

„Sslyšíme! Všichni spustit kápě!“ ozvalo se tlumeně půl tuctu hlasů. (V Indii se v každých rozvalinách usadí časem hadi a v letohrádku se to hemžilo brejlovci.) „Stůj klidně, bratříčku, mohl bys nás zašlápnout.“

Mauglí se ani nehýbal, vyhlížel mřížovím a poslouchal divou vřavu kolem zápasícího černého pardála – vřiskali, brebentili, popadali dech a Baghíra těžce supěl, jak v klubku nepřátel uhýbal, vyrážel vpřed, kroutil se a svíjel. Co byl Baghíra na světě, poprvé zápasil na život a na smrt.

„Bálú je jistě nablízku. Sám by se sem Baghíra nevydal,“ řekl si Mauglí a nahlas zavolal: „K nádrži, Baghíro. Pusť se k nádrži. Pusť se tam a ponoř se do ní. Skoč do vody!“

Baghíra zaslechl Mauglího volání. Poznal, že je Mauglí naživu, a znovu nabyl odvahy. Píď za píď se urputně a bezhlesně prodíral k nádrži. A tu se od zborcené hradby obrácené k džungli ozval Bálúův burácivý válečný pokřik. Starý medvěd utíkal, co mohl, ale dřív se tam nedostal. „Baghíro,“ houkl, „tady jsem. Už lezu nahoru. Pospíchám. Ahuvóra! Kameny se mi drolí pod nohama. Jen počkejte, až přijdu, vy prachbídni Bandarové.“ Uřícen doběhl na terasu a rázem zmizel až po hlavu v roji opic. Dosedl pevně na zadek, rozpřáhl přední tlapy, nejbližší opice, na které dosáhl, rozmačkal v objetí a potom do nich vytrvale bušil plác – plác – plác jako lopatkové kolo na parníku. A tu žuchl a plácl do vody Baghíra. Mauglí poznal, že se proboujel do nádrže a tam za ním opice nemohou. Pardál ležel až po krk ve vodě a popadal dech. Na červených schodech postávaly ve třech řadách opice a vztekle rejdivy. Ze všech stran se na něho chystaly skočit, až odtamtud vyleze na pomoc Bálúovi. A tu zdvihl Baghíra urousanou bradu z vody a zoufale pronesl hadí pokřik o pomoc: „Vy a já jsme z jedné krve.“ Napadlo ho, že Ká vzal snad v poslední chvíli do zaječích. Bálú se na terase div neudusil pod tíhou opic, a přece se zachechtal, když zaslechl pardálovo volání o pomoc.

Ká se zrovna vydrápal na západní hradby a rázně se na nich uvelebil, až vylomil a do příkopu shodil příkrovní kámen. Výhodného postavení chtěl náležitě využít, několikrát se tedy svinul a rozvinul, aby se přesvědčil, jestli má kdejakou stopu svého sáhodlouhého těla ve střehe. Boj s Bálúem dosud trval a kolem Baghíry ponořeného v nádrži stále povykovaly opice. Netopýr Mang poletoval sem a tam a zprávu o velké bitvě zvěstoval celé džungli, až nakonec i divoký slon Háthí zatroubil a v širé dáli procitly houfy opičáků a po stromových cestách skokem běžely do Chladných doupat na pomoc druhům a hřmotem rvačky se na míle kolem vyplašili denní ptáci. A tu se do toho zpřímá, řízně, krvelačně vrhl Ká. Hroznýšova bojová síla spočívá v úderu hlavou, do něhož vkládá veškerou tělesnou sílu i váhu. Představte si kopí, beranidlo nebo kladivo o váze téměř půl tuny, poháněné chladným, rozvážným duchem usazeným v topůrku. Zhruba takový byl v boji Ká. Příným úderem do prsou porazí čtyř až pětistopý hroznýš člověka. A Ká, jak víte, měřil třicet stop. První ránu namířil rovnou do houfu kolem Bálúa – zasadil ji, aniž otevřel ústa, a další už rozdávat nemusel. Opice se rozutekly s nářkem: „Ká. Je to Ká. Utečte! Utečte!“

Od nepaměti strašily opice své děti povídačkami o Káovi. Je to noční zloděj, sune se mezi větvemi ticho tichoučko, jako když mech roste, a ukradne i nejsilnější opici. Starý Ká dokáže, že vypadá jako suchá větev nebo práchnivý peň: i nejmoudřejší se spletou, a najednou je ta větev drapne. Ká byl pro opice hotový postrach džungle. Nevěděly, kam až sahá jeho moc, nevydržely jeho pohled a živé nevyvázly z jeho objetí. Strachem blekotaly, jak se rozutekly na zdi a střechy, a Bálú si zhluboka oddychl. Měl hustší srst než Baghíra, ale přece to v boji důkladně slízl. Teprve tehdy otevřel Ká ústa a dlouze zasyčel. Opice, zdaleka široka chvátající

na pomoc Chladným doupatům, zůstaly schlíple stát, až se přetížené větve pod nimi prohýbaly a praskaly. Umlkl také křik opic na hradbách a domech a v tichu, které po celém městě zavládlo, zaslechl Mauglí Baghíru, jak vylézá z nádrže a otřepává si mokrou srst. A tu se znovu rozlehl ryk. Opice se draly výš po hradbách, kolem krku objímaly mohutné kamenné modly a s ječením si to metly po baštách. V letohrádku zatím poskakoval Mauglí radostí, tiskl zrak k mřížoví a na přední zuby houkal výsměšně a opovržlivě jako sýček.

„Vytáhněte člověčí mládě z pasti, já už dál nemůžu,“ zasípal Baghíra. „Vezměme s sebou člověčí mládě a pojďme. Opice třeba ještě zaútočí.“

„Dokud jim nepokynu, ani se nehnu. Ssstát!“ zasyčel Ká a celé město znovu zmlklo. „Dřív to, bratře, nešlo, ale tak se mi zdá, že jsi pokřikoval,“ oslovil Baghíru.

„To byl – to byl nejspíš válečný pokřik,“ odpověděl Baghíra. „Co ty, Bálúe, jsi zraněn?“

„Čert ví, snad mě rozcupovali na nějakých sto medvídků,“ ozval se Bálú a důkladně protřepal jednu nohu po druhé. „Ouvej! Ti mi dali. Káe, myslím, že jsi nám oběma, Baghírovi a mně, zachránil život.“

„Rádo se stalo. A kde je ten človíček?“

„Tady v pasti. Nemůžu vylézt,“ křikl Mauglí. Přímo nad hlavou měl ohbí propadlé kopule.

„Odved'te ho. Rejdí tu jako páv Mór. Ještě nám ušlape mlád'ata,“ reptali uvnitř brejlovci.

„Hoho,“ zachechtal se Ká, „všude má ten človíček přátele. Uхни, človíčku. A vy, jedovatí, se schovejte. Zbořím zed'.“

Ká si pozorně prohlédl mramorové kružby, až našel zašlou škvíru, prozrazující nejslabší místo. Několikrát do ní lehce ťukl hlavou, aby měl správný odstup, potom se svými šesti stopami zdvihl rovně nad zem a pětkrát šestkrát vši silou do zdi udeřil nosem. Mřížoví povolilo a sesulo se v oblacích prachu. Z otvoru vyskočil Mauglí, vrhl se mezi Bálúa a Baghíru – a pažemi jim oběma obemkl mohutnou šíji.

„Jsi zraněn?“ zeptal se Bálú a něžně ho sevřel v náručí.

„Všecko mě bolí, mám hlad a jsem samá modřina. Ti vás ale, bratři, zřídili. Vždyť krvácíte.“

„Oni taky.“ Baghíra se olízl a mrskl očima po skolených opicích na terase a kolem nádrže.

„To nic není, to nic není, jen když ty jsi **zdráv**, ty můj skvělý žabáčku!“ zafňukal Bálú.

„O tom si ještě povíme,“ prohodil suše Baghíra, až to Mauglího zarazilo. „Tady je Ká, který to za nás vyhrál a tobě zachránil život. Poděkuj mu, Mauglí, podle našich mravů.“

Mauglí se ohlédl a uviděl hroznýše, jak stopu nad ním komíhá mohutnou hlavou.

„Tak to je ten človíček,“ řekl Ká. „Plet' má hebounkou, vypadá skoro jako Bandarové. Až zas někdy shodím kůži, pozor, človíčku, abych si tě nespletl s opicí.“

„Ty a já jsme z jedné krve,“ odpověděl Mauglí, „od tebe jsem tuto noc přijal život. Až budeš mít někdy, Káe, hlad, má kořist je tvou kořistí.“

„Děkuji, bratříčku,“ zamžoural šelmovskými Ká. „Jakoupak kořist zabíjí náš smělý lovec? Ptám se proto, abych mohl jít za ním, až se zas vydá na lov.“

„Sám nic nezabývám – jsem maličký –, ale každému, kdo o to stojí, naháním kozy. Až ti bude kručet v břiše, přijď za mnou a uvidíš, jestli mluvím pravdu, nebo ne. Ruce mám šikovné,“ – napřáhl je k němu – „až se jednou octneš v pasti, třeba splatím dluh tobě, Baghírovi a Bálúovi. Dobrý lov vám všem, moji učitelé.“

„Správně,“ zabručel Bálú nad tím, jak hezky mu Mauglí poděkoval. Na chvíli spočinul hroznýš hlavou zlehka na Mauglího rameni. „Chrabré srdce a zdvořilý jazyk,“ řekl, „s těmi to, človíčku, v džungli někam přivedeš. Ale teď se odtud klid' se svými přáteli. Jdi spát. Měsíc zapadá, a co se chystá, není pro tebe.“

Měsíc zapadal za kopec a tetelivé řady opic schoulených na hradbách a cimbuřích vypadaly jako nějaké roztřesené cucky a cáry. Bálú se šel k nádrži napít, Baghíra si uhlazoval srst a Ká se připlazil doprostřed terasy, třeskne sklapl čelisti a rázem na něho opice **upřely zrak**.

„Měsíc zapadá,“ řekl. „Jestlipak je dost vidět?“

Z hradeb to zakvílelo jako vítr v korunách stromů. „Vidíme, ó Káe!“

„Dobrá. Začíná tanec – Káův hladový tanec. Sed'te zticha a pozorujte.“ Dvakrát třikrát se velkým kruhem otočil a hlavou pokýval vpravo i vlevo. Potom vytrvale a beze spěchu vytvářel smyčky a osmičky, vláčné a vazké trojúhelníky přecházející do čtverců a pětiúhelníků a uzlin a neustále si něco pro sebe tiše bzučel. Šero houstlo, převalující se proměnlivé klíčky zmizely očím, byl slyšet jenom skřípot šupin.

Bálú s Baghírou stáli jako zkamenělí, z hrdla se jim dral sten, na šíji se jim ježily štětiny. Mauglí to pozoroval s úžasem.

„Bandarové,“ ozval se konečně Ká, „jestlipak bez mého pokynutí hnete rukou nebo nohou? Mluvte!“

„Bez tvého pokynu nehneme, Káe, nohou ani rukou.“

„Dobrá. Postupte o krok blíž ke mně.“

Opičí řady se bezradně zakolísaly vpřed. Strnule se s nimi hnuli o krok také Bálú s Baghírou.

„Blíž!“ sykl Ká a všechno se zas posunulo.

Mauglí zatoužil odvést Bálúa a Baghíru. Sáhl na ně a šelmy sebou trhly, jako by procitly ze **sna**.

„Nech mi ruku na rameni,“ zašeptal Baghíra. „Nech mi ji tam, jinak bych se musel vrátit – vrátit za Káem. Ááá!“

„Nic to není, to jen Ká dělá v prachu kroužky,“ řekl Mauglí. „Pojďme.“ Mezerou v hradbách upláchni všichni tři do džungle.

„Uf,“ ulevil si Bálú, jakmile se zas octli mezi stromy. „Do smrti nechci Káa za spojence,“ všecek se otrásl.

„Umí toho víc než my,“ zachvěl se Baghíra. „Být tam ještě chvíli, snad jsem mu sám vlezl do chřtánu.“

„Než zas vyjde měsíc, však mu jich tam hodně vleze,“ řekl Bálú. „Pěkně si zaloví – po svém.“

„Co to vlastně znamenalo?“ zeptal se Mauglí. O hroznýšově kouzelné moci neměl tušení. „Viděl jsem jen velikého hada, jak se až do setmění hloupě kroutil. Chichi, jaký měl potlučený nos!“

„Mauglí,“ utrhl se na něho Baghíra, „nos má potlučený kvůli tobě, tak jako já mám kvůli tobě pokousané uši a slabiny a pracky a Bálú zas krk a záda. Pěkných pár dní si Bálú a Baghíra s chutí nezaloví.“

„To nevadí,“ řekl Bálú, „jen když zas máme člověčí mládě.“

„Pravda, ale stálo nás to hrůzu času, kdy jsme si mohli zalovit, ran, chlupů – celý hřbet mám oškubaný –, nakonec i cti. Vzpomeň si, Mauglí, že já, černý pardál, jsem chtěl nechtěl zavolat Káa na pomoc a tím hladovým tancem jsme se dali Bálú a já zmámit jako nějací ptácci. To všechno jen proto, člověčí mládě, že sis hrál s Bandary.“

„Pravda, svatá pravda,“ řekl lítostivě Mauglí. „Jsem nezdárné člověčí mládě a **útroby** se ve mně **kormoutí**.“

„Hm. Jakpak zní, Bálúe, zákon džungle?“

Bálú neměl chuť dělat Mauglímu další nepříjemnosti, ale se zákonem nejsou žádné žerty. Zabručel: „Lítost nebrání trestu. Ale nezapomeň, Baghíro, je maličký.“

„Nezapomenu. Lumpačil, a výprasku neujde. Máš něco proti tomu, Mauglí?“

„Nemám. **Chybil** jsem. Ty a Bálú jste raněni. Trest je spravedlivý.“ Baghíra mu zasadil pět šest láskyplných pardálích štulců (vlastní mlád'ata by jimi ze spaní nevyburcoval), ale pro sedmiletého chlapce to byly peprné klofance, o jaké by žádný z vás nestál. Když si to Mauglí odbyl, kýchl a beze slova vstal ze země.

„A teď mi, bratříčku, vyskoč na hřbet,“ řekl Baghíra, „pojedeme domů.“

Na zákonu džungle je krásné už to, že trestem se všechno vyrovná. Žádné dodatečné š'ourání.

Mauglí se Baghírovi opřel hlavou o hřbet a spal jak zabítý. Neprobudil se, ani když ho černý pardál složil doma ve vlčí **slují**.

### 4.3. Tygr! Tygr!

Vrátíme se k první povídce. Po boji na Poradní skále odešel Mauglí z vlčí sluje a sestoupil do oranic, obývaných vesničany. Dlouho tam nezůstal, bylo to blízko džungle, a jak věděl, někoho si na poradě náramně znepřátelil. Po svažité hrbolaté cestě hnal se tedy úžlabinou dále, rázným klusem uběhl skoro dvacet mil, až přišel do neznámé krajiny. Úžlabina ústila do **širé** planiny poseté **skalisky** a rozryté roklemi. Z jedné strany stála vesnička, z druhé se svažovala džungle až k pastvinám a tam najednou končila, jako když utne. Krávy a buvoli se pásli po celé pastvině. Pasácci stád před Mauglím zavřískli a utekli a žlutá páriovská psiska, slídící kolem indických vesnic, se rozštěkala. Mauglí šlapal dál, měl hlad a u vesnické brány si všiml, že velké trnité křovisko, jakým se za soumraku brána zahrazuje, leží stranou.

„Vida!“ řekl si. Kolikrát už přišel na takové zátarasy, jak se v noci toulal a sháněl něco k jídlu. „Taky se tu bojí obyvatel džungle.“ Usedl u brány. Za chvíli z ní vyšel nějaký muž a tu Mauglí otevřel ústa a prstem si do nich ukazoval, jako že by chtěl jíst. Muž na něho vytřeštil oči, rozběhl se zpátky po návsi a hlučně sháněl kněze. Kněz byl statný, bíle oděný tlustouch, na čele měl rudé a hnědé znamení. Přišel k bráně a s ním tam přišla stovka lidí. Koukali vyjeveně, dohadovali se, hulákali a prstem ukazovali na Mauglího.

„Lidé se neumějí chovat,“ řekl si Mauglí. „Tohle dělá jenom šedá opice.“ Pohodil hřívou a zamračil se na shromážděný dav.

„Čeho se bojíte?“ řekl kněz. „Podívejte se, jaké má jizvy na pažích a na stehnech. To ho pokousali vlci. Je to vlčí odchovanec, uprchlý z džungle.“

Vlčata ho totiž kolikrát chňapla pevněji, než chtěla, a od toho mu na pažích a na stehnech zůstaly bílé jizvy. Tvrdit, že je pokousán, ho však ve snu nenapadlo, dobře věděl, co to je pořádné kousnutí.

„Aré! Aré!“ podivilo se pár žen. „Chudinka, vlci ho pokousali. Hezký chlapec. Oči mu **planou** jako oheň. Ba **věru**, vypadá, Mésúo, jako tvůj chlapec, kterého si odnesl tygr.“

„Hned se podívám,“ řekla nějaká žena, na zápěstí a na kotnicích ozdobená těžkými mosaznými kroužky, dlaní si zastínila oči a upřeně si prohlížela Mauglího. „Kdepak, on to není. Je hubenější, ale jinak vypadá jako můj chlapec.“

Kněz byl chytrák, Mésúo, to dobře věděl, je žena nejbohatšího vesničana. Zahleděl se tedy k nebi a za chvíli slavnostně prohlásil: „Co džungle vzala, to zas navrátila. Přijmi, sestro, chlapce k sobě do domu a nezapomeň odměnit kněze, který prohlídá osudy lidské.“

„Při býku, kterým jsem byl vykoupen,“ řekl si Mauglí, „stejně řeči, jako když si mě prohlížela smečka. Nic naplat, jsem člověk a člověkem zůstanu.“

Žena pokynula Mauglímu, ať jde za ní do chýše, a zástup se rozešel. V chýši stálo červené lakované lůžko, hliněná truhla na obilí s podivnými vystouplými ozdobami, půl tuctu mosazných kuchyňských hrnců, v přistěnku obrázek nějakého hindského bůžka a na zdi opravdové zrcátko, jaké se na jarmarku prodává za osm krejcarů.

Dala mu notný krajáč mléka a kus chleba. Potom ho pohladila po hlavě a zahleděla se mu do očí. Třeba je to přece jen můj syn, řekla si. Vrátil se z džungle, kam mi ho tygr unesl. Oslovila ho tedy: „Náthú, Náthú!“ Mauglí se na to jméno neozval. „To se už nepamatuješ, jak jsem ti jednou dala střevíce?“ Sáhla mu na chodidlo, měl je nadobro zrohovatělé. „Kdepak,“ povzdechla si smutně, „střevíce jsi nikdy nenesil, ale mému Náthúovi se velmi podobáš a budeš mým synem.“

Mauglímu bylo nepříjemně, pod střechou se doposud neoctl. Ale jen koukl na došky, zjistil, že až bude chtít odtud, stačí je vyškubnout, a také na okně že nejsou závory. Nakonec si řekl: „Co je člověku platné, když nerozumí lidské řeči. Jsem stejně hloupý a hluchý, jako by byl u nás v džungli člověk. Musím mluvit jejich řečí.“

Ne nadarmo se v džungli u vlků naučil napodobovat jelení říjení a chrochtání divokých kanců. Sotva tedy pronesla Mésúo nějaké slovo, hned je skoro bez chyby napodobil a tak se do večera naučil leccos v **chýši** pojmenovat.

Horší to bylo, když měl jít Mauglí na kutě. V pardálí pasti, jako byla ta **chýše**, nechtěl **zaníc** spát. Když zavřeli dveře, vylezl oknem. „Jen ho nech,“ domlouval Mésúí její muž. „Pamatuj, že dosud asi na lůžku nespal. Jestli je nám opravdu poslán za syna, tak neuteče.“

Ulehl tedy Mauglí ve vzrostlé trávě na kraji pole, ale než se mu sklízily oči, dloubl ho pod bradou měkký šedý čumák.

„Fí!“ sykl Šedák, nejstarší z mláďat mámy Vlčice. „Běžím za tebou dvacet mil, a co z toho mám? Páchneš dřevěným čoudem a kravami – docela jako člověk. Probud' se, bratříčku, nesu ti zprávy.“

„Jsou v džungli všichni zdraví?“ řekl Mauglí a sevřel ho v náručí.

„Všichni, kromě vlků popálených od Rudého květu. Dávej pozor. Šér Chán odešel lovit daleko od nás, dokud mu nedoroste kožich, je samá popálenina. Přisáhá, že až se jednou vrátí, naháže tvé kosti do Vaingangy.“

„To nezáleží jen na něm. Já jsem mu taky něco slíbil. Mít čerstvé zprávy neškodí. Jsem dnes večer utrmácen – velmi utrmácen, bratříčku, od těch novot –, ale zprávy mi nos dále.“

„A že jsi vlk, to nezapomeneš? U lidí se ti to stane jako nic,“ staral se Šedák.

„Ne, nezapomenu. Navždy si zapamatuji, že mám rád tebe a všechny z naší sluje: ale také to si zapamatuji, že mě ze smečky vyhnali.“ „A že tě možná vyženou i z jiné smečky. Lidé jsou, bratříčku, lidé a jejich řeč nestojí za víc než žabí kužkaní. Až zas přijdu, počkám na tebe v bambusovém houští na kraji pastviny.“

Celé tři měsíce pak Mauglí z vesnické brány skoro paty nevytáhl, jak se pilně učil lidským **mravům** a zvykům. Nejprve si musel nasadit bederní **roušku**, což ho velmi hnětlo. Musel se seznámit s penězi, těm vůbec nerozuměl, a s oráním – k čemu je, to také nechápal. Dost ho dožírala vesnická drobotina. Naštěstí se podle zákona džungle uměl ovládat. Bez sebeovládání není v džungli život ani potrava. Posmívali se mu za to, že si s nimi nehraje a nepouští draka a že si šlape na jazyk. Zabíjet holá mláďata se nesluší, to věděl, jinak by je byl popadl a roztrhl **vedví**. Sám netušil, jakou má sílu. Proti šelmám v džungli byl slabý, ve vesnici zas o něm říkali, že je silný jako býk.

**Strachu neměl ani za mák**. Jednou mu vesnický kněz pohrozil, že když mu nepřestane chodit na mangové plody, chrámový bůžek se na něho rozzlobí. Mauglí pak sebral v chrámě sošku, zanesl ji knězi do domu, ať prý bůžka rozzlobí, on, Mauglí, se s ním milerád utká v zápase. Byla z toho hrozná ostuda, ale kněz ji ututlal, a Mésúinu manželovi nezbylo než uchlácholit bůžka kupou **stříbrňáků**.

Jaké rozdíly vytváří mezi lidmi kasta, o tom neměl Mauglí ani ponětí. Za ocas vytáhl hrncíři osla, sklouzlého do hliniště, a ještě mu pomohl naložit hrnce, které vezl na jarmark do Khanhívary. Kdekoho tím pohoršil: hrncíř patří do nižší kasty, což teprve jeho oslík. Kněz ho za to **vyplísnil** a Mauglí mu pohrozil, že ho taky posadí na osla. Domluvil tedy kněz Mésúinu manželovi, ať Mauglího co nejdřív zapřáhne do práce. Starosta pak Mauglímu nařídil, aby hned druhý den vyhnal buvoly na pastvu a tam je hlídal. Největší radost z toho měl Mauglí. Jakožto nově jmenovaný obecní zřízenec odebral se ještě ten den do kroužku, který se navečer scházel na zděné terase pod mohutným fikem. Druzně tam besedovali a pokuřovali starosta, ponocný a holič, který věděl o všem, co se ve vesnici šustlo, a vesnický myslivec, starý

Baldév s puškou. Nahoře ve větvích sedaly a brebentily opice a pod terasou byl otvor k hnízdu kobry. Ta byla posvátná a každý večer dostávala misku mléka. Staříci si hověli pod stromem a dlouho do noci se bavili a bafali z hukky. V jejich báchorkách vystupovali bozi a lidé a duchové. Nejpodivnější báchorky o tom, jak žijí šelmy v džungli, vyprávěl Baldév. Dětem, rozsazeným opodál, div nad tím oči z důlků nevypadly. Nejvíc bájili o zvěři, vždyť džungli měli za humny. Srnci a divocí kanci jim **pustošili** úrodu, ba stávalo se, že za soumraku unesl tygr nějakého člověka pár kroků za vesnickou bránou.

O čem mluvili, to Mauglí ovšem dost znal, a tak se smál do hrsti. Baldév s puškou na klíně sypal jednu báchorku za druhou a Mauglí se mohl potřhat smíchy.

Baldév jim vykládal, že ten tygr, co unesl Mésúi syna, je pouhý přízrak tygra, do něhož je zaklet duch před lety zemřelého ničemného lichváře. „Vím, že je to tak,“ řekl, „protože od té rány, co utržil při výtržnostech, kdy mu spálili účetní knihy, Purándás do smrti kulhal. Ten tygr, o němž mluvím, taky kulhá, aspoň za sebou zanechává nestejně stopy tlap.“

„Je to tak, je to tak, jistě je to tak,“ pokývali hlavou šedivci.

„Větší třesky plesky si už neumíte vymyslet?“ ozval se Mauglí. „Tygr kulhá, protože je chromý od narození, to ví přece každý. Tvrdit, že je nějaký dravec posedlý lichvářem, zbabělejším než šakal, je pustý žvást.“

Baldév zkoprněl leknutím, starosta se zatvářil vyjeveně.

„Cože? To ten spratek z džungle?“ řekl Baldév. „Když jsi tak chytrý, zanes jeho kůži do Khanhíváry, vlada na něho vypsala odměnu sto rupií. A ještě líp uděláš, když nebudeš starším lidem skákat do řeči.“

Mauglí se zdvihl k odchodu a přes rameno na ně křikl: „Co jsem tu ležel a poslouchal Baldéva vyprávět o džungli, kterou má přímo za humny, po celý večer neřekl nic kloudného. Jak máme tedy věřit jeho báchorkám o přízracích a bozích a skřítcích, které prý viděl.“

„Chlapec má nejvyšší čas jít za pasáka,“ řekl starosta. Baldév byl nad Mauglího drzostí všecek podrážděn a naježen.

V indické vesnici vyhánějí chlapci časně zrána krávy a buvoly na pastvu a večer je pak ženou domů. Bělocha by ta dobytčata ušlapala, ale domorodé děti, které jim nesahají ani po čumák, je mohou klidně mlátit honit a okřikovat. U stáda se chlapcům nemůže nic stát, protože na houf krav si ani tygr netroufne. Jenom občas unese chlapce, který si zajde natrhat květin nebo polapit ještěrku. Na hřbetě statného býka Rámy, vůdce stáda, projížděl Mauglí za svítání po návsi. Jeden po druhém se za ním z chlévů trousili břidlicově šedí buvoli s dlouhými zahnutými rohy a neurvalýma očima. Mauglí dával svým spolupasákům náležitě znát, že je pánem. Dlouhou hladkou bambusovou holí tloukl buvoly. Sám se hnal s buvoly dál a pasáčkovi Kámjovi kázal, ať pase krávy zvlášť a nikam se od stáda netoulá.

Indické pastvisko je samá skála, kleč, chomáč trávy, roklina, stádo do nich zapadá a mizí. Buvoli se drží tůní a bažin, tam se dlouhé hodiny provalují a vyhřívají na slunci. Mauglí je zahnal až na pokraj planiny, kde z džungle vytéká Vainganga. Slezl Rámovi ze šije, rozběhl se k bambusovému křoví a tam zastihl Šedáka. „Pěkných pár dní jsem se tu načecal,“ řekl Šedák. „Co to, že ses dal na pasení?“

„To nic,“ chlácholil ho Mauglí, „prozatím jsem vesnickým pasáčkem. Co nového o Šér Chánovi?“

„Vrátil se do této krajiny, dlouho tu na tebe čekal. Zrovna odešel jinam, má tady prý málo zvěře. Ale pořád tě chce zabít.“

„Dobrá,“ řekl Mauglí. „Dokud se nevrátí, sed' támhle na skále buď ty, nebo tam pošli jiného ze čtyř bratrů, abych vás uviděl, jakmile vyjdu z vesnice. Až se Šér Chán vrátí, počkej na mě na pláni v roklině u dhákového stromu. Nač mluvit přímo před Šér Chánovou tlamou.“

Mauglí se pak uchýlil do chládku a tam se natáhl a spal. Buvoli se zatím pásli kolem něho. Indické pastevectví je nadmíru líné řemeslo. Krávy se šinou, chroustají trávu, polehávají, znovu se šinou, ani nezabučí. Nanejvýš zafuní. Také buvoli se málokdy ozvou. Jeden po druhém lezou do bahnitých tůní a pozvolna se zarývají do bahna, až je jim vidět jenom tlamu a strnulé tmavomodré oči. Skály se v parnu míhají na slunci a někde v nedohlednu hvízdá pasáčkům nad hlavou luňák (jeden jediný). Vědí, že kdyby je nebo krávu potkala smrt, luňák hned střemhlav slétne. O několik mil dál ho uvidí další luňák a snese se za ním, po něm pak další a další. Ještě ani naposled nevydechnou, a kolem se to zahemží samými hladovými luňáky. Děti klímají, **procitnou**, znovu zdřímnou, ze suché trávy si upletou košíček a schovají do něho luční kobylky, chytanou dvě kudlanky nábožné a nechají je spolu zápasit, z červených a černých džunglových ořechů si udělají náhrdelník, pozorují ještěrku, jak se na skále vyhřívá, nebo hada, jak u buvolích jam číhá na žábu. Prozpěvují sáhodlouhé písně, končící prazvláštním domorodým trylkem, den se jim táhne víc než jiným lidem život. Někdy si z bláta uplácají hrad a v něm rovněž z bláta muže, koně a buvoly. Mužům strčí do ruky rákos, dělají, že jsou králové a ty figurky jejich vojáci, nebo se zas dávají uctívat jako bozi. Schýlí se k večeru, pasácci pokřikují, jeden po druhém se buvoli štrachají z lepkavého bahna, dá to pokaždé ránu jako z děla, po šedé pláni se pak v řadě ubírají k blikajícím světlům vesnice.

Den co den vyháněl Mauglí buvoly k bahnitým jámám a den co den vídal z planiny na půldruhé míle dál Šedákův hřbet (to mu bylo znamením, že se Šér Chán dosud nevrátil) a den co den léhal na trávě a poslouchal vůkol šum a snil o starých časech v džungli. Za těch dlouhých dopolední stačilo, aby Šér Chán chromou tlapou špatně došlápl, a hned by ho Mauglí zaslechl.

Jednou konečně Šedáka na stanovišti nezahlédl. Zasmál se a zahnal buvoly do rokliny u dhákového stromu, celého obsypaného zlatorudými květy. Šedák tam už seděl, kdejakou štětinu na zádech naježenou.

„Celý měsíc se schovával, aby uspal tvou bdělost. Včera v noci překročil s Tabákím horské hřebeny a hned se pustil po tvé stopě,“ zasípal vlk.

Mauglí se zamračil. „Šér Chána se nebojím, zato Tabákí je všemi mastmi mazaný.“

„Jen žádný strach,“ olízl se Šedák. „Za svítání jsem Tabákího potkal. Svou moudrost teď rozdává luňákům, ale než jsem mu zlomil vaz, pověděl mi mně. Šér Chán si chce na tebe dnes večer počíhat u vesnické brány – jen na tebe a na nikoho jiného. Leží u Vaingangy ve velké suché rokli.“

„Jestlipak se dnes najedl, nebo loví o hladu?“ zeptal se Mauglí. Odpověď byla pro něho na smrt důležitá.

„Ráno skolil kořist – prase – a taky se napil. Pamatuj, že se Šér Chán nikdy nepostí, ani když se jde pomstít.“

„Ach ten hlupák, ten hlupák! Hotový jelimánek! Najedl se a napil, a já mám počkat, až se vyspí. Kdepak vlastně leží? Být nás deset, klidně bychom ho odtamtud odvedli. Buvoli zaútočí, až když ho zvětří, a já jejich řeč neumím. Jak se mu zezadu dostat na stopu, aby ji ucítili?“

„Plaval kus po Vainganze a tak ji zahladil.“

„To mu jistě poradil Tabákí. Sám by na to nepřišel.“ Mauglí stál zamyšleně s prstem v ústech. „Ani ne půl míle odtud ústí do planiny vaingangská velká rokle. Oklikou přes džungli se dá stádo zavést na začátek rokliny a odtamtud prohnat cvalem až dolů – jenže to by nám tudy upláchl. Musíme ji z této strany uzavřít. Uměl bys mi, Šedáku, rozdělit stádo vedví?“

„Asi ne – ale mám tady moudřejšího pomocníka.“ Šedák odklusal a zmizel v jámě. A tu se před Mauglím z jámy vynořila mohutná šedá hlava, tak povědomá, a v tom vedru se rozlehl ryk z celé džungle nejzlověstnější – poslední lovecké zavytí vlka.

„Akélo! Akélo!“ Mauglí spráskl ruce. „Hned jsem věděl, že na mě nezapomeneš. Máme před sebou kus práce. Rozděli mi, Akélo, stádo vedví. Na jedné straně nech krávy s telaty, na druhé býky a plužní buvoly.“

Jako při čtverylce oba vlci zakličkovali ve funícím a vzpírajícím se stádu a rozdělili je ve dva houfy. S telaty uprostřed stály v jednom houfu krávy, neklidně hrabaly a z očí jim sršely blesky. Kdyby vlk jen chvíli postál, hned by se na něho vrhly a udupaly ho. V druhém houfu zas frkali a dupali býci a býčci. Při vši mohutnosti nebyli zdaleka tak nebezpeční, protože nechránili telata. Ani šest chlapů by stádo tak pěkně nerozdělilo.

„Co ještě poroučíš!“ Akéla sotva popadal dech. „Už zase se pokoušejí srazit v jeden houf.“

Mauglí se vyšvihl Rámovi na hřbet. „Býčky odežeň, Akélo, vlevo. A až budeme odtud pryč, ty, Šedáku, drž krávy pohromadě a žeň je do ústí rokle.“

„Kam až je mám hnát?“ Šedák měl pěnu u huby a těžce oddychoval. „Až tam, kde má rokle tak srázné stěny, že z ní Šér Chán nevyskočí,“ křikl Mauglí. „Krávy tam drž, než se vrátíme.“ Na Akélovo zaštěkání buvoly prudce vyrazili a Šedák stanul před kravami. Rozehnal se po něm a on před nimi utíkal až k ústí rokle. Akéla zatím hnal buvoly kus vlevo.

„Výborně! Jen co se rozběhnou, nic je nezadrží. Pozor – no tak, pozor, Akélo. Moc po nich nechňapej, nebo se na tebe býci vrhnou. Hurá! Je to napínavější než hnát obyčejné voly. Že buvoly umějí takhle uhánět, to sis nemyslel, vid’?!“ houkl Mauglí.

„Taky jsem je – taky jsem je svého času honíval,“ zasípal z prachu Akéla. „Mám s nimi zahrnout do džungle?“

„Ano, zahni! A honem! Ráma soptí vztekem. Kdybych mu tak mohl povědět, co po něm dnes chci.“

Tentokrát zahrnuli býci vpravo a s praskotem se hnali mlázím. Půl míle odtud to od svého stáda pozorovali ostatní pasáčci. Co jim nohy stačily, utíkali do vesnice a křičeli, že se buvoly pominuli a utekli. Mauglí si to pěkně promyslel. Důkladnou oklikou se chtěl dostat nahoru na samý začátek rokle a potom hnát býky po ní, až se nakonec Šér Chán octne v pasti mezi nimi

a kravami. Po důkladném nasycení a napití, to věděl, se nedokáže pustit do boje ani se vydrápat z rokle. Chlácholivým hlasem spustil teď Mauglí na buvoly. Akéla běžel pozadu, jen párkrát zavrňel, aby opozdilce popohnal. Běželi sáhodlouhou oklikou, nechtěli se dostat příliš blízko k rokli a Šér Chána vyplašit. Tam, kde začínala rokle, sehnal pak Mauglí stádo na travnatý, strmě se svažující palouk. Přes vrcholky stromů byl odtamtud výhled na planinu. Mauglí si však prohlížel stěny rokle. Nemálo ho potěšilo, že se tyčí téměř kolmo a jsou porostlé jen psím vínem a břečťanem, takže po nich tygr při útěku sklouzne.

„Nech je, Akélo, vydechnout.“ Mauglí zdvihl ruku. „Ještě ho nezvěřili. Nech je vydechnout. Povím Šér Chánovi, kdo tu je. Máme ho v pasti.“

Přiložil ruce k ústům a houkl do rokle – znělo to skoro jako houkání do tunelu – a ozvěnou se nesl jeho hlas od skály ke skále.

Teprve za dlouhou chvíli se ozvalo táhlé, ospalé zavrčení právě procitlého sytého tygra.

„Kdo volá?“ ozval se Šér Chán a z rokle s vriskem vylétl nádherný páv.

„Já, Mauglí. Zloději dobytka, nejvyšší čas, aby ses dostal na Poradní skálu. Jen dolů, Akélo – žeň honem dolů! Dolů, Rámo, dolů!“

Na pokraji svahu stádo zaváhalo, ale rázným mlasknutím dal Akéla povel k lovu. Jako parníky v peřejích hnali se buvolí o překot, až se kolem nich rozletoval písek a šterk. Běželi nezadržitelně vpřed, ještě nebyli na dně rokliny, a tu Ráma zvěřil Šér Chána a zabučel.

Na hřbetě se mu zachechtal Mauglí: „Tak už víš!“ Hotová peřej černých rohů, zpěněných tlam a vytřeštěných očí se řítila roklí jako balvany unášené povodní. Mladší buvolí, odstrčení až k stěnám rokle, se prodírali břečťanem. Znali svůj úkol – strašný buvolí útok, před nímž ani tygr neobstojí. Šér Chán zaslechl hřmění jejich kopyt, vstal, motal se po rokli a po obou stranách slídl, kudy by utekl, ale kolmo nad ním se tyčily stěny rokle. Obtížen jídlem a pitím plahočil se dál, všechno mu bylo milejší než boj. Se šplícháním se stádo přehnalo tůňkou, ze které se zrovna zvedl, a bučelo, až se to v úzkém žlebu rozléhalo. Mauglí zaslechl další zabučení v ústí rokle. Šér Chán se otočil, věděl totiž, že v krajním případě bude lépe utkat se s býky než kravami, které mají u sebe telata. A tu Ráma zakopl, klopýtl a cosi měkkého zašlápl. Tlačen zezadu ostatními býky vši silou vrazil do druhého stáda, až se tím prudkým nárazem octli slabší buvolí nad zemí. Po náporu se obě stáda s velkým trkáním, kopáním a funěním octla na planině. V pravou chvíli slezl Mauglí z Ráмова hřbetu a vpravo i vlevo se rozháněl holí.

„Honem, Akélo! Roztrhni je. Rozežeň je, nebo se pusť do sebe. Žeň je odtud. Akélo! Hej, Rámo! Hej, hej, hej, děťátka. Pomalu, pomalu. Už je po tom.“

Akéla s Šedákem pobíhali sem a tam a chňapali buvolům po nohách. Stádo se sice znovu stáčelo a rozbíhalo k rokli, ale Mauglímu se podařilo Rámu obrátit. Ostatní buvolí se pak ubírali za ním k jámám. Po Šér Chánovi už nikdo dupat nemusel. Bylo po něm, houfem se k němu slétali luňáci.

„Byla to psí smrt, bratři,“ řekl Mauglí a sáhl po tesáku; co žil mezi lidmi, nosil ho stále v pochvě na krku. „Stejně by se nebyl bránil. Valá! Pěkně se bude jeho kůže vyjímat na Poradní skále. Dáme se do toho ráz na ráz.“

Stáhnout bez cizí pomoci desítistopého tygra, to by chlapce vyrostlého mezi lidmi ve snu nenapadlo. Líp než kdo jiný však Mauglí o šelmách věděl, jak jim kde kůže přiléhá a jak se dá stáhnout. Stejně to byla dřina. Celou hodinu Mauglí sekal a škubal a bručel. Vlci vedle něho seděli s vyplazenými jazyky, a když jim pokynul, pomáhali mu rvát kůži. Tu mu někdo sáhl na rameno. Zdvíhl hlavu, byl to Baldév s puškou. Od dětí se celá vesnice dověděla, že se buvoli splášili. Baldév se hned zlostně vypravil potrestat Mauglího za to, že si nehledí stáda. Jak vlci zmerčili člověka, hned zalezli.

„Pěkná hloupost!“ utrl se na něho Baldév. „Ty si myslíš, že stáhneš tygra. Kdepak ho buvoli zabili? A on je to Chromý tygr, na jeho hlavu vypsali odměnu sto rupií. Že jsi nechal stádo utéct, nad tím přimhouříme oko, a až tu kůži zanesu do Khanhíváry, možná že ti z odměny dám taky rupii.“

Z opasku vylovil křemen s ocílkou a shýbl se, že Šér Chánovi spálí vousy. Domorodí lovci pokaždé tygroví vousy spálí, aby je nechodil strašit. Mauglí zrovna stahoval přední pracku. Jen tak pro sebe zahučel: „Chmchm! Tak ty odneseš kůži za odměnu do Khanhíváry a dáš mi možná rupii. Tak mě napadá, že se mi ta kůže bude na něco hodit. Jářku, staříku, pryč s tím ohněm.“

„Takhle se mluví s vrchním vesnickým myslivcem? Ke kořisti ti dopomohla šťastná náhoda a hloupost buvolů. Tygr byl nasycený, jinak by byl dávno v prachu. Ani pořádně stáhnout ho neumíš, ty spratku mizerný, namoutě, a já, Baldév, mu ani vousy spálit nesmím. Ani án z té odměny nedostaneš, zato tě, Mauglí, nemine pořádný výprask. Nech tu mršinu být.“

Mauglí se potýkal s plecí. „Při býku, který mě vykoupil, copak s tím starým opičákem proklábosím celé dopoledne? Sem, Akélo, ten chlap mi nedá pokoj.“

Najednou se Baldév, až dosud sehnutý nad tygrovou hlavou, svalil do trávy a na sobě měl stát šedého vlka. Mauglí si klidně stahoval tygra, jako by byl v celé Indii sám a sám.

„Á-no,“ procedil přes zuby. „Máš pravdu, Baldéve. Z té odměny mi nedáš ani án. Mezi chromým tygrem a mnou trval boj – a to velmi dlouho – a já jsem vyhrál.“

Nekřivdíme Baldévovi. Být o deset let mladší a potkat Akélu v lese, však on by se do něho obul. Jenže vlk, na slovo poslušný chlapce, který sám bojuje s lidožroutským tygrem, to není obyčejná šelma. Vězí v tom kouzla, zlověstné čáry, usoudil Baldév a přemýšlel, jestlipak ho zachrání amulet, co má pověšený na krku. Ležel bez pohnutí a každou chvíli se nadál, že se i Mauglí promění v tygra.

„Mahárádžo! Mocný králi,“ hlesl chraplavě.

„Copak?“ Mauglí se po něm ani neohlédl. Bylo mu do smíchu.

„Jsem stařec. Nevěděl jsem, že jsi něco víc než pasáček. Můžu vstát a odejít, nebo mě tvůj služebník rozsápe?“

„Jdi v pokoj. Ale podruhé se mi neplet' do lovu. Pusť ho, Akélo.“

Ze všech sil pajdal Baldév do vesnice a pořád se přes rameno ohlížel, jestli se snad Mauglí nepromění v něco hrůzostrašného. Ve vesnici pak vyprávěl báchorku o tajemných kouzlech a čárech, až nad tím kněz zvažněl.

Mauglí se nehnul od práce, ale s pomocí vlků měl velikou strakatou kůži nadobro staženu teprve za soumraku.

„Kůži schováme a buvolý zaženeme domů. Pomoz mi je, Akélo, sehnat.“

Stádo se v mlžném soumraku shoufovalo. Když se pak octli poblíž vesnice, Mauglí si všiml, že všude svítí světla a v chrámu vytrubují na mušle a vyzvánějí na zvonky. U brány na něho čekalo půl vesnice. „To proto, že jsem zabil Šér Chána,“ pomyslí si. Ale vtom mu kolem hlavy zasvištěly kameny a vesničané spustili řev: „Kouzelníku! Vlčí spratku! Dáble z džungle! Táhni! Táhni odtud, nebo tě kněz znovu promění ve vlka. Vystřel, Baldéve, vystřel.“

Ze staré flinty to bouchlo a hned zabučel bolestí nějaký mladý buvol.

„Zase kouzla!“ zařvali vesničané. „Sráží kulky stranou. Baldéve, to byl tvůj buvol.“

„Co to?“ žasl Mauglí nad novým lijákem kamenů.

Akéla se klidně posadil a řekl: „Tvoji bratři jsou povedená smečka. Ty kulky podle mě mají ten smysl, že tě odtud vyhánějí.“

„Vlku! Vlče! Klid' se!“ houkl kněz a zašermoval větvíčkou posvátného tulsí.

„Tak už zas? Posledně to bylo, protože jsem člověk. Tentokrát, protože jsem vlk. Pojd' me, Akélo.“

Nějaká žena – byla to Mésúa – přiběhla až k stádu a zakvílela: „Ach synu, synu můj! Jsi prý kouzelník, který se proměňuje v šelmu. Já tomu nevěřím. Ale odejdi, nebo tě zabijí. Baldév o tobě tvrdí, že jsi čaroděj, ale já vím, že jsi pomstil Náthúovu smrt.“

„Vrat' se, Mésúo!“ křikl dav. „Vrat' se, nebo tě ukamenujeme.“

Zlým úsměvem se Mauglímu zkrivil obličej, jeden kámen ho totiž uhodil do úst. „Běž zpátky, Mésúo. Takové hloupé báchorky si za soumraku vyprávějí pod velkým stromem. Aspoň syna jsem ti pomstil. Buď zdráva. Běž honem. Pustím na ně stádo, to poletí rychleji než jejich cihly. Nejsm čaroděj, Mésúo. Buď zdráva!“

„Tak ještě jednou, Akélo,“ křikl. „Popožeň stádo.“

Buvoli už stejně toužili zpátky do vesnice. Akélovo zavytí jim dodalo. Jako smršť prolétli bránou, až lidé uskakovali vpravo i vlevo.

„Spočítejte si je!“ houkl opovržlivě Mauglí. „Třeba jsem vám některého buvola ukradl. Dobře si je spočítejte, já už vám pást nebudu. Buďte zdraví, lidští tvorové, a poděkujte Mésúovi za to, že na vás nepůjdu s vlky a nepoženu vás po návsi.“

Rázem se otočil a odešel s Vlkem samotářem. Hleděl na hvězdy a bylo mu blaze. „Akélo, už nebudu spát v pasti. Seberme Šér Chánovu kůži a odejděme. Kdepak, vesnici neublížíme, Mésúa na mě byla hodná.“

Nad planinou vyšel měsíc, byla mléčně bílá, a tu zahlédli vylekaní vesničané Mauglího, jak s rancem na hlavě, v patách sledován dvěma vlky, uhání rázným sedmimílovým vlčím cvalem. Ještě ryčněji rozklinkali chrámové zvonky a zaduli do mušlí. Mésúa se rozplakala. Svě dobrodružství v džungli Baldév všemožně vyšperkoval, až nakonec tvrdil, že Akéla stál na zadních nohách a mluvil lidským hlasem.

Na kopec, kde byla Poradní skála, došel Mauglí s oběma vlky, zrovna když měsíc zapadal. Nejprve se zastavili ve **sluji** mámy Vlčice.

„Vyhnali mě, mámo, z lidské smečky,“ houkl dovnitř Mauglí, „ale slovo jsem dodržel a přináším Šér Chánovu kůži.“ Odměřeným krokem vyšla ze **sluje** spolu s mláďaty máma Vlčice, a jak spatřila kůži, v očích jí zajiskřilo.

„Však jsem mu řekla, jak ti tehdy, žabáčku, ukládal o život, až se hlavou i plecemi vklínil do **sluje** – řekla jsem mu, že ho, lovce, nakonec ulovíš. Výborně.“

„Výborně, bratříčku,“ ozval se z houští něčí hluboký hlas. „Bez tebe se nám v džungli stýskalo.“ A už se Mauglímu k bosým nohám vinul Baghíra. Vylezli spolu na Poradní skálu, Mauglí tam prostřel kůži na poradní kámen, na němž sedával Akéla, a ještě ji přitloukl čtyřmi bambusovými klínky. Akéla na ni ulehl a obvyklým pokřikem svolával poradu. „Dívejte se, vlci, dobře, dobře se dívejte,“ jako když tam kdysi přivedli Mauglího.

Co Akélu sesadili, byla smečka bez vůdce, každý si lovil a zápasil na vlastní pěst. Ze zvyku však volání uposlechli. Někteří zchromli, jak padli do pasti, jiní zas kulhali po kulce, všichni byli od špatného jídla prašiví, mnoho jich chybělo. Pozůstalí se sešli na Poradní skále a tam na kameni zahlédli Šér Chánovu pruhovanou kůži, na ní prázdné schlíplé nohy, na nichž se komíhaly obrovské drápy. Tu spustil Mauglí nerýmovanou píseň, jak se mu sama drala do hrdla, **ryčně** ji prozpěvoval a do taktu skákal a dupal po šustivé kožešině, až popadal dech. Akéla s Šedákem mu do každého verše zavylí.

„Dívejte se dobře, vlci. Dostál jsem slovu, nebo ne?“ zeptal se Mauglí. Vlci mu souhlasně zavylí a jeden zbědovaný vlk zaskučel:

„Znovu nás voď, Akélo. Znovu nás voď, člověčí mláďě. Omrzelo se nám bezvládí. Chceme být zas svobodným lidem.“

„Kdepak,“ zavrňel Baghíra, „nic z toho nebude. Až budete syti, znovu se pominete. Ne nadarmo si říkáte svobodný lid. Za svobodu jste bojovali, až jste si ji vybojovali. Teď se jí nažerte.“

„Vyhnali mě z lidské smečky i z vlčí smečky,“ řekl Mauglí. „Teď budu v džungli lovit sám.“

„A my s tebou,“ ozvala se čtveřice vlčat.

I odešel Mauglí a od toho dne lovil v džungli spolu s vlčaty. Ale sám věčně nezůstal. Po letech dospěl a potom se oženil.

Jenže to je už povídka pro dospělé.

## **5. MARTIN POKORNÝ**

### **5.1. Maugliho bratři**

Bylo sedm hodin a séonijské kopce se tetelily v horku večera, když se Otec Vlk probral z celodenního spánku, podrbal se, zazíval a jednu po druhé si protáhl tlapy, aby zahnal pocit ospalosti v konečcích prstů. Matka Vlčice ležela dál, šedivý čenich položený přes čtveřici nemotorných pisklavých vlčat, a do ústí jeskyně, kde všichni společně žili, svítil měsíc.

„Vraú!“ zavrčel Otec Vlk, „je čas vydat se znovu na lov –“ a zrovna se chystal seběhnout ze

svahu, když se přes práh prosmýkl drobný stín s chlupatým ocasem a zakňoural: „Ať ti štěstí ve všem přeje, Velký náčelníku vlků, a štěstěnou a silnými běloskvoucími zuby kež jsou obdařeny i tvoje vznešené děti, aby nikdy nezapomněly na nebohé trpící hladem.“

Byl to šakal Tabakí, vylizovač misek. Indičtí vlci Tabakím pohrdají, protože jen páchá lotroviny, vypráví povídačky a pojídá odpadky a kusy kůže ze smetišť u vesnice. Navíc se ho vlci bojí. Nikdo se totiž nedokáže rozzuřit tak rychle jako Tabakí, který pak snadno zapomene, že se vůbec kdy někoho bál, žene se lesem, a kdo se mu připlete do cesty, toho pokouše. Když malý Tabakí zuří, schová se i tygr. Zuřivost je totiž to nejostudnější, co může tvora v divočině posednout. My tomu říkáme vzteklna, ale zvířata ten stav nazývají devaní čili šílenství a prchají před ním.

„Tak se pojd' podívat dovnitř,“ napruženě **opáčil** Otec Vlk. „Ale k jídlu tady nic není.“

„Pro vlka ne,“ odušil Tabakí, „ale chudák, jako jsem já, si velkolepě pochutná i na oschlé kosti. Může snad být šakalí národ Gídarů vybíravý?“

Zaběhl dovnitř jeskyně, vzadu vyšťoural srnčí kost s trochou masa a začal ji šťastně chroustat.

„Převeliké díky za tuhle pochoutku,“ prohlásil a olízl si rty. „Tvoje vznešené děti jsou překrásné! A mají tak veliké oči! A jsou tak mladičké! Hned mi mělo dojít, že děti králů jsou už od počátku dospělými muži.“

Tabakí dobře věděl, že chválit děti v jejich přítomnosti nosí smůlu – a potěšeně sledoval, jak nervózně se Matka Vlčice a Otec Vlk tváří.

Chvilí tiše seděl a užíval si té léčky, kterou nastražil. Pak tónem plným záští pronesl:

„Velký Šér Chán přesunul svůj revír. Nadcházející měsíc bude lovit tady mezi kopci – tak mi to sám řekl.“

Šér Chán byl tygr, který sídlil nedaleko řeky Vaingangy dvacet mil odtud.

„Na to nemá právo!“ rozzlobeně se ohradil Otec Vlk. „Podle zákona džungle nemá právo bez předchozího varování svévolně měnit revír. Vyplaší všechnu vysokou na deset mil odtud – a já teď musím lovit za dva.“

„Ne náhodou ho matka pojmenovala Langrá, Chromeč,“ tiše si povzdechla Matka Vlčice. „Od narození napadá na jednu nohu. Proto zabíjí jedině dobytek ze stád. Vesničané od Vaingangy jsou na něj rozzlobení a on chce přijít sem, aby rozzuřil i naše vesničany. Až už bude dávno pryč, prohledají kvůli němu celou džungli a my budeme muset utíkat i s dětmi, až tráva **vzplane**. Šér Chán opravdu zasluhuje naše upřímné díky!“

„Mám mu to poděkování vyřídit?“ zeptal se Tabakí.

„A ven!“ vyšťekl Otec Vlk. „Vypadni ven a lov si se svým pánem. Za tuhle noc už jsi napáchal škody až dost.“

„Však já už jdu,“ tiše odvětil Tabakí. „Šér Chán už je slyšet dole ve křoví. Nemusím se namáhat cokoli vyřizovat.“

Otec Vlk se zaposlouchal a v temném údolí, které sbíhalo k říčce, uslyšel chraplavý, hněvivý, vrčivý, zpěvavý nárek tygra, který nic nechytíl a je mu jedno, že se to dozví celá džungle.

„Ten pošetilec!“ zvolal Otec Vlk. „Začít noční výpravu tímhle sténáním! To si snad myslí, že tady jsou jeleni tlustí jak ti jeho býci od Vaingangy?“

„Pst! Tuto noc nečihá na býky ani na jeleny,“ přerušila ho Matka Vlčice. „Dnes číhá na člověka.“ Nářek se změnil v huhňavé předení, které se valilo ze všech stran. A právě tento zvuk děsí dřevorubce a cikány, kteří přespávají pod širým nebem, a často je přiměje, aby vběhli tygroví přímo do chřtánu.

„Na člověka!“ zasmál se Otec Vlk a ukázal všechny svoje bělostné zuby. „Fchá! To není v tůních dost brouků a žab? Musí žrát člověka? A ještě k tomu v našem revíru!“

Zákon džungle, který nikdy nic nepřikazuje bezdůvodně, zakazuje zvířatům žrát člověka. Výjimkou je případ, kdy šelma vlastním příkladem ukazuje potomstvu, jak zabít, a i pak musí lovit mimo revír své smečky nebo kmene. Pravý důvod tkví v tom, že zabití člověka vede dříve či později k útoku bílých mužů na slonech a s puškami a stovek snědých mužů s gongy, petardami a loučemi. A pak trpí všichni obyvatelé džungle. Zvířata si to ale zdůvodňují tak, že člověk je nejslabší a nejbezbrannější tvor, a kdo se ho dotkne, prozrazuje nedostatek loveckého ducha. A podle pravdy dodávají, že žrouti lidí dostanou prašivinu a přijdou o všechny zuby.

Vrčení zesílilo a skončilo hrdelním řvaním „Ááárh!“, které provází skok na kořist.

Pak Šér Chán zavyl – způsobem, jakým tygři nevyjí.

„Minul,“ podotkla Matka Vlčice. „Co to bylo?“

Otec Vlk popoběhl pár kroků a slyšel, jak se Šér Chán motá ve křoví a přitom cosi zuřivě mumlá.

„Ten zatracený blázen skočil dřevorubcům přímo do ohně a popálil si tlapy,“ odfrkl Otec Vlk. „Je u něj Tabakí.“

„Něco se sem blíží,“ nastražila uši Matka Vlčice. „Připrav se.“

V křovisku to zašustilo, Otec Vlk zaklekl s běhy pod břichem a napjal síly ke skoku. A pak, kdybyste se dívali, uviděli byste tu nejkrásnější věc na světě: vlka, který se zarazil uprostřed skoku. Vyrazil ještě předtím, než viděl, na co útočí, a pak se pokusil zastavit. Výsledkem bylo, že vyletěl asi metr a půl přímo do vzduchu a dopadl skoro přesně tam, odkud vyskočil.

„To je člověk!“ vyštěkl. „Lidské mládě. Podívej!“

Přímo před ním se za nízko položenou větev drželo nahé snědé děťátko, které ještě skoro ani nedokázalo chodit. Snad ještě nikdy se k vlčímu doupěti za noci nepřiblížilo něco tak jemného a s d'olíčky ve tvářích. Chlapec se Otcí Vlkovi podíval do obličeje a zasmál se.

„Tohle že je lidské mládě?“ dožadovala se Matka Vlčice. „Ještě nikdy jsem žádné neviděla. Přines je sem.“

Vlk je navyklý přenášet vlastní vlčata, a když je potřeba, dokáže vzít do tlamy i vajíčko, aniž by je rozbil. Přestože tedy čelisti Otce Vlka vzaly chlapce za kůži na zádech, hoch neutrpěl ani škrábnutí. Otec Vlk ho položil mezi vlčata.

„Je tak maličké! Tak nahé! A tak odvážné!“ zašeptala Matka Vlčice. Chlapec se prodíral mezi vlčaty, aby se mohl přitisknout k teplé srsti. „Ahí! Krmí se s ostatními. Tak tohle je tedy lidské mládě. Viděl kdy kdo vlka, který by se mohl chlubit, že má mezi dětmi lidské mládě?“

„Občas se mi podobné **zvěsti** donesly, ale nikdy se to nestalo v naší smečce ani za mého života,“ odpověděl Otec Vlk. „Nemá na sobě ani chlup a zabil bych ho jediným šlápnutím. Ale přitom na mě hledí a nebojí se.“

Měsícem ozářená jeskyně náhle potemněla, neboť vchod zaclonila Šér Chánova mohutná hlava a ramena. Za ním kvičel Tabakí: „Pane, pane, sem zalezlo!“

„Šér Chánova návštěva je nám velkou ctí,“ pozdravil Otec Vlk, ale z očí mu **plál** hněv. „Co od nás Šér Chán potřebuje?“

„Svoji kořist. Schovalo se tady lidské mládě,“ odpověděl Šér Chán. „Jeho rodiče utekli pryč. Dej mi ho.“

Přesně jak říkal Otec Vlk, Šér Chán skočil na dřevorubecký oheň a bolest ve spálených tlapách ho doháněla k zuřivosti. Zároveň ale Otec Vlk věděl, že ústí jeskyně je pro tygra příliš úzké. Už teď byly Šér Chánovy přední nohy celé pokroucené, jak se chtěl vtěsnat dovnitř, stejně jako by byl pokroucený člověk, kdyby se snažil do doupěte proniknout hlavní pušky.

„Vlci jsou svobodný národ,“ opáčil Otec Vlk. „Rozkazy přijímají od vůdce smečky, ne od proužkovaných pobíječů krav. To lidské mládě patří nám – a můžeme ho zabít, když budeme chtít.“

„Jaké chtít a nechtít? Co je tohle za žvásty? Při tom býku, kterého jsem zabil, jak dlouho ještě budu muset trčet v téhle psí díře, než mi dáš, co mi náleží? Mluvím já, Šér Chán!“

Tygrův řev rozechvěl celou jeskyni. Matka Vlčice ze sebe setřásla mladé, vymrštila se a upřela oči jak dva zelenkavé měsíce ve tmě do **planoucích zraků** Šér Chána.

„A odpovídám ti já, Rákša. To lidské mládě je moje, Langrá! Je moje a patří mně! Nezemře. Bude žít, přidá se ke smečce, bude lovit spolu s ní, a nakonec – dávej pozor, ty lovče nahých mlád'at, žabožroute, rybolapko – nakonec uloví tebe! A teď odtud zmiz, ty popálenče, anebo při sambhárovi, kterého jsem zabila (protože já žádné vychrtlé krávy nejím), se ke své matce vrátíš jako větší mrzák, než když jsi přišel na svět! Zmiz!“

Otec Vlk jen užasle zíral. Skoro už zapomněl na ty doby, kdy si Matku Vlčici vydobyl v poctivém souboji s pěti dalšími vlky, na doby, kdy ještě běhala se smečkou a nesla uctivé jméno Rákša-Démon.

Otci Vlkovi by Šér Chán mohl odolávat, ale s Matkou Vlčicí se nemohl měřit. Věděl totiž, že má výhodu domácího terénu a že by bojovala na život a na smrt. Proto se z ústí jeskyně se zavrčením stáhl, a když poodstoupil, zakřičel:

„Na vlastním dvoře si štěká každý pes! Uvidíme, co na tenhle odchov lidských mlád'at řekne smečka. To mládě patří mně a v mojí tlamě taky nakonec skončí, vy zloději s huňatou oháňkou!“

Matka Vlčice zadýchaně ulehla mezi mladé a Otec Vlk ji vážně oslovil: „V tomhle má Šér Chán pravdu. Smečka to mládě musí vidět. Chceš si ho i přesto nechat, Matko?“

„Nechat?“ vydechla užasle. „Přišel nahý a sám, ve tmě a hladový – a přece se nebál! Jen se podívej, už odstrčil jedno moje děťátko stranou. A tenhle ten chromý řezník by ho zabil a pak utekl k Vainganze, zatímco pomstychtiví vesničané by prohledali všechna naše doupata! Jestli si ho chce nechat? Samozřejmě že ano. Lež klidně, žabáčku. Ach Mauglí – budu ti říkat Mauglí, Žabák – jednou přijde čas, kdy se vydáš po stopě Šér Chána, abys ho ulovil, tak jako chtěl on ulovit tebe!“

„Ale co na to řekne smečka?“ váhal Otec Vlk.

Zákon džungle jasně stanovuje, že když vlk založí rodinu, smí se stáhnout ze smečky, ke které patří. Jakmile ale jeho děti povyroستou tak, že dokážou stát na vlastních nohách, musí je přivést zpátky před radu smečky, která se obvykle koná jednou za měsíc, vždy za úplňku, a představí je, aby je ostatní vlci poznali. Po této prohlídce si mohou vlčata běhat, kde se jim zachce, a dokud nezabijí prvního jelena, je pro každého dospělého vlka smečky neomluvitelným zločinem, kdyby jim ublížil. Když se vraha podaří najít, trestá se čin smrtí, a když se na chvíli zamyslíte, pochopíte, že to tak musí být.

Otec Vlk čekal, až se jeho vlčata naučí trochu běhat, a pak je onu noc, kdy se měla celá smečka sejít v radě, vzal i s Mauglím a s Matkou Vlčicí na Poradní skálu, návrší pokryté kameny a balvany, kde se mohla ukrýt dobrá stovka vlků. Akéla, velký šedivý vlk Samotář, který silou a chytrostí převyšoval celou smečku, ležel natažený na skále a pod ním sedělo nejméně čtyřicet vlků všech barev a velikostí, od veteránů šedivých jak jezevec, kteří dokázali jelena skolit sami, až po tříleté mladíky s černou srstí, kteří si o sobě mysleli totéž. Samotář je vedl už rok. Dvakrát v mládí padl do pasti a jednou skončil zmlácený tak, že ho trapiči měli za mrtvého. Dobře tedy věděl, jak si lidé počínají.

Na skále se příliš nemluvalo. Vlčata se přes sebe převalovala uprostřed kruhu, kde seděli jejich rodiče, a sem tam některý starší vlk mlčky popošel k mláděti, pozorně se na ně zadíval a zase se neslyšně vrátil na místo. Občas některá matka popostrčila svoje mládě do plného měsíčního světla, aby je ostatní náhodou nepřehlédli. Akéla na skále občas zvolal: „Znáte zákon! Znáte zákon! Vlci, buďte bdělí a dobře se dívejte!“ A ustrašené matky mu odpovídaly voláním: „Dívejte se, vlci, jen se dívejte!“ Nakonec – a Matce Vlčici se v tu chvíli zjezily chlupy na krku – postrčil Otec Vlk doprostřed „Žabáka Mauglího“, jak mu říkali. Seděl tam, smál se a hrál si s kamínky, které se v měsíčním světle třpytily. Akéla ani nezdvihl hlavu z tlapy, jen pokračoval v monotónním volání: „Buďte bdělí!“ Zpoza skal se ozvalo tlumené řvaní. To se Šér Chán dožadoval: „To mládě je moje, dejte mi ho. Co si počne svobodný vlčí národ s lidským mládětem?“

Akéla ani nezbystrčil uši, jen pronesl: „Vlci, buďte bdělí! Co je svobodnému vlčímu národu po rozkazech, na kterých se neusnesl sám? Buďte bdělí!“

Zaznělo sborové mručení a jeden mladý, čtyřletý vlk Akélovi vrátil Šér Chánovu otázku: „Co si může vlčí svobodný národ počít s lidským mládětem?“

Zákonem džungle je stanoveno, že propukne-li spor, zda má některé mládě právo na přijetí do smečky, musí se ho zastat alespoň dva členové smečky mimo jeho rodiče.

„Kdo se chce zastat tohoto mláděte?“ zeptal se Akéla. „Kdo ze svobodného národa promluví?“

Všichni mlčeli a Matka Vlčice se připravovala na zápas, o němž věděla, že pokud nastane, bude její poslední.

Vtom se na zadních vztyčil jediný cizí tvor, jenž má právo zúčastnit se rady smečky – Balú, ospalý hnědý medvěd, který mladé vlky učí zákonu džungle, starý Balú, který si může jít, kam chce, protože jí pouze ořechy, kořínky a med –, a zamručel:

„To mládě, tohle lidské mládě?“ spustil. „Já hájím to mládě. Lidské mládě nikomu neuškodí. Neumím řečnit, ale mluvím pravdu. Nechte ho běhat se smečkou a přijměte ho mezi ostatní. Sám ho budu učit.“

„Je potřeba ještě jeden hlas,“ navázal Akéla. „Promluvil Balú, který učí naše vlčata. Kdo promluví kromě něho?“

Doprostřed vskočil černý stín. Byl to Baghíra, černý panter, lesklý jako tuš, ale se skvrnami na srsti, které se ukazovaly jen v určitém světle jako vzory v moarovém hedvábí. Baghíru každý znal a nikdo mu nechtěl zkřížit cestu: byl chytrý jako Tabakí, odvážný jak divoký buvol a bezohledný jak poraněný slon. Ale mluvil hlasem jemným, jako když ze stromu odkapává divoký med, a srst měl hladkou jak chmýří.

„Ó Akélo a svobodný národe vlků,“ vrněl, „nemám právo mluvit na vašem shromáždění. Zákon džungle ale říká toto: když kolem nového vlčete vyvstanou pochybnosti, ale není jednoznačné, že kvůli nim musí zemřít, lze život mláděte za jistou cenu vykoupit. A zákon neuvádí, kdo tu cenu smí zaplatit. Mám pravdu?“

„Ano, přesně tak to je!“ odpovídali mladí vlci, kteří mají neustále hlad. „Naslouchejte Baghírovi. Mládě lze za jistou cenu vykoupit. Tak **praví** zákon.“

„Vím, že tu nemám právo mluvit, a tak vás žádám o svolení.“

„Mluv,“ zvolalo dvacet hlasů.

„Zabít mládě, holátko, je hanebné. Navíc si ho užijete víc, až vyroste. Balú se ho zastal. Já k Balúově přímluvě navíc dávám býka, a tučného, čerstvě zabitého necelou **půlmíli** odtud, když lidské mládě přijmete, jak praví zákon. Je to pro vás obtíž?“

**Změt** hlasů mu odpovídala: „Ale jaká obtíž? Stejně zemře, až se spustí zimní déšť. Vyschne na slunci. Jak by nás mohla obtěžovat nahatá žába? Ať si klidně běhá se smečkou. Kde je ten býk, Baghíro? Vezměme to pískle mezi sebe.“ A pak zazněl Akélův hrdelní štěkot: „Buďte bdělí, vlci! Buďte bdělí!“

Mauglí si dál hrál s kamínky a ani si nevšiml, když k němu vlci přistoupili a jeden po druhém si ho prohlédli. Nakonec všichni společně seběhli z kopce za mrtvým býkem; zůstal jen Akéla, Baghíra, Balú a Mauglího vlčí pěstouni. Šér Chánův řev dál zněl nocí, neboť tygr zuřil, že mu Mauglího nedali.

„Jen si řvi,“ zabručel Baghíra pod fousy. „Já člověka znám. Přijde čas, kdy tě tohle holátko donutí řvát jinou písničku.“

„Dopadlo to dobře,“ potvrdil Akéla. „Lidé a jejich mláďata jsou chytrí. Jednou se nám může hodit.“

„Hodit se může určitě. Žádný vlk nemůže doufat, že smečku povede navždycky,“ připojil Baghíra.

Akéla neodpověděl, ale v duchu myslel na tu dobu, která u každého vůdce smečky jednou nastane: opustí ho síla, je slabší a slabší, až ho vlci nakonec zabijí a nastoupí nový vůdce – který později skončí stejně.

„Odved' ho,“ přikázal Otcí Vlkovi, „a vycvič ho tak, jak se na příslušníka svobodného národa sluší.“

Takto byl Mauglí přijat do séonijské vlčí smečky za cenu býka a na Balúovu přímluvu.

Ted' budeme muset přeskočit deset jedenáct let. Můžete si jen představovat, jak krásný život Mauglí mezi vlky vedl; kdybych ho měl vypsát, zaplnil by mnoho knih. Vyrůstal mezi vlčaty, i když z nich se samozřejmě stali dospělí vlci, zatímco on sotva dorůstal v malé dítě. Otec Vlk ho učil, jak si počínat a jaký mají věci v džungli smysl, až se Mauglí naučil vnímat každé zašustění v trávě, každý závan teplého nočního vzduchu, každé houknutí sovy nad hlavou, každé zaškrabání netopýřích drápků, když hřadovali v dutině stromu, a každé tiché cáknutí po skoku rybky v jezeru stejně pozorně, jako obchodník dokáže vnímat své úřední záležitosti. Když neměl, co nového by se naučil, tak seděl na slunci, pospával, jedl a pak zase usnul; když si připadal špinavý anebo mu bylo horko, vykoupal se v lesních jezerech; a když chtěl med (Balú ho poučil, že med a ořechy jsou stejně lahodné jako syrové maso), vyšplhal si pro něj – a to ho naučil Baghíra.

Baghíra si vždycky lehl na větev a zavolal: „Tak pojď za mnou, bratříčku.“ Ze začátku Mauglí z větve visel jako lenochod, ale později sebou po stromech mrskal odvážně jako šedá opice. Zaujal také své místo na Poradní skále, kdykoli se sešla smečka, a tam zjistil, že když se na kterékoli vlka upřeně zadívá, vlk nakonec nevydrží a uhne pohledem. A tak si zvykl na vlky zírat pro legraci.

Jindy zase kamarádům vybíral z tlapek dlouhé ostny. Pro vlky jsou totiž trny a pichláky v srsti strašným trápením. V noci někdy sešel z kopce do obdělávaných oblastí a zvědavě se díval na vesničany v chýších. Lidem ale nedůvěřoval, protože Baghíra mu ukázal hranatou bedýnku s padacími vrátky ukrytou v džungli tak lstivě, že do ní Mauglí málem šlápl. Panter mu řekl, že to je past.

Ze všeho nejraději chodil s Baghírou do tmavé a horké hloubi lesa, kde mohl mátožně prospat celý den a v noci sledovat, jak si Baghíra počíná na lovu. Když měl Baghíra hlad, zabíjel napravo nalevo, a Mauglí právě tak – s jednou výjimkou. Jakmile pobral dost rozumu, aby vše pochopil, Baghíra mu řekl, ať se nikdy nedotkne dobytka, neboť byl do smečky uveden za cenu života jednoho býka. „Patří ti celá džungle,“ řekl Baghíra, „a můžeš zabíjet vše, co dokáže zdolat vlastní silou. Ale pro býka, který tě vykoupil, nesmíš nikdy zabít ani sníst žádný kus z dobytčích stád, ať mladý nebo starý. Tak zní zákon džungle.“ A Mauglí příkaz poslušně dodržoval.

A rostl a rostl, jako roste každý chlapec, který ani neví, že se něco učí, a nemusí myslet na nic jiného než na to, jak si sehnat potravu.

Matka Vlčice mu jednou řekla, že Šér Chánovi se nedá věřit a že jednoho dne musí Mauglí Šér Chána zabít. Mladý vlk by takovou radu nikdy nespustil z mysli, ale Mauglí na to

zapomněl, protože to byl jen chlapec – i když kdyby uměl mluvit lidským jazykem, označil by se za vlka.

Šér Chán mu v džungli neustále křížil cestu. Jak totiž Akéla stárnul a slábnul, chromý tygr se náramně spřátelil s mladšími vlky ze smečky, kteří po něm sbírali zbytky – počínání, jaké by Akéla nikdy nedopustil, kdyby měl ještě odvalu náležitě prosadit svou autoritu. Pak jim Šér Chán vždycky lichotil a podívoval se, že si takoví zdatní mladí lovci nechávají velet od umírajícího vlka a lidského mláděte. „Povídá se,“ říkal vždycky, „že se mu při radě neodvážíte podívat do očí –“ načež mladí vlci vrčeli a naježili se.

Baghíra měl oči a uši všude a věděl, co se děje. Jednou nebo dvakrát Mauglímu zcela jasně pověděl, že ho Šér Chán jednou zabije. Ale Mauglí se jen zasmál a odpověděl: „Mám přece smečku a mám tebe – a i líný Balú by se kvůli mně jistě párkrát ohnal prackami. Čeho bych se bál?“

Jednoho opravdu horkého dne dostal Baghíra nový nápad, podnícený čímsi, co předtím zaslechl. Snad mu to pověděl dikobraz Ikki. Když spolu byli hluboko v džungli a chlapec ležel s hlavou opřenou o panterovu překrásnou černou srst, Baghíra mu řekl: „Bratříčku, kolikrát už jsem ti říkal, že Šér Chán je tvůj nepřítel?“

„Tolikrát, kolik je ořechů tady na té palmě,“ opáčil Mauglí, který samozřejmě neuměl počítat. „No a co? Chce se mi spát, Baghíro, a Šér Chán se dokáže akorát tak ohánět ocasem a zešíroka žvanit jako páv Mór.“

„Ale teď není čas na dřimotu. Ví to Balú, vím to já, ví to smečka, a dokonce to vědí i ti hloupí jeleni. Tobě to Tabakí taky řekl.“

„Cha chá!“ zasmál se Mauglí. „Tabakí za mnou nedávno přišel a vedl nějaké sprosté řeči o tom, že jsem mládě naháče člověka a nehodím se ani k vyhrabávání lanýžů. Já ho ale chytil za ocas a dvakrát s ním praštil o palmu, abych ho naučil lepším způsobům.“

„Tos udělal hloupost. Tabakí je sice poťouchlý, ale byl by ti řekl něco, co se tě velmi týká. Otevři už oči, bratříčku! Šér Chán se tě neopovazuje zabít přímo v džungli, protože se bojí všech, kdo tě mají rádi. Ale nezapomínej, že Akéla už je starý a brzy **nadejde** den, kdy už neporazí jelena. Pak předá velení smečky jinému. Mnozí vlci, kteří si tě prohlédli, když jsi byl poprvé přiveden do rady, už jsou taky staří, a mladí vlci věří tomu, co jim vštípil Šér Chán: že pro lidské mládě není u smečky místa. Brzy z tebe bude člověk.“

„A proč by neměl člověk dál setrvat se svými bratry?“ nechápal Mauglí. „Narodil jsem se v džungli, dodržoval jsem zákon džungle a v celé smečce není vlka, kterému bych z tlapy nevytáhl trn. Jsou to mí bratři!“

Baghíra se důkladně protáhl a přimhouřil oči. „Bratříčku,“ řekl pak, „sáhni mi pod bradu.“

Mauglí natáhl silnou snědou ruku a hned pod hedvábnou bradou, kde lesklá srst přikrývala mohutné a vlnící se svaly, nahmátl holé místo.

„Nikdo v celé džungli netuší, že já, Baghíra, nesu to znamení, stopu po obojku. Ale narodil jsem se mezi lidmi, bratříčku, a mezi lidmi také zemřela má matka, v klecích královského paláce v Udajpúru. To bylo důvodem, proč jsem za tebe v radě uhradil výkupné, když jsi byl malé holé mládě. Ano, narodil jsem se mezi lidmi. Vůbec jsem neznal džungli. Krmili mě zpoza mříží z kovového hrnce, dokud jsem jedné noci neucítil, že já jsem Baghíra, Panter, ne

lidská hračka, jedinou ranou tlapy jsem přerazil zámek a utekl. A jelikož jsem poznal chování lidí, začal jsem v džungli řídit strašlivěji než Šér Chán. Nemám snad pravdu?“

„Ale ano,“ přisvědčil Mauglí, „celá džungle se bojí Baghíry – všichni kromě Mauglího.“

„Ty jsi opravdu lidské mládě,“ přívětivě pronesl černý panter.

„A stejně jako já se vrátil do džungle, musíš se i ty nakonec vrátit k lidem, ke svým bratrům – pokud do té doby nezahyneš v radě.“

„Ale proč by mě chtěli zabít?“ nechápal Mauglí.

„Podívej se na mě,“ vybídl ho Baghíra a Mauglí se mu upřeně zadíval do očí, Velký panter zanedlouho odvrátil hlavu.

„Tohle je ten důvod,“ řekl a pošoupl pracku do listí. „Ani já se ti nedokážu zadívat do očí, a to jsem se narodil mezi lidmi a mám tě rád, bratříčku. Ostatní tě nenávidí, protože nemůžou vystát tvůj pohled, protože jsi chytrý, protože jsi jim vytahal trny z tlapy – protože jsi člověk.“

„To jsem netušil,“ zachmuřeně pronesl Mauglí a jeho tvář pod hustým černým obočím se zakabonila.

„Jak zní zákon džungle. Nejprv zaútoč, pak mluv. Právě z tvójí bezstarostnosti vědí, že jsi člověk. Ale počínej si chytře. V duchu vím, že až Akéla příště mine kořist – a při každém lovu ho jelenova smrt stojí stále větší úsilí –, smečka se obrátí proti němu a proti tobě. Uspořádají na skále radu džungle, a pak, a pak... Mám to!“ zvolal Baghíra a vymrštil se. „Rychle sejdi k lidským **chýším** v údolí a seber trochu rudého květu, který tam pěstují. Až nadejde čas, bude ti silnějším přítelem než já, Balú anebo ti vlci ze smečky, kteří tě mají rádi. Opatři si rudý květ.“

Rudým květem mínil Baghíra oheň. Žádný tvor džungle však nenazve oheň jeho pravým jménem, neboť všichni se ho k smrti bojí a vymýšlejí si tisíce způsobů, jak ho označit.

„Rudý květ?“ otázal se Mauglí. „Ten jim roste před **chýsemi** za soumraku. Opatřím si ho.“

„To je slovo lidského mláděte,“ pyšně prohlásil Baghíra. „Pamatuj, že roste v malých nádobách. Rychle si ho sežeň a opatruj ho pro tu chvíli, až ho bude potřeba.“ „Dobře,“ souhlasil Mauglí, „už jdu. Ale víš určitě, milý Baghíro –“ ovinul paži kolem **skvostné** šíje a zadíval se hluboko do ohromných očí – „víš jistě, že za tím vším stojí Šér Chán?“

„Při tom roztrášeném zámku, který mě osvobodil, tím jsem si jist, bratříčku.“

„Pak tedy, při býku, který mě vykoupil, Šér Chánovi splatím všechno, co mu patří, a možná ještě trochu přidám,“ slíbil Mauglí a odběhl.

„To je člověk. Toto je člověk,“ říkal si sám pro sebe Baghíra a znovu si lehl.

„Ó Šér Cháne, nebylo černějšího lovu než ta tvoje výprava na žáby před deseti lety!“

Mauglí už byl daleko v lese. Běžel svižně a srdce mu bušilo. Dorazil do jeskyně, když se zvedla večerní mlha, zhluboka se nadechl a podíval se do údolí. Vlčata byla venku, ale Matka Vlčice schována vzadu v jeskyni podle jeho dechu věděla, že jejího žabáka něco tísní.

„Copak je, synku? Zeptala se.

„Netopýři si cosi štěbetají o Šér Chánovi,“ zavolal na ni. „Dnes v noci budu lovit mezi obdělávanými poli-“ a už sbíhal mezi keři k říčce na dně údolí. Tam se zarazil: uslyšel štěkot smečky na lovu, uslyšel trubení zaskočeného sambhára a frkání, když se jelen v úzkých obrátil. Pak zazněly uštěpačné a zlomyslné výkřiky mladých vlků: „Akélo! Akélo! Ať Samotář ukáže svoji sílu. Místo pro předáka smečky! Skoč, Akélo!“

Samotář skočil a podle všeho minul: Mauglí uslyšel cvaknutí zubů a pak kňučivý štěk, když ho jelen předníma nohama odkopl.

Na nic dalšího Mauglí nečekal a znovu se rozeběhl. Jekot z dálky utichal a on se vrátil do polí, kde žili vesničané.

„Baghíra měl pravdu,“ oddechoval ztěžka, když se choulil na seně u okna jakési **chýše**. „Zítra nastává pro mne a pro Akélu rozhodující den.“

Pak přitiskl obličej k oknu a pozoroval oheň v krbu. Viděl, jak hospodářka vstává a přikrmuje plameny kusy čehosi černého, a když nastalo ráno a všude se povalovala studená bílá mlha, viděl, jak lidské dítě vzalo proutěný koš, uvnitř oplácáný jílem, naplnilo jej žhavými uhlíky, vzalo si jej pod houni a vydalo se opatřit krávy.

„A to je všechno?“ nechtěl věřit Mauglí. „Jestli to zvládne i mládě, není se čeho bát.“ A tak vykročil zpoza rohu, přistoupil k hochovi, vzal mu koš z rukou a zmizel v mlze, zatímco se chlapec rozbřečel strachy.

„Hodně se mi podobají,“ říkal si Mauglí a foukl do koše, jak to viděl dělat ženu uvnitř. „Když to nebudu krmít, zemře to,“ uvědomil si a naskládal na žhnoucí hmotu větvičky a suchou kůru. V polovině svahu potkal Baghíru, kterému se na kožichu třpytila ranní rosa jak měsíční prach.

„Akéla minul kořist,“ pronesl panter. „Byli by ho zabili už noci, ale potřebovali najít i tebe. Hledali tě na kopci.“

„Byl jsem mezi poli. Jsem připravený. Podívej se!“ řekl Mauglí a zdvihl koš s ohněm.

„Výborně! Viděl jsem, jak lidé dovnitř vrazili suchou větev a na jejím konci se hned rozvinul rudý květ. Ty se nebojíš?“

„Ne. Proč bych se měl bát? Jestli to není jen sen, vzpomínám si, jak jsem předtím, než jsem se stal vlkem, ležel vedle rudého kvetu. Bylo tam teplo a bylo to příjemné.“

Mauglí celý den seděl v jeskyni, staral se o svůj koš s ohněm a strkal do něj suché větve, aby zjistil, co se s nimi stane. Jedna větev mu zvláště vyhovovala, a když večer přišel do jeskyně Tabakí a dosti hrubě mu řekl, že má přijít na Poradní skálu, smál se tak dlouho, až Tabakí utekl. Pak, stále ještě rozesmátý, šel na radu.

Samotář Akéla ležel vedle skály na znamení, že vůdcovství smečky je volné, a Šér Chán se volně procházel kolem s družinou vlků, které krmil zbytky a kteří ho zahrnovali lichotkami. Baghíra ležel kousek od Mauglího, koš s ohněm měl Mauglí mezi kolena. Když se všichni sešli, nejdřív promluvil Šér Chán – Což by si za Akélovy plnoprávné vlády nikdy nedovolil.

„Na tohle nemá právo,“ zašeptal Baghíra. „Řekni mu to. Je to psí syn. Lekne se tě.“

Mauglí vyskočil. „Svobodný národe," zvolal, „to snad smečku vede Šér Chán? Nějaký tygr přece nebude rozhodovat o našem vůdci!"

„Jelikož vůdcovství není určeno a byl jsem požádán, abych promluvil -" nadechl se Šér Chán.

„A kdo tě požádal?" skočil mu do řeči Mauglí. „Jsme snad šakalové, abychom se lísali do přízně pobíječe krav? O vedení smečky rozhoduje jedině smečka."

Ozvalo se volání: „Mlč, ty jedno lidské mládě!" - „Nech ho mluvit, vždycky dodržoval náš zákon!" Nakonec staršínové smečky zahromovali: „At promluví Mrtvý vlk!"

Pokud se předák smečky při lovu minul cílem, říká se mu od to doby Mrtvý vlk, dokud žije – což obvykle nebývá dlouho.

Akéla unaveně zdvihl hlavu:

„Svobodný národe – a vy také, Šér Chánovi šakalové po dvanáct let jsem vás vedl na lov i z lovu a ani jeden z vás za to dobu nepadl do pasti a nezmrzačil se. Teď jsem kořist minul. Sami dobře víte, jak to bylo nastraženo. Víte, že jste mi nadehnali mladičkému srnce, aby jasně vyšlo najevo, jak jsem sláb. Bylo to provedeno chytře. Máte právo mne hned teď na Poradní skále zabít. A proto se **tážu**: Kdo skoncuje se Samotářem? Neboť podle zákona džungle mám právo, abyste nastupovali po jednom."

Dlouho **panovalo** ticho, neboť žádný vlk se neopovažoval sám a bez ostatních bojovat s Akélou na život a na smrt. Pak Šér Chán zaburácel:

„Pchá“ Co je nám po tomhle bezzubém pošetilci? Je mu tak jak tak souzeno zemřít! Příliš dlouhý život byl ale dopřán tomu lidskému mláděti. Svobodný národe, od počátku mi patřil jako kořist. Dejte mi ho. Tahle šaškárna s lidským vlkem mě už unavuje. Už deset let otravuje džungli. Dejte mi to lidské mladé, nebo tu budu lovit navždycky a nenechám vám ani kost! Je to člověk, je to dítě člověka, a já ho nenávidím až do morku kosti!"

Více než polovina smečky pak zaskučela: „Člověk! Je to člověk! Co má s námi člověk společného? Ať si jde, kam patří."

„A nažene proti nám všechny lidi z vesnic?" zavrtěl Šér Chán. „To ne. Dejte ho mne. Je to člověk a nikdo z nás se mu nedokáže podívat do očí."

Akéla znovu zdvihl hlavu a řekl:

„Jedl to, co my, spal spolu s námi, naháněl nám vysokou a ze zákona džungle neporušil jedině slovo."

„Já za jeho přijetí zaplatil býka. Býk má jen malou cenu, ale moje čest větší, a za tu budu ochoten bojovat," pronesl sametovým hlasem Baghíra.

„Býk splacený před deseti lety!" zachechtala se smečka. „Co je nám po kostech starých deset let?"

„A co slib?" zeptal se Baghíra a obnažil bílé zuby. „Opravdu svobodný národ, jen co je pravda!"

„Žádné lidské mladě nemůže pobíhat s národem džungle!“ zařval Šér Chan. „Dejte mi ho."

„Vyjma krve je nám ve všem bratrem," pokračoval Akéla, „a vy ho chcete zabit. Žil jsem opravdu příliš dlouho. Někteří z vás žerou dobytek, o jiných jsem slyšel, že pod Šér Chánovým vedením uprostřed noci unášejí děti od prahu vesničanů. Vím tedy s jistotou, že jste zbabělci, a hovořím tu ke zbabělcům. Je nepochybné, že musím zemřít, a můj život už nemá žádnou cenu, jinak bych jej nabídl náhradou za život lidského mláděte. Ale pro čest smečky, pro onu drobnost, na kterou jste pro nepřítomnost vůdce zapoměli, vám slibuji, že pokud necháte lidské mládě jít po svých, neobnaším proti vám, až přijde chvíle mé smrti, ani tesák. Zemřu bez boje. Smečce to zachrání nejmíň tři životy. Víc nemohu učinit. Pokud mi to ale dovolíte, mohu vás uchránit hanby, jakou plodí zabiti bratra, jenž se ničím neprovinil, bratra, za něhož se druzí přimluví a který byl do smečky přijat podle zákona džungle."

„Ale je to člověk! Člověk! Člověk!" štěkala smečka a většina vlků se začala shromažďovat kolem Šér Chána, který pošvihával ocasem.

„Teď všechno leží v tvých rukou," pokynul Baghíra Mauglímu. „Dá se učinit jediné: bojovat."

Mauglí se napřímil, koš s ohněm v rukou. Pak ruce napřáhl a před celou radou si zív. Byl ale plný vzteku a lítosti, jelikož mu vlci nikdy neřekli, jak moc ho nenávidí.

„Tak tedy poslouchejte!" zvolal. „Všechno tohle ňafání je zbytečné. Řekli jste mi dnes už tolikrát, že jsem člověk, že mi vaše slova připadají pravdivá, i když bych jinak býval spolu s vámi zůstal vlkem až do smrti. Nuže: už vám nebudu říkat bratři; jste pro mě sag, psi, jak by to řekl člověk. Co uděláte a co neuděláte, nezávisí na vaší vůli. Bude to moje rozhodnutí. A aby vám vše bylo jasnější, přinesl jsem si tu – já člověk – trochu toho rudého květu, kterého se vy psi tak bojíte."

Hodil koš s ohněm na zem a několik uhlíků podpálilo drn vyschlého mechu, který hned vzplál. Rada vlků před šlehajícími plameny zděšeně ustoupila.

Mauglí do ohně strčil připravenou suchou větev, a se klacíky s praskotem rozhořely, a mezi choulícími se vlky s ní zatočil nad hlavou.

„Ty jsi teď pán," pronesl Baghíra polohlasem. „Zachraň Akélu. vždycky ti byl přítelem."

Akéla, **zasmušilý** starý vlk, který za celý život nikdy nikoho neprosil o milost, se teď na Mauglího úpěnlivě podíval. Chlapec stál nahý a ve světle **planoucí** louče, ve které poskakovaly roztřesené stíny, dlouhé vlasy mu vlály přes ramena.

„No výborně!" prohlásil Mauglí, pomalu se rozhlédl a vystrčil spodní ret. Vidím, že jste psi. Odejdu od vás k vlastnímu rodu – pokud mi poskytnou domov. Džungle je mi uzavřena a na vaši řeč a vaši blízkost musím zapomenout. Budu k vám ale milosrdnější než vy ke mně. Jelikož jsem byl ve všem **vyjma** krve vašim bratrem, slibuji vám, že až budu člověkem mezi lidmi, nezdám vám tak, jako jste zradili mě." Kopl do ohně a jiskry se rozlétly. „Mezi námi a smečkou nepropuknou žádné války. Ale než půjdu, musím splatit jeden dluh." Přikročil k místu, kde seděl Šér Chán a přihloupě čučel do plamenů, a chytil ho za trs chlupů na bradě. Těsně za ním následoval Baghíra, čistě pro jistotu. „Tak se zvedni, pse!" vykřikl Mauglí. „Zvedni se, když mluví člověk, nebo ti podpálím kožich!" Šér Chán měl uši přitisknuté do tyla a zavřel oči, před kterými se mu míhala hořící větev.

„Tenhle zabiječ krav v radě prohlásil, že mě zabije, jelikož se mu to nepodařilo, když jsem byl malý. Nuže – takhle mlátíme psy, kdy jsme dospělí! Jen sebou cukni Langrá, a vrazím ti rudý

květ do chřtánu! Praštil Šér Chána po hlavě hořící větví a tygr, ochromeny strachy, jen plačtivě kňoural.

"Pchá! Ted' běž, ty ožehlá kočko! Ale pamatuj si, že až přijdu k Poradní skále příště, jak se na muže patří, budu mít přes hlavu přetaženou tygří kůži. A vy ostatní, poslouchejte: Akéla je volný a může si žít, kde se mu zlíbí. Nezabijete ho; já to nechci. A taky tu už nedřepte s vyplazenými jazyky, jako kdybyste za něco stáli. Jste jenom psi, které zaženu. Upalujte pryč!"

Oheň plápolal na konci větve a Mauglí se v kruhu rozehnal vpravo i vlevo. Vlci se s vytím rozutíkali a jiskry je pálily v kožichu. Nakonec tu zbyl jen Akéla, Baghíra a asi deset vlků, kteří se Mauglího zastali. Pak ale Mauglí pocítil bolest uvnitř, větší, než jaká ho zasáhla kdy dřív. Zalupal po dechu, vzlykl a po tvářích se mu řinuly slzy.

„Co se to děje?“ ptal se bezradně. „Nechci z džungle odejít a nechápu, co se to děje. Baghíro, copak umírám?“

„Ne, bratříčku. Tohle jsou lidské slzy,“ tekl mu Baghíra. „Ted' vím, že už jsi člověk, a ne lidské mládě. Měl jsi pravdu: džungle je pro tebe od nynějška uzavřena. Nech je téct, Mauglí. Jsou to jenom slzy.“

A tak se Mauglí posadil a plakal, jako kdyby mu pukalo srdce. Ještě nikdy za celý život neplakal.

„Ted' půjdu k lidem,“ řekl. „Ale nejprve se musím rozloučit se svojí matkou.“ Šel k jeskyni, kde Vlčice žila s Otcem Vlkem, a vyplakal se ji do srsti, zatímco čtyři vlčata utrápeně vyla.

„Nezapomenete na mě?“ ptal se Mauglí.

„Dokud budeme cítit stopu, nikdy,“ ujistila ho vlčata. „Až budeš člověk, přijď k úpatí kopce a my s tebou budeme mluvit. A přijdeme mezi pole, abychom si s tebou v noci hráli.“

„Přijď brzy!“ vyzval ho Otec Vlk. „Ty můj chytrý žabáku, vrať se brzy. Matka i já už stárneme.“

„Přijď brzy,“ žádala ho Matka Vlčice, „ty můj nahatý synáčku, neboť tebe, dítě člověka, jsem milovala víc než všechna svá vlčata.“

„Určitě přijdu,“ přisvědčil Mauglí, „a až se vrátím, rozložím po Poradní skále Šér Chánovu kůži. Nezapomeňte na mě! Řekněte jim tam v džungli, ať na mě nezapomenou!“

Právě nastával rozbřesk, když Mauglí scházel sám ze svahu k polím, aby se setkal s těmi tajuplnými tvory jménem lidé.

## 5.2. Ká na lovu

Všechno, co se tu teď bude vyprávět, se odehrálo už nějaký čas předtím, než Mauglího zahnali ze séonijské smečky. Bylo to v době, kdy ho Balú učil zákonu džungle. Ten mohutný, starý a vážně smýšlející hnědý medvěd byl nadšený, že má tak chápavého žáka. Mladí vlci se totiž ze zákona džungle naučí jen to, co se týká jejich vlastní smečky a kmene, a utečou, jakmile dokážou odříkat loveckou průpověď: „Nohy, co ťapou neslyšně, oči, co vidí i v noci,

uši, co zaslechnou i dřímající vánek, a ostré bílé zuby – toto je znakem našich bratrů **vyjma** Tabakího a Hyeny, k nimž cítíme nenávisť.“ Mauglí byl ale lidské mládě, a tak se ze zákona musel naučit mnohem víc. Někdy se z hlubin džungle připlížil černý panter Baghíra a vrátil hlavou opřenou o strom, zatímco Mauglí Balúovi odříkával zadanou látku. Chlapec uměl skoro stejně dobře šplhat, plavat i běhat, a tak mu Balú, učitel zákona, odhalil i zákony dřeva a vody: jak rozeznat shnilou větev od zdravé, jak si **počínat** zdvořile k roji divokých včel, když na ně narazíš patnáct metrů nad zemí, co říct netopýru Mangovi, když ho v poledne vyrušíš mezi větvemi, a jak varovat vodní hady v jezerech, než mezi ně seskočíš. Nikdo z obyvatel džungle není rád, když ho něco vyruší, a všichni na nevídaného hosta hbitě zaútočí. Dál se Mauglí naučil i lovecký signál cizince, který je nutno nahlas opakovat, dokud se neozve odpověď, kdykoli některý obyvatel džungle loví mimo vlastní revír. V překladu znamená: „Dovolte mi zde lovit, protože mám hlad“ – a odpověď říká: „Nuže – lov, aby sis opatřil potravu, ale ne pro potěšení.“

Z toho všeho vidíte, kolik věcí se musel Mauglí naučit nazpaměť. Opakovat to samé stokrát za sebou ho nudilo, ale jak jednoho dne řekl Balú Baghírovi, když Mauglí dostal pohledku a rozhněvaný utekl: „Lidské mládě je lidské mládě a musí se naučit celý zákon džungle.“

„Ale uvědom si, jak je malý,“ řekl mu černý panter, který – kdyby bylo po jeho – by Mauglího jen rozmazloval. „Jak může v té malé hlavičce udržet všechno, co mu říkáš?“

„Žije v džungli nějaký tvor tak malý, že by nestál za zabitím? Nežije. Proto ho to všechno učím a proto ho jemně uhodím, když látku zapomene.“

„Jemně! Co asi tak ty s tou svojí těžkopádností víš o jemných pohlavcích?“ zamručel Baghíra. „Má dnes obličej celý poškrábaný od té tvojí jemnosti. Ech!“

„Raději ať je poškrábaný od hlavy až k patě ode mě, který ho mám rád, než aby se z nevědomosti ocitl v nebezpečí,“ vážným tónem odpověděl Balú. „Učím ho teď průchozí hesla džungle, která ho ochrání před ptáky a hadím národem a všemi, kdo loví na čtyřech nohách kromě jeho vlastní smečky. Když si ta slova zapamatuje, může si vyžádat ochranu před celou džunglí. To snad stojí za pár pohlavků, ne?“

„Jenom si dávej pozor, abys to lidské mládě nezabil. Není to žádný pařez, aby sis o něj brousil drápy. Ale jak znějí ta průchozí hesla? Sám sice spíš budu zachraňovat a ne prosit o pomoc“ – Baghíra natáhl jednu tlapu a obdivně si prohlédl ocelové drápy, ostré jak nože, na jejím konci – „ale stejně bych to rád věděl.“

„Zavolám Mauglího a on nám je odříká – když nebude uražený. Pojď sem, bratříčku!“

„V hlavě mi brní jak ve včelíně,“ ozvalo se jim pochmurně nad hlavami a Mauglí, velice rozzlobený a pobouřený, sklouzl po kmeni dolů. Když došlápl na zem, dodal: „Jdu za Baghírou a ne za tebou, ty starý tlusťochu!“

„To je mi jedno,“ **opáčil** Balú, i když ho to zbolelo. „Tak tedy řekni Baghírovi průchozí hesla džungle, která jsem tě dneska naučil.“

„Hesla pro který národ?“ chtěl vědět Mauglí a byl hrdý, že se bude moct předvést. „V džungli se mluví mnoha jazyky a já je umím všechny.“

„Pár slov znáš, ale není jich mnoho. Posud' sám, Baghíro: učitel se vděku nikdy nedočká! Ani jedno vlče se nikdy nevrátilo ke starému Balúovi, aby mu poděkovalo za to, co se naučil. No tak nám pověz heslo pro národ lovců, ty jeden jazykoznačce!“

„Jsme jedné krve, ty a já,“ pronesl Mauglí s medvědí přívzvukem, jak ho v džungli užívá celý národ lovců.

„Dobře! A teď pro ptáky.“

Mauglí slova opakoval s hvízdnutím luňáka na konci věty.

„A teď hadí národ,“ určil Baghíra.

V odpověď se ozvalo zcela plynulé zasyčení. Mauglí povyskočil, sám sobě zatleskal a skočil Baghírovi na záda, kde se posadil bokem, patami bubnoval do lesklé srsti a na Balúa dělal ty nejhorší grimasy, jaké ho právě napadly.

„No vida vida vida! Tohle za trošku bolesti stálo,“ řekl s něhou v hlase hnědý medvěd. „Jednou si na mě ještě vzpomeneš.“ Pak se obrátil, aby Baghírovi popsal, jak si průchozí hesla vyprosil od divokého slona Háthího, který všechna zná, a jak také Háthí odvezl Mauglího k jezeru, aby se tu naučil heslo pro hady od vodního hada, jelikož je Balú nedokázal vyslovit, a jak je teď Mauglí v džungli vcelku dobře zabezpečen proti jakýmkoli nehodám, protože mu neublíží had, pták ani čtyřnohé zvíře.

„Takže se nikoho nemusí bát,“ zakončil svůj výklad Balú a pyšně se poplácal po chlupatém bříše.

„Jen vlastního kmene,“ polohlasem dodal Baghíra – a pak naplno k Mauglímu: „Trochu ohledu na moje žebra, bratříčku! Co po mně tancuješ?“

Mauglí chtěl sám zasáhnout do hovoru, a tak Baghíru tahal za srst na ramenou a kopal do něj. Když ho konečně začali poslouchat, křičel už na celé kolo: „No tak si založím vlastní kmen a celý den ho povedu mezi větvemi.“

„Co je zas tohle za bláznivinu, ty snílku?“ odfrkl si Baghíra.

„Přesně tak to bude, a budeme házet větve a bahno na starého Balúa,“ nedal se zastavit Mauglí. „Vždyť mi to přece slíbili!“

„Hufff!“ Balú Mauglího tlapou sebral z Baghírova hřbetu, a když chlapec medvědovi ležel mezi velkými předními tlapami, jasně viděl, že se zvíře **hněvá**.

„Mauglí,“ káral ho Balú, „tys mluvil s Bandary, s opičím národem.“

Mauglí se očima obrátil k Baghírovi, aby zjistil, jestli je panter také **rozhněván**. Baghírovy zraky byly tvrdé jak jadeity.

„Tys byl u opičího národa, u šedých opic, u národa bez zákona, který sežere, co se namane. To je ostuda a hanba.“

„Když mě Balú poranil na hlavě,“ vymlouval se Mauglí, stále ještě vleže na zádech, „šel jsem pryč a šedé opice seskákaly ze stromů a litovaly mě. Jinak jsem byl všem lhostejný.“ Popotáhl nosem.

„Soucitní opičáci!“ odfrkl Balú. „Jak když se zastaví horská bystřina! Jak chládek v letním slunci! A co bylo pak, ty lidské mládě?“

„Pak – pak mi daly oříšky a různé dobroty a – a odnesly mě v náruči do vrcholků stromů a řekly mi, že jsem jejich pokrevní bratr, jenom nemám ocas, a že jednoho dne budu jejich vůdce.“

„Žádného vůdce nemají,“ ohradil se Baghíra. „Lžou. Vždycky jen lhaly.“

„Byly strašně laskavé a zvaly mě, ať přijdu znovu. Proč jste mě nikdy nevzali k opičímu národu? Stojí na zadních jako já. Nebijí mě tvrdými tlapami. Celý den si hrají. Tak pusťte mě! Balú, nech mě vstát! Půjdu si s nimi znovu hrát.“

„Poslyš, ty lidské mládě,“ pronesl medvěd a jeho hlas hromoval jak při noční bouřce. „Naučil jsem tě zákon džungle, platný pro všechny národy džungle – vyjma opičího národa, který žije na stromech. Žádný zákon neznají. Jsou to vyvrhelové. Nemají vlastní řeč, používají jen slova ukradená při naslouchání, když vyčkávají a vykukují na větvích. Jsou jiní než my. Nemají nikoho v čele. Nic si nepamatují. Chvástají se, žvatlají a tváří se, že jsou ohromným národem a vykonají v džungli nevídané skutky, ale stačí, aby někde spadl ořech, oni se rozchechtají a na všechno zapomenou. My, obyvatelé džungle, se s nimi vůbec nestýkáme. Nepijeme na místech, kde pijí opice, nechodíme tam, kde chodí ony, nelovíme tam, kde loví ony, a neumíráme tam, kde umírají ony. Slyšel jsi mě snad, že bych až dodnes někdy mluvil o Bandarech?“

„To ne,“ zašeptal Mauglí, protože les po Balúově výkladu celý ztichl.

„Obyvatelé džungle se od opic odtahují a vyhlazují je ze svých myšlenek. Je jich nepočítaně, jsou zlé, špinavé, nestydaté, a pokud vůbec po něčem vytrvale touží, pak po tom, aby si jich obyvatelstvo džungle všimlo. Ale my si jich nevšimáme, ani když nám na hlavu házejí ořechy a svinstvo.“

Sotva domluvil, z větví se snesla sprška ořechů a větviček a vysoko ve vzduchu mezi tenkými haluzemi bylo slyšet kašláni, skučení a rozhněvané poskakování.

„Opičí národ byl vypovězen,“ oznámil Balú, „a obyvatelstvu džungle je zakázáno se s ním stýkat. Pamatuj si to.“

„Je to zakázáno,“ dodal Baghíra, „ale stejně si myslím, že tě před nimi měl Balú varovat.“

„Cože? Já? Jak mě mohlo napadnout, že si začne hrát s takovým ksindlem? Opičí národ! Fuj!“

Na hlavy se jim snesla další sprška a obě zvířata i s Mauglím odklusala pryč. Všechno, co Balú o opičích řekl, byla naprostá pravda. Patřily na vrcholky stromů, a protože čtyřnohá zvířata jen málokdy zvednou oči k nebi, nebylo důvodu, aby opice s obyvateli džungle zkřížily cestu. Kdykoli ale našly nemocného vlka anebo zraněného tygra nebo medvěda, trápily ho, a také pro zábavu a v naději, že tím upoutají pozornost, házely klacky a ořechy po každém velkém zvířeti. Pak se skučením a ječením zpívaly nesmyslné písně a vyzývaly obyvatele džungle, aby vylezli na stromy a utkali se s nimi, anebo samy mezi sebou rozpoutaly zuřivé bitvy kolem ničeho a nechávaly mrtvé opice obyvatelstvu džungle na očích.

Pořád se schylovalo k tomu, že už už budou mít vlastního předáka, zákony a zvyky, ale nikdy k tomu nedošlo, protože si nedokázaly nic zapamatovat z jednoho dne na druhý. A tak všechno řešily pomocí úsloví, které si samy vynalezly: „Co si Bandarové myslí dnes, bude si džungle myslet později.“ To jim skýtalo náramnou útěchu. Žádné velké zvíře na ně sice nemohlo, ale zároveň si jich žádné velké zvíře nevšímalo. Proto měly takovou radost, když si s nimi Mauglí šel hrát a když slyšely, jak se Balú hněvá.

Nikdy neměly v úmyslu nic dalšího (Bandarové nikdy nemají žádné úmysly), nicméně jedna opice přišla na domněle skvělý nápad a řekla všem ostatním, že by bylo užitečné přilákat Mauglího do jejich kmene, protože by mohl proplétat klacíky na ochranu před nápory větru, a kdyby ho tedy chytily, mohly by ho donutit, aby je učil. Mauglí jakožto syn dřevorubce samozřejmě podědil mnoho různých instinktů a vyráběl si ze spadlých větví chýše na hraní, aniž by pořádně přemýšlel, jak to dělá. Opičí národ ho sledoval z výšky na stromech a ty chýše mu připadaly nádherné. Tentokrát – prohlásily opice – opravdu budou mít předáka a stane se z nich nejchytřejší národ v celé džungli, tak chytrý, že si toho všichni ostatní všimnou a budou jim závidět. Proto velice potichu následovaly Balúa, Baghíru a Mauglího džunglí, dokud nenastal čas poledního odpočinku. Mauglí se za svoje chování velice styděl a spal mezi panterem a medvědem, odhodlán že už sis opičím národem nikdy nic nezačne.

První, co ucítil po probuzení bylo, že ho cizí ruce silné, pevně sevřené ruce – drží za nohy a za paže, Pak ho švihli větve do obličeje, a pak náhle hleděl na zem skrz rozkomíhané větve, zatímco Balú vytrhl pronikavým řevem celou džungli ze spánku a Baghíra s obnaženými zuby šplhal po kmenech. Bandarové triumfálně výskali a uprchli do vyšších větví, kam se je Baghíra neodvážil následovat, s výkřiky: „Všiml si nás baghíra si nás všiml všechno obyvatelstvo džungle obdivuje naši obratnost a chytrost!“ Pak se dali na útěk – a útěk opičího národa mezi stromy je něco nepopsatelného. Mají svoje cesty a křižovatky, vršky a svahy všechny patnáct až třicet metrů nad zemí a po těch se dokážou ubírat i v noci, pokud je třeba.

Dva nejsilnější opičáci chytili Mauglího v podpaží a hopsali s ním z jedné koruny stromů na druhou, co skok, to dobrých sedm metrů. Bez břemene by se dokázali pohybovat dvakrát tak rychle, ale zátěž je brzdila. Mauglímu se točila hlava a dělalo se mu špatně, ale přesto ho ta divoká jízda opájela, i když ho děsilo, kdykoli hluboko pod sebou zahlédl pevnou zemi, a srdce měl až v krku, když po prudkém letu skrz prázdno pokaždé s tvrdým trhnutím doskočili.

Opice, které ho provázely, ho vždycky vytáhly nahoru do koruny, až cítil. Jak se pod nimi prohýbají a praskají ty nejsvrchnější větve, pak se zhouply a vrhly se do prázdna, a přistály zachycené rukama nebo nohama na nižších haluzích dalšího stromu. Někdy měl na míle daleko rozhled přes zelenající se džungli, jako když se námořník na stěžně rozhlíží po mořské hladině – a pak ho do tváře vlastně větve a listí i s oběma svými strážci se zřítíl skoro až k zemi.

A tak se celý kmen Bandarů výskáním a houpáním, s jekotem a praskáním a s polepeným Mauglím proháněl po lesních cestách.

Napřed se Mauglí bál, že ho opice upustí. Pak se rozhněval, ale věděl, že nemá smysl se prát. A pak začal přemýšlet, co dál. Ze všeho nejdřív musí poslat vzkaz Balúovi a Baghírovi, kteří nemohli stačit opičímu letu. Při pohledu dolů na zem viděl jenom další a další větve, takže odtud pomoc nepříjde. Když ale zvedl oči k nebi, uviděl na modré obloze luňáka

Číla, jak splývá po větru, létá v kružích, obhlíží džungli a číhá na kořist. Číl si všiml, že opice cosi nesou a snesl se o několik desítek metrů níž, aby zjistil, jestli se ten náklad hodí k jídlu. Překvapeně zahvízdal, když spatřil Mauglího, jak ho opice vlečou až k vrcholům stromů, a když na něj Mauglí v řeči luňáků zavolal: „Jsme jedné krve ty a já,“ rozvlněné větve se nad chlapcem zase zavřely, ale Číl přelétl k dalšímu stromu a znovu se před ním vynořila snědá tvář chlapce: „Sleduj, kudy mne táhnou,“ zakřičel na něj Mauglí. „Řekni to Balúovi ze séónijské smečky a Baghírovi z Poradní skály.

„A jménem, koho bratříčku?“ Číl Mauglího ještě nikdy neviděl, i když o něm už samozřejmě slyšel.

„Jménem žabáka Mauglího. Říkají mi lidské mládě. Pamatuji si, kudy mne táhnou!“

Poslední slova už jen vyjekl, zatímco se s ním opice prudce zhouply ve vzduchu. Číl ale přikývl a vznesl se do takové výšky, až z něj na nebi byla vidět jenom tečka. Zde, nehybný, pronikavýma očima sledoval, jak se třesou vrcholky stromů, přes které se valí Mauglího eskorta.

„Ani teď nedojdou daleko,“ uchechtl se. „Bandarové nikdy neuskuteční, co si stanovili: pořád jen těkají a hledají novoty. A jestli mě neklame zrak, tentokrát si vyšťourali pěknou nepříjemnost – vždyť Balú není žádný nekňuba a Baghíra se nehoní jen za kozami.“

Pak se zhoupł na křídlech, stáhl nohy k tělu a vyčkával.

Balúem a Baghírou zatím otrásl vztek a zármutek. Baghíra vyšplhal výš než kdy předtím, ale větve se pod jeho tíhou začali lámat a on sklouzl dolů na drápech samou kůru.

„Proč si to lidské mládě pořádně nevaroval!“ zaburácel na chudáka Balúa, který se dal do neobratného poklusu v naději, že opice dožene. „Málem jsi ho těmi svými prackami utloukl – a přitom si ho nevaroval?“

„Pospěš, tak pospěš si. Třeba je ještě chytíme!“ lapal po dechu Balú.

„Touhle rychlostí! To zrovna. Ty bys nedohnal ani poraněnou krávu. Poslouchej mě, ty učitele zákona, co tlučeš mlád'ata: čtvrt hodinky tohohle klopýtání by tě vyčerpalo k smrti. Radši si sedni a přemýšlej! Vymysli nějaký plán. Tady nejde o honění. Kdybychom se k nim přiblížili moc těsně, mohli by ho upustit.“

„Archá! Huó! Kdo ví, jestli se už neunavili a nepustili ho. Vždyť Bandarům se nedá v ničem věřit! Zahrň mi hlavu chcíplými netopýry! Předhod' mi k jídlu černé kosti! Nacpi mě do skrýší divokých včel, aby mě ubodali k smrti, a pohřeb nech na hyenách, protože není bídňějšího medvěda než já! Aruhahá! Ouahua! Ach Mauglí, Mauglí. Proč jsem tě místo pohlavků raději nevaroval před opičím národem? Kdo ví, třeba jsem mu to nejdůležitější poučení vytloukl z hlavy a on se octne uprostřed džungle sám a bez průchozích hesel!“

Balú si stíkl hlavu mezi tlapami, válel se sem a tam a nařikal.

„Přede mnou odříkal všechna hesla správně, a to bylo před chvílí,“ pronesl podrážděně Baghíra. „Balú, nic si nepamatuješ a nepočítáš si důstojně. Co by si asi džungle myslela, kdybych já černý panter, skouřil jak dikobraz Ikki a začal výt?“

„A co je mi po tom co si myslí džungle? Kdo ví třeba už je mrtvý.“

„Pokud ho nepustí z výšky jen tak pro zábavu a pokud ho nezabíjí z nudy, tak se o to lidské mládě nebojím. Je chytrým, mnohému se naučil a především má oči, kterých se obyvatelé džungle bojí. Je ale v proklaté moci Bandarů, kteří žijí na stromech, a tak se žádného našeho národa nebojí.“ Baghíra si zamyšleně olízl jednu přední packu.

„Jsem to ale hlupák. Chlupatý tlust'och a hloupý kořenožrout!“ nadával si Balú – a pak se s trhnutím napřímil. „Je pravda, co říká divoký slon Háthí:, Každému jeho strach.’ Pramenem strachu je pro Bandary skalní had Ká. Dokáže se vyšplhat stejně vysoko jako oni. V noci odnáší opičí mláďata. Stačí jeho jméno jen zašeptat a hned stáhnou ocasy. Pojdme za Ká.“

„A jak by nám mohl pomoci? Nepatří k našemu kmeni. Nechodí po nohou a oči má plné zla,“ namítal Baghíra.

„Je nesmírně starý a nesmírně chytrý. A především má neustále hlad,“ opáčil Balú s nadějí v hlase. „Slib mu spoustu koz.“

„Když se nají spí, pak celý měsíc. Možná právě spí, a jestli je vzhůru, tak stejně – co když si svoje kozy raději loví sám?“ Baghíra o Ká skoro nic nevěděl a byl samozřejmě podezřívavý.

„V takovém případě ho společně ty a já, starý lovce, přinutíme k rozumu,“ řekl Balú a otřel se o pantera svým hnědým ramenem. Nato se společně vydali za skalním hroznýšem Ká.

Našli ho na vyhřáté skalní římse, nataženého v odpoledním slunci, jak obdivuje svůj překrásný nový háv. Posledních deset dnů totiž zůstal o samotě a shazoval starou kůži a teď vypadal neuvěřitelně krásně. Hlavou s tupým čenicem těkal po zemi, svoje dlouhé deseticentimetrové tělo splétal do fantastických zákrut a uzlu a při pomyslení na večeri se už olizoval.

„Ještě nejedl,“ s úlevou hlesl Balú, jakmile spatřil hnědožlutou, překrásně skvrnitou kůži. „Opatrně, Baghíro! Když shodí kůži trochu špatně vidí – ale rychle útočí.“

Ká nebyl jedovatý had, dokonce jedovatými hady trochu pohrdal, protože je považoval za zbabělce. Jeho síla spočívala v jeho sevření, a jakmile jednou někoho obtočil, bylo rozhodnuto. „Dobrý lov!“ zavolal na něj Balú a sedl si na bobek. Ká byl – jako všichni hadi – trochu nahluchlý a poprvé pozdrav neslyšel. Pak se stočil, připraven a ve střehu, s hlavou u země.

„Dobrý lov nám všem,“ odpověděl. „Hoho, Balú, copak tu děláš? Dobrý lov, Baghíro. Nejmiň jeden z nás se potřebuje najíst. Povídá se něco o zvěřině? Neběhá tu někde srnka nebo jelínek? Jsem prázdný, jak vyschlá studna.“

„Jsme na lovu,“ jakoby mimochodem prohodil Balú. Věděl, že na Ká se nesmí příliš spěchat. Je příliš velký.

„Tak mi dovolte jít s vámi,“ požádal Ká. „Pro vás dva, Baghíro a Balú, rána navíc nic neznamená, zatímco já musím celé dny vyčkávat na pěšině a při pouhé vyhlídce na mladého opičáka proplazit půlku noci. Psss núúú! Větve už nejsou, co zamlada bývaly, jen sama sušinka a práchnivina.“

„Třeba je tu tvou ohromnou váhou,“ nadhodil Balú.

„Máš pravdu, jsem urostlý a dlouhý,“ souhlasil Ká pyšně. „Ale i tak to je vina dnešního dříví. Při posledním lovu jsem málem spadl – opravdu málo scházelo! Ocas jsem neměl pevně omotaný kolem stromu, a jak jsem uklouzl, ten zvuk probudil Bandary, kteří mi opravdu prostě nadávali.“

„Beznohý zažloutlý červe,“ zamručel si Baghíra pod fousy, jako kdyby na něco vzpomínal.

„Ssssss! Tohle že o mně řekli?“ dožadoval se Ká .

„Cosi podobného vřeštěli minulý měsíc, ale my si jich nevšímalí. Před ničím se nezastaví, klidně řeknou, žeš přišel o všechny zuby a že se odvážíš nanejvýš na kůzle, protože prý – tihle Bandarové jsou opravdu nestydatí! – protože se prý bojíš kozích rohů,“ úlisně pokračoval Baghíra.

Had, a zvláště obezřetný starý hroznýš, jako byl Ká, dá málokdy najevo svůj hněv. Tentokrát ale Balú a Baghíra viděli, jak jsem mu po obou stranách krku nadýmají a nafukují ohromné polykací svaly.

„Bandarové se přemístili,“ podotkl klidně. Když jsem se dnes roztáhl na slunci, slyšel jsem je, jak výskají ve vrcholcích stromů.“

„Však právě – právě za nimi jdeme,“ řekl Balú, ale slova se mu vzpříčila v krku. Co si pamatoval, bylo to poprvé, kdy někdo z obyvatel džungle přiznal, že se zajímá o **počínání** opic.

„Skutečně? Určitě to není žádná drobnost, která přiměla takové lovce, předáky svého okrsku džungle, aby se dali po stopách Bandarů,“ odvětil zdvořile Ká a nadmul se zvědavostí.

„Ale kdepak,“ začal Balú, „já jsem jen starý a někdy pošetilý učitel, který vštěpuje zákon séonijským vlčatům a tady Baghíra – “

„ – je Baghíra,“ skočil mu do řeči černý panter a cvakal čelistmi, protože na skromné chování nevěřil. „Poslyš, Ká, jde o tohle: ti zloději ořechů a obírači palmového lupení nám ukradli naše lidské mládě, o kterém si už možná slyšel.“

„Ikki, celý pyšný na své bodliny, už mi o člověku ve vlčí smečce cosi povídal, ale já mu nevěřil. Ikki má v zásobě kopy historek, které jen někde zaslechl a nedokáže je převyprávět.“

„Ale tohle je pravda. Takové lidské mládě se ještě nenarodilo,“ prohlásil Balú.

„Je ze všech lidských mláďat nejchytřejší a nejodvážnější. Je to můj žák a proslaví Balúovo jméno po celé džungli. A navíc, Ká – my ho máme rádi.“

„Tss! Tss!“ zasyčel Ká a potřásl hlavou. „Taky už jsem poznal, co je láska. Mohl bych vám vyprávět – “

„Na to bude lepší jasná noc, až budeme všichni řádně nakrmení, abychom tvoje vyprávění mohli pochválit,“ rychle se do rozhovoru vložil Baghíra. „Naše lidské mládě je teď v rukou Bandarů, a jak víme, jediným, koho se ze všech obyvatel džungle Bandarové bojí je Ká.“

„Jsem jediný, koho se bojí, a mají k tomu dobré důvody,“ potvrdil Ká. „Žvanivé, hloupé pošetilé, opice! Ale jestli jim padlo do rukou lidské mládě, tak to je nečeká nic dobrého. Ořechy, co sesbírají, je brzy omrzí a pak je odhodí. Půl dne s sebou nosí větev a chystají se s ní provést něco ohromného, ale pak ji přelomí vejpůl. Tomu děcku není co závidět. Jak že mi to říkaly? Žlutá ryba?“

„Červ, žlutý červ,“ připomněl mu Baghíra, „a taky jiné věci, které mi stud brání opakovat.“

Musíme je napomenout, aby se o svém pánovi vyjadřovaly slušně. Aaach, šššš! Musíme jim trochu osvěžit tu přelétavou paměť. Kampak se s tím tvým mládětem vydaly?“

„To ví jen sama džungle. Myslím, že k západu, řekl Balú. „Mysleli jsme, že ty, Ká to třeba budeš vědět.“

„Já? Jak bych to věděl? Chytím je, když se mi připlou do cesty, ale sám Bandery nelovím, tak jako nelovím žáby nebo zelený potah na hladině.“

„Hí-ló-í-ló í-ló! Balú se séónijské smečky, zvedni oči!“

Balú se podíval nahoru, aby zjistil, odkud ten hlas přichází. Z nebe se snášel luňák Číl a od zvednutých konečků křídel se mu odráželo slunce. Blížila se doba jeho spánku. Přesto prokřičoval celou džungli, aby medvěda pod hustým listím našel.

„Co se děje?“ ptal se Balú.

„Viděl jsem Mauglího mezi Bandary. Požádal mě, ať ti to řeknu. Pozoroval jsem je. Bandarové ho vzali přes řeku do opičího města, do Studených doupat. Možná tam zůstanou jednu noc, deset nocí anebo jen hodinu. Prikázal jsem netopýrům, aby je sledovali ve tmě. To je celá zpráva. Dobrý lov vám dole!“

„Tobě dobrý úlovek a vydatný spánek, Číle!“ zavolal Baghíra. „Při příštím lovu si na tebe vzpomenu a jen pro tebe, nejlepšího z luňáků, nechám stranou hlavu!“

„Ale vždyť to nic není. Ten hoch znal heslo. Musel jsem splnit, oč mě požádal,“ ubezpečil ho Číl a zase vystoupal do výšek.

„Nenechal jazyk zahálet a poradil si,“ pyšně dodal Balú. „Jen si to představ – že si takové mládě vzpomene na heslo pro ptáky, zatímco ho vlečou ze stromu na strom!“

„Bylo mu pevně vštípeno,“ upřesnil Baghíra: „Já jsem na něj hrdý. Teď ale musíme do Studených doupat.“

Každý věděl, kde to místo leží, ale téměř žádný obyvatel se tam nikdy nevydal. Jménem Studená doupata se nazývalo staré opuštěné město, ztracené a pohřbené uprostřed džungle, a zvířata se jen málokdy vracejí na místo, které obývali lidé. Divoký kanec to udělá, ale lovecké kmeny ne. Navíc tu bydlely opice (pokud se vůbec dalo říct, že někde bydlí) a žádné zvíře, které si váží vlastní důstojnosti, by se k městu nikdy nepřiblížilo na dohled – vyjma období sucha, kdy se v pobořených studnách a jezírkách udrželo trochu vody.

„To je výprava na polovinu noci při plné rychlosti,“ řekl Baghíra. Balú se tvářil odhodlaně. „Půjdu co nejrychleji,“ řekl s nádechem obav.

„Nemůžeme na tebe čekat. Jdi za námi, Ká a já musíme spěchat.“

„Však já se tvým čtyřem nohám vyrovnám,“ odušil Ká.

Bálu se napřed zkusil dát do běhu, ale za chvíli si musel celý udýchaný sednout. Nechali ho tedy, aby je pak do dohonil a Baghíra se vyřítit vpřed. Ká neřekl ani slovo, ale at' se Baghíra snažil, jak chtěl, obrovský hroznýš mu byl stále po boku. Když dospěli k potůčku, získal Baghíra náskok, protože vodu přeskočil, zatímco Ká plaval s hlavou a krkem vystrčeným nad hladinu. Na souši ale pantera znovu dohnal.

„Při zlomeném zámku, co mě osvobodil,“ přiznal Baghíra, když padl soumrak, „ty opravdu nejsi žádný louda.“

„Mám hlad,“ podotknul Ká. „A navíc on mě prohlásil, že jsem kropenatá žába.“

„Červ, říkali, červ – a navíc žlutý.“

„To je jedno. Pokračujeme v cestě.“ Ká se po zemi přeléval jako strouha: upřenýma očima dokázal najít nejkratší cestu a té se držel.

Opičí národ zatím ve Studených doupatech na Mauglího přátele ani nepomyslel. Přivedli chlapce do opuštěného města a ze začátku byli sami se sebou náramně spokojení. Mauglí ještě nikdy neviděl indické město, a i když tady zbývaly skoro už jen trosky, připadalo mu podivuhodné a nádherné. Kdysi dávno je na pahorku vystavěl nějaký král. Stále byly vidět kamenné silnice vedoucí k rozdrobeným bránám, kde na zrezivělých veřejích visely poslední dřevěné třísky. Hradby byly prorostlé stromy, všechna cimbuří se zhroutila a z oken strážních věží visely těžké pletence lián.

Pahorku kraloval ohromný palác se strženou střechou. Mramorové desky na nádvořích a kolem kašen popu popukaly a byly potřísněné červenými a zelenými skvrnami. Tráva a výhonky stromů rozkotaly i dlažbu na nádvoří, kde byli kdysi ustájeni královští sloni. Z paláce byly vidět dlouhé řady někdejších městských domů, teď bez střechy, které vypadaly jak prázdné plástve plné tmy a také byl vidět neforemný kamenný kvádr, pozůstatek bůžka na náměstí, kde se setkávaly čtyři cesty, byly vidět jámy a výklenky na nárožích, kde stávaly veřejné studně, a rozbořené kupole chrámu, kterým z boku rašily divoké fíky.

Opice to místo nazývaly svým městem a navenek pohrdaly obyvateli džungle za to, že žijí v lese. Přitom ani nevěděly, k čemu byly všechny ty budovy postaveny a jak jich využívat. Sedávaly v kruhu uprostřed královské poradní síně, vybíraly si ze srsti blechy a hrály si na lidi, anebo zas pobíhaly po rozbořených domech, sbíraly v koutech kusy zdiva a cihel, pak zapomněly, kam si je schovali, a hned se s křikem začaly rvát – a pak znenadání přestaly a daly se do dovádění na terasách královské zahrady, kde z rododendronů a pomerančovníku pro zábavu strásaly květy a plody. Prozkoumaly všechny cesty a tmavé chodby v paláci a stovky tmavých komůrek, ale nikdy si nedokázaly zapamatovat, co už vlastně viděli a co ne, a tak jen chodili kolem po dvojicích nebo po skupinkách a navzájem si ujišťovaly, že si počínají úplně stejně jako lidé. Pily u vodních nádrží a zabahnily všechnu vodu, pak spustily bitku, pak se znovu všechny seběhly a křičely:

„V džungli není nikdo tak chytrý, charakterní, inteligentní, silný a přitom citlivý jako Bandarové!“ A pak začalo všechno znovu od začátku, dokud je město nezačalo nudit a ony se vrátily na vrcholky stromů s nadějí, že si jich obyvatelé džungle povšimnou.

Mauglímu, který si osvojil zákon džungle, se tento způsob života nelíbil a nerozuměl mu. Opici ho do Studených doupat zavlekly už v podvečer, a namísto aby si lehly a spaly, jak by to po dlouhé cestě udělal Mauglí, vzaly se za ruce, tančily v kruhu a prozpěvovaly si svoje bláznivé písně.

Jedna opice pronesla proslov a sdělila ostatním, že polapení Mauglího vytyčuje v dějinách Banderů novou epochu. Mauglí jim totiž ukáže, jak splétat klacky a rákosí a chránit se tak proti dešti a zimě. Mauglí zvedl pár lián a začal z nich tkát rohož a opice se ho snažily napodobit, ale za chvíli je to přestalo zajímat a začaly se navzájem tahat za ocas anebo výskáním poskakovat na všech čtyřech.

„Mám hlad,“ prohlásil Mauglí. „Tuhle část džungle neznám. Přineste mi jídlo, nebo mi dovolu, abych si něco ulovil.“

Dvacet třicet opic hned odhopsalo, aby mu přinesly ořechy a papáju, ale po cestě se začaly prát, a co z ovoce zbylo už nemělo smysl nosit zpátky. Mauglího teď vedle hladu hlodal i hněv. Bloudil prázdným městem a čas od času vyrazil lovecké volání neznámého hosta, ale nikdo mu neodpovídal. Mauglí cítil, že se dostal na opravdu prokleté místo.

„Všechno, co mi Balú o Bandarech vyprávěl, je pravda,“ říkal si v duchu. „Nemají žádný zákon, žádné lovecké volání a žádného vůdce, jenom pošetilá slovíčka a hmatavé zlodějské ruce. Jestli tady umřu hladu anebo mě zabijí, bude to jenom má chyba. Musím se pokusit o návrat do džungle, kterou znám. Balú mi určitě napráská, ale i to je lepší než se s Bandary honit za růžovými kvítky.“

Jakmile ale z města vyšel, opět si ho zase vtáhly dovnitř, Tvrdily mu, že sám netuší, jak je vlastně šťastný a štípaly ho do tváře, aby se mu zavděčily. Zaťal zuby a mlčky šel s uječenými opicemi na terasu nad nádržemi z červeného pískovce, které byly napůl plné vody. Uprostřed terasy stál rozbořený letní altán z bílého mramoru, postavený pro královny, které umřel před stovkami let. Klenutá střecha se propadla a zavalila podzemní chodbu z paláce, kterou sem královny vstupovaly. Stěny ale byly vytvořené z jemných krásných intarzií: do mléčně bílého mramoru byly vsazeny acháty, karneoly, jaspisy a lazurity, a když za pahorkem vyšel měsíc a zářil přes zástěny, vrhal na zem stíny, které připomínaly výšivku na černém sametu.

Přes všechnu podrážděnost, rozespalost a hlad se Mauglí prostě musel rozesmát, když mu Bandarové – vždycky po skupině – začali líčit, jak jsou ohromní, chytří, silní a citliví a jak hloupé od něj bylo, když je chtěl opustit.

„Jsme velkolepí. Jsme svobodní. Jsme tak krásní. Jsme nejskvostnější národ v celé džungli! Všichni si to myslíme, tak to musí být pravda,“ vyřvávaly opice. „A jelikož jsi pro nás nové publikum a můžeš se s našimi slovy vrátit k obyvatelům džungle, aby si nás v budoucnu lépe všímali, povíme ti dopodrobna o tom, jak mi vynikající.“

Mauglí jim nebránil a opice se ve stohlavý zástupech shromáždil na terase, aby si od vlastní řečníku vyslechly chvalozpěvy na ctnosti Bandarů, a kdykoli se některý řečník zastavil, protože mu došel dech společně vykřikovaly: „Je to pravda. Všichni si to myslíme.“

Mauglí kýval hlavou, pomrkal, když se ho opice na něco zeptaly, odpovídal „Ano“, a ze všeho toho hluku se mu točila hlava.

Musel je všechny kousnout šakal Tabakí, říkal si v duchu, a oni teď mají vzteklinu. Tohle je určitě vzteklinu, devání. To snad nikdy nechodí spát? Tamhle se blíží mrak a zakryje měsíc. Jestli je ten mrak dost velký, mohl bych se ve tmě pokusit o útek. Ale jsem unavený.

Stejný mrak ale zároveň pozorovali dva dobří přátelé v příkopu pod městskými hradbami. Baghíra a Ká totiž dobře věděli, jak nebezpečné opice jsou, když jich je hodně, a nechtěli nic riskovat. Opice se pustí do boje, jen když jich je sto na jednoho – a o takový souboj v džungli nikdo nestojí.

„Půjdu k západní zdi,“ zašeptal Ká, „a rychle se přeplazím dolů. Půda se tam svažuje, to mi pomůže. Nevrhnu se na mě po stovkách, ale stejně–“

„Já vím,“ ubezpečil ho Baghíra. „Kéž by tu byl Balú. Ale musíme udělat, co se dá. Až támhleten mrak zakryje měsíc, vyjdu na terasu. Drží tam kvůli chlapci nějakou poradu.“

„Dobrý lov,“ zachmuřeně mu popřál Ká a zmizel směrem k západní zdi. Z celých hradeb byla nejméně pobořená, a velkému hadovi chvíli trvalo, než si po kamenech našel cestu.

Mrak zakryl měsíc a Mauglí – zabraný do úvah, co se teď asi stane – najednou na terase zaslechl Baghírovy lehké kroky. Černý panter vyběhnul do svahu skoro neslyšně a teď do opic, usazených kolem Mauglího v kruzích po padesáti a šedesáti mlátil napravo nalevo – na kousání nebyl čas. Ozývalo se vyděšené a rozružené skučení, a když Baghíra zakopl o jednu z opic, které se před ním s kopáním převalovaly, zakřičela jiná: „Je jenom jeden! Zabte ho! Zabte ho!“ Na Baghíru se vrhla tlupa opic, které kousaly, drápaly, trhaly a tahaly. Dalších pět popadlo Mauglího, vytáhly ho zvenčí po stěně altánu a protlačily ho skrz rozbořenou klenbu. Chlapec, který by vyrůstal mezi lidmi, by se přitom bolestně zranil, protože od střechy k podlaze to bylo dobré tři metry, ale Mauglí doskočil tak, jak ho to naučil Balú, a dopadl zlehka.

„Tady zůstaň,“ zakřičely na něj opice, „dokud toho tvého kamaráda nezabijeme. Pak si s tebou budeme hrát, když tě jedovatí hadi nechají naživu.“

„Jsme jedné krve, ty a já,“ rychle se hadům ohlásil Mauglí. Všude kolem slyšel mezi troskami šustot a sykot a pro jistotu se ohlásil podruhé.

„Kápě dolů,“ ozvalo se šesti tlumenými hlasy. Každé zbořeníště se v Indii nakonec stane domovem hadů a starý altán zabydlely kobry. „Zůstaň stát a nehýbej se bratříčku, aby nám tvoje nohy neublížily.“

Mauglí stál nehybně, sledoval stíny na průhledných stěnách a slyšel zvuky boje, který venku zuřil kolem černého pantera: jekot, brebentění, postrkování a Baghírov hluboký, drsný štěkot, když ustupoval, vyrážel do útoku, kroutil se a vrhal se na hromady nepřátel. Poprvé od chvíle, kdy se narodil, bojoval Baghíra o život.

„Určitě je tady někde blízko Balú – Baghíra přece nepřišel sám,“ uvažoval Mauglí a pak zavolal: „K jezírku, Baghíru! Dostaň se k jezírkům a sklouzni do vody! Musíš k vodě!“

Baghíra volání slyšel a vědomí, že je Mauglí v bezpečí, mu dodalo novou odvahu. Zoufale a krůček po krůčku si dobýval cestu k vodním nádržím a mlčky zasazovala údery tlapami.

V tom se od rozbořené zdi hned do džungle pozdvihl Balúův chraptivý válečnický ryk. Starý medvěd se snažil ze všech sil, ale doběhl k městu, až teď. „Baghíro,“ zakřičel, „už jsem tady! Šplhám nahoru! Šplhám k tobě! Ahauráá! Kameny mi podkluzují pod nohama! Jen počkejte, až budu u vás, vy prachšproští Bandarové!“

Celý zadýchaný se vydrápal na terasu, kde hned až po hlavu zmizel pod nápořem opic. Posadil se ale na bobek, roztáhl přední tlapy, popadl tolik nepřátel, jak jen mohl, a začal je mlátit pravidelným plác-plác-plác, jako když lopatky parníku plácají do vody.

Ozvala se rána a cáknutí, za kterých Mauglí pochopil, že se Baghíra probíjoval k vodní nádrži, kam za ním opice nemohly. Panter ležel ve vodě, jen s hlavou ve vzduchu, a lapal po dechu, zatímco opice stály ve trojicích na schodech z červeného kamene, poskakovaly vztekem a chystaly se na ně ze všech stran vrhnout, kdyby snad chtěl vylézt ven a pomoci Balúovi. V tu chvíli Baghíra zvedl bradu, ze které mu kapala voda, a zoufalým voláním – Jsme jedné krve, ty a já“ – požádal hady o ochranu v domnění, že se Ká na poslední chvíli dal na útěk. Dokonce ani Balú, zavalený opicemi na okraji terasy, nedokázal potlačit smích, když uslyšel, jak velký panter volá o pomoc.

Ká se sotva přeplazil přes západní hradbu a dopadl na zem se škubnutím, které ze zdi vytrhlo jeden kámen a svalilo ho do příkopu. Ká nehodlal přijít o výhodu terénu a jednou či dvakrát se svinul a zas rozvinul, aby se ujistil, že má celé své dlouhé tělo v plně v moci.

Mezitím pokračoval zápas s Balúem, opice ječely kolem vodní nádrže s Baghírou a netopýr Mang létal sem a tam a roznášel zprávy o velké bitvě po džungli, až nakonec zatroubil i divoký slon Háthí, skupinky opičího národa se zdálky hnaly ke Studeným doupatům, aby pomohly svým druhům, a hluk boje probudil všechny denní ptáky na míle daleko.

V tom se přiblížil Ká: směřoval přímo k cíli, byl hbitý a hodlal zabíjet. Síla hroznýše spočívá v úderu hlavy, do kterého se napře veškerá síla a váha celého těla. Zkuste si představit oštěp, beranidlo anebo kladivo, které váží skoro půl tuny a je ovládáno chladnokrevným, střízlivě uvažujícím mozkiem, který žije v rukojeti toho nástroje – a máte jistý obrázek o tom, jakou měl Ká sílu, když bojoval. Hroznýš dlouhý metr a půl přímým úderem do hrudi srazí k zemi dospělého muže – a Ká, jak víte, měřil deset metrů. První ránu zcela mlčky zasadil do samého centra tlupy kolem Balúa – a druhého úderu nebylo zapotřebí. Opice se rozprchly s křikem: „Ká! Je tu Ká! Utíkejte pryč! Pryč!“

Celým generacím opic hrozili rodiče a starší tím, že když nebudou hodní, potrestá je Ká, noční zloděj, který si dokáže kolem větví prosmýknout stejně tiše, jako když roste mech, a unést i toho nejsilnějšího opičáka, starý Ká, který se dokáže vydávat za suchou větev nebo shnilý pařez tak zdařile, že oklame i ty nejzkušenější, dokud je větev nechytí a pak – Ká představoval vše, čeho se opice v džungli bály: nikdo z opic totiž neznal hranice jeho moci, nikdo se mu nemohl podívat do obličeje a nikdo ještě z jeho sevření nevyšel živý. A tak teď – ochromené hrůzou – klopýtaly ke stěnám a střechám městských domů a Balú si mohl zhluboka vydechnout úlevou. Měl sice mnohem hustší srst než Baghíra, ale utrpěl při boji hluboké rány. Pak Ká poprvé otevřel ústa a vyřkl jako jedno jediné a dlouhé sykové slovo – a opice, které se zdálky hnaly na pomoc ostatním ve Studených doupatech strnuly tam, kde byly, a vystrašeně se choulily, až se pod nimi ohýbaly a praskaly přetížené větve. Opice na

zdech a v prázdných domech ustaly v křiku. V tomto tichu, které dopadlo na celé město, Mauglí slyšel, jak si Baghíra, který vyšel z vody, otřásla mokré boky.

A pak znovu vypukl rachot. Opice se po zdech vyšplhaly výš, navěsily se kolem krku ohromných kamenných božstev a s jekotem poskakovaly přes cimbuří, zatímco Mauglí se roztančil po altánu, vykukoval skrz stěny a jako sova houkal mezi předními zuby, aby dal najevo své pohrdání a výsměch.

„Vytáhněte lidské mládě z té pasti, já už nemůžu,“ zalapal po dechu Baghíra.  
„Popadněme to mládě a pryč. Můžou se na nás vrhnout znovu.“

„Dokud jim to nepovolím, ani se nepohnou. Zůstaňte ssssstát!“ zasyčel Ká a město znovu ztichlo.

„Nemohl jsem přijít dřív, bratříčku,“ obrátil se k Baghírovi, „ale myslím, že jsem tě slyšel volat.“

„Já – totiž – možná jsem vykřikl uprostřed boje,“ odpověděl Baghíra. „Balú, jsi raněný?“

„Připadám si, jako kdyby mě rozervali na tisíc malých medvídků,“ prohlásil Balú a opatrně si protřepal jednu nohu po druhé. „To je ale bolest. Ká, asi ti s Baghírou vděčíme za to, že jsme ještě naživu.“

„Ale to nic. Kde je to člověčátko?“

„Tady, v pasti. Nedokážu vylézt ven,“ zavolal Mauglí. Linie rozbořené klenby se mu rýsovala nad hlavou.

„Vezměte si ho pryč, tančí tu jako páv Mór. Rozšlape nám mladé,“ varovaly kobry zevnitř.

Cha! zasmál se Ká, „tohle lidské mládě má přátele všude. Ustup stranou, člověčátko – a vy, národe jedovatých hadů, se schovejte. Rozbořím zed’.“

Ká stavbu pečlivě obhlédl, až v mramorových stěnách našel prasklinu pak do ní hlavou dvakrát nebo třikrát zlehka poklepal, aby si odměřil patřičnou vzdálenost, odlepil metr a půl svého těla od země a zacílil půl tuctu přesných a ostrých úderů. Stěny se roztrhly a rozpadly, otvorem vyskočil Mauglí, vrhl se mezi Balúa a Baghíru a každého popadl jednou paží kolem mohutného krku.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Balú a něžně ho objal.

„Jsem unavený, mám hlad a tělo mě bolí – ale bratříčci, ti vám teda dali! Vždyť krvácíte.“

„Ale ne sami, podotkl Baghíra, olízl si rty a rozhlédl se po mrtvých opicích na terase a kolem vodní nádrže.

„To nic, to nic, jen když si v bezpečí, ty můj nejmilejší žabáku!“ řekl dojatě Balú.

„To se uvidím později,“ prohlásil Baghíra suchým hlasem, který se Mauglímu vůbec nezamlouvala. „Ale tady je Ká, kterému vděčíme za vítězství v bitvě a kterému ty **vděčíš** za svůj život. Poděkuj mu, jak je u nás zvykem, Mauglí.“

Mauglí se obrátil a spatřil, jak se mu ohromná hlava hrozně komihá kus nad jeho vlastním obličejem.

„Tak tohle je to člověčátko, odušil Ká. „Má měkkoučkou kůži a docela se podobá Bandarům. Dej si pozor, lidské mládě, abych si tě někdy večer, když mám čerstvou novou kůži, nespletl s opicí.“

„Bud' me jedné krve, ty a já,“ odpověděl Mauglí. „Dnes od tebe přijímám svůj život. Kdykoliv budeš hladovět, moje kořist je tvoje kořist, Ká.“

„Děkuju ti, bratříčku,“ odpověděl Ká, i když se mu v očích zablýsklo. „A co co asi takhle odvážný lovec chytí? Jen se tak ptám, abych se mohl vydat za ním, až se. Příště někam vypraví.“

„Já nic nezabývám, jsem moc malý. Naháním, ale kozy těm, kteří si s nimi dokážou poradit. Až budeš mít prázdnou v břiše, přijď ke mně a uvidíš, jestli mluvím pravdu, mám obratné ruce a kdybys někdy padl do pasti, můžu splatit dluh, který mám k tobě, k Baghírovi i k Balúovi. Dobrý lov vám všem, moji páni.“

„Tos řekl, dobře,“ zabručel Balú, protože Mauglího poděkování bylo **vskutku** elegantní. Had na chvíli spočinul Mauglímu hlavou na rameni a řekl:

„Máš statečné srdce a odvážný jazyk. Obojí ti v džungli bude ku pomoci, člověčátko. Ale teď se s přáteli rychle dej na cestu. Jdi a vyspi se, protože zapadá měsíc a není dobré, abys viděl, co teď bude následovat.“

Měsíce se zanořoval za kopce a obrysy roztřesených opic, které se k sobě tísnily na hradbách a cimbuřích vypadaly jak roztřepené a rozedrané okraje látky. Balú ještě sešel k vodní nádrži, aby se napil a Baghíra si začal olizovat kožich, zatímco Ká skouzl doprostřed terasy a sklapl čelisti se zvonivým cvaknutím, kterým na sebe přitáhl zraky všech opic.

„Měsíc už zapadá,“ odušil. „Je ještě vidět?“

Z hradeb z ozvalo zasténání, jak když se vítr honí ve větvích. „Vidíme tě, Ká!“

„No dobrá! Nuže začíná tanec, tanec hladového Ká. Sed'te tiše a dívejte se.“ Dvakrát nebo třikrát se otočil ve velkém kruhu kolébal hlavou ze strany na stranu. Pak začal tělem vytvářet smyčky a osmičky, splývavé trojúhelníky, které se proměňovaly ve čtverce a pětiúhelníky a v nakupené uzly, které se nikdy nezastavily a přitom neubíhaly, nespěchaly; a po celou dobu had neustal v tiché, hluboké písni. Tma byla hustší a hustší, až nakonec vinoucí a sunoucí se zákruty zcela zmizely, ale dál bylo slyšet šustění šupin. Balú a Baghíra seděli strnulí jako kámen, s hlubokým hrdelním vrčením, a na krku se jim ježily chlupy. Mauglí vše nechápavě sledoval.

„Bandarové,“ ozval se nakonec Ká, „dokážete ještě pohnout nohou nebo rukou, pokud vám to nerozkážu? Mluvte!“

„Bez tvého rozkazu, nepohneme rukou ani nohou, Ká!“

„Výborně! Postupte o krok ke mně.“

Řady opic se bezmocně zavlnily a Balú s Baghírou se ztuhlým krokem přiblížily k nim.

„Blíž!“ zasyčel Ká a zase se všichni pohnuli.

Mauglí sáhl na Balúa a Baghíru, aby je odvedl pryč, a obě velká zvířata sebou trhla jako kdyby je probudil ze **sna**.

„Drž mě za rameno,“ zašeptal Baghíra. „Drž mě, jinak bych se musel vrátit – Ká by mě povolal. Áách!“

„Ale vždyť Ká nic nedělá, jenom vytáčí kroužky v prachu,“ odvětil Mauglí. „Pojďme pryč –“ a trojice přátel proklouzla mezerou v hradbách do džungle.

„Húúf!“ oddychl si Balú, když stál znovu pod tichými stromy. „Už nikdy nebudu mít Ká za spojence,“ zapřísáhl se a celý se otrásl.

„Víš, co my nevíme,“ se zachvěním připojil Baghíra. Kdybych tam zůstal, stačila by ještě chvilka a krácel bych mu přímo do chřtánu.“

„Než znovu vyjde měsíc, mnozí tu cestu urazí,“ potvrdil Balú. „Bude mít dobrý lov – na svůj způsob.“

„Ale co to mělo celé znamenat?“ dožadoval se Mauglí, který o hypnotický schopnostech hrozně neměl tušení. „Viděl jsem jenom to, jak ohromný had vytáčí na zemi bláznivé kroužky, a pak padla tma. A noc měl celý potlučený. Ha ha ha!“

„Mauglí,“ rozhněvaně ho napomenul Baghíra, „nos měl potlučený kvůli tobě, stejně jako je tvoje vina, že mám pokousané uši, boky a tlapy a Balů krk a ramena. Potrvá ještě mnoho dní, než si budou Balú anebo Baghíra moci s potěšením užít lov.“

„Ale vždyť to nic není,“ prohlásil Balú. „Hlavně že zase máme lidské mládě.“

„To je pravda – ale zaplatili jsme za něj vysokou cenu: stálo nás čas, který jsme mohli strávit lovem, stál nás zranění a srst – jsem na zádech skoro otrhaný – a taky čest. Pamatuj si, Mauglí: já, černý panter, jsem byl donucen zavolat na Ká, aby mě ochránil, a jeho hladový tanec z nás obou udělal hloupé ptáčky. K tomu všemu, ty štěně, došlo proto, že sis hrál s Bandery.“

„Máš naprostou pravdu,“ s lítostí přiznal Mauglí. „Jsem zkažené mládě a moje břicho je plné smutku.“

„Muf! Co praví zákon džungle, Balú?“

Balú sice nechtěl na Mauglího uvalovat žádné další nepříjemnosti, ale nemohlo měnit zákon, a tak zamumlal:

„Lítost nikdy nezabrání trestu. Ale nezapomínej, Baghíro, jak je malý.“

„Nezapomínej na to. Dopustil se ale nepravosti a je třeba, aby padla rána. Mauglí, chceš se nějak hájit?“

„Ne. Počínal jsem si špatně. Jsi raněn a Balú také. Bude tu tak spravedlivé.“

Baghíra mu dal půl tuctu přátelských poplácání na pantera tak jemných, že by jimi sotva probudilo svoje mládě mladé. Pro sedmiletého chlapce ale představovaly pořádně tvrdý výprask. Když bylo po všem, Mauglí kýchl a beze slova se sebral ze země.

„Teď mi skoč na hřbet, bratříčku,“ pobídl ho Baghíra, „a poběžíme domů.“ Zákon džungle je mimo jiné krásný tím, že vykonáním trestu je vše vyrovnáno. Už ani stopa výčitek. Mauglí se hlavou, opřel o Baghírův hřbet a spal tak hluboce, že se neprobudil, ani když ho uložili doma v jeskyni po boku Matky Vlčice.

### 5.3. Tygr! Tygr!

A teď se musíme vrátit našemu vyprávění. Když Mauglí po střetu se smečkou na Poradní skále opustil vlčí jeskyni, sešel k zoraným polím, kde žili vesničané. Zde se ale nemohl zastavit; bylo to příliš blízko k džungli a věděl, že si v radě vytvořil nejméně jednoho **úporného** nepřítele. Běžel proto dál a držel se šterkové silnice, která sbíhala údolím. Stálým tempem po ní utíkal přes třicet kilometrů, až dorazil do oblasti, kterou neznal. Údolí se rozvíralo v širokou pláň, posetou skalami a rozpolcenou roklemi. Na jednom konci stála malá vesnice, na druhém džungle vybíhala k pastvinám a u nich se zarazila, jako kdyby jí někdo odsekl motykou. Po celé pláni se pásli krávy a buvoli. Když pasáči uviděli Mauglího, vykřikli a utekli pryč, a rozštěkali se žlutí vyvržení psi, kteří se v Indii motají kolem každé vesnice. Mauglí šel dál, protože měl hlad. Když dorazil k bráně vesnice, zjistil, že velký trnitý keř, který lidé za soumraku stahovali před bránu, je odstrčen stranou.

„Chm!“ utrousil, protože při svých nočních výpravách za potravou narazil na mnoho takových překážek. „Takže i tady se lidé bojí obyvatel džungle.“ Posadil se u brány, a když se objevil, člověk Mauglí vstal, otevřel pusu a ukázal do ní prstem na znamení, že chce jídlo. Člověk na něj chvíli zíral, pak se rozběhl po jediné ulici, která ve vsi byla, a volal kněze. Kněz byl vysoký a tlustý muž v bílém hábitu a s červenou a žlutou značkou na čele. Přišel k bráně, doprovázen snad stovkou lidí, kteří hleděli na Mauglího, vzrušeně hovořili a ukazovali si.

„Tenhle ten lidský národ nemá žádné způsoby,“ řekl si v duchu Mauglí. „Jedině, že divá opice by si počínala tak jako oni.“ Pohodil svými dlouhými vlasy a na shromážděný zástup se zamračil.

„Nač ten strach?“ prohlásil kněz. „Podívejte se na ty jizvy na rukou a nohou. Je pokousaný od vlků. Je to vlčí dítě, které uteklo z džungle.“

Při společných hrách samozřejmě vlčata po Mauglím často chňapla s větší silou, než chtěla, a chlapec měl po celém těle bílé jizvy. Ani by ho nenapadlo označovat je zakousnutí – protože dobře věděl, co znamená opravdové kousnutí.

„Aré! Aré! zvolalo několik žen. „Pokousaný od vlků! Ten chudáček! Je to hezký hoch a má oči jak uhlíky. A přísahám ti, Mésuo, podobá se tomu chlapci, kterého **uchvátil** tygr.“

„Já se podívám,“ pronesla žena s tlustými měděnými náramky na zápěstí i u kotníku a zpod dlaně, kterou si stínila oči, se na Mauglího zadívala. „To není on. Je hubenější. Ale opravdu vypadá jako můj synek.“

Kněz byl chytrý člověk a věděl, že mé Mésuin manžel je největší boháč v celé vsi. A tak se na chvíli zahleděl k nebi a slavnostně řekl: „Co džungle vzala, džungle také vrátila.“

Vezmi si hocha k sobě, sestro, a nezapomeň ctít kněze, který tak pronikavě vidí do lidských životů.“

„Při tom býku, který mě vykoupil,“ říkal si v duchu Mauglí, „všechno tohle povídání na mě dělá dojem, jako by si mě znovu prohlížela smečka! Ale dobrá: jestli jsem člověk, musím se člověkem stát.“

Shluk lidí se rozešel a žena Mauglí mu pokynula, aby ji následoval do její **chýše**. Uvnitř stála červeně nalakovaná kostra postele, velká hliněná nádoba na obilí se zvláštními ozdobnými vzory, půluctu měděných hrnců a na stěně opravdové zrcadlo, jaké se prodává na venkovských trzích.

Dala mu pořádně napít mléka a také kus chleba. Pak mu položila ruku na hlavu a zadívala se mu do očí, protože ji napadlo, že to možná opravdu je její vlastní syn a vrací se z džungle, kam ho odtáhl tygr. Řekla proto:

„Náthú, ach Náthú!“ Mauglí nedal znát, že by to jméno znal. „To už si nevzpomínáš na ten den, kdy jsem ti dala nové botičky?“ Dotkla se jeho chodidel: byla tvrdá jako rohovina. „Ne,“ vzdychla s lítostí, „tyhle nohy nikdy nenosily boty. Mému Náthúovi se ale opravdu podobáš a budeš od nynějška můj syn.“

Mauglí se necítil ve své kůži, protože poprvé v životě stál pod střechou. Když se ale na došky podíval, pochopil, že by je mohl kdykoli strhnout, kdyby potřeboval utéct, a že okno není ničím připevněné. „K čemu je dobré být člověkem,“ řekl si nakonec v duchu, „když nerozumím lidské řeči? Teď jsem stejně hloupý a nechápavý, jako by byl člověk, kdyby žil spolu s námi v džungli. Musím se naučit jejich řeč.“

Když se za života s vlky naučil napodobovat bojovou výzvu jelenů a chrochtání divokého selete, nebylo to pro zábavu. Jakmile proto Mésúa vyřkla nějaké slovo, dokázal je Mauglí skoro dokonale napodobit, a ještě než nastala noc, naučil se jména pro mnoho věcí uvnitř **chýše**.

Když se šlo spát, nastala potíž. Mauglí totiž odmítal spát ve stavbě, která mu připomínala past na pantery, a když zavřeli dveře, utekl oknem. „Tak ať je po jeho,“ řekl Mésúin manžel. „Nezapomínej, že dodnes nikdy nespal v posteli. Pokud nám ho džungle opravdu poslala na místo tvého syna, tak od nás neuteče.“

A tak se Mauglí natáhl v dlouhé a čisté trávě na okraji pole. Ale než zavřel oči, drcnul do něj měkký šedivý čenich.

„Tfuj!“ ulevil si bratříček Šedivák, nejstarší z mláďat Matky Vlčice. „Tohle má být odměna za to, že se za tebou ženu tak daleko? Smrdíš kouřem a krávy, opravdu už jako člověk. Prober se, bratříčku. Mám pro tebe zprávy.“

„Je v džungli všechno v pořádku? ptal se Mauglí a objal ho.

„Všechno – kromě těch vlků, které popálil rudý květ. Dobře mě poslouchej. Šér Chán se přesunul na vzdálená loviště, dokud mu znovu nenaroste srst, protože je ošklivě sežehlý. Ale odpřisáhl, že až se vrátí, uloží tvoje kosti do Vaingangy.“

„Na to je stručná odpověď. Já jsem taky vyřkl slib. Ale vždycky je dobré vědět, co se děje. Dnes jsem strašně unavený – unavený novotami, bratříčku – ale vždycky mi přinesl zprávy, když bude něco důležitého.“

„Určitě nezapomeneš, že jsi vlk? Nepřinutí tě lidé, abys zapomenul? úzkostlivě se dožadoval bratříček Šedivák.

„Nezapomenu. Nikdy nezapomenu, že mám rád tebe i všechny ostatní z naší jeskyně – a taky nezapomenu, že mě smečka vyvrhla.“

„Možná tě vyvrhne i jiná smečka. Lidé jsou jen lidé, bratříčku, a jejich řeč je jak povídání žab v rybníce. Až sem příběhnu příště, počkám na tebe mezi bambusy na okraji pastviny.“

Po dobu následujících tří měsíců Mauglí skoro nevyšel z vesnice, tak ho zaměstnávala snaha osvojit si lidské způsoby a zvyky. Napřed se musel nechat zahalit látkou, což mu bylo hrozně protivné, a pak se musel naučit, jak zacházet s penězi, které mu připadaly naprosto nesmyslné, a s pluhem, který považoval za zbytečný. A navíc ho strašně zlobily děti z vesnice. Naštěstí ho zákon džungle naučil ovládat se, protože v džungli závisí váš život i možnost obživy na tom, zda dokážete zkrotit svůj hněv. Když si z něj ale tropily legraci, protože si s nimi nechtěl hrát anebo pouštět draky anebo protože nějaké slovo vyslovil špatně, jediné, co mu zabránilo pořádně je popadnout a přetrhnout je vejpůl, bylo vědomí, že zabíjet malá nahá mláďata je nedůstojné.

Vůbec netušil, jakou má sílu. V džungli věděl, že v porovnání se zvířaty je slabý, ale lidé ve vesnici říkali, že má sílu jak býk.

A stejně tak neměl Mauglí nejmenší tušení, jakou propast mezi lidmi hloubí kastovní rozdíly. Když hrnčíři uklouzl oslík a sjel do hliniště, Mauglí ho vytáhl za ocas a pomohl hrnčíři naskládat zboží určené na trh v Khanhívaře. To vyvolalo pobouření a údiv, protože hrnčíř patří k nízké kastě a jeho osel je ještě horší tvor. Když mu za to kněz huboval, Mauglí mu pohrozil, že ho taky vysadí na osla, a kněz, řekl Mésuině muži, že by měli Mauglího co nejdřív zapřáhnout do práce. Starosta vesnice pak Mauglímu sdělil, že musí druhý den vyhnat buvolu na pastvu a hlídat je. Mauglí z toho měl náramnou radost, a jelikož byl takřikajíc jmenován obecním sluhou, odebral se ještě téhož dne večer ke kroužku, který se pokaždé scházel na zděném náspu pod velkým fíkovníkem. Scházeli jste tu na slovíčko a na tabáček hlavní lidé z vesnice: starosta, ponocný, holič (který znal všechny klepy) a taky starý Baldév, vlastník pušky a místní lovec. Na horních větvích stromů byly posazeny opice a povídaly si, pod náspem bydlela v díře kobra, která každý den obdržela svůj talířek mléka, neboť byla svatá, a muži seděli kolem stromu, vykládali a až dlouho do noci protahovali z velkých vodních dýmek zvaných huka. Vyprávěli překrásné příběhy, v nichž vystupovali bozi, lidé a duchové, a Baldév líčil ještě úžasnější příběhy o životě divokých zvířat džungle, až mohly dětem, které seděly kolem vnitřního kroužku, úžasem vypadnout oči z důlků. Většina vyprávění pojednávala o zvířatech, protože lidé měli džungli přímo u vrátek. Jeleni a divocí kanci jim rozrývali úrodu a čas od času za soumraku některého vesničana na dohled od hlavní brány **uchvátil** tygr.

Mauglí o tom samozřejmě věděl své a musel si zakrývat obličej, aby nebylo vidět, jak se směje, když se Baldév s puškou v klíně nechal vést od jedné neuvěřitelné historky ke druhé a Mauglímu se otrásala ramena.

Baldév právě publiku vysvětloval, že ten tygr, který odnesl Mésúina syna, byl tygří duch, jehož tělo obýval duch prohnaného starého lichváře, který zemřel před několika lety. „A já spolehlivě vím, že je to pravda,“ tvrdil, „protože Purándás kulhal po té ráně, kterou utřžil při nepokojích, když mu lidé spálili účetní knihy, a ten tygr o, kterém mluvím, taky kulhá, protože prackami zanechává nerovnoměrnou stopu.“

„Pravda, pravda, určitě to právě tenhle je,“ potvrzovali šediví starci a pokyvovali hlavami.

„To si pořád vypravíte jen takové spleteniny a blázniviny?“ vložil se do hovoru Mauglí. „Ten tygr kulhá, protože se ochrnutý už narodil, to každý dobře ví. Mluvit o tom, jak zvířecí tělo obývá duše lichváře, který nikdy neměl ani odvalu šakala, je dětinskost.“

Baldév překvapením oněměl a starosta jen úžasně zíral.

„Oho! Tak ten spratek z džungle nás chce poučovat?“ probral se nakonec Baldév. „Když jsi tak chytrý, tak přines jeho kůži do Khanhíváry, protože vláda na jeho život vypsala odměnu stovky rupií. A nemluv, když hovoříš starší.“

Mauglí vstal a zamířil pryč. „Ležel jsem tu celý večer a poslouchal,“ zavolal na ně přes rameno, „a Baldév za celou dobu kromě jedné dvou výjimek neřekl o džungli, kterou má hned u dveří, jediné pravdivé slovo. Jak mu mám potom věřit vyprávěnky o duších, bozích a skřítcích, které prý na vlastní oči viděl?“

„Je opravdu načase, aby se z toho hochá stal pastevec,“ prohlásil starosta. Baldév nafoukl tváře a pohrdlivě potáhl nosem nad Mauglího drzosti.

Ve většině indických vesnic je zvykem, že hned brzy zrána vezme několik chlapců krávy a buvoly na pastvu a večer je přivede domů. Dobytek, který by bělocha ušlapal k smrti, se nechá otloukat, pohánět a okřikovat dětmi, které mu sahají sotva k nosu. Pokud se chlapci drží u stáda, jsou v bezpečí, protože na velký shluk dobytka si netroufne ani tygr. Pokud se ale odpojí od skupiny, protože si chtějí natrhat květiny anebo chytit ještěrku, může se stát, že si je tygr odnese. Mauglí za úsvitu, projížděl po návsi, usazený na hřbetě velkého býka Rámy. Břidlicově šedí buvoli s dlouhými rohy zatočenými dozadu a divokými očima se po jednom zvedali ze stájí a následovali ho. Mauglí dal ostatním dětem jasně najevo, že on je tu pánem. Tloukl buvoly dlouhou hladkou bambusovou holí a chlapci jménem Kámja řekl, ať dobytek při pastvě pohlídají sami, zatímco on půjde s buvoly dál, ať se nevzdalují od stáda.

Pastviny jsou v Indii plné kamení a křoví, drnů a roklí, mezi kterými se stáda rozejdou a zmizí. Buvolové se obvykle drží u jezírek a blízko bahna, kde se celé hodiny rozvalují a vyhřívají na sluníčku. Mauglí je nahnal k okraji pláně, kde z džungle vybíhala řeka Vainganga, sklouzl Rámovi ze hřbetu, popoběhl k trsu bambusů a našel tu bratříčka Šediváka. „Už tu čekám řadu dní,“ povzdychl si Šedivák. „K čemu je tohle nahánění dobytka?“

„Je to rozkaz,“ odpověděl Mauglí. „Jsem teď vesnický pastevec. Jaké máš zprávy o Šér Chánovi?“

„Vrátil se sem do oblasti a dlouho na tebe čekal. Teď se znovu vypravil pryč, protože kořisti je málo. Ale chce tě zabít.“

„No výborně,“ opáčil Mauglí. „Dokud bude pryč, sedni si vždycky ty nebo některý z bratrů támhle na skálu, abych tě uviděl, když vyjdu z vesnice. Až se vrátí, počkej na mě ve

strži u dhákového stromu uprostřed pláně. Je zbytečné vběhnout Šér Chánovi přímo do tlamy.“

Pak si Mauglí našel místo v chládku, lehl si a spal, zatímco se buvoli kolem něj pásli. Být v Indii pastevcem je jedno z nejlenivějších zaměstnání na světě. Dobytek přechází sem a tam, přežvykuje, lehne si a zas jde dál, a dokonce ani nebučí, jenom frká! Buvolové většinou zůstanou úplně zticha, jen si jeden po druhém vlezou do bahna, zaboří se, až jim nad hladinou koukají jen čumáky a upřené světlemodré oči, a leží jako kus dřeva. Skály se v prudkém slunci vlní jak v tanci, pastevci slyší, jak jim nad hlavou v nedohledné dálce piští luňák (vždycky jen jeden, nikdy ne víc) a vědí, že kdyby zahynuli anebo kdyby zemřela některá kráva, luňák by se prudce vrhl k zemi, další luňák na míle daleko by ho uviděl a následoval by ho a pak další a další, a skoro ještě předtím, než by z nich život vyprchal, by se odevšad vyrojila spousta luňáků. Pak pastevci spí, probudí se a znovu usnou a pak si ze suché trávy pletou košíčky a zavrou do nich saranče anebo si chytí dvě kudlanky nábožné a přinutí je k boji anebo si vyrobí náhrdelník z červených a černých lesních ořechů, pozorují ještěrku, jak se sluní na kameni, anebo hada, jak nedaleko bahniště loví žábu, a pak zpívají dlouhé, předlouhé písňe se zvláštními domorodými trylky na konci a den působí delší než mnohdy celý život. Někdy si z bláta postaví hrad s uplácanými figurkami lidí, koní a buvolů a dají postavičkám do rukou z rákosí na znamení, že jsou to králové a ostatní figurky představují jejich vojsko anebo že to jsou božstva a vyžadují úctu. Pak padne večer, děti zahalekají, buvoli se s rachocením jeden po druhém vyvalí z lepkavého bahna a všichni společně se přes šedivou pláň ubírají zpátky k mihotavým světélům z vesnice.

Den za dnem vodil Mauglí buvolky k bahništi a viděl přes dva kilometry dalekou pláň bratříčka Šediváka (a věděl tak, že se Šér Chán nevrátil), každý den lehával na trávě, poslouchal zvuky kolem sebe a snil o starých časech v džungli. Kdyby Šér Chán se svojí chromou tlapkou uprostřed džungle u Vaingangy špatně šlápl, Mauglí by ho za těch dlouhých tichých rán slyšel.

Pak nastal den, kdy bratříčka Šediváka na určeném místě nespátřil. Zasmál se a odvedl buvolky ke strži u dhákového stromu, celé pokryté zlatočervenými květy. Tam seděl bratříček Šedivák, chlupy na zádech zježené.

„Celý měsíc se schovával, aby tě ukolébal. Včera v noci spolu s Tabakím přešel hory a je ti na stopě,“ zadýchaně mu řekl vlk.

Mauglí se zamračil. „Šér Chána se nebojím, ale Tabakí je velmi záluďný.“

„Jen se neboj,“ ubezpečil ho bratříček Šedivák a olízl si rty. „Za rozbřesku jsem na Tabakího narazil. Než bych mu zlomil vaz, radši mi pověděl všechnu svoji moudrost, jak jinak říká luňákům. Šér Chán si na tebe – jen na tebe a na nikoho jiného – hodlá dnes večer počíhat u brány vesnice. Teď leží v té velké suché strže u Vaingangy.“

„Už dnes jedl, anebo loví na lačno?“ zeptal se Mauglí. Na odpovědi závisel jeho život a smrt.

„Za úsvitu zabil kance, a také se napil. Nezapomínej, že Šér Chán by se nikdy nedokázal postit, ani z pomstychtivosti ne.“

„Ten pošetilý blázen! To zjančené mládě! Najedl se a napil a teď si myslí, že já budu čekat, až se pořádně prospí! Rychle, kde leží? Když by nás bylo aspoň deset, mohli bychom

ho ospalého přemoci. Tihle buvolové na něj nezaútočí, pokud ho nezvětrí a já se s nimi nedokážu domluvit jejich řečí. Můžeme se mu dostat na stopu tak, aby ho ucítili?“

„Plaval po proudu Vaingangy, aby stopu smazal,“ řekl bratříček Šedivák. „Jistě mu to poradil Tabakí. Sám od sebe by na to nikdy nepřišel.“ Mauglí se postavil a zamyšleně si přiložil prst ke rtům. „Ta velká rokle u Vaingangy, říkáš. Otevírá se do roviny necelé půl míle odtud. Můžu svoje stádo vzít přes džungli až ke strži a pak hnát ztenčí seshora, ale on by mohl dole vyklouznout. Musíme tu cestu zahradit. Bratříčku Šediváku, dokázal bys mi stádo rozdělit na dvě poloviny?“

„Já asi ne – ale přivedl jsem sebou zkušenějšího pomocníka.“ Šedivák pár kroků odklusal a seskočil do jakési díry – načež se zvedla velká šedá hlava, kterou Mauglí dobře znal, a rozpálený vzduch zaplnilo to nejzoufalejší volání v celé džungli: vytí vlka, který loví ve dne.

„Akélo, Akélo!“ zvolal Mauglí a zatleskal. „Vždyť mě mohlo napadnout, že na mě nezapomeš. Máme před sebou nesmírný úkol. Akélo, rozděl stádo na dvě skupiny. Na jedné straně drž krávy a telata, na druhé býky a tažné buvoly.“

Oba vlci se rozeběhli mezi dobyt看 jak při čtverylce. Stádo frkalo, zdvihadlo hlavy a rozdělovalo se na dva houfy: v jednom stály buvolí samice s telaty uprostřed, zuřivě se rozhlížely, hrabaly kopyty a kdyby se některý z vlků zastavil, vrhly by se na ně a udupaly ho k smrti, ve druhém se shromáždili buvolí a býčci. Sice také frkali, plašili se a působili mnohem hrozivější dojmem, ale ve skutečnosti byly mnohem méně nebezpeční, protože jim nešlo o ochranu telat. Ani šest mužů by stádo nedokázalo rozdělit tak elegantně.

„No a co teď?“ zalapal po dechu Akéla. „Snaží se znovu dostat k sobě.“

Mauglí se vyšvihl Rámovi na hřbet. „Akélo, ty teď žeh býky nalevo. A ty, Šediváku, až budeme pryč, drž krávy u sebe a nažeň ji k úpatí strže.“

„Jak daleko?“ uhnane se zeptal bratříček Šedivák a cvakl zuby.

„Až k místu, kde úbočí sahá výš, než kam dokážeš Šér Chán vyskočit,“ zavolá na něj Mauglí. „A tam je drž, dokud my neseběhneme dolů.“ Akéla zavyl, býci se dali do pohybu, až Šedivák se zastavil před kravami. Ty na něj hned zaútočily a on utíkal těsně před nimi k úpatí strže, zatímco Akéla hnal houf s býky nalevo.

„No výborně! Ještě jeden útok a mají správné tempo. Ale Akélo, teď opatrně, jen opatrně: když býky vydráždíš příliš, pustí se za tebou tryskem. Hujá! Tohle je větší dobrodružství než při honu na antilopy. Napadlo by tě někdy, že tahle zvířata dokážou tak rychle běžet?“ zavolal Mauglí na Akélu.

„Své svého času jsem je taky lovil,“ hlesl Akéla v oblaku prachu. „Mám je nasměrovat do džungle?“

„Přesně tak, rychle obrať k džungli! Ráma je rozžhavený vztekem. Kdybych mu tak jenom mohl říct, co od něho dnes potřebuji!“

Býci teď mířili doprava a plnou silou vrazili do křovisek. Ostatní pastevcí, kteří stádo dobytka pozorovali z půlmetrové vzdálenosti, se rozeběhli a pelášili do vesnice, co jim nohy stačily, s voláním, že buvolové se pomátli a utekli pryč.

Mauglí měl jednoduchý plán. Chtěl na kopci vytvořit velký kruh, dostat se ke strži, odtud býky nahnat dolů a polapit Šér Chána mezi býky a kravami. Věděl, že po dobrém jídle a pití nebude Šér Chán schopen pustit se do boje anebo se vydrápat po úbočí strže. Mluvením teď buvolí uklidňoval, zatímco Akéla je pustil před sebe a jen párkrát zakňoural, aby popohnal zadní **voj**. Byl to opravdu ohromný kruh; Mauglí totiž nechtěl, aby se ke strži dostali příliš blízko a dali Šér Chánovi varování. Nakonec Mauglí zmatené stádo seskupil na travnaté loučce před strží s příkrým svahem rovnou dolů. Odtud z výšky bylo přes vrcholky stromů vidět až na spodní pláň. Mauglí se ale díval na úbočí z strže a s velkým uspokojením zjistil, že jsou skoro dokonale kolmá a že břečťany a liány, které se přes ně táhly, neposkytnou tygrovi, který by se chtěl dostat ven, sebemenší pomoc.

„Nech je vydechnout, Akélo,“ zavelel a zvedl ruku. „Ještě ho nezvětrili. Nech je vydechnout. Musím Šér Chánovi ohlásit, kdo přichází. Polapili jsme ho do pasti.“

Přiložil si dlaně k ústům a zakřičel dovnitř strže, skoro jako kdyby volal do tunelu. Ozvěna se odrážela od skály ke skále.

Po notné, chvíli mu odpovědělo protáhlé a ospalé zamručení nažraného tygra, který se právě probudil.

„Kdo to volá?“ dožadoval se Šér Chán a ze strže s poplašeným jekotem vyletěl pestře zbarvený páv.

„Já, Mauglí! Ty zloději krav, je načase, aby ses dostavil na Poradní skálu! Akélo, žeň je dolů. Dolů, Rámu, dolů!“

Stádo se na okraji svahu na okamžik zastavilo. Akéla však zaskučel plným loveckým zavytím, dobytek se kus za kusem vrhl ze svahu jak parníky, které se valí po proudu a kolem nich ve sprškách odlétal písek a kamení. Jakmile se jednou zvířata dala do běhu, nic je nedokázalo zastavit, a ještě než býci seběhli do údolí, Ráma Šér Chán zvětril a zabučel.

„Hahá!“ zachechtal se Mauglí, který mu seděl na hřbetě. „Tak teď už víš, oč jde!“ A už se strží řítil proud černých rohů, zpěněných tlam a sršících očí jak balvany při záplavách. Slabší buvolí tlak vytlačil k bokům strže, kde se prodírali liánami. Věděli, co se tu odbývá: strašlivý nápor buvolího stáda, kterému se neubrání ani ten nejhbitější tygr. Šér Chán uslyšel dusot kopyt, rychle se zvedl ze země a šinul se ze strže pryč. Ohlížel se zoufale po stranách, kudy by mohl uniknout, ale stěny ze strže byly zcela kolmé, a tak se musel plahočit dál, znavený břemenem jídla a pití a ochoten udělat cokoli, jen aby se vyhnul boji. Stádo se s cákáním prohnalo jezírkem, které právě opustil, a bučelo, až se celá průrva rozezněla. Mauglí uslyšel, jak jim odpovídá druhé bučení od ústí rokle a uviděl, jak se Šér Chán obrací; tygr totiž věděl, že kdyby mělo dojít k nejhoršímu, je lepší srazit se s býky a ne s kravami, které chrání telátka. Pak Ráma o cosi zakopl, klopýtl a přehnal se přes cosi měkkého. Pak – s ostatními býky v patách – vrazil čelem rovnou do druhého houfu. Náraz byl tak prudký, že lehčí býky vymrštil do vzduchu. Srážka strhla obě stáda ven na planinu. Zvířata dupala, frkala a nabírala se navzájem na rohy. Mauglí vyčkal na příhodnou chvíli, sklouzl Rámovi ze hřbetu a začal se napravo nalevo ohánět holí.

„Akélo, rychle, rozežen je! Ať se rozeběhnou všude kolem, jinak se začnou rvát navzájem. Zažeň je pryč, Akélo. Héjá, Rámo! Hejá hejá hejá, děti moje! Tak klid už, jen klid. Už je po všem.“

Akéla a bratříček Šedivák pobíhali sem a tam a kousali buvoly do nohou. Stádo se sice obrátilo a chtělo znovu vzít strž útokem, ale Mauglímu se podařilo Rámu obrátit a ostatní ho následovali k bahništi.

Šér Chán nebylo potřeba dobíjet. Ležel mrtvý a už se k němu snášeli luňáci.

„Chcípl jako pes, bratři moji,“ pronesl Mauglí a sáhl po noži, který od doby, co žil mezi lidmi, nosil v pochvě zavěšený kolem krku. „O boj by se nikdy nepokusil. Jeho kůže bude na Poradní skále vypadat velkolepě. Musíme se rychle pustit do práce.“

Chlapce vychovaného mezi lidmi by nikdy nenapadlo bez pomoci stahovat třímetrového tygra. Mauglí ale věděl líp než kdokoli jiný, Kdo jiný? Jak přiléhá zvířecí kůže k tělu a jak ji lze stáhnout? Přesto to však byla tvrdá práce. Mauglí krájel, trhal a chroptěl dobrou hodinu, zatímco vlci leželi s vyplazeným jazykem a nebo mu přišli pomoci s taháním tak jak jim přikázal.

Znenadání mu na rameno dopadla cizí ruka. Když se podíval nad sebe, uviděl Baldéva s puškou v ruce. Děti ve vesnici všem pověděly o tom, jak se buvolí stádo dalo na úprk, a Baldév se rozhněvaně vypravil za Mauglím, aby mu mohl dát pořádně za vyučenou, že se o stádu nedokázal postarat. Jakmile vlci zahlédli člověka, schovali se.

„Co to tady vyvádí za hlouposti?“ rozzuřeně na něj vybafl Baldév. „Myslíš si snad, že dokážeš stáhnout tygra? Jen povídej, kde ho buvoli zabili? Je to jen chromý tygr, koukám, a na jeho hlavu je vypsána odměna sto rupií. Tak dobrá, odpustíme ti, žes nechal stádo utéct, a třeba ti z odměny jednu rupii dám, až v kůži odvezu do Khanhíváry.“ Hrábl do bederní roušky, vytáhl pazourek a ocílku a sehnul se, aby Šér Chánovi sežehl vousy na tlamě. Domorodí lovci většinou tygrovi sežehnou vousy, aby je duch zvířete nepronásledoval.

„Hm hm! zabručel si Mauglí napůl jen pro sebe, zatímco stahoval kůži z přední tlamy. „Tak ty teda vezmeš kůži do Khanhíváry, aby získal odměnu, a mně možná dáš rupii? Já mám ale s touhle kůží vlastní úmysly. Pche, stařečku, uhni s tím ohněm!“

„Takhle se mluví s nejlepším lovcem z vesnice? K tomuhle úlovku ti dopomohl jenom kus štěstí a hloupost dobytka. Tygr se právě nažral, jinak by už byl dvacet mil odtud. Ty vandrácký spratku, ani stáhnou z kůže ho pořádně neumíš – a mně Baldévovi, budeš říkat, že mu nesmím sežehnout vousy? Poslouchej, Mauglí! Z odměny nedostaneš ani anu, jenom výprask dostaneš. Nech tu mrtvolu na pokoji!“

„Při býku, který mě vykoupil,“ pronesl Mauglí, který se snažil proniknout ke kůži na rameni. „To tu budu muset celý den žvanit se starým opičákem? Akélo, poslyš. Tenhle chlap mi vadí.“

Baldév, sehnutý Šér Chánovi nad hlavou znenadání ležel jak široký tak dlouhý v trávě, nad sebou šedivého vlka – a Mauglí mezitím spokojeně pokračoval ve stahování a ničeho si nevšímal.

„Ba ba,“ procedil mezi zuby, „máš svatou pravdu, Baldéve: z odměny mi nedáš ani anu. Měl jsem s tímhle chromým tygrem nevyřízené účty dlouho mezi námi plál boj – a já bych vyhrál.“

Nutno spravedlivě podotknout, že kdyby byl Baldév o deset let mladší a narazil na Akélu v lesích, směle by se mu postavil. Ale vlk, na slovo poslušný před chlapcem, který

vede soukromé války s tygrem lidojedem – takový vlk není obyčejné zvíře. V tomhle jsou kouzla, to nejčernější čarodějnictví, říkal si v duchu Baldév a jen doufal, že ho amulet, který mu visel kolem krku, ochrání. Ležel bez hnutí a jen čekal, že se každou chvíli promění v tygra i Mauglí.

„Mahárádžo! Velekráli!“ zašeptal nakonec chraptivě.

„Co je?“ odvětil Mauglí s uchechtnutím, aniž by pohnul hlavou.

„Mám už svoje léta. Myslel jsem si, že jsi obyčejný pastevec. Dovol mi vstát a odejít. Anebo mě tvůj sluha rozerve na kusy?“

„Jdi – a mír s tebou. Ale příště se mi neplet' do lovu, nech ho jít, Akélo.“

Baldév se odbelhal do vesnice, jak nejrychleji mohl, a pořád se ohlížel přes rameno, jestli se Mauglí neproměnil v nějakou příšeru. Když se došmajdal do vsi, vyličil lidem kouzla, zaklínadla a čarodějnictví, jejichž popis vyvolal u kněze velmi vážný a zachmuřený výraz.

Mauglí pokračoval v práci. Než se společně s vlky stáhl ohromnou pestrou kůži z tygrova těla, už se **šerilo**.

„Teď ji musíme někde ukrýt a odvést buvoli zpátky domů! Pomoz mi je sehnat dohromady, Akélo.“

Stádo se seskupilo v mlžném soumraku, a když se přiblížili k vesnici, viděl Mauglí světla a slyšel z chrámu trubení na velké mušle a cinkání zvonu. Vypadalo to, jako kdyby na něj u brány čekala půlka vesnice. „To proto, že jsem zabil Šér Chána,“ říkal si v duchu. V tom mu ale kolem hlavy prosvištěla sprška kamení a vesničané se rozhulákali:

„Čaroději! Vlkodlaku! Démone, jdi pryč. Rychle zmiz, nebo tě kněz znovu promění ve vlka! Střílej, Baldéve, jen střílej!“

Stará puška se zaduněním vystřelila a jeden mladý buvol zaskučel bolestí.

„Zase kouzla!“ rozkřičeli se venkované. „Dokáže od sebe odvrátit výstřely z pušky! Baldéve, to byl tvůj buvol.“

„Co má tohle znamenat?“ ptal se Mauglí nechápavě, zatímco děšť kamení zhoustl.

„Tihle tvoji bratříčci mi připomínají smečku,“ pronesl Akéla a smířeně se posadil. „Pokud mají ty výstřely něco znamenat, tak to, že tě chtějí zahnat pryč.“

„Vlku! Vlkodlaku! Zmiz odtud! zvolal kněz a mával přitom snítkou svaté rostlinky tulsí.

„Už zase. Naposledy to bylo proto, že jsem člověk – a tentokrát proto, že jsem vlk. Pojďme pryč, Akélo.“

Směrem ke stádu vyběhla nějaká žena – byla to Mésúa – a zavolala:

„Ach můj synáčku, můj synku!“ Tvrdí, že jsi kouzelník, který se dokáže libovolně proměňovat ve zvířata. Já tomu nevěřím, ale jdi pryč, jinak tě zabijí. Baldév tvrdí, že jsi čaroděj. Já ale vím, že jsi pomstil Náthúovu smrt.“

Vrat' se, Mésúo! zavolal shromážděný dav. „Vrat' se, nebo tě ukamenujeme.“ Mauglí se krátce a odpudivě zasmál, protože se do úst zasáhl kámen. „Rychle běž zpátky, Mésúo. Je to jen další bláznivá povídačka, jaké si vždycky večer vykládají pod tím velkým stromem. Alespoň jsem zaplatil za život tvého syna. Sbohem – a utíkej rychle, protože tohle stádo pošlu do vesnice rychleji, než létají ty jejich urážky a kamení. Mésúo, já nejsem žádný čaroděj. Sbohem!“

Pak zavolal: „Tak znovu, Akélo: nažeň stádo!“

Buvoli už byli nedočkaví, aby se vrátil do vesnice a Akélova zavytí tu skoro nebylo potřeba. Proletěli bránou jak uragán a rozprášili zástup lidí na všechny strany.

„Spočítej si je!“ pohrdlivě na ně zavolal Mauglí. „Kdoví, třeba jsem jeden kus ukradl. Spočítejte si je, protože já s **honáctvím** končím. Buďte s bohem, děti člověka, a děkujte Mésúe za to, že se nehodlám vrátit i se svými vlky a honit vás po celé vesnici.“

Obrátil se na patě a spolu s vlkem Samotářem odkráčel pryč, a když zvedl oči, zadíval se na hvězdy, cítil se šťastný. „Už žádné spaní v kleci, Akélo. Sebereme Šér Chánovu kůži a pryč. Vesnici necháme na pokoji, neboť ke mně Mésúa projevila laskavost.“

Když nad planinou vyšel měsíc a zahalil ji mléčným třpytem, spatřili vyděšení vesničané, jak Mauglí v doprovodu dvou vlků a s jakýmsi nákladem na hlavě kluše vytrvalým vlčím klusem, který bez obtíží překoná dlouhé míle. Pak rozezněli chrámové zvony a rozezvučeli své mušle a hlasitěji než kdy dřív. A Mésúa plakala a Baldév si vyprávění o svém dobrodružství v džungli přišperkovával, až nakonec tvrdil, že Akéla stál na zadních a mluvil jako člověk.

Měsíc právě zapadal, když Mauglí s oběma vlky, dorazil k návrší s Poradní skálou. Zastavili se u jeskyně Matky Vlčice.

„Vyvrhly mě z lidské smečky, matko,“ zavolal Mauglí. „Přicházím ale z Šér Chánovou kůží, abych dodržel slovo.“ Matka Vlčice s mláďaty za sebou vyšla z jeskyně na strnulých nohách, a když kůži spatřila, zaplálo jí v očích.

„Toho dne, kdy nám nacpal hlavu a ramena do jeskyně a usiloval ti o život, žabáčku, toho dne jsem mu řekla, že z lovce jednou bude kořist. Chvála tobě.“

„Chvála ti, bratříčku,“ ozval se z křoví hluboký hlas. „Bylo nám tu v džungli bez tebe smutno.“ K Mauglího bosým nohám přiběhl Baghíra. Společně jsme vyšplhali na Poradní skálu, Mauglí kůži roztáhl přes plochý kámen, kde kdysi sedával Akéla, a připíchl ji k zemi čtyřmi odštěpkami bambusu. Akéla si na ní lehl a pronesl starobylé svolání rady: „Vlci, buďte bdělí!“ – přesně jako tehdy, když byl Mauglí na radu přiveden poprvé.

Od doby a Akélova sesazení byla smečka bez vůdce a každý lovil a zápasil, jak se mu zachtělo. Teď ale jeho volání ze zvyku uposlechli. Někteří byli ochrnutí vinou pastí, do kterých se nechali chytit, jiní, které zasáhla střela, kulhali, další postihla prašivina po špatném jídle a mnoho jich scházelo. Všichni ale přišli na Poradní skálu – všichni, kteří zbyli a spatřili Šér Chánovu pruhovanou kůži na skále a ohromné drápy, jak se kolébají na konci schlípných a svěšených tlap. Tehdy Mauglí složil píseň bez ozdob a rýmu, píseň, která se mu samo drala do hrdla, hlasitě ji provolával, poskakoval přitom po chraстící kůži a dupal si patami do taktu,

dokud nevyčerpal poslední síly, a bratr Šedivák s Akélou mezi jednotlivé nádechy vstupovali vytím.

„Vlci, buďte bdělí. Dodržel jsem slovo? zeptal se Mauglí, když skončil; a vlci zavylí „Ano“ a jeden ošuntělý vlk zaskučel:

„Bud' nám znovu vůdce, Akélo. Bud' nám vůdcem, lidské mládě. Život bez zákona se nám už hnusí. Chceme být znovu svobodný národ.“

„To ne,“ zamručel Baghíra, „to se nestane. Až se nažerete, může vás znovu popadnout šílenství. Však se vám neříká svobodný jaro bez důvodu. Bojovali jste za svobodu, tady ji máte. Sežerte si ji, vlci.“

„Vyvrhla mne lidská smečka, vyvrhla mne vlčí smečka, řekl Mauglí. „Teď budu v džungli lovit sám.“

„A my budeme lovit s tebou,“ přidala se čtyři vlčata.

A tak Mauglí odešel a od toho dne lovil v džungli spolu s čtveřicí vlčat. Ale nezůstal sám navždy. O mnoho let později se z něho stal muž a oženil se.

Ale to už je příběh pro dospělé.